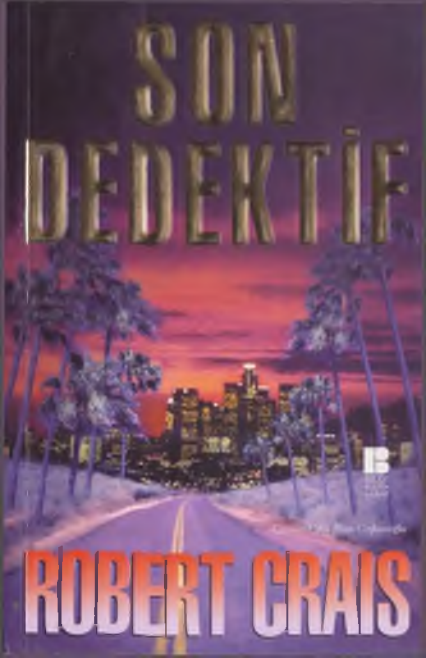

SON DEDEKTİF

B
BOMBAJ
SERİSİ

Yazar: Robert Crais

ROBERT CRAIS

Pike'in Kilisesi, Angoon, Alaska

Alaska'nın soğuk suları koyda duran balıkçı kayıklarını çekip sürüyor, gel-git ile özgürlüğüne kavuşmayı bekleyen kayıklar bağlandıkları direklere sınıklı sarılmış bekliyorlardı. Alaska'nın güney doğusundaki Amiral Adası'nın belki kıyısında bulunan küçük balıkçı kasabası Angoon limanının kuzguni bulutlar altında simsiyah parlayan sularının yüzü, üzerine düşen vadmur damlalarından benek benek olmakla birlikte hiç bulanmamıştı. Çöp bidonu büyüklüğündeki deniz yıldızları, basket topuna benzeyen deniz anaları, gemilere yük taşıyan hamalların yumruğu kadar midyeler son derece net olarak görülebiliyordu. Alaska öyle hayat dolu bir yerdir ki insanın içini doldurup ayağını yerden keser, hatta ölümüne bile gidi potansiyeli.

Tlingit kabilesinden Elliot MacArthur adındaki kızkardeşi kendisinden kiralanan dört metre boyundaki liberglas sandala araç gereç yüklemekle meşgul olan Joe Pike'i izlerken bir yandan da ayağının ucuyla sinirli sinirli adamın kılık kılıfına dokunmaktaydı.

"Bana ayların peşine düşeceğini söylememiştin. O ormana tek başına dalman pek akıllı iş değil. Kazanıma bir şey olmasını istemem ben."

Pike yüklediği koca çıkını kayığın oturulacak sıralarının arasına yerleştirip sıkıca bağladıktan sonra kilitte duran tüfeğine uzandı. O gün yanına peslanmaz çelikten Remington model 700, Holland&Holland Magnum'u almaya karar vermişti. Bu güçlü bir tüfekti. 375'lik geri tepmeyi yumuşatmak için oldukça ağır yapılmıştı. Pike tüfek kolunu sakat olan koluyla kaldırmaya çalıştı fakat keskin bir acı ve omzundaki yanına yüzünden bırakmak zorunda kalıp öteki eline aldı.

Bu kol olayı MacArthur'un hiç hoşuna gitmemişti.

"Dinle beni. O sakat kolla ayının peşine düşmek hiç de parlak bir fikir sayılmaz. Benim kayığımı alıyorsun, yalnız başına yollara düşüp o koca ayıyı bulmaya gidiyorsun. Çok büyük olduğu kesin, baksana insanları ne hale getirmiş."

Pike tüfeğin çantasını çıkının üzerine sıkıca bağladıktan sonra yakıtı kontrol etti. Angoon'dan o insanların öldürüldüğü Chaik Koyu'na gitmek için uzun bir yol kat etmesi gerekiyordu.

"Bunu durup düşünsen iyi olur. Ölenlerin ailelerinin ne kadar ödül vereceğinin önemi yok, ölmeye değer."

"Kayığına bir şey olmayacak."

MacArthur, Pike'in kendisine hakaret edip etmediğinden pek emin değildi.

Pike hazırlıklarını tamamladı, iskeleye atladı, sonra düzdanından on adet yüz dolarlık çıkartıp kızdıklarıya uzattı.

"Al şunları. Artık kayığın için üzülüp endişelenmene gerek yok."

Mahcup olan MacArthur ellerini cebine soktu.

"Unutalım bunu. Kayığı kirledim, artık senin o. Kendimi cimrinin teki olarak görmeme neden oluyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Pike parayı cebine koyup dikkatle kayığa atladı; ipleri çözdü.

"Chaik'e vardığında kayığı bir ağaca bağladıktan sonra şu portakal rengi bandı kulları ki aramaya çıkacak olursam seni kolayca bulabilirim."

Pike başını salladı.

"Aramam gerekirse haber vermeme istediğin özel bir var mı?"

"Evet."

"Emin misin?"

Pike, yaralı vermeden iskeleden ayrılmayı derin sulara yöneldi; sakat kolunu fazla hantel ettirmemeye çalışıyordu.

Halil hafif çiseleyen yağmurun taneleri birden ırışmıştı. Yoğun bir sis bulutunun içine daldı Pike. Parkasının fermuarını çekti. Kayaların üzerine yerleşmiş bir fok ailesi onun önlerinden geçmesini izliyordu. Kanalı ağzına doğru ilerlerken kambur balinaların tepelerinden fırlatılan suya ve dağlar gibi havaya kalkan kocaman kuyruklarına bakan Pike, derinlerdeki sonsuz sessizliği düşünmekten kendini alamadı.

Sakat omuzunu ovaladı. Sekiz ay kadar önce sırtının üst kısmına iki kurşun yemişti. Mermiler kürek kemiğini parçalamış, kollarından parçaları parçaları çıkıp düşmüştü ve onu çevreleyen kışlarla sınırlara saplanmıştı. Neredeyse ölüyordu, fakat hayattaydı ve sağlığına kavuşmak için kuzeye gelmişti. Dutch Harbour (Hollanda Körfezi)'den açılıp dev istakozlar avlamış, Petersburg'dan açılan balıkçı gemilerinde çalışmış. Siyah morina ve kalkan türünden balıkları avlayan ekiplere katılıp ağları çekerken sırtını ve göğsünü bezeyen yaraları görenler olduysa da kimse bir şey sormamıştı. Bu da Alaska geleneklerinden biriydi.

Pike, tam ağzında iki küçük ada bulunan daire şeklindeki koyu gelinceye kadar dört saat boyunca altı miler, hız kesmeden kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürdü. Haritasına baktı, sonra elinde tuttuğu GPS ile bulunduğu yeri iki kez kontrol etti. Evet, burasıydı, Chaik Koyu na gelmişti.

Kenahın girişindeki güçlü dalgalar yerini yüzlü cam kadar düzgün bir suya bırakmıştı; durgunluğu bozan tek şey sudan uzanıp çevreye bakanmakla meşgul olan beyaz bir fokun başıydı. Pike kuyrua doğru dümen kurmuş ilerlerken suyun dibinin yüksekliğini fark ediyordu; hemen arkasından hayvan ölümlerini gördü; denize kenşen derenin sulama kapılıp gelmiş, insan kolu boyunda kocaman somon balıkenydi bunlar, yumurtalarını bırakmak için harcamış oldukları çabalar yüzünden vücutları yata bere içindeydi. Denizin kıyasına vurmuş balıkların üzerinde yüzlerce martı dolanıp etlerini didikliyor, her ağacın en ucunda bir tane olmak üzere onlarca kel kartal ağaçlara tünemiş, martıların yapışını imrenerek izliyorlardı. Çevreye keskin bir çürümüş balık kokusu yayılmaktaydı.

Pike motoru kapattı, kayığı, kayalık sahile doğru kayması için serbest bıraktıktan sonra ayak bileklerine kadar gelen suya inip karaya çıkıp, sonra kayığı gel-git olayından etkilenmeyecek yere kadar çekip bir kökner ağacına bağladı. Elliot MacArthur'un istediği gibi bağladığı yerin üzerinden portakal rengi bir bant geçirmeyi de unutmadı.

Akçağaç, ladin ve kökner ağaçları kıyıda geçilemeyecek kadar sıkı bir duvar örmüşlerdi. Pike yayılmış dallarını altında kendine bir yer yapıp fısıltı ezmesi ve havuçtan oluşan kumanyasından yedi. Sonra kumları düzeltti ve kasları ısınp gevşeyinceye kadar orada uzanıp dinlendi. Derisine batan çakıların üzerinde oturup kalkan ve yatıp kalkan jimnastik yapıp, işi bayağı ciddiye almıştı. En zor yoga hareketlerini yaparken belkemiği bükülüyor bacakları havaya kalkıyordu. Tekvando yaparken kung fu ve wing chun'un Kore ve Çin stillerini birbirine karıştırarak uyguluyordu; bunu çocukluğundan beri yapmayı adet edinmişti. Kızıl kahverengi saçlarından yüzüne doğru ter damlaları süzülüyordu. Elleri ve ayaklarıyla yaptığı sarı hareketlerden çıkan keskin sesler kartalları örkütüyordu. Gittide daha hızlı hareket etmeye başlamıştı;

havaya zıplıyor, taktalar atıyor, kıvrılıp bükülüyor, sakatlanmış olan kolunun acısını gidermek için çığınca çabalıyordu.

Fakat bunlar yeterli olmamıştı. Omzu normal hareket edemiyordu. Hareketleri yavaş ve hantaldı. Artık eskisi gibi olamayacağı belliydi.

İçinde büyük bir boşluk duyarak suyun kenarına oturdu. Kendi kendine daha çok çalışacağını, almış olduğu hasarı düzelteceğini, çocukken yapmış olduğu gibi kendisini yeniden yaratacağını söyleyip duruyordu. Çabaları dua, sözünü tutmak inanç, kendine olan güveni de imanıydı. Bunları çocukken öğrenmişti. Başka da inancı yoktu.

O gece ayıyı düşünürken plastik bir tentenin altında ağaçlara vuran yağmurun sesini dinleyerek uyudu.

Ertesi sabah işe başladı.

Kahverengi Alaska ayısı karada yaşayan en büyük etoburdur. Afrika aslanından ya da Bengal kaplanından daha büyüktür. Yogi ya da Smokeey gibi sevimli adları olmadığı gibi Disneyland'da benjo çalarak mutlu ve neşeli bir hayat da sürmez. Erkeği beş yüz kilodan daha fazla çektiği halde koca ormanın içinde çıt çıkarmadan yürüyebilir. Varile benzeren şişman vücudu hantal görünse de koşan bir geyiği avlamak istediğinde en iyi cins salkın bir yarış atından daha hızlı koşabilir. Tırnakları on beş santimden uzun ve çivi kadar sivri ve keskindir, pençeleriyle bir geyiğin omurgasını kırabildiği gibi bir otomobilin kapısını da yerinden söküp çıkartabilir. Bu ayı hücumu geçtiği zaman filmlerdeki gibi iki ayağının üzerinde dikilip sarsak adımlar atmaz; saklıya geçen bir aslan gibi öne doğru fırlamaya hazırlanırken dudaklarını kısıp başını önüne eğerek toprağın üzerine çöker. Avmın boynunu kırarak ya da kalatasına dişlerini geçirecek öldürür. Eğer boynunuzu ve kafanızı koruma altına almayı başarabilirseniz, hayvan sırtınızdaki ve bacaklarındaki eti, ısırıp kopartıp

zâzına aldığı her lokmaya aceleyle çiğnemenen yutarak daha sizin çiğlikdeniz dinmeden iç organlarınıza ulaşır. Eski Romalılar bu şekilde yaptıkları kurti şifalarında Onal Doğu'nun boz ayılarıyla Afrika aslanlarını boğusturduklarında genellikle kazanan ayılar olurmuş. Derin denizlerde korkusuzca dolayan büyük beyaz köpek balığı gibi kahverengi ayının da karağa bir eşi daha bulunmaz.

Pike, Chaik Nehri yakınlarında olup bileni Petersburg'da lanıymış olduğu bir kaptandan duymuştu. F&G (Balık ve Kuş) Bölümünden üç biyoloji uzmanı yumurtlayan somonların sayısını saptamak amacıyla Chaik Nehri'nin kaynağına doğru keşfe çıkmışlar, oraya vardıklarının birinci gününde çok sayıda kahverengi ayı gördüklerini rapor etmişlerdi. Bu, yumurtlama mevsiminde olağan karşılanan bir olaydı. Dört gün sonra oralardan geçen bir kayakçı yardım isteyen, henüya benzer birtakım sesler duyduğunu bildirene kadar bir daha uzmanlardan haber alınmamıştı. Yerel Tlingit kabilesinin iz sürücüleriyle ortak bir çalışma yapan F&G çalışanları nehrin kaynağına doğru ilerlemekte olan üç uzmanın peşine düşen yetişkin bir ayının, onlar balıktan toplayıp incelemek için durduktan zaman sakırdığına karar vermişlerdi. Ekip güçlü tüfeklerle donanımlı olduğu halde karşı koymaya vakit bulmamıştı; elemanlarıyla ikişer, baş uzman Dr. Abigail Martin ve yaban yaşam uzmanı Clark Aimes hemen ölmüş, üçüncüsü üniversiteden yeni mezun olmuş Seattle'lı Jacob Gottman adlı genç kaçmaya başlamıştı. Bıraktığı izlerin genişliğine ve derinliğine bakınca beş yüz kilodan daha ağır olduğu tahmin edilen ayı nehrin biraz aşağı kıyısındaki çoklu bölgede ona yetişip saldırmış, bağırsaklarını çıkarmış, sağ kolunu dirseğinden koparmış ve sonra devrilmiş bir akça ağacın köklerinden kalmış çukura imişti. Gottman hâlâ sağdı. Ayı, Martin ve Aimes'i yemek için geriye dönünce genç adam nehrin boyunca aşağıya, Chaik Koyu na doğru ilerleyip yanında taşıdığı telsiz telefonuyla yardım istemeyi başarmıştı.

Kendisiyle en son konuşan on beş metre boyundaki Emydon adlı balıkçı teknesindekilendi. Ancak Gottman, yar-dım ulaşamadan kan kaybından ölmüştü.

"Aşında ölümü kurtuluş sayılır" demişti kaptan gözlerini elinde tuttuğu kahve fincanına dikerek, "Evet, hiç kuşkusuz Tann ona acıyıp kurtarmıştı. Görenler bağırsaklarının arkasından bahçe hortumu gibi sürünüp geldiğini söylüyorlar."

Pike başını sallamakla yetinmişti. İnsanların insanlara daha kötü şeyler yapabğine çok şahit olmuş; fakat bunları söylemek istememişti.

Kaptan, ceset parçaları üzerinde yapılan incelemeler sonucu ayının kuduz öldüğünün anlaşıldığını belirtmişti. Balık ve Kuş teşkilatı ayının aranması için oralara iki ekip göndermiş fakat bir sonuç alınamamıştı. Jacob Gottman'ın bir ailesi ödül ortaya koymuş, Angoon'lu Tlingit kabilesi iz sürücülerinden biri tek başına ayıyı bulmaya gitmiş ve geri dönmemişti. Gottman'lar ödülü ilk katına çıkarmışlardı. Kızılderili iz sürücünün kardeşi ve kayın pederi dere boyunda iki hafta boyunca araştırma yaptı; buldukları tek şey tırnakları bir avcı becağı kadar uzun olan, hayatlarında gördükleri en büyük pençe iziydi. Anlattıklarına bakılırsa hayvanın orada olduğunu hissetmiş, ağaç gölgelerinin arasında kocaman karanlık silüetini görür gibi olmuşlar, fakat onu görmemişlerdi. Cansavar sanki geriye çekilip pusuya yatmış bekliyordu!

Pike, "Bekliyor ha?" dedi.

"Onların dediğine bakılırsa evet, öyle."

O gece Pike Los Angeles'da binni aradı. İki gün sonra tüfeği gelmişti. Hemen Angoon'a yollandı.

Vahşi doğa Pike'i adeta yutmuştu. Toprakla aynı yaşta olan ağaçlar, göğe doğru uzanarak yemyeşil bir şemsiye oluşturuyor, sürekli yağan yağmurun suları yapraklardan süzülürken onu iliklerine kadar ıslatıyordu. Nahrın dik kıyıları her türden

ot, çalı, diken ve sarmaşıklarla öyle bir yoğunluk içindeydi ki ayağı kayıp suya düştü. Bu yabancı yere bayıliyordu.

Yumurtilama döneminin başlangıcında derenin bu bölümü balık dolu olurdu ama şimdi yumurtilamaları için hazırlanmış olan yerlerde ölü somonlar suyla birlikte dalgalarla duruyordu. Pek kimseye layık olamamış gibiydiler. Pike, kudduz ayının aya yavrularını, yaban domuzlarını ve daha çelimsiz olan erkek aylan buraya yaklaştırmayıp balıkları kendisine sakladığını düşündü.

Gün boyunca çevreyi dolanıp araştırdı ama bir şey bulamadı. Gece kampına geri döndü. Beş gün boyunca her seferinde biraz daha yukarılara giderek dere boyunu araştırdı. Sık sık dinlenmek için mola veriyordu. Ciğerlerindeki yaralar nefes alırken ağrıyordu.

Altıncı gün kanı buldu

Devrilmiş bir akçe ağacın çevresini dolanıp köklerinin bulunduğu çukura bakınca kırmızı boya gibi etrafa saçılmış yol yol kan izleri ve lekeler gördü. Bir düzine kadar somon balığı sudan çıkartılıp burada parçalanmıştı; kalıntılardaki kan tazeydi. Balıkların bazılarının yansı, bazılarının da kafaları kopartılıp yenmişti. Pike donup kaldı, hareket etmeden çevresine göz gezdirip kendisine bakan başka gözler olup olmadığını anlamaya çalıştı; pek bir şey göremedi. Cebinden çıknağını çıkartıp ateşleyerek alevine baktı. Rüzgâr nehrin aktığı yöne doğrudu; kaynağının bulunduğu yönde duran herhangi bir şey buradaki kokuyu alamazdı.

Çamurlu kumluktaki izlere baktı; bir yemek tabağı boyutundaki pençe izlerinden hançer uzunluğunda tırnak izleri ışkermıştı.

Tüfeğini kaldırıp elinde tarttı. Aya sakırırsa tüfeğini çok çabuk kaldırıp nişan alması gerekecekti yoksa beş yüz kiloluk azgın koca kütle tepesine inerdi. Bir yıl önce olsa bunu yapabileceği konusunda en ulak bir kuşku duymazdı, ama

şimdi? Emniyetli açarak teliği hazırladı. Şu dünyede kendinden başka hiçbir şeye güvenmeyeceksin diye düşündü

Nehir boyunca kaynağına doğru yürüdü

Burada nehir keskin bir kıvrım yapmıştı, Pike devrilmiş bir köknar yüzünden ileriyi göremiyordu; çünkü devrilince meydana kalan kalın kökleri bir yelpaze gibi yayılarak görüş alanını kapatmıştı. Ancak bu engelin arkasında suya düşen bir şeyin çıkardığı sesi duydu. Kulak verdi, aynı şey bir kez daha oldu. Bu suya sıçrayan balığın çıkardığı şapırtıya hiç benzemiyordu; çok daha ağır bir şey vardı orada suyun içinde.

Devrilmiş ağacın dallarının arasından kanşındakini görmeye çalıştı fakat kökler, yapraklar ve dallar iç içe girmiş, birbirine sımsıkı dolanmıştı.

Şapırtılar gittikçe daha yakundan gelmeye başlamıştı; bacaklarının suyun içinde kalan bölümlerinin çevresinde kırmızı renkte balık eti parçaları yüzüyor, arada bir teline de değiyordu.

Devrilmiş ağacın çevresinden dolanırken adımlarını büyük bir dikkatle atıyor, akıp giden suyun içinde yürürken ses çıkarmaması için büyük çaba harcıyordu. Başsaksakları dışarıya çıkmış ölmek üzere bir somon balığı kuyuya vurmuştu; ama etrafta ayıyı göremedi. Beş yüz kiloluk koca hayvan çit çıkarmadan ağaçların arasına kanşıp uzaklaşmayı başarmıştı. Toprağın üzerinde kocaman tek bir pençe izi kalmıştı.

Bacaklarının arasından akıp giden suyun içinde uzun bir ~~bu kemilleri duyar hissedilirdi. Bu birkaç metre ötede pusu~~ ya yatmış veya çoktan çekilip gitmiş olabildi. Kuyuya çıktı. Ayının gittiği yol kokuşmuş balık kemikleri ve derileriyle doluydu. Başını çevirip can çekişen somona baktı; ölmüştü.

Yavaşça ağaçların arasına doğru süzüldü. Çevresini eğledi otu, çalılar ve sarmaşıklar sarmıştı. Sağ tarafında, biraz ilerde göremediği bir şeyin hareket ettiğini hissediyordu.

Huff!

Tüleğini doğrulttu fakat namı bir sarmaşığa takılmıştı ve sakat kolunun gücü onu oradan çekip çıkarmaya yetmiyordu.

Huff!

Ayı, Pike'in kokusunu almak için ağzından soluyordu. Çalılığın içinde kendisinden başka bir varlık olduğunu anlamıştı ama ne olduğunu pek bilemiyordu. Pike tüleği zorla sarmaşıktan kurtarıp omzuna dayadı ama nişan alacağı şeyi görmüyordu.

ÇAT!

Ayı uyarı yeparcasına ağzını hızla kapamıştı. Saldırıya geçmeye hazırlanıyordu.

ÇATÇAT!

Hayvan, buradaki çalı çırpıyı kâğıt gibi parçalayabilir, herhangi bir yönden saldırabilirdi. Pike doğrudu. Geri çekilmeyecek, arkasını dönüp kaçmayacaktı. Joe Pike'in inandığı tek kural buydu: karşına çıkan ne olursa olsun karşı durmak.

ÇATÇATÇAT!

Pike gücünün azaldığını hissediyordu. Sakat omuzu seğirmeye başlamıştı, sonra iyice uyuşup kaldı. Kolu da titriyordu. Yere sağlam basıp pozisyonunu bozmayaya çalışıyordu, fakat tülek çok ağırlaşmıştı ve sarmaşıklar bir türlü rahat bırakmıyordu.

ÇAT!

Arka arka giderek sessizce geri çekilip çalılıktan çıktı ve suya girdi. Çeliktan yapılmış dişlerin kapanırken çıkardığı sesler, yağmur damlalarının çıkardığı seslere karşıarak uzaklaştı.

Nehrin ağzına gelinceye kadar hiç durmadı. Sırtını ulu bir ağacın gövdesine dayayıp soluklanırken heyecanını dindirmeye çalışıyordu; ancak duyduğu utançtan ve kolunun acısından kaçamıyordu; ayrıca kaybettiğinden de emindi.

İki gün sonra Los Angeles'a dönmüştü.

BÖLÜM BİR

İlk Dedektif

Rüyamda bir mezar taşı bütün ağırlığıyla üzerime çökmüş kımıldamama engel alıyor. Toprağın üstüne dikilmiş küçük siyah bir dikdörtgen bu ve batan güneşin kızıl ışıkları altında parlıyor. İçim merakla yanarak yekpare mermere dikkatle bakıp altında kimin yattığını anlamaya çalışıyorum fakat üzerinde hiçbir şey yazılı değil. Bu mezarın sahibinin adı yok. Tek anlaşılabildiği mezarın çok küçük olduğu. Bir çocuğun yattığı yerde duruyorum aynı.

Bugünlerde bu meşeyi çok sık görüyorum. Her gece; hatta bazı geceler birkaç kez. Böyle gecelerde çok az uyuyor, kalkıp boş ve ıssız evimin karanlığında tek başıma oturuyorum. O zaman bile o rüyanın esiri olduğumu hissediyorum.

Her zaman şöyle oluyor. Mezarlığın üzerine bir sis tabakası çökerken gökyüzü karanlık. Karanlık bu meşeyi ağacının yosun tutmuş eğri bükürü dalları gecenin rüzgarında sağa sola sallanıp duruyor. Ben buranın neresi olduğunu ne buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Yalnızım ve korkuyorum. Işğın kenarında gölgeler titreyiyor, bırakım sesler bir şeyler fısıldıyor fakat ben ne dediklerini anlamıyorum.

Gölgelerden biri annem, ötekî hiç tanımamış olduğum babam olabilir. Onlara bu mezarda kimin yattığını sormak istiyorum fakat yanlarına yaklaştığımda karşıma sadece karanlıklar çıkıyor. Yardım edecek, merakımı giderecek hiç kimseler yok. Tek başımayım.

Kimseler burada hiç beni bekliyor

Burada ne var?

Bu çocuğu burada tek başına kim bıraktı?

Buradan kaçıp kurtulmak için umutsuz bir çaba içerisindeyim. Ayaklarımı yere ırmak, çarpınmak, birtakım figürler yapıp kişniş bükülmek, parçalara ayrılmak, yerlerde yuvarlanmak, kısacası kaçmak, uzaklaşmak, çekip gitmek, KOŞMAK .. kurtulmak istiyorum; ama rüyalarda hep başımıza gelen tuhaflıklardan biri oluyor ve birden kendimi elimde bir kürekle görüyorum. Ayaklarımı oynatmıyor, kımlıdoyamıyorum. Beynim küreği atmamı söylüyor, fakat karşı koyamadığım bir kuvvet ellerimi yönetiyor: Toprağı kazarsam, orada ne olduğunu göreceğimi ve görünce de öğreneceğimi. Kafamdaki ses durmamı için yalvarıyor ama ben hareketlerimi kontrol edemiyorum. Ses toprağın derinlerindeki sırları öğrenmenin hiç hoşuma gitmeyeceği konusunda beni uyarıp duruyor ama ben daha hızlı kazıp daha derinlere inmek için çabalıyorum.

Kara toprak açılıyor

Tabut meydana çıkıyor.

Ses durmamı, başka tarafa bakmamı, kendimi kurtarmamı haykırıyor; gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Sesi tomdurum, hiç beni bekledi değil.

Ayaklarımın dibinde ne olduğunu görmekten çok korkuyorum, ama nasıl öğreneceğim yok. Gözleri görmem gerekiyor.

Gözlerimi açıyorum.

Bakıyorum.

Evinin bulunduğu vadide o sonbahar garip bir sessizlik egemenliği; gökyüzünde şahinler uçmuyor, çakallar şarkı söylemiyor, kapının önündeki uzun çam ağacının tepesine tüneyen baykuş artık adımı sormuyordu. Daha akıllı biri bunların bir uyan olduğunu düşünebilirdi, ama hava ancak kış aylarında olduğu kadar açık, temiz ve serindi. Ben olduğum yerden Los Angeles kentinin dış mahallelerini oluşturan aşağıdaki tepelere serpiştirilmiş evlerin çok ötesini bile görebiliyordum. Böyle çok uzaktan görebildiğiniz zamanlar lam önünüzde olup bitene, hemen yanınızdakine ve sizin bir parçanız olan en yakınızdaki şeylere pek dikkat etmezsiniz. Dedğim gibi çevremdeki sessizliği bir uyan olarak kabul etmem gerekirdi ama etmedim.

"Kadın kaç kişi öldürdü bakalım?"

İçerden iniltiler, küfürler ve savrulmuş yumrukların sesi geliyordu.

Ben Chenier, "Ne?" diye bağırdı.

"Kadın kaç kişiyi öldürdü?"

Aramızda bir-iki metrelik bir mesafe vardı; ben mutfaktaydım, Ben oturma odasındaydı ama avazımız çıktığı kadar

bağınıyorduk. Ben, yanımda arkadaşımın on yaşındaki oğlu ve bendeniz yanımda dünyanın en büyük dedektifi ve anne Lucy Chenier iş gezisindeyken oğlunun bakıcısı. Bu ikimizin birlikte olduğu beşinci ve son gündü.

Kapıya doğru yürüdüm.

"O nesnenin sesini kontrol eden bir düğme yok mu?"

Ben, Game Freak denilen oyuna kendisini öyle kaptırmıştı ki başını kaldırmadı. Game Freak'i bir tabanca gibi tek elinizde tutuyor ötek! elinizle de kendi ekranına yansıyan hareketleri kontrol eden düğmelere basıyorsunuz. Sabırsız on ile on dört yaş arasındaki erkek çocukların bu oyunu pek tuttuklarını söylerken iş saatinde trafığa çıkan arabaların gürültüsüne karşı tabanca sesleri kadar gürültülü olduğundan söz etmeyi unutmuştu.

Ben'e oyunu dün vermiştim ve o andan beri elinden bırakmamıştı, ama nedense pek keyif almadığını düşünüyordum; bu da beni rahatsız ediyordu. Benimle birlikte tepelerde yürüyüşler yapmış ve kendisine verdiğim komandoluk ve askerlik bilgileriyle bayağı ilgilenmişti; bürüme da gelmişti. Özel dedektiflerin borçlarını ödemeyen müşterilerine telefon edip balkon demirlerindeki güvercin pisliklerini temizlemekten başka işler de yaptıklarını düşünenlerdendi. Kendisini her sabah okula götürmüştü ve öğleden sonra okuldan almıştım. Aralarda da birlikte Tayland yemekleri yapıp Bruce Willis filmleri izleyip bol bol gülip eğlenmeyi unutmamıştık. Ama şimdi elindeki oyunu benden uzak durmak için kullanıyor ve hiç de eğlenmiyordu. Nedenini biliyordum, onu öyle görmek beni üzüyordu, yalnız onun için değil kendim için de üzülüyordum. Bana sormasanız bu oğlan çocuklarıyla iletişimi kurmak Yakuza savaşçılarıyla dövüşmekten daha zor.

Odaya girip yanındaki divana çöktüm.

"Mulholland'a doğru bir yürüyüş yapabilirsiniz."

Hiç umursamadı.

"Biraz egzersize ne dersin? Annen gelmeden önce sana yeni bir tekvando hareketi öğretebilirim."

"Ha, ne..."

"Benimle annen hakkında konuşmak ister misin?"

Bendemiz özal dedeldifim İpm geneği tehlikeli insanlarla çok karşılaşmışımdır. O yazın başında Laurence Sobek adlı bir katil benimle ilişkileri olduğu için Lucy ve Ben'i tehdit edince tehlike kapımın eşliğine kadar ulaşmış oldu. Lucy'nin başının derde girmesini istemiyordum ve Ben konuşmalarımızı duymuştu. Lucy ile Ben'in babası o altı yaşındayken tanışmışlardı ve çocukcağız aynı şeyin bir kez daha tekrarlana- cağını, yani bızın da ayrılmacağımızı düşünülüp özlümüşütlü. Lucy de ben de onunla konuşup açıklamaya çalışmıştık ama oğlan çocukları -erkekler gibi- yüreklerini açmaktan çekinirler.

Sorularıma yanıt vereceği yerde Ben oyunun doğmaları- na daha hızlı basmaya ve ekranda olup biteni kafasını sallayarak daha bir dikkatle izlemeye başladı.

"Dikkatli bak, bu Suç Kraliçesi!"

Harika

Yanıp yıkılmış hüzün veren bir genç platin önünde göğüsleri kavun büyüklüğünde, saçları diken diken, Asya kökenli bir genç bayan, yüzünde öfke dolu acı bir gülüşle bir şeylerin üzerinden atlayıp sıçrayarak üç adet adaleli steroide saldırırmakla meşguldü. Küçük bir bez parçası göğüslerini örtmekde yetersiz kalıyor, kısıyak şortunun içinden taşan burlan göz alıyordu. Makinenin küçük hoparlöründen yankulanan elektronik ses nefret doluydu.

"Ben sizi tuvalet olarak kullanırım bel!"

Yana doğru attığı güçlü bir tekmeyle ilk sakdığını havaya fırlatıverdi.

"Ne kadın!" dedim.

"Ha, ne! Modus denen kötü adam Kraliçenin kız kardeşi-
ni esir pazarında sattı; tabii şimdi kraliçe bunun bedelini ona
ödeyecek."

Suç Kraliçesi kendinden üç kat daha yapılı olan adama
sağı sollu yumrukları öyle büyük bir hızla indiriyordu ki elle-
ri görünmüyordu. Her tarafa kan fışkırtıyor, dişler havada
uçuyordu.

"Aı, bu yumrukları ye bakalım, it herif!"

Kontrol panelindeki stop düğmesini lark eder etmez oyu-
nu durdurdu. Yetişkinler çocuklarla konuşmak istediklerinde
neyi nasıl söylemeleri gerektiğine bir türlü karar veremezler.
Akıllı ve bilge biri olarak görülmek istersiniz ama aslında siz
de biraz daha cüsseli bir çocuktan başka bir şey değilsinizdir.
Zaten hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Çok iyi bildiğinizi
düşündüğünüz şeylerden bile pek emin değilsinizdir. Ben artık
bunu biliyorum. Bilmemeyi isterdim ama, biliyorum.

"Şu sıralar annenle aramızda olanların seni ürküttüğünü ka-
bul ediyorum. Yalnız bu dönemi atlatacağımızı bilmemi isterim.
Annen ve ben birbirimizi seviyoruz. Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum."

"Annen seni çok seviyor, ben de."

Ben, donup kalmış bir sahneyi gösleren ekrana biraz da-
ha baktıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. Düzgün hafif
çocuk yüzü düşünceliydi. O aptal bir çocuk değildi; annesi-
yle babası da onu seviyorlardı ama bu boşanmalarına engel
olamamış.

"Elvis?"

"Evet, ne?"

"Seninle burada gerçekten çok güzel vakit geçirdim. Keş-
ke gitmek zorunda olmasam."

"Ben de çok eğlendim, dostum. Burada kaldığın için çok
memnunuz."

Ben gülümsedi, ben de güldüm. Böyle dakikaların insanın içini bu kadar umutla doldurması gerçekten tuhaf. Çocuğun dizine elimle vurdum.

"Bak şöyle bir planım var. Annen birazdan gelecek. Ortahşi temizleyip toplayalım ki bizim biraz domuz olduğumuzu düşürünesin, sonra da ızgaraya hazırlanır, böylece geldiğinde yemeği çabucak ortaya koyarız. Hamburger later misin?"

"Önce oyunu tamamlayabilir miyim? Suç Kraliçesi Moduş'u bulmak üzere."

"Tabii. Dışarıya, terasa çıkmaya ne dersin? O kadın fazla gürültücü."

"Ofur."

Mutlağa döndüm. Ben de kraliçeyle göğüslemini terasa çıkardı. Aradaki mesafe epey olduğu halde, "Senin suratın pizza artık!" diye bağırışını gayet net olarak duydum, sonra da kurbanının acı dolu feryadını.

Keşke daha fazlasını duyabilseydim. Daha dikkatle dinlemeliymişim.

Öç dakika bile geçmeden Lucy arabasından atladı. Saat döndü yirmi iki geçiyordu. Hamburger köftelerini buzdolabından çıkanyordum.

"Hey, neredesin?" dedim.

"Long Beach'de. Trafik tyi, o yüzden çabuk ilerliyorum. Siz ikiniz ne alemdesiniz bakalım?"

Lucy Chenier yerel bir televizyon kanalının hukuk danışmanıydı. Daha önce Baton Rouge'da avukatlık yapıyordu; lanısmamız da o zamana rastlar. Konuşmasında hâlâ birazcık Louisiana'nın Fransız aksanına kayan tarzını duyabölirdiniz ama bütün için çok dikkat etmeniz gerekir. Görevli olarak San Diego'ya gidip bir davaya izlemişt.

"İyiiz. Geldiğinde hazır olunlar diye hamburgerlerle uğraşmaktayım."

"Ben nasıl?"

"Bugün biraz canı sıkındı, ama biraz sohbet ettikten sonra açıldı. Seni çok özleyor."

Uzun bir sessizlik oldu -biraz fazla uzun. Lucy her gece aramıştı, sohbet edip eğlenmiştik: İkimiz de fark etmemiş gibi davranıyorduk ama bir şeyler eksikti. Eh, dünyanın en büyük dedektifiyle takılmak pek kolay değildi tabii.

Sonunda, "Seni özledim" dedim.

"Ben de seni özledim. Hafta pek uzun geldi, geçmek bilmedi. Hamburger iyi filer. Peynir de koy, bir koca kâse de turşu."

Sesinden yorgun olduğu seziliyordu ama gene de gülümsemişliğini hissettim.

"Tamam, herhâlde becerebiliriz. Sevdığın turşu tam yarıda duruyor."

Lucy güldü. Ben aynı zamanda dünyanın en komik dedektifiyimdir zaten.

"Ah, böyle bir öneriyi nasıl reddedebilirim?" dedi.

"Ben'le konuşmak ister misin? Şimdi dışarı çıktı."

"Tamam, tamam. Ona yolda olduğumu ve onu çok sevdiğimi söyle, sonra da kendine aynı şeyi söyleyebilirsin."

Telefonu kapattım, müjdayi vermek için terase çıktım; ama kimse yoktu. Parmaklıklara doğru yürüdüm. Ben, evin önünden aşağıya doğru inen meyilli yerde oynamayı ve yokuşun bitimindeki ceviz ağaçlarına tırmanmayı sevdi. Bu meyilli arazi'deki tepelerin dibinde açılmış ağaçlık yolların kenarında bir sürü ev vardı. Bulunduğumuz vadinin en derin yerlerinin rengi gölgelenip morumsu bir renk almaya başlamış ama ortalık hâlâ aydınlıktı. Çocuğu göremedim.

"Ben?"

"Geri gelmedi."

"Hey ahbab! Annen aradı!"

Gene yanıt yok.

Yan tarafa geçip baktım, sonra içeri girip seslendim, belki kendi kâğıdı misafir odasında ya da banyodadır diye düşünüyordum.

"Hey, Ben! Neredesin!"

Hiçbir şey.

Misafir odasına ve alt kattaki banyoya baktım, sonra ön kapıdan çıkıp caddeye göz attım. Evim vadinin lepesine doğru kıvrılarak çıkan dar bir yolun üzerindeydi. Önümüzden sadece işlerine gidip gelen komşuların arabaları geçtiğinden yolumuzda pek ıstıak olmazdı; kay kay yapmak için ideal bir yer olduğunu söyleyebilirim.

"Ben?"

Görünürde yoktu. Eve girdim. "Ben, arayan annendi!"

Bu anne tehdidine bir yanıt geleceğini sanıyordum.

"Serun çıkarma, eğer saklanıyorsan, bunun hiç de komik olmadığını söyleyeyim."

Üst kata, kendi yatak odama gidip baktım, orada da bulamadım. Tekrar aşağıya inip terasa çıktım.

"BEN!"

En yakınımızdaki komşunun iki oğlu vardı ama, Ben bana haber vermeden onlara gitmezdi. Ayrıca, bana söylemeden ne yokuştan aşağıya iner, ne caddeye çıkardı, hatta araba parkına bile gitmezdi. Bu yapıları onun karakterine pek uymuyordu. David Copperfield'cilik oynayıp ortadan kaybolmak da onun tarzı değildi.

İçeri girip komşuma telefon açtım. Grace Gonzales'in evi benim mutlak penceremden görünüyordu.

"Grace? Ben komşun Elvis."

Sanki civarda başka bir Elvis varmış gibi.

"Vay, dostum. N'aber?"

Grace bana dostum der. Filmlerdeki tehlikeli sahnelerde dublör olarak çalışmış, rol gereği on iki katlı bir binanın penceresinden düşerken taşıdığı bir meslektasıyla evlendikten sonra emekliliğini isteyip iki çocuk doğurmuştu.

"Ben oralarda mı?"

"Yo! Olması mı gerekiyor?"

"Birkaç dakika önce evdeydi ama şimdi yok. Belki seninkileri görmeye gitmiştir diye düşündüm."

Grace durakladı, sesi birden ciddileşivermişti.

"Andrew'a bir sorayım bakayım. Belki ben görmeden altı kata inmişlerdir."

Sekiz yaşındaki Andrew büyük oğluydu. Küçük olan Clark altı yaşındaydı. Ben bana onun kendi sümüğünü yemekten nasandırcını sormuştum.

Tekrar saate baktım. Lucy döndü yirmi iki gece aramıştı, şimdi saat dört otuz sekizdi. Ben'in tepeye bırımanıp geldiğini görürüm umuduyla telefonu alıp terasa çıktım. Ama ortalık bomboştu.

Grace'in ahizeyi eline alabığını işittim.

"Elvts?"

"Buradayım."

"Benimkiler onu hiç görmemiş. Bir de ön tarafa bakayım, belki caddeye çıkmıştır."

"Teşekkürler Grace."

Evlerimizi ayıran dönemecin ötesinden sokağa çıkıp seslendiğini duydum, sonra geri geldi.

"Her iki yana da baktım, ama görünürde yok. Oraya gel-benimkiler görmemiş olabilir ama?"

"Andrew ve Clark seni yeterince uğraşılıyor zaten. Oraya gelirse yanında tutup beni arar mısın?"

"Hemen."

Telefonu kapatıp aşağıda uzanan vadiye gözümü diktim. Yolarş pek dik değildi ama ayağı burkulup yuvarlanmış ya da ağaçtan düşmüş olabilirdi. Telefonu teraso bırakıp yoluştan aşağıya doğru inmeye başladım. Ayakların yumuşak toprağa gömüldüğünden yürümek oldukça zordu.

"Allah kahretsin Ben neredesin?"

Tepein eteklerindeki ceviz ağaçlarının grimsi kalın gövdeleri birbirleriyle sarmaş dolaştı. Ceviz ağaçlarının arasına sıkışmış dikenli, koyu yeşil yapraklı tek bir avize ağacının çiçekleri gökteki yıldızları andırıyordu. Paslı bir zincir kalınlığı görünümündeki eski bahçe çiti geçen yılların etkisiyle neredeyse tümüyle toprağa gömülmüştü. Ceviz ağaçlarının en büyüğü çitin öte yanına doğru oldukça kalın beş tane gövde salmıştı, bunlar açılmış bir elin parmaklarını andırıyordu. O ağaca Ben ile beraber iki kez tırmanmış, bir kulübe yapıp dallarla gövdelerin arasına yerleştirmekten söz etmiştik.

"Ben!"

Dikkatle çevreye kulak verdim. Derin bir nefes alıp bıraktım, sonra soluğumu tuttum. Uzaktardan bir ses duyar gibi olmuştum.

"BEN!"

Birden gözümün önüne kunk bir bacakla ya da daha kötü bir durumda, aşağıda bir yerde uzanıp yattığı geliverdi.

"Geliyorum."

Koşmaya başladım.

Onu bulmak umudıyla, sesin geldiği yöne doğru ağaçların arasından ve küçük açıklıktan geçerek hızla ilerliyordum; fakat tepeyi aştıktan sonra sesi daha net olarak duyunca işitilişimin onun sesi olmadığını anladım. Nitekim Game Freak adlı oyun, sonbaharda zayıf düşmüş çimenlerin arasında beni bekliyordu. Ben orada değildi.

Avazım çıktığı kadar haykırdım.

"BEN III"

Deli gibi çarpan kalbimin gımbürtüsünden ve Suç Kraliçesinin metalik sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Bayan, sonunda memni kalak ve kalem ucu gördü, dev gibi cüzeli bir adam olan Modus'u bulmuştu. İkisi her tarafına kanlar saçılıp buluşmuş bir odada sonsuz bir çatırmaya girmiş dövüşüyor, kraliçe tekne üzerine tekne atıp, yumruk üzerine yumruklar sallayarak, avazı çıktığı kadar bağırıp çağırıyordu.

"Artık öldün sen! Artık öldün sen! Artık öldün sen!"

Suç Kraliçesini sıkıca göğsüme bastırıp koşarak yoluşu çıkıp eve yollandım.

geçen süre: 00 saat, 21 dakika

Güneş alçalıyordu. Vadinin derinliklerindeki yarıkları dolduran gölgeler mürekkep lekelerine benzemeye başlamıştı. Mutlağın orta yerine bir not yazıp bıraktım: **BURADAN BİR YERE GITME - SENİ ARAMAYA ÇIKIYORUM**, sonra arabaya atlayıp vadinin iç kısımlarına doğru sürdüm.

Ben, ayağımı burkmuş ya da dizini incitmişse, yokuşu tırmanıp eve doğru gelmeye çalışmak yerine aşağıya doğru yürümüş olabilirdi. Belki yardım istemek için bir kapıyı çalmış, belki de topallayarak evin yolunu tutmuştu. Kendi kendine kesinlikle öyle olması gerek diyordum. On yaşında bir çocuk buharlaşıp yok olacak değildi ya.

Evimin biraz aşağısına düşen sokağa vardığımda arabamı park edip indim. Artık ortalık daha bir hızla kararmakta olduğundan çevreyi görmek bayağı zorlaşmıştı.

"Ben?"

Çocuk yokuştan aşağıya doğru yürümüşse yalenimazdaki şu üç evin birinin yanından geçmiş olması gerekiyordu. İlk ikisinde kimseyi bulamadım. Üçüncüsünde kâhya kadın kapıyı açtı. Arka bahçeye girip bakınama izin verdi ama, yüzüne havuzundaki oyuncakları çalarım korkusuyla pencereden beni izlemeyi de ihmal etmedi. Hiçbir şey bulamadım. Kendimi

bahçe çitinin üzerine doğru çekip bitişik evlerin bahçelerine göz attım, orada da yoktu. Bir kez daha seslendim

"Ben!"

Tekrar arabama döndüm. Aslında birbirimize rastlamamış olmamız pek de akıllı dışı değildi, bu pekâlâ olabiliirdi. Ben bir sokaktan arabayla geçerken o öleki sokaktan yürüyüp gelmiş olabiliirdi. Ben caddeye varınca da arkamda kalmış olabiliirdi. Başka ne yapabiliirdim düşünemiyor, bilemiyordum.

İki kez yoldan geçen güvenliğe alt arabaları durdurup Ben'i tarif ederek onu görüp görmediklerini sormuştum. İkisi de görmemişti ama, adımı ve telefon numaramı alıp ona rastlarsa arayacaklarını söylediler.

Güneş batmadan önce olabildiğince fazla yer taramak amacıyla arabayı daha hızlı sürdüm. Aynı cadde ve sokaklardan defalarca geçip vadinin yollarında dönüp durdum; sanli kaybolan o değil bendim. Yüksek alanlara çıktıkça sokakların daha aydınlık olduğunu fark ettim, gölgelik yerler ise beyağı serinlemişti. Ben'in üzerindeki kot pantolon ve eşofmanın üstü pek yeterli gelmeyecekti.

Eve vardığımda sokak kapısını açarken gene seslendim, ama yanıt alamadım. Bıraktığım nota el sürülmemişti; telesekreterde de mesaj yoktu.

Daha önce stüdüjleriyle konuşmuş olduğum iki güvenlik arabasının sahibi olan şirket de dahil olmak üzere, bulduğumuz vadiye hizmet veren özel güvenlik birimlerini telefonla aradım. Her birinin sahip olduğu otomobiller her gün saat başı vadiye tur atardı, her evin önüne hırsızları uyarmak için koruma görevini üstlenmiş olan şirketlerin adlarını gösteren levhalar asılıydı -eh, evet kent yaşamına hoş geldiniz. Hepsine çocuğun kaybolduğunu bildirerek onu tarif ettim. Hiçbirinin koruma listesine kayıtlı olmadığım halde hepsi seve seve yardım etmeye hazır olduklarını bildirdiler.

Ahizeyi yerine koyarken ön kapının açıldığını duyunca içim öyle bir rahatladı ki sevinçten kalbim duracak sandım.

"Ben!"

"Benim."

Lucy odaya girdi. Krem rengi bir bluz ve siyah pantolon takımı giymişti; ceketini elindeydi, pantolonu seallendir arabamın içinde oturmaktan kış kış olmuştı. Çok yorgun olduğu belliydi, gene de halsiz halsiz gülümsedi.

"Hey, Hamburger kokusu almıyorum."

Saat altıyı iki dakika geçmişti. Ben tam tamına yüz dakikadır kayıp. Lucy son konuşmamızın üzerinden geçen yüz dakika içerisinde eve varmıştı. Oğlunu kaybetmesi için yüz dakika yetmişti.

Yüzümdeki korkuyu görünce Lucy nin gülümsemesi solu-

"Ne var, ne oldu?"

"Ben kayıp."

Sanki oğlu kanepenin arkasına saklanmış, bizi izleyip gü-lüyormuş da ben de şaka yapıyormuşum gibi gözlerini etraf-la dolaştırırdı. Ama şaka olmadığını anlamıştı. Halimden ne kârlar ciddi olduğum belli oluyordu.

"Kayıp mı? Ne demek istiyorsun?"

Açıklamamın yetersiz olduğunu hissediyordum. Sanki ken-dimi kurtarmak için mazeret uyduruyormuşum gibi geldi bana.

"Sen telefon ettiğin sırada dışarı çıkmıştı; ama şimdi or-telikta yok, onu bulamıyorum. Seslendim, yanıt vermedi. Tüm vadiyi arabamla dolaşıp onu aradım ama göremedim. Komşuya da gilmemiş, nerede olduğunu bilmiyorum."

Durumu anlatırken can sıkıcı bir hâlâ yapıyormuşum gibi başımı iki yana salladım.

"Yani alıp başını gitti? Öyle mi?"

Sanki önemli bir kanıtım gibi ona Game Freak oyununu gösterdim.

"Bilmeyorum. Dışarı çıktığı sırada bununla oynamaktaydı. Tepenin eteğinde buldum."

Lucy yanımdan hızla geçip dışarıya, terasa çıktı.

"Ben! Benjamin, cevap ver, Ben diyorum!"

"Luce, ben kaç kere seslendim."

Hızla içeri girip koridora dalarak gözden kayboldu.

"Ben!"

"Burada yok. Güvenlik birimlerine haber verdim. Polisi aramak üzereydim."

Geri gelip doğruca terasa gitti.

"Lanet olsun, Ben, cevap versene."

Arkasından yaklaştım ve kollarından tuttum. Titriyordu. Bana doğru döndü, birbirimize sarıldık. Başını göğsüme dayamıştı, sesi kısık ve titrek çıkıyordu.

"Ne dersin, kaçıp gitmiş olabilir mi?"

"Hayır. Hayır, çok iyiydi Luce. Onunla konuştuktan sonra çok rahatlamıştı. Bu saçma oyuna kendini kaplanmış gü-lüp duruyordu."

Ona, çocuğunu yamaçta oynarken düşüp bir yerini incil-miş olabileceğini, sonra geri gelmeye çalışırken yolunu kay-bettiğini düşündüğümü söyledim.

"Tepenin aşağısındaki sokak ve caddeler çok virajlı ve hepsi iç içe, insanın kafası karışıyor. Belki yanlış bir yere saptı; şimdi de binlerinden yardım istemeye korkup çekini-yordur; her zaman yabancılara karşı dikkatli davranması söylenmiyor mu! Yanlış bir yere saptıktan sonra yürümeye devam ettiyse evden daha da uzaklaşıp büsbütün kaybol-muştur. Şu anda geçen arabalara görünmemek için bir yer-lere saklanıyordur belki. Onu bulacağız, merak etme. Polise haber vermemiz gerekiyor."

Lucy yüzüne bakıp başını salladı, inanmak istiyordu; sonra vadiye baktı. Evlerin ışıkları tek tek yanmaya başlamıştı.

"Karanlık bastıyor" dedi.

İşte o sözcük: Karanlık! Tek başına tüm anne babaların en büyük korkusunu dile getirmeye yetiyordu.

"Hadi arayalım. Polisler biz onu bulana kadar vadiyedeki her evin kapısını çalacaktır."

Lucy ile birlikte içeriye girdiğimiz sırada telefon çalınca o benden daha fazla sıçradı.

"Bu Ben."

Ahizayı elimle aldım, öteki uçtan gelen ses ne Ben'e, ne Grace Gonzales'e ne güvenlikçilere aitti.

Bir erkek sesi, "Elvis Cole ile mi görüşüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Siz kimsiniz?"

Ses kısık ve soğuktu.

"Beş-iki."

"Kimsiniz?"

"Beş-iki dedim, it oğlu it! Beş-ikiyi hatırlıyor musun?"

Ben hakkında bir şeyler öğrenmeyi uman Lucy kolumu çektiştirip duruyordu. Hayır anlamında başını sallayıp hiçbir şey anlamadığımı söyledim lakat, birtakım kötü anıların canlanıyor gibi olması içimi müthiş bir korkuyla doldurmaya başlamıştı bile.

Ayakta durabilmek için ahizeye iki elimle sımsıkı sarılmam gerekiyordu.

"Kimsiniz? Neden söz ediyorsunuz?"

"Bununla ödeşmiş oluyunuz plç kurusu. Yaptıklarının karşılığını görüyorsunuz."

Ahizeye daha sıkı sarıldım. Bağınıyordum.

"Ne yapmışım? Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne yaptığını sen çok iyi biliyorsun. Çocuk elimde."

Telefon kapanmıştı

Lucy kolumu daha kuvvetli çekiliyordu.

"Arayan kimdi? Ne dediler?"

Onu unutmuştum. Sesini bile duymuyor gibiydim. Geçmişimdaki bir fotoğraflar albümünün sararmış yapraklarının arasına sıkışıp kalmıştım: yüzleri siyaha boyalı, gözleri çukura kaçmış, korkunun yapışkan ekşi kokusunu her dakika hissettikleri belli olan birkaç genç adamın arasında, parlak yeşil renkli fotoğraflarda görünen başka biri, bambaşka bir ben ile karşı karşıyaydım o anda

Lucy beni sarsıyordu.

"Böyle durma! Beni korkutuyorsun!"

"Arayan bir erkekli. Kim olduğunu bilmeyorum. Ben'in yanında olduğunu söyledi."

Lucy iki eliyle koluma yapışmıştı.

"Ben i alıp götürmüşler mi? Kaçırılmış mı? Adam ne dedi? Ne istiyor?"

Ağzım kupa kuruydu. Beynim zonkluyordu, boyun kaslarının taş gibi olmuştu.

"Uzun yıllar önce olan bir şeyden dolayı beni cezalandırmak istiyor."

Çocuk Çocuktur

Beş günlük misafirliğinin ikinci gününde Ben, usulca üst kata çıkmak için Elois Çale'nün arabasını yakamaya başlamasını bekledi. Onun özel eşyalarına yapacağı bu küçük saldırıyı gerçekleştirmeyi haftalardır planlıyordu. Elois'in oldukça hoş bir mesleği vardı; özel dedektifti; bunun yanı sıra ilginç birtakım eşyalara da sahipti: Ben, onun eski bilim kurgu ve korku filmlerinden alınan video ve DVD

kolleksiyonundan ne isterse seçip izleyebiliyordu, buzdolabının kapağının her tarafı süper kahramanlara ait yüzden fazla mikrofotograf resimle bezenmişti, sokak kapısının yanındaki portmantoda da kurşun geçirmez bir yelek asılıydı. Böyle şeyleri her yerde göremezdiniz. Elvis'in kartvizitlerinde 'büyük polis hafiyesi' olduğu yazılıydı. Ben onlardan birini okuldaki arkadaşlarına gösterdiğimde hepsi çok gülmüşlerdi.

Elvis Cole'un üst kattaki dolabında bunlara benzer pek çok heyecan verici şeyler olduğunu düşünüyordu -bundan hiç kuşkusu yoktu. Örneğin Elvis'in orada bir sürü silahını sakladığından emindi ama, silah ve mermi'lerin kendisinin açamayacağı kasaya benzeyen özel bir yerde kilitli altında olduğunu da biliyordu. Aslında Ben neler bulacağından pek emin olmasa da şans eseri karşısına bir-iki adet Playboy dergisi ya da polislerin kullandığı türden bir kelepçe yahut da cop (bunlara St. Charles Parish'de oturan René Arca'nın 'zenci deudren' demesi annesini nasıl da dehşete düşürmüştü) çıkabiliirdi.

Böylece Elvis o sabah arabasını yıkamak için dışarı çıktığında Ben pencereden onu gözlemlemeye başlamıştı. Elvis'in bir kovaya sabunlu su doldurduğunu görür görmez de yukarı fırlamıştı.

Elvis Cole ve kedisi çatıda, oturma odasına bakan kırıksız bir odada yatarlardı. Kedi ne Ben'den ne de annesinden hoşlanırdı; ama Ben buna alınıp kızmazdı; çünkü kedi Elvis ve iş ortağı Joe Pike'dan başka kimseyi sevmezdi. Ben ne zaman kedinin bulunduğu yere girse hayvan hemen kulaklarını kısıp hırlamaya başlardı. Korumaya kalkışsa da kaçıp gitmez, tüyleri diken diken olmuş bir halde yan yan yürüyerek üzerinize doğru gelirdi. Ben ondan çok korkardım.

Üst kata tımandıktan sonra usulce başını uzatıp kedinin yatağın üzerinde uyuyup uyumadığını kontrol etti.

Ortalık sakindi.

Kedi yoktu.

Aşağıdan hâle su sesi geliyordu.

Dolabın yanına koştu. Elvis annesine silahların durduğu kasayı ve etrafı gösterirken o da yanlarında bulunmuş olduğu için bu küçük odada yüksek rafların üzerine yerleştirilmiş paketler, plastik kutuların içinde gizemli gölgeler gibi görünen fotoğraflar, üst üste yığılmış dergiler ve daha bir sürü heyecan verici ufak tefek bulunduğunu biliyordu. Arkadaş Bill Toman'ın okula getirdiği türden açık saçık bir şeyler bulurum umuduyla önce dergileri karıştırdı. Fakat beklediğini bulamadı. Çoğunun News-week ve Los Angeles Times Magazin'in eski sayıları olduğunu görünce canı sıkılmıştı. Silahların durduğu kasanın üstünde neler olduğunu görmek için kenarına asılarak kendini yukarı doğru çekti. Kasa Ben'in boyu yüksekliğinde, kocaman çelik bir kutuydu ve dolabın yanına yakın bölümünü kaplamıştı. Ancak üstünde birkaç eski beyzbol şapkası, işlemeyen bir saat, balkonda dikilen yaşlı bir kadını gösteren çerçeveli bir resim, Elvis ve Ben'in annesini bir lokantada otururken gösteren bir başka çerçeveli resimden başka bir şey yoktu. Kelepeğe ya da başka bir hayvanın avarnesine benzeri.

Gardirobun üst kısmını boydan boyu kaplayan yüksek bir raf vardı. Ben oraya uzanamıyordu ama, bir çift çizme, birkaç kutu, bir uyku tulumu, ayakkabı boyasına benzeyen bir şeyler ve siyah naylondan bir sporcu çantasını görebiliyordu. Ben, o çantanın içinde ilginç bir şeyler bulunabileceğini düşündü ama, oraya uzanabilmek için boyunun birkaç santim daha uzaması gerektiğinin farkındaydı. Biraz düşündü, silah kasasına baktı. Eğer kendisini yukarı doğru çekerek kasanın tepesine çıkabilirse belki çantaya yetebilecekti. Dikkatle kasanın üst kenarını tuttu, bedenini yukarıya doğru çekti, bir dizini

kesenler, kesenler parçalanmışlar, aynısı çözüp kesme olurdu. Beysbol şapkalarından bazılarını ezmiş ve yaşlı bayanın resmini decirmiş ama amacına da ulaşmıştı. Çantaya uzandı, epey uğraşığı halde bir türlü yakalayamıyordu. Bir eliyle rafı tutup ötekiyle çantayı almaya çalışarak biraz daha öne doğru eğildi ve o anda dengesini kaybetti. Kendini toparlamaya çalıştı fakat geç kalmıştı. Yere yuvarlanırken çantayı da beraberinde indirmiş, bir sürü gömlek ve pantolon da tepesinden aşağıya dökülmüştü.

"Lane! olsun!"

Yere yayılmış giysileri toplamaya çalışırken bir puro kutusu buldu. Herhalde sporcu çantasının üzerinde duruyordu. Çantayı çekip yere düşürünce o da gelmişti. Kutunun kapağı açılmış, birkaç solmuş fotoğraf, birtakım renkli kurdeler ve beş tane, mavi plastikten mahfaza yere saçılmıştı. Ben bakakaldı. O mavi şeylerin özel ve önemli olduğunu biliyordu. Öyle bir görünüşleri vardı. Her biri on beş - yirmi santim uzunluğundaydı ve sol taraflarında yukardan aşağıya dik olarak inen altın yaldızlı bir çerit ve sağ alt köşede altın renginde kabartma harflerle UNITED STATES OF AMERICA yazılıydı.

Ben pantolonları ve gömlekleri bir kenara itip yere başdaş kurdu ve büyük keşfini incelemeye koyuldu.

Fotoğraflarda üniformalı askerler ve helikopterler vardı. Adının bir bir resmin tepesinde yazmış olduğu ağacının kenarından bir sigara sallanıyordu. Sol kolunun üst kısmında bir düme vardı. Fotoğraf silik olduğundan Ben ancak tüm dikkatini toplayarak yazıyı okuyabildi: RANGER. Ben bunun adamın adı olabileceğini düşündü. Bir başka resimde beş asker bir helikopterin önünde durarak poz vermişlerdi. Pek hafız bir görünüşleri vardı: Yüzleri yeşil ve siyah boyayla süvanmıştı; sırt çantaları, cephaneyle dolu paketler, el bombası ve siyah tüfeklerle donanmışlardı. Soldan ikinci askerin elinde üzerinde

rakamlar yazılı küçük bir levha vardı. Yüzeri boyalı olduğu için naye benzediklerini seçmek zordu ama en sağdaki Elvis Cole'u andırıyordu. 'Vay canına!'

Ben resimleri bırakıp mai mahfazalardan birini açtı. Dört santim uzunluğunda kırmızı, beyaz ve mai bir kurdele gri kâğıt kumaşın üzerine iğnelenmişti. Altında kurdelenin daha küçüğüymüş gibi görünen kırmızı, beyaz ve mai bir plak ve onun altında da bir madalya vardı. Beş köşeli altın bir yıldız olan madalyanın aynı bir kurdelesini daha vardı ve üzeri şeffaf plastikle kaplıydı. Altın yıldızın tam ortasında minik bir gümüş yıldız vardı. Ben, mahfazayı kapattıktan sonra öteklerini de açıp baktı. Her birinde aynı madalyadan olduğunu gördü.

Madalyaları da bir kenara koydu ve geride kalan fotoğrafları incelemeye başladı. Birinde siyah tizört giymiş birkaç adam bir çadırın yanında durmuş bir içiyordu, bir başkasında Elvis Cole dizlerinin üstünde bir tüfekte kum torbalarının üstünde oturuyordu (üsti tarafı çıplaktı, pek de suska görünüyordu!) başka bir resimde yüzüne boya sürülmüş bir adam başında şapşal bir şapka, elinde bir tüfekte yeşil bir duvar oluşturmuş sık yaprakların arasında dikilmiş duruyordu. Ben arzusuna kavuşmuş, görmek istediği gizemli şeyleri bulmuştu! Öyle dalmıştı ki Elvis'in geldiğini duymadı.

"Yakaladımı?" dedi Elvis.

Ben yerinden sıçrarken yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissediyordu.

Elvis, baş parmaklarını pantolonun cebine geçirip kapağın önüne dikilmiş, "Burada neler oluyor ahbab?" dercesine kaşları havada durmuş bekliyordu.

Ben hem korkmuş hem de utanmıştım. Elvis'in çok kırsacığını sanmıştım ama o yere, yanına oturup resimlere ve mai mahfazalara yüzünde düşünceli bir ifadeyle bakmaya

başladı. Ben onu izlerken Elvis'in ömrü boyunca kendisinden nefret edeceğini düşünüyordu.

"Eşyalarını karıştırdığım için özür dilerim."

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Elvis dalgın dalgın gülümsedi ve Ben'in başını okşadı.

"Zararı yok ahbab. Sana, buradayken etrafı kolaçan edebilirsin demiştim. Tabii dolabıma tırmanacağın hiç aklıma gelmemişti. Gizli kapaklı bir şeyler yapmana gerek yok. Benim eşyalarıma bakmak istediğin zaman yapman gereken şey bana sormak. Tamam mı?"

Ben hâlâ Elvis'in yüzüne bakmaya utanıyordu ama bir yandan da meraklanıp çıllamak üzereydi. Beş askerin bir helikopterin yanında dikildiği resmi eline alıp sordu.

"Sondan ikinci sen misin?"

Elvis resme baktı fakat elini sürmedi. Ben raneada oturan adamı gösterdi.

"Şu Ranger denen adam kim?"

"Onun adı Ted Fields'tir, Ranger değil. Ranger bir askeri deyimdir; belli bir tür askere verilen addır. Bazı askerler Ranger olmaktan büyük gurur duyar, vücutlarına dövmeyle yazdırırlar. Ted de öyleydi."

"Ne yapar bu Rangerlar?"

"Şınav çeker."

Elvis fotoğrafı Ben'in elinden aldı ve puro kutusuna geri koydu. Çocuk, Elvis'in artık sorularına yanıt vermediğinden korkmuştu, hemen mavi mahfazalardan birini koparak açtı.

"Bu ne?"

Elvis mahfazayı alıp kopattı ve puro kutusuna koydu.

"Buna 'Gümüş Yıldız' derler. Altın olan yıldızın içinde de gümüş bir yıldız vardır."

"Sende iki tane var."

"Açık arttırmadan almıştım."

Elvis başka bir kutuyu kaldırmakla meşguldu. Ben medalyaların ve fotoğrafların onu rahatsız ettiğini görüyordum ama bunlar hayatında gördüğü en ilginç şeyler olduğu için haklarında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Başka bir medalyaya kaptı.

"Bu neden mor ve neden kalp biçiminde?"

"Hıdı şunları kaldıralım da arabayı temizlemeye bakalım."

"Bunu yaralanınca mı alıyorsunuz?"

"Yaralanmanın birçok yolu vardır."

Elvis sonuncu medalyayı da kaldırdı, sonra fotoğraflarını topladı. Ben, birden annesinin erkek arkadaşı hakkında pek bir şey bilmediğini fark etmişti. Elvis tüm bu medalyaları kazanmak için büyük kahramanlıklar göstermiş olmalıydı; ama bundan hiç söz etmezdi. Bir adam bu kadar değerli şeylere sahip olup da neden onlar hakkında konuşmazdı ki? Ben, onun yerinde olsa medalyalarını her gün takıp dolardım!

"O Gümüş Yıldızı nasıl kazandın? Sen bir kahraman mısın?"

Elvis fotoğrafları puro kutusuna yerleştirip kapağını kapatırken Ben'in yüzüne hiç bakmıyordu, gözleri önündeydi.

"Hayır hiç de öyle değil ahbab. Onları verecek kimse bulamadıkları için bana verdiler."

"Üzerime bir gün ben de Gümüş Yıldız medalyası alırım."

Birden Elvis'in yüzü allak bullak oldu sanki çelik ve dikenden yapılmış gibiydi! Ben'i bir korku almıştı. Onun tanıdığı Elvis bu değildi, o gümüş yerine başkası gelmiş gibiydi. Ar sonra adamın bakışları yumuşayıp kendine gelir gibi olunca rahat bir soluk aldı.

Elvis kutunun içinden Gümüş Yıldızlardan birini çıkartıp ona uzattı.

"Bak ne diyeceğim ahbab; sen en iyisi benimkilerden birini al."

Ve, evet, hemen pratikte Elvis Çele Gümüş Yıldızlarından birini ona vermişti.

Ben onu bir hazineymiş gibi tutuyordum. Madalyanın kordonu parlak ve pürüzsüzdü, metal olan esas bölüm düşündüğünden çok daha ağırdı. Ortasındaki küçük gümüş yıldızla altın yıldız gerçekten bayağı ağırdı ve kışkeleri son derece keşkindi.

"Bende kalabilir mi?"

"Tabii. Onu bana vermişlerdi, ben de sana veriyorum."

"Vay canına! Teşekkür ederim! Ben de Ranger olabilir miyim?"

Elvis artık daha bir rahatlamışa benliyordu; resmi bir tavrıla elini Ben'in başının üzerine koydu; sanki ona güvenlik unvanı veriyormuş gibi davranıyordu.

"Artık resmen U.S Army Ranger olmuş bulunuyorsun. Ranger olmanın en güzel yolu budur. Bir sürü şınav çekmek zorunda kalmayacaksın."

Ben bir kahkaha attı.

Elvis puro kutusunu yeniden kapatarak sporcu çantasıyla birlikte tepedeki rafta kaldırıp yerleşti.

"Başka görmek istediğin bir şey var mı? Rafta harika kokular yayan çizmelerim ve o kokuları yutan canavarlarım da var."

"Püf! Rezalet!"

Şimdi ikimiz de gülüyorduk. Ben kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Artık etraf ona tuz pembe görünüyordu.

Elvis, Ben'i ensesinden narince sıyrarak merdivenlere yönlenirdi. Onun Elvis'i bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de ona hiçbir zaman küçük bir çocukmuş gibi davranmamıştı.

"Tamam adamın, arabayı yıkamayı bitirelim, sonra bir film seçer izleriz."

"Hortumu tutabilir miyim?"

"Evet, ama ben vagnurduğumu çığırktan sonra."

Elvis suratını tuhaf bir biçimde buruşturunca ikisi de kahkahaya bastı; Ben, Elvis'in peşinden aşağıya inmeye başladı. Gümüş Yıldız cebine koymuştu; orada bir pantolonun üzerinden suyu uclarına akıtmaktan kendini alamıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ben öteki madalyaları ve fotoğrafları gene görmek istedi ama Elvis'in yukarıda ne kadar üzülüşünü fark ettiği için bunu yapamadı. Elvis banyoya girdiğinde hemen yukarıya kopup kasanın tepesine uzandı, puro kutusu orada yoktu. Ne kadar aradıysa da Elvis'in onu nereye sakladığını bulamadı; sormaya da cesaret edemedi.

geçen süre: 3 saat, 56 dakika

Polis gece saat sekiz yirmi geçe eve geldi. Ortalık adanmış kış karanlığı, keşkin bir ayaz ve havada toz kokusu vardı. Kapının zili çalınca Lucy birden yerinden sıçradı.

"Ben bakanım. Gelen Lou'dur" dedim.

Yetişkin biri kaybolduğunda şehir merkezindeki Parker Center-Kayıp Şahıs Bürosu ilgilenirdi; fakat kaybolan ya da kaçınan çocuk ise Çocuk Bölümü dedektifleri duruma el koyardı. Normal yollardan gidip herkes gibi polisi arasaydım şikayet bölümüne kendimi tarıyıp Ben ile olan ilişkiyi açıklamam, dedektif bürosuna bağlanınca da karşıma çıkan her kimse aynı şeyleri ona anlatmam ve çocuk bölümündeki nöbetçi memura bağlandığımda da üçüncü kez aynı şeyleri tekrarlamam gerekecekti. Arkadaşım Lou Poitras'a telefon etmekle zaman kazanmış oluyordum. Poitras Hollywood Polis Merkezi'nin cinayet bölümünde görevliydi. Telefonu kapatır kapatmaz hemen çocuk bürosundan bir ekibi yola çıkarmış, kendisi de onlarla birlikte gelmişti.

Poitras davul gibi bir göbeği olan patates suratlı kocaman bir adamdı. Üzerine giymiş olduğu siyah deri ceket omuz boyu ağırlık kaldırarak genişlemiş göğsünün ve kash kollanının

Özerinde genilmiş kalmıştı.. Lucy'nin yanağına bir öpücük kondunurken pek neşesiz olduğu belli oluyordu.

"Hey, nasırsınız bakalım?"

"İyi değiliz."

Arabadan indikten sonra arkasından çocuk bölümünden iki dedektif çıktı. Önde, çili yüzünün derileri sarkmış yaşlıca bir adam vardı, arabayı süren ikinci kişi ise zeki bakaşlı, uzun yüzlü bir kadındı. Eve girince her ikisini de tanıştırdı Poitras.

"Bu Çavuş Dave Gittamon; çocuk bölümünde herkesten daha uzun bir süredir çalışmakta. Bu da Dedektif... ah, özür dilerim adınız unuttum."

"Carol Starkey."

Bu ad bana yabancı gelmemişti; ama nerede duyduğumu bilemiyordum. Bayan sigara kokuyordu.

Poitras, "O konuşmadan sonra başka arayan oldu mu?" diye sordu.

"Hayır. Bir kere aradılar. O kadar Yıldız ve altmış-dokuza basarak telefon numarasını septarmaya çalıştım fakat özel numaralı bir cep telefonuyla aramış olmalılar ki bir sonuç alamadım. Ulaşılabildiğim tek yer telefon şirketinin bilgisayarı oldu."

"Ben peşine düşerim. Telefon şirketi kanalıyla o aramaya geri dönüş yapacağım."

Poitras cep telefonunu mutfğa getirdi.

Gittamon ve Starkey'i oturma odasına aldık. Yaptığımız telefon konuşmasını ve Ben'i nasıl, nerelerde aradığımızı kendilerine anlattım. Game Freak oyununu gösterdim ve artık çocuğun onu kaçınılırken düşürdüğünden emin olduğumu söyledim. Eğer Ben evimin önündeki yoluşun eteklerindeyken kaçınılmışta Game Freak'i bulduğum yerin suç mahalli sayılması gerekir dedim. Gittamon bir yandan beni dinlerken bir yandan da teraşı çıkan camlı kapıdan vadiyi seyrete-yordu. Yolu kenarındaki ve çukur alandaki binaların ışıkları ışışıp durmaktaydı ama pek başka bir şey görünmüyordu.

Starkey, "Çocuk sabaha kadar bulunmazsa oyunu bulduğunuz yere bir bakanım" dedi.

Endişeliydim ve korkmuştum, o nedenle bekleyip vakit kaybetmek istemiyordum.

"Neden şimdi gitmiyoruz? Elektrik feneriyle bakınız "

Starkey, "Eğer park yerinden söz ediyorsa olsaydı, güzel, hadi hemen gidelim derdim, fakat öyle bir yeri geceleyin yerince aydınlatamayız, çevre bitkilerle dolu, zemin de düz değil, engebeli. Kanıtları bulalım derken bozup yok ederiz. Sabahleyin bakarsam daha iyi olur."

Gittamon başını sallayarak onayladı

"Carol bu tür konularda deneyimlidir Bay Cole. Ayrıca, o zamana kadar Ben'in geri geleceğinden umut kesmeyelim derim ben."

Lucy de önünde durduğumuz camlı kapıya, yanıma geldi.

"FBI'a haber vermemiz gerekmez mi? FBI çocuk kaçırma ile ilgilenmiyor mu?"

Gittamon korkup ürkmüş anne, babalar ve çocuklarla uğraşarak yıllarını geçirmiş bir adamın nazik lavıyla konuştu.

"Gerekirse FBI'a haber veriniz, fakat önce ne'ler olup bittiğini kesin olarak belirleyelim."

"Ne olup bittiğini biliyoruz. Birisi oğlumu çaldı."

Gittamon kapıdan uzaklaşarak kanepeye doğru yürüdü. Elinde küçük bir defterle Starkey de peşinden.

"Korktuğunuzu biliyorum Bayan Chenier, yerinizde ol-sam ben de korkardım. Fakat işin nasıl bu hale geldiğini anlamak bizim için çok önemli."

"İşin bir hale geldiği kesin yok Bay Gittamon. Hayvanın teki oğlumu kapıp gitti."

Lucy mahkemelerin havasına alışkındı; gergin durumlarda zor şeyleri iyice düşünüp çözüm sağlamaya çalışmayı bilirdi

Tabii bu durum her şeyden beterdı ama gene de kendisine hakim olup dikkatini toplamayı başarabiliyordu. Hatta ben-
den daha serinkanlıydı diyebilirim.

"Anlıyorum çavuş ama, bu benim çocuğum" dedi.

"Biliyorum. Onun için ne kadar çabuk başlarsak ona o
kadar çabuk kavuşursunuz diyorum."

Gittamon Lucy'ye yokupın başında yakalanıp kaçmı-
la hiç ilgisi olmayan birkaç genel soru sordu. Onlar konuşur-
ken ben bir kâğıda telefon eden kişinin söylediklerini yaz-
dım, sonra Ben'in bir resmini ve benim askerlik yaptığım
günlerden kalan bir fotoğrafı getirmek için üst kata çıktım.
Yıllardır elimi silmediğim o fotoğrafları Ben bulup ortaya
çıkarmıştı. Onlara bakmaya hiç sevmeydim.

Geri geldiğimde Poitras köşedeki koltukta oturuyordu.

"PacBell telefonun edildiği yer üzerinde çalışıyor. İki saat
içinde aramanın yapıldığı numarayı bulunuz" dedi.

Fotoğrafları Gittamon'a verdim.

"Bu Ben. Bu da benim resmim. Adamın söylediklerini
yazdım, bir şey atlamadığımdan eminim."

Gittamon resimlere şöyle bir baktıktan sonra Starkey'e
verdi.

"Niye kendi resminizi verdiniz?"

"Arayan adam 'beş-iki' demişti. Resimde yanımda dur-
muş üzerinde sayı yazılı tabelayı tutan adam görüyor musu-
nuz? Beş-iki bizim grubun numarasıydı. Adamın bunu ka-
lattığından eminim."

Starkey resimlere bir kez daha baktı.

"Vietnam'da bulunmuş olacak kadar yaşı görünmüyor-
sunuz."

"Değilim."

Gittamon, "Pekâlâ, adam başka ne söyledi."

Yazdıklarını içanet ettim

"Her kelimesini tek tek yazdım. Adam fazla bir şey demedi -bu sayadan, Ben'in elinde olduğundan ve kendisine yaptığımı ödeteceğinden söz etti."

Gittamon eline verdiği kılıfı alıyıp Starkey'e verdi.

Poitras, "Sesi tanıdın mı?" diye sordu.

"Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Düşünüp kafa patlatıp duruyorum fakat, hayır, tanıyamıyorum."

Gittamon fotoğrafı Starkey'in elinden alıp kollarını çalarak inceledi.

"Adamın buradakilerden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu olamaz. Bu resim çekildikten birkaç dakika sonra özel bir göreve gönderildik ve benden başka herkes öldü. Yaşadığım dehşet hafızama kazınmıştı; beş-iki, bunu nasıl unuttum!"

Lucy hafifçe içini çekti. Starkey, camı bir sigara istemişçesine dudaklarını sıktı. Gittamon böyle rahatsız edici bir konu hakkında fazla konuşulmasını istemediğini belli ederek oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Ben de istemiyordum zaten.

"Peki, bir şeyler ters mi gitmiş, bir aksilik mi olmuştu?"

"Yo, eğer benim bir hata mı yaptığımı bilmek istiyorsan, öyle bir şey olmadı. Sadece işler kötü gitti. Ben hayatta kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

Ben kaybolduğu için kendimi suçlu hissediyor ve sanki benim yüzümden kaçınmış gibi utanıyordum. Gene bir kelle-kelle karşı karşıyaydık ve Lucy'nin kapısına benim yüzümden yeni bir deri gelip dayanmıştı.

"Telefon eden adamın dediklerinin başka bir anlam olabileceğini sanmıyorum. Ancak o olayı kastetmiş olabilir."

Starkey Gittamon'a doğru kaydı.

"Ben'in eşkalini gezici ekiplere göndersek iyi olur."

Poitras, başıyla onaylayıp hemen bunu yapmasını söyledi. "Telefon şirketiyle de konuş. Elvis'in telefonunu dinlemek için hat beğlensinler."

Starkey cep telefonunu alıp antreya çıktı. O gerekli yerleri ararken Gittamon Ben'in yanında kaldığı son beş gün hakkında bana birtakım sorular sordu. Onu dolabımı karıştırdığına yakaladığımı söyleyince kaşları havaya kalktı.

"Yani, Ben'in bu beş-iki olayından haberi vardı, öyle mi?"

"Fotoğrafların öldüğünü bilmiyordu ama resimlere bakmıştı."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Hafta başında. Üç gün önce olabilir. İyi de şimdi bunun ne alakası var?"

Gittamon derin düşüncelere dalmış görünüyordu; büyük bir dikkatle fotoğrafa baktıktan sonra bakışlarını önce Lucy'ye sonra bana çevirdi.

"Parçaları yerine oturtmaya çalışıyorum. Görünüşe göre adam Bayan Chenier'in oğlunu senin geçmişle yapmış olduğun bir şeye karşılık olarak kaçırmış; yani bayanla ilgili bir şeyden değil de senin yaptığın bir şeyden dolayı intikam peşinde. Fakat Ben senin oğlun değil, hatta üvey oğlun bile değil ve ancak son birkaç gündür yanında yaşıyor. Doğru anlamışım değil mi? Sen ve Bayan Chenier aynı evlerde kalıyorsunuz?"

Şöminenin yanında oturan Lucy doğruldu. Gittamon başka nedenler de olabileceğini düşünüyordu ve Lucy meraklanmıyordu.

"Evet, bu doğru."

Gittamon başını salladı, sonra bana baktı.

"Nefret ettiğin senken adam ne diye Bayan Chenier'in oğlunu kaçırıyor? Neden senin evini ateşe vermiyor, seni vuruyor ya da en basiti sana karşı bir dava açmıyor? Neye varacağını anladınız mı?"

"Ben anlamıştım. Ve hiç hoşuma gitmemişti."

"Buraya bak. Öyle olmamıştır. Ben henüz on yaşında. Böyle bir şey yapmaz."

Lucy bir Gittamon'a bir bana baktıktan sonra gözlerini gene ona çevirdi. Bir şey anlamamıştı.

"Ben ne yapmamış?"

"Lou, Tanrı aşkına."

Poitras, benimle aynı biçimde olduğunu göstermek için başını salladı.

"Dave, Ben böyle bir şey yapacak çocuk değil, onu tanıyorum."

Lucy, "Yani siz şimdi Ben'in kendini kaçırmak gibi bir oyun oynadığını mı düşünüyorsunuz?"

Gittamon her şeyi yeterince gördüğünü belirtmek istercesine fotoğrafı önündeki sehpanın üzerine koydu.

"Hayır, bayan, bunu söylemek için henüz çok erken. Fakat çocukların çeşitli bahanelerle böyle kaçırma oyunlarına girdiğini çok görüyoruz; özellikle kendilerini pek emin ellerde hissetmedikleri zaman. Bir arkadaşının ağabeyi Bay Cole'u telefonla aramış olabilir."

Rahatsız olmuş ve öfkelenmişim. Camlı kapıya doğru yürüdüm. Kimdeki korku Ben'in orada teraste durmuş bizi izlediğini umut etmeme neden oluyordu. Tabii ki yoktu.

"Böyle yaparak bizi boş yere umutlandırmak istemiyorsen vazgeç. Son beş günü onunla birlikte geçirdim. Hiç de öyle hissetmiyordu. Zaten böyle bir şey yapacak bir çocuk da değil."

Lucy'nin sert sesi arkamda patladı, "Yani birinin onu kaçırmış olmasını mı seçlersin?"

Gittamon'un söylediğine inanmayı o kadar istiyordu ki göleri alev alev yanıyordu.

Poitras oturduğu rahat koltuktan kalktı, "Dave? Eğer yeterince bilgi edindiysen artık buradan çıkalım. Birkaç kapının ipini çekmek istiyorum. Belki yamaçın aşağısında birileri bir şeyler görmüştür."

Gittamon, Starkey'e defterini kapatmasını işaret etti, sonra Poltras'a katılmak üzere ayağa kalktı.

"Lütfen Bayan Chenier, Ben'in kendi kendini kaçırttığını söylemiyorum -gerçekten de öyle Bay Cole- fakat bunu da düşünmemiz gerektiğini anlatmak istedim. Arkadaşlarının adlarının ve telefon numaralarının bir listesini verir misiniz? Birkaç kişiyi arayacak kadar vakit var."

Lucy de ayakta, onların yanındaydı; onu hiç bu kadar dikkatli ve atak görmemiştim.

"İstediklerinizi getirmek için eve gitmem gerekiyor. Hemen yola çıkabilirim."

"Gittamon, o lanet olası telefon konuşmasını bir kenara mı iteceksin?"

"Hayır, Bay Cole. Farklı bir şeyle karşılaşmadıkça biz bu olayı çocuk kaçıрма olarak ele alacağız. Ordudayken başınıza gelen o olay sırasında birlikte olduğunuz kişilerin adlarını ve olayla ilgili bilgileri yazıp bize verebilir misiniz?"

"Hepsi öldü."

"O zaman ailelerini bulunuz, onlarla görüşmek isteyebilirsiniz. Carol, bu konuda Bay Cole'e yardımcı olur musun?"

Dördümüz birlikte kapıya doğru yürürken Starkey elime karım tutuştu.

"Yann sabah gelip Game Freak'i bulduğunuz yeri inceleyelim; o zaman listenizi de verirsiniz. Sizin için en uygun zaman nedir?"

"Gün doğarken."

Starkey yanıt verirken sesimden geçen öfkeyi anladıysa bile pek renk vermedi. Omuzlarını silkererek, "Saat yedide ortalık daha aydınlık olur" demekle yetindi.

"Güzel."

Gittamon, "Adam gene ararsa bize haber verin. Telefonumuz her zaman açık."

"Arayacağım."

Her şey olup bitmişti. Gittamon Lucy'ye kendisinden haber beldediğini söyledi, sonra çıkıp gittiler. Lucy ile ikimiz arkalardan bekarken tek kelime etmedik. Onlar gidince evin içinde Ben'in yokluğu daha somut olarak hissedilmeye başlamıştı, sanki tavanda asılı bir ceset tepemizde sallanıyormuş gibiydi. O anda evde iki değil üç kişi vardı. Lucy evrak çantasını aldı. Geldiğinde düşürmüş olduğu yerde duruyordu.

"Çavuş Gittamon'un istediği listeyi getireyim."

"Tamam. Ben de listemi hazırlayacağım. Evine varınca beni ara olur mu?"

Lucy yüzüme baktı. Gözlerini kapattı.

"Tanırım. Richard'a haber vermem gerek. Bunu ona söylemek çok zor olacak."

Richard Chenier Lucy'nin eski kocası, Ben'in babasıydı. New Orleans'da oturuyordu. Tabii ki oğlunun kayıp olduğunun kendisine bildirilmesi gerekiyordu. Richard ve Lucy'nin benim yüzümden sık sık tartıştıklarını biliyordum. Şimdi o işi daha çok yapacaklarını tahmin etmek pek zor değildi.

Lucy çantasını açıp anahtarlarını aramaya başlamışken birden ağlamaya başladı. Ben de ağlıyordum. Birbirimize selam verdiğimiz, yüzümü saçlarına gömmüş hiçkinyordum.

"Üzgünüm. Ne olduğunu, bunu kimin, neden yaptığını bilmiyorum, fakat çok üzgünüm."

"Özülme"

Söyleyecek başka bir şey bulamıyordum.

Onu arabasına kadar götürdüm, gözden kayboluncaya kadar sokakta dikilip arkasından baktım. Grace'in evinin ışıkları yanıyordu. Grace ve iki küçük oğlu. Akşamın serinliği ve karanlığı beyağı hoşuma girmişti. Lucy çok nazik davranmış, beni suçlamamıştı. Fakat Ben'i bana bırakmıştı ve çocuğu kaybetmişim. Olayın tüm ağırlığı benim omuzlarımdaydı.

Bir süre sonra içeri girdim. Çocuğun Game Freak'ini yanına alıp kanepeye oturdum. Roy Abbot ve diğerleriyle çekilmiş olduğumuz fotoğrafa baktım. Abbot on ila yaşındaymış gibi çıkmıştı. Ben de ondan pek büyük görünmüyordum. Zaten on sekiz yaşındaydım. Ben den sekiz yaş büyük-müşüm. Ben'e ne olduğunu nerede tutulduğunu bilmiyordum. Fakat onu yuvasına getirecektim. Fotoğraftaki insanlara balap duruyordum.

"Onu bulacağım. Onu bulup getireceğim. Yemin ederim bunu yapacağım."

Resimdekiler bunu başaracağını biliyorlardı.

Bir Ranger bir Ranger'i geride bırakıp gitmez.

Kaçırma: Birinci Bölüm

Ben'in ekranda en son gördüğü, Suç Kraliçesinin Yassı kalalardan birinin gözlerini oymasıydı. Elvis Cole'un evinin önündeki yamacın dibinde Kraliçenin yapıtlarını izlerken, birden arkasından uzanan eller yüzünü kapalmış ve onu kucaqlayıp götürmüştü. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki çocuk ne olduğunu anlamaya vakit bulamamıştı. Eller hem gözlerini hem de ağzını örtüyordu. Böyle birden ayaklarının yerdan kesilmesinin getirdiği şokun şaşkınlığını alırken Elvis'in şaka yaptığını düşünmüştü ama, şakanın sonu bir türlü gelmiyordu.

Ben direnmış, tekneleer atmaya çalışmıştı ama, adam öyle sıkı tutuyordu ki ne hareket edebiliyor ne de bağırabiliyordu. Hiç ses çıkartmadan yokuştan indirilip hazır bekleyen bir taşıta kondu. Ağır bir kapının kapandığını duydu. Ağzını bantladılar, başına kütâh gibi bir şey geçirdiler; her taraf simsiyah, hiçbir şey göremiyordu. Ellerini ve ayaklarını da birbirine bağlamışlardı. Ağzına bant takılırken direnmeye çalıştı ama şimdi etrafında birden fazla insan vardı. Minibüstreydiler. Ben'in burnuna benzin ve annesinin mutfağı temizlerken kullandığı sıvının çam kokusu geldi.

Araç hareket etti. Yola çıkmışlardı.

Onu sınıklı tutan adam, "Sani gören oldu mu?" diye sordu.

Arabanın ön tarafından gelen kabin bir ses yansıttı, "Ancak bu kadar rest gidebilir. Çocuk iyi mi bak bakalım."

Ben bu ikinci sesin kendisini yakalayıp gelinen adama ait olduğunu ve o anda aracı onun kullandığını tahmin etti. Yanındaki adam kolunu sıktı, "Soluk alabiliyor musun? Yanıt ver; ya kalemı sağla ya da bir ses çıkar."

Ben söylenilenlerin ikisini de yapamayacak kadar korkmuştu. Yanındaki adam sanki yarıttı almış gibi konuştu, "İyi, iyi. Tanım, kalbi nasıl çarpıyor bilsem. Bakarsa, hangi ayak kabısını tekini orada bırakacakım, ikisi de ayakta."

"Şu Carne Boy denen oyunkardan oynuyordu, onu bıraktım. Pabuçtan iyidir."

Önce yolcu aşağı sonra yolcu yukarı gittiler. Ben dışarıyla kumlinerek bandı açmak istedi ama çenesini oynatıp ağzını açamadı.

Adam Ben'in dizini okşadı, "Sakin ol."

Birkaç dakika gittikten sonra durdular. Ben inceklerini sanmış ama öyle olmadı. Uzaktan bir yerden bir elektrikli testere sesi duyur gibi oldu, sonra arabaya yeni bir bindi.

Daha önce sesini duymadığı üçüncü kişi, ağır bir aksanla, "Dışarıya, terasa çıktı" dedi.

Ben, küçüklüğünden beri Fransızca aksanla İngilizce konuşulduğunu sık sık duyduğundan adamın terti oldukça tanıdık gelmişti ama, gene de biraz farklıydı. Korkuşan Fransız'dı herhalde ama Fransız aksanının altında başka bir lehçe daha vardı sanki. Bu durumda üç kişi oldukları anlaşılıyordu. Hiç tanımadığı üç adamı kendisini kaçırmıştı.

Onu yakalayıp arabaya koyan, "Evet, doğru: ben de onu görüyorum." dedi.

"Ben buradan bir bok göremiyorum. Ne yapıyor?" dedi Ben'i tutan adam.

"Yoluştan aşağıya doğru iniyor."

Elvis hakkında konuşuklarını anlamıştı. Üç adam Elvis Cole'ü gözletliyordu. Elvis onu arıyordu.

Yanındaki adam homurdandı, "Burada arkada oturmak boktan bir şey."

Kalın sesin sahibi, "Çocuğun oyuncakını buldu. Eve doğru koşuyorsun" dedi.

"Ben de görmek istirdim."

"Görcek bir şey yok Eric. Dırır edip durma, otur oturduğun yerde. Artık anasını bekleyeceğiz."

Kaçırma: İkinci Bölüm

Adamlar annesinden söz edince, ona zarar vereceklerini düşünen Ben korkuyla irkildi. Gözleri doldu, burnu tıkanmış. Kollarını bağlarından kurtarmak için çırpınmaya başladı ama Eric çelik gibi kaslarıyla kımıldamasına engel oluyordu.

"Sakin ol. Otur oturduğun yerde lanet olsun."

Ben annesini uyarmak, polise haber vermek, bu adamların bebekler gibi ağlayıcaya kadar tekmelemek istiyordu, fakat tabii hiç birini yapamıyordu. Eric onu sımsıkı tutmuştu.

"Tanım, çırpınıp durma, bir yerini inciteceksin."

Ona saatlerce sürmüş gibi gelen uzun bir bekleyişten sonra kalın sesli adam, "Telefon edeceğim" dedi.

Arabanın kapısının açıldığını, birinin dışarı çıktığını duydu. Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı ve dışarı çıkan kişi geri gelip içeri girdi.

Kalın ses konuştu, "İşte bu kadar."

Tepelerden indiler, sonra virajlı yollardan geçerek yolcu çıktılar. Bir süre sonra minibüs fren yaptı. Ben duyduğu mekanik seslere dayanarak bir garaj kapısının açıldığını anladı.

Yavaşça ilerlediler, motoru kapattılar, garajın kapısı arkalarından kapandı.

Eric, "Hadi bakalım ufaklık" dedi.

Bacaklarındaki ipi kesip ayağıyla dürttü.

"Ayy!"

"Hadi, yürüyorsun. Ne tarala olduğunu sana söyleyeceğim."

Kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

Bir garajdaydılar. Kalasındaki örtünün aralığından minibüsü görüyordu - rengi beyazdı ama oldukça pisil, kapısının üzerinde mavi harflerle bir şey yazılıydı. Yazıyı okumasına lirsat kalmadan Eric onu başka tarala çekti.

"Önümüzde bir basamak var. Dikkat et. Şu kahrolası ayağım kaldırırsa."

Ben ayakkabısının burnuyla basamağın yerini anlamaya çalışıyordu.

"Öf, saçmalama. Bu iş fazla uzadı."

Eric onu bir bebek gibi kucağına alıp içert taşıdı. Böyle kucakta gitmek Ben'i çok kızdırmıştı. Yürüyebilecektili! Taşınması gerekmiyordu!

Giderken eşyenz, loş odalardan geçtiklerini fark etti. Eric onu yere indirirken, "Seni yere koyuyorum. Dik dur." dedi.

Ben denileni yapt.

"Tamam. Şimdi arkana bir iskemle koyuyorum. Otur. Seni tutuyorum, düşmezsin "

Arkası iskemleyle değene kadar dizlerini büküp oturmaya çalıştı. Kolların iki yanında bağliken oturmak çok zordu; bantlar kollarını kesiyordu.

"Tamam. Biz gitmeye hazırız. Mike dışarda mı?"

Mike.

Mike onu yakalayıp kaçıran adamdı. Eric minibüsle beklemişti. Ben artık ikisinin de adını öğrenmişti.

Üçüncü kişi, aksanlı olan, "Yüzünü görmek istiyorum"
dedi.

Ses hafif ve yumuşaktı.

"Mike bundan hoşlanmayacak."

"Korkuyorsan çocuğun arkasına saklan."

Ses ancak birkaç santim öteden geliyordu.

"Aman! Her neyse."

Ben nerede olduğunu ve insanların ne yaptığını bilmiyordum, ama annesinden söz ettikleri zaman olduğu gibi, birden gene içini bir korku sarmıştı. Adamlardan hiçbirinin yüzünü o ana kadar görmemişti fakat yakında göreceğini biliyordu ve bu düşünce onu korkutuyordu. Onları görmek istemiyordu. Olanları da görmek istemiyordu.

Başına geçirdikleri torbaya arkasına geçerek çekiler.

Kurşunda inanılmaz derecede uzun boylu bir adam duruyor, anlamsız gözlerle ona bakıyordu. Öylesine uzundu ki kafası tavana değiyor gibi görünüyordu, rengi o kadar siyah-tı ki derisi yan aydınlık odanın tüm ışığını emmişti sanki, altın gibi parlıyordu. Kurşun kalemlerin tepesindeki silgi büyüklüğünde bir sıra mor yara izi kaşlarının üzerindeki alın bölgesine dizilmişti. Gözlerinin altına gelen yanak bölgesinde de üç derin yara izi vardı. Bunlar sanki derisinin altına bir şeyler tıkıştırılmış gibi düğüm düğümdü. Görüntü Ben'i ürkütmüştü; rahatsız edici, iğrenç bir şeylerdi. Başını öte yana çevirmeye çalıştı, fakat Eric buna izin vermedi.

"O bir Afrikalı ulaklık. Korkma seni pıgırmeden yemez."

Afrikalı Ben'in ağızındaki bandı dikkatle çekip çıkardı. Çocuk korkudan tir tir titriyordu. Gace iyice bastırmıştı; dişlerini zili karanlıkta.

"Eve gitmek istiyorum."

Sanki pek komik bir şey söylemiş gibi Eric hafif bir kahkaha attı. Eric'in kusacak kuzal saçları ve süt gibi beyaz bir teni

vardı. Ön dişlerinin arası hayli açık olduğundan ağzının içinde bir kapı varmış gibi görünüyordu.

Bir köşesinde taştan yapılmış beyaz bir şömine olan, pencerelerine perde yerine çarşaflar asılmış boş bir odadaydılar. Arkasında bir kapı açıldı, Afrikalı geriye çekildi. Üçüncü kişi odaya girince Eric hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Mazi, Afrikalılığı ele aldı 'Yapmamasını söylüyordum.'"

Mike avucunu Afrikalının göğsüne öyle bir yaptırdı ki, Ben daha onun ne yaptığını anlayamadan Afrikalının arkaya doğru sendelediğini gördü. Mazi uzun boylu ve iri yapıydı ama, Mike çok güçlü görünüyordu; bilekleri kalın, parmakları kıvrık; göğsündeki ve kollarındaki kasları meydana çıkaran daracık siyah bir tişört giymişti. Tıpkı G.I. Joe denilen komando asker oyuncuğa benziyordu.

Mazi dengesini sağlayıp düşmemeyi başardı fakat karşı hücumu geçmedi.

"Patron bızız" dedi.

"Hadi lan!"

Mike Afrikalıya geriye doğru itip Ben'e yaklaştı. "Nasılsın bakalım?"

"Anneme ne yaptınız?"

"Hiçbir şey. Sadece telefon etmek için eve gelmesini bekledik. Senin gittiğini öğrenmesini istedim."

"Ben bir yere gitmek istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum. Onu elimizden geldiğince çabuk yapacağız. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Eve gitmek istiyorum."

"Çiğir var mı?"

"Beni evime götürün. Annemi görmek istiyorum."

Mike Ben'in başını okşadı. Sağ elinin üzerinde üçgen biçiminde bir dövme vardı. Eski olmalıydı, mükemmeli silinmeye başlamıştı.

"Ben Mike. Bu Mazi. Şu da Eric. Bir şöhre bizimle kalacak. Onun için sakın ol. İşte bu kadar."

Mike ona gülümsedikten sonra Mazi ve Eric'e döndü, "Onu kutuya koyun."

Bu da onu ceviz ağaçlarının altındayken yakalayıp kaçırma-
maları kadar çabuk olmuştu. Oturduğu yerden kaldırdılar,
bacaklarını bağladılar, kucaklarında sımsıkı tutarak odadan
çıkardılar. Öyle bir sıkıyorlardı ki gık bile diyemiyordu. Göz-
lerini bantladıklarından hiçbir şey göremiyordu; dışarıya çık-
tıklarını gecenin serinliğini hissedince anladı. Sandukaya
benzeyen büyükçe bir plastik kutuya tıkarlarken tıkmalar
atarak direnmeye çalıştı. İçine girince oturmaya çalıştı ama
omuzlarından bastırarak içeri ittiler. Ağır kapağın gürültüsüyle
kapandığını duydu. Sonra kutu binden hareketlenip sağa so-
la yalpalamaya başladı. Adamlar kutuyu ellerinden bırakır-
ken Ben'e bir kuyuya düşüyormuş gibi geldi. Yere oldukça
sert bir iniş yapmıştı.

Çarpınmaktan vazgeçip etrafı dinlemeye başladı.

Kutunun kapağına pıtır pıtır bir şeyler düşmeye başlamıştı.

Birden ne yaptıklarını anlayıp dehşete kapıldı. Plastik ha-
pishanenin duvarlarını iterek zorlamaya çalıştı, boşuna! Üze-
rine dökülen taş ve toprağın sesi gittikçe daha uzaktan gel-
meye başlamış, Ben Chenier canlı canlı gömülüyordu!

geçen süre: 6 saat, 16 dakika

Takım halinde poz verip bu fotoğrafı çektiirdikten üç saat sonra Ted Fields, Luis Rodriguez, Cromwell Johnson ve Roy Abbott öldü. Her görevden önce takım halinde resim çektilirildi, beşimiz büyük maçın öncesinde hatıra resmi çektilen lisenin basketbol takımı gibi helikopterin yanına dizilip poz verirdik. Crom Johnson bu resim çektilirme geleneğinin ordunun cesellerimizin tanınması için düzenlediği bir oyun olduğunu söyleyerek işi şakaya vurundu. Ted de resimlere 'öldüm ateşi' dendi Ben'in dolapla bulduğu bu fotoğrafı elimden bırakırken arkasını çevirdim; onları görmek zorunda olmak istemiyordum.

Kırmızı renkteki çamurlu toprağın, belta giimemiş giimanların, plajların, pirinç tarlalarının, mandaların, Saygon'un bisikletlerle dolup taşan caddelerinin ve Pazar yerinin iki yüz kadar fotoğrafını çekmiş; fakat Ülkeye döndüğümde hepsi bana pek anlamsız göründüğünden çöpe atmıştım. O yerlerin benim için hiçbir üginc yanı kalmamıştı, fakat insanları unutmamıştım. Çektiğim fotoğraflardan sadece on iki tanesini atmamıştım; beni bunların üçünde vardım

Öteki resimlerdeki insanların bir listesini çıkardım, sonra benim birliğimde bulunan insanların tümünün adlarını

anımsamaya çalıştım, ama yapamadım. Bir süre sonra liste yapmak ilkti bana saçma gelmeye başlamıştı; Fields, Abbott, Johnson ve Rodriguez ölmüştü. Birliğimdeki diğer askerlerin benden nefret etmesi ve on yaşında bir çocuğu kaçırmaları için hiçbir neden yoktu. Vietnam'da tanışmış olduğum insanlardan hiçbiri bunu yapmazdı.

Saat on birde doğru Lucy aradı. Evim öyle sessizdi ki telefon zilinin sesi sanki tabanca sesiymiş gibi ortalığı çınletti. Elimdeki kalemle listeyi yazdığım kâğıdı yırtmama neden oldu.

"Bu bekleyişe dayanamıyorum. Adam tekrar aradı mı?"

"Hayır, henüz aramadı. Arasaydı sana haber verirdim. Arar aramaz sana bildireceğim."

"Tanrım, bu korkunç bir şey, bir kâbus."

"Evet. Ben de şu listeyi tamamlamaya çalışıyorum ve mide krampılar giriyor. Seni ne yaptın?"

"Az önce Richard'la konuştum. Bu gece uçakla geliyor."

"Nasıl karşıladı?"

"Öfkelendi, bağırıp çağırdı, beni suçladı, korktu -yani beklediğim gibi davrandı. O böyledir."

Kızcağzı oğlunun kaçınması yetmiyormuş gibi şimdi bir de bu sorunla karşı karşıyaydı. Richard onun Los Angeles'a taşınmasını istememişti, beni de hiç sevmemişti; bu korulan çok tanışmışlardı, tabii şimdi daha çok tartışacaklardı. Lucy beni kendisine moral vermeme için aramıştı sanırım.

"Uçaktan arayıp ne zaman burada olacağı falan hakkında bilgi verecekti; ama bilmem yapar mı! Epeğin tekidir zaten bilirsin" dedi.

"Yann Starkley ile isim bitir bitmez gelmemi ister misin? Bunu yapabilirim."

Hiç olmazsa Richard onun yerine bana bağırıp diya ditişiliyordum.

"Bilmeyorum. Artık kapatsam iyi olacak, hatta meşgul etmeyeyim."

"Ne kadar istersen konuşabiliriz."

"Yok, yok! Şimdi, ya o adam seni gene ararsa diye endişelenmeye başladım. Yarın görüşürüz."

Ahlsayı yerine koyar koymaz telefon çaldı; bu kez yarım-den sıçramadım; ama kendimi hazırlamak için iki kez çalsın diye bekledim.

"Ben Detektif Starkey, umarım sizi uyandırmadım."

"Önümdeki seçenekler arasında uyumak yok Starkey, siz o zannettim."

"Üzgünüm. Demek bir deha aramadı?"

"Hayır, henüz aramadı. Vakit geç oldu, sizin hala çalıştığınızı bilmiyordum."

"Telefon şirketinden gelecek yanıtı bekledim. Bu akşamüstü saat altı elli ilâde arandığınız saptanmış. Bu aşada yukarı doğru mu?"

"Evet. Adam o saatte aradı."

"Tamam. Diamond Bar'da çalışan Louise Escalante adına kayıtlı bir cep telefonundan aranmışsınız."

"Ben öyle birini tanımıyorum."

"Ben de öyle düşündüm. Kadın bugün öğleden sonra çantasını kapırdığını söylüyor, telefonu da içindeymiş. O da sizi tanımadığını ve bu olay hakkında en ufak bir şey bilmediğini söylüyor. Zaten eski taturaları incelendiğinde daha önce sizi hiç aramamış olduğu saptandı. Üzgünüm ama galibe çıkmaz sokaklarız."

"Peki, siz o numarayı aramayı düşündünüz mü?"

Sesi birden buz kesiverdi.

"Evet Bay Cole düşündüm. Beş kez aradım. Telefon kapalıydı."

Telefonu çalmış olması Ben'i kaçıran adamın daha önce de suçla bağlantılı işlere karışmış olduğunu gösteriyordu. Numaranın blentip bulunacağını tahmin etmiş olması da yapacağı şeyi önceden planlamış olduğunu göstergesiydi. Zeki suçluları yakalamak aptalları ele geçirmekten daha zor olduğu gibi daha da tehlikelidir.

"Bay Cole?"

"Buradayım, düşünüyordum."

"İstediğim adları yazıyorsunuz değil mi?"

"Şu anda onu yapıyorum ama bu arada aklıma başka bir olasılık da geliyor. İşim gereği bazı insanlarla kapıştığım olmuştur Starkey. Bazı kişilerin hapse girmesine ya da işlerinin bozulmasına neden oldum ve doğal olarak bu insanlar için tutacak tiplendi. Onların da bir listesini yapsam peşlerine düşer misiniz?"

"Tabii. Sorun değil."

"Teşekkürler. Minnettarım."

"Sabah görüşürüz. Uyumaya çalışın."

"Yapabileceğimi ummıyorum."

Gecenin karanlığı saatler boyu sürüp gitti, sonra göğün doğu tarafı azar azar aydınlanmaya başladı. Bunların pek farkına varmamıştım. Starkey geldiğinde on iki adet dosya kâğıdını isimlerle doldurmuş, yanlarına da birkaç not düşmüştüm. Kapanı açtığımda saat altı kırk ikiydi. Erken gelmişti.

Elindeki karton tepsinin üzerinde Starbucks'dan almış olduğu iki kâğıt fincan duruyordu.

"Çikolatalı kahveyi seviyorsunuzdur umarım; bahaneyle çikolata yemiş oluyorum."

"Çok nazıksınız, Starkey, teşekkürler."

Fincanlarıdan birini bana uzattı. Sabahın ilk ışıkları vardı. Tatlı bir renge boyanmış. Biraz durup düşünüldü, sonra yemek

masasının üzerinde akşamdan beri doldurduğum sayfalara yanında duran Game Freak'e baktı.

"Oyuncağı yokuşun ne kadar aşağısında buldunuz?"

"On, on beş metre kadar aşağıdaydı. Hemen gidip bakmak ister misiniz?"

"Güneş henüz yükselmediği için ılık yandan vuracak. Bu iyi olmaz. Güneş yükseldiğinde ısıları dik geleceğinden küçük şeyleri görmek kolaylaşacak ve olanları yeniden kurgulamak daha kolay olacaktır."

"İşin ehli olduğunuz belli oluyor."

"Bu tür incelemelere epey katılmışığım vardır."

Elindeki kahve fincanını masaya koydu.

"Bakalım isim listesi nasıl olmuş. Önce kumlerin böyle bir şey yapacağını düşündüğünüzü gösterin."

Ona önce sivil hayatında tanıyıp kuşkulandıklarını gösterdim. Çünkü düşündükçe Ben'e bunu yapanların onlardan biri olması olasılığı baskın çıkıyordu. Listeyi tararken bir yandan da kahvelerimizi yudumluyorduk. Her ismin yanına hangi suçları işlemiş olduğunu, hapis cezasına çarptırılıp çarptırılmadığını, yakınlardan birini öldürüp öldürmediğini yazmışım.

Starkey, "Tanrım, Cole bunların tümü ya çeteci, ya gangster ya da katil. Ben özel dedektiflerin yalnız boşanma işleriyle uğraştığını sanırdım."

"Ben pek doğru seçim yapmamışım."

"Hadi canım. Bu insanlardan herhangi birinin senin askerlik dönemini bildiğinden kuşulanıyor musun?"

"Bildiğim kadıyla hiçbirinin geçmişimden haberi yok; ama herhalde öğrenebilirler."

"Pekâlâ. Dosyaları inceleyip şu sırsalar haptisten çıkan olup olmadığını öğrenirim. Şimdi şu dört adarıdan söz edelim;

ölenlerden demek istiyorum. Onların aileleri olanlardan seni sorumlu tutuyor olabilir mi?"

"Ben suçlanacak hiçbir şey yapmadım."

"Ne demek istediğini biliyorsun. Onların çocuğu ölmüş ve sen sağ kalmışsın."

"Ne demek istediğini biliyorum ve sana hayır diyorum. Olaydan sonra hepsinin anne ve babasına yazdım. Luis Rodriguez'in annesiyle kadıncağız ölünceye kadar mektuplaşık; yani altı yıl öncesine kadar. Teddy Fields'ın ailesi her yıl Noel'de bana kart yollar. Tervis olur olmaz Johnson'ları ve Ted'in ailesini görmeye gittim. Doğal olarak hepsi çok üzgündü ama kimse beni suçlamadı. Olay çok üzücüydü, o kadar."

Starkey, anlattıklarından daha fazla bir şeyler olduğuna inandığını fakat tam olarak bunların neer olabileceğini bilmediğini belli eden bakışlarını dikmiş öylece yüzünü bakmaktaydı. Ben de gözlerimi ondan kaçırmadan dik dik bakarken, bir yandan da onu bir yerlerden tanıdığımı düşünüyordum.

"Sizlerle tanışıyor muyuz? Dün gece de şimdi de sizi bir yerlerde görmüşüm gibi bir duyguya kapılmaktan kendimi alamıyorum; ama nerede tanıştığınızı bir türlü anımsayamadım."

Starkey başını öte yana çevirdi. Cebinden yaldızlı küçük bir paket çıkartıp içinden aldığı beyaz bir tablet! kahvesinden bir yudum çekerek yuttu.

"Burada sigara içebilir miyim?"

"Dışarda teraste içebilirsiniz. Daha önce tanışmadığımızdan emin misiniz?"

"Kasintile."

"Birine mi benzetiyorum?"

Starkey terasa hasretle bakıp içimi çekti.

"Pekala Cole. Beni nereden tanıyorsun söyleyeyim: Son zamanlardaki günce! bir olaydan. Hani şu Ka-boom."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Starkey ne kadar aptal olduğumu kabullendiğini gösteren çaresiz bir tavırla ellerini iki yana açtı.

"Rıziko" adlı programı hiç izlemez misin? Bombalar. Bombacılar. Bomba imha timi iki ay kadar evvel Silver Lake'de bir teknisyenini kaybetti."

"O sen miydin?"

"Benim bir sigara yakanam gerek. Ölecek gibi oluyorum."

Cebinden bir paket çıkartıp telaşla terasa yöneldi. Ben de peşinden

Carol Starkey bomba uzmanlarını öldüren seri bir polis kadını yakalamıştı. Bay Red Los Angeles'da manşetlere çıkmıştı ama, asıl şöhret olan Starkey'di. Bu Bay Red olayından üç yıl önce, Starkey bomba uzmanı olarak görev yaparken bir treyler parkında bulunan bombayı etkisiz hale getirmeye çalıştıkları anda deprem olmuş ve bomba patlamıştı. Yardımcısı ölmüştü; fakat Starkey'i hemen orada hayata döndürmeyi başarmışlardı. Yani bir anlamda öldükten sonra dirilmiştiydi o. Bu olaydan sonra kıza Ötüm Meleği ya da Tehrip Perisi gibi tuhaf isimler yakıştırılmıştı.

Ben bunları kafamdan geçirirken düşüncelenmi okumuş olmalı ki sigarasını yakarken kulağını sallayıp kaşlarını çatarak yüzüne tehditkâr bir ifadeyle baktı.

"Sakin o konuda bir şey söyleyeyim deme Cole. Beyaz bir ışık ya da sedekten kapılar görüp görmediğimi sakın sorma. Gebermedim, işte o kadar."

"Bunlar umurumda değil benim; sormaya da hiç niyetim yok. Tek düşüncem Ben'i bulmak "

"Güzel. Benim de. Bomba imha timi falan hepsi geride kaldı. Şimdiki isim bu "

"Senin hesabına sevindim Starkey, ama olayın üzerinden sadece iki ay geçmiş. Kayıp çocukları bulmak hakkında bir şey biliyor musun?"

Starkey sigarasının dumanını öfkeyle burnundan salarken, "Yani bu iş kıvrılabilecek miyim, bunu mu merak ediyorsun?" dedi.

Ben de öfkeliydim. Zaten dün geceden beri öfkem burnumdaydı ve her saniye biraz daha arttığını hissediyordum.

"Evet, tam olarak öyle!"

"Bombaların nasıl hazırlandığını, bombalanan en bertal arazide bile neler olup bittiğini kanıtları toplayarak yeniden oluşturmuş biriyim ben. O bombaları yapan itleri ve onlara pailayıcıları satan namussuzları enseleyip kodese girmelerini sağladım. Ayrıca Bay Red'i de yakaladım. O nedenle endişelenmenize hiç gerek yok Bay Cole. Nasıl kanıt aranacağını çok iyi biliyim ve senin şu özel dedektif havalarına pabuç bırakacak biri de değilim. O çocuğu bulacağım."

Güneş epey yükselmiş, yamacı ısığa boğmuştu. Starkey sigarasını parmaklığın üzerinde söndürüp dışarı çıktı. Nereye düşecek diye baktım.

"Hey! Burada yangın tehlikesi vardır."

Starkey tepenin zaten cehenneme dönüşmüş olduğunu ve daha kötüye gidemeyeceğini söylemek istiyormuş gibi dönüp aksi aksi suratına baktı.

"Ortalık epey aydınlandı. Çocuğun oyuncaklarını nerede bulduğunu göster bakalım."

geçen süre. 15 saat, 32 dakika

Dışarı çıktığımızda Starkey arabasına yönelip ayakkabılarını değiştirmeye gitti; evin yan tarafında bulunduğumuzda ayağında oldukça eski lastik pabuçlar vardı; pantolonunu dizlerine kadar kıvrarak yukan sıvamış, bembeyaz bacakları ortaya çıkmıştı. İstekle bir kadıyla yokuşa bakarak, "Pek de dikmiş" dedi.

"Yükseklik korkun mu var?"

"Yok canım, içimden öyle söylemek geldi işte. Burada toprak yumuşak, yüzeyinde bir sürü iz var; sen de dünden beri buralarda dolaşıp durmuşsun. Bunlar işi zorlaştıracak. Seni uyarmıyorum; dün berbat ettiğin suç mahallini daha fazla bozmamaya dikkat et; bu da tek yapacağın şeyin bana Game Freak'i nerede bulduğunu göstermek olduğu anlamına gelir; sonra çek arabanı git. Anlaşıldı mı?"

"Bak, belki demin biraz haddimi aşmış olabilirim fakat ben de iz bulmakla oldukça ustayımdır; yardımım dokunabilir Starkey."

"Göreceğiz bakalım. Hadi yolu göster."

Kenardan aşağıya doğru yürümeye başladım, peşimden geliyordu; ama nedense hareketleri biraz sarsaktı oldukça da rahatız görünüyorduk.

Ben bu tepede o kadar çok oynadı ki damlayan suların kendilerine yol yapmaları gibi, yokuştan aşağıya ya da yukarıya doğru giden daracık patikalar açmış. Starkey ile yokuştan aşağıya doğru yürürken izlerin bozulmaması için bu patikaları takip ediyorduk. Benim yürüttüğüm taraftaki toprak çıplak ve sertti; Starkey'in ise patikadan ayrılmadığını görüyordum.

"Onun ayak izlerinin üzerine basıyorsun. Benim indiğim taraftan yürüsene."

Başını eğerek ayakkağıllarına baktı.

"Burada çamurdan başka bir şey yok ki."

"Gene de benim bastığım yerde yürü. Yanıma gel."

Ağaçlık bölümüne gelinceye kadar Ben'in izini sürmekte hiç zorluk çekmemiştik. Ancak burada zemin çok kayalıktı. Bunun pek önemi yoktu, aslında. Çünkü buralardan dün geçtiğim için hangi yöne gideceğimizi biliyordum. Meyilli alanda yavaş doğru giderken Starkey'in iki kez ayağı kaydı; her seferinde küfür etmeyi ısmal etmiyordu.

"Ayağına benim bastığım yere koy. Geldik sayılır."

"Açık havada dolanmaktan nefret ederim."

"Belli oluyor."

Altında Game Freak'i bulduğum çalıya ve Ben'in oradaki ayak izlerini gösterdim. Starkey sanki her taş ve çalının üzerindeki her dikenini beynine kazımak istercesine yere çöktü. Gelirken birkaç kez kayıp kilitörler savunmuştu ama, olay yerine gelir gelmez dikkat kesilmişti.

Ayakkabılarıma baktı.

"Sen dün de bu pabuçtan gitymişsin."

"Evet. Dün bıraktığım izler işte burada."

İzleri işaret ettim; sonra ayağımın birini havaya kaldırıp ayakkabımın tabanını gösterdim. Tabanında aralarında derin oluklar bulunan üçgen biçiminde kabartmalar ve topuğunda kocaman bir N harfi vardı. Buradaki izlerin bazılarında bunlar çok net olarak görünüyordu. Starkey dönden kalan izleri, sonra da yeni bıraktıkları izledikten sonra kışkırtarak yüzüme baktı, "Pekala Cole, yukarıda evindeyken sana söylediklerimi unutmadım ama, ben kent yaşamına alışmış insanlardanım. Açık hava derince benim eklima gelen tek şey otomobil park alanlarıdır. Senin ne yaptığını bilen biri olduğunu, bu işlerden anladığını görüyorum; o nedenle bana yardım etmene izin vereceğim. Yalnız, işleri bok etmeyeceksin, tamam mı?"

"Elmden geleni yapacağım."

"Tek amacımız burada neler olup bittiğini tahmin etmek. Bunu yaptıktan sonra SID'yi getireceğiz."

Los Angeles Polis Teşkilatı (LAPD)'nin Bilimsel Araştırma Bölümü (SID)'ndeki uzmanlar suç mahallindeki kanıtların saklanması ve tanımlanmasından sorumludurlar.

Starkey bulunduğumuz alanı kabaca birkaç kareye böldü; ve her kareyi ayrı ayrı incelemeye başladık. Başbizi toprak

biraz kaygan olduğundan yavaş hareket ediyordu; fakat dikkatli ve iyi bir gözlemciydi. Ben'in bıraktığı izlerden iki tanesi eve dönmek için bir girişimde bulunmuş olabileceğini gösteriyordu ama, pek net olmadıklarından kesin bir sonuca varmak mümkün değildi; sonra da izler yokuştan aşağıya doğru indiğini gösteriyordu.

Kız, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Ben'in izlerini takip ediyorum."

"Tannım! Ben pek bir şey seçemiyorum. Sen avcı falan mısın?"

"Eskiden böyle şeyler yapardım."

"Çocukken mi?"

"Ordudayken."

Starkey bunun ne demek olduğundan pek emin değilmiş gibilerden bana bakıyordu.

Ben'in ayak izlerini iki metre kadar daha takip ettikten sonra birden kaybettim. Son bıraktığı ize geri dönüp çevresinde gittikçe genişleyen daireler çizerek epay dolandım fakat başka hiçbir iz ya da oralandan geçliğine dair en ufak bir belirtiye rastlayamadım. Sanki birden kanatlanıp havaya uçmuştu.

Starkey, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Eğer biri çocuğu yakalayıp kaldırırsa boğuşma izlerini, ya da en azından farklı birinin ayak izlerini görmemiz gerekir; ama hiçbir şey göremiyorum."

"Bulamıyorsun Cole."

"Bulamayacak bir şey yok. Ben'in izleri burada bittiyor ve onun birileriyle boğuştuğunu, kaçmaya çalıştığını gösteren birtakım belirtiler olması gerekirken en ufak bir ipucu yok."

Starkey emekleyerek yokuştan aşağıya doğru gitti, tüm dikkatini toprağa yöneltmişti. Birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Konuştuğunda sesi sakındı.

"Belki çocuğun bu işi kendisinin planladığını söylerken Gittamon haklıydı. Boğuşma izi bulamamanın nedeni kendi kendine kaçıp gitmiş olmasına bağlanabilir."

"Hayır, kaçmış olamaz."

"Ama birisi alıp götürmediyse, o zaman ..."

"Şu izlerine bak. Buraya kadar geliyor ve binden yok oluyor. Geri dönüp yokuşa tırmanmamış, yokuştan aşağıya inmemiş, yan tarafa doğru da gitmemiş, peki ne olmuş? Buhar olup uçmuş ya! Kaçmış olsa da iz bırakacaktı; ama bırakmamış; çünkü bu noktadan sonra yürümemiş. Birisi onu kaldırıp taşımış."

"O zaman o birisinin ayak izi nerede?"

Toprağa bakıp başımı salladım.

"Bilmiyorum."

"Bu çok aptalca Cole. Bir şeyler bulmamız gerek, bulacağız da. Aramaya devam."

Starkey paralelinde yürüyerek yokuş aşağı indi. Yan tarafa doğru üç dört metre uzaklaşmışken birden durup toprağı incelemeye başladı.

"Hey, beksana şu senin izin mi, yoksa çocuğun mu?"

Hemen o yana yöneldim. Ben'e ait olamayacak kadar büyük bir pabuca ait, pek belirgin olmayan bir topuk iziydi; ancak eski değildi, iç kısmı temiz, dış hatları keskindi. Ben'in ayakkabısının bıraktığı izlerin کنار çizgileriyle kıyaslayınca bunların da aynı zamanda yapılmış olduğunu anladım. İzın arka tarafına geçip sahibinin ne yöne doğru yürümüş olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Ben'in izlerinin yok olduğu yöne gidiyordu.

"Bu o, Starkey, adamı buldun."

"Pek emin olamayız. Komşularından biri buralarda dolanmış olabilir."

"Kimse dolanmıyordu. Aramaya devam."

Starkey bulduğu izin yerini belirlemek için çalılardan bir dal kopartıp toprağa soktu, sonra daineler çizerek çevreyi araştırmaya devam ettik. Bu yeni izle çocuğun bıraktığı izlerin arasında kalan alanı aradım ama, başka bir ipucu bulamadım. Sonra ters yönden başlayarak aynı yeri ikinci kez taramam ama gene bir şey göremedim. Halbuki Ben'in izlerine kanşan bir sürü ayak izini bulup bulmacanın parçaları gibi birbirine eklemeyi ummuştum. Çevrede itişip kakışmakları olmuş çiğiller, ezilmiş çimenler, toprağın üzerinde ilerleyen bir insana ait bir sürü kanı bulunması gerekirdi ama biz tek bir pabucun topuğundan kalan yarım yemalak bir izden başka hiçbir şey görememiştik. Bu olmayacak bir şeydi; ama olmuştur işte. Durumu düşündükçe, böylesi bir kanıt yokluğu karşısında yavaş yavaş içimi bir korku kaplıyordu. Kanıtlar bir olayın somut geçmişini belgelerdi; somut bir geçmişin belgelenememesi ise başka türden bir kanıt akla getiriyordu.

Çevremizdeki bitki örtüsünü, yokusun eğimini ve kuşın yaklaşmasından dolayı toprağın üzerine yapraklarını dökmüş olan etrafımızı sarmış ağaçları düşündüm. Birisi sık çalılırları ve ölmüş yaprakların içinden geçerek bu yokusu o kadar sessizce tırmamıştı ki Ben onun yaklaştığını duymamıştı. Bu sık çalılardan arasından adamın Ben'i görmesi olanaksızdı; demek Game Freak'in sesini takip ederek gelmişti. Sonra da on yakındaki sağlıklı ve güçlü çocuğu görür görmez bağırmasına fırsat vermeden, üzerine atlayıp yakalaymıştı.

"Starkey" dedim.

"Burada böcekler var Cole. Ben böceklerden nefret ederim."

Birkaç metre ötede toprağı incelemekle meşguldü.

"Starkey, sana vermiş olduğum listede belirttiğim şu hapse girmelerine neden okuduğum insanların adlarını unut. Onların hiçbirini bunu yapmaya beceremez."

Ne demek istediğimi anlamayan kadın, "Endişelenme Cole. SID'i çağıracağım. Onlar neler olup bittiğini bulacaktır" dedi.

"Ben buldum bile. Müşteri listesindeki adları unut. Benimle birlikte askerlik yapmış olanlara yönel; başka yere bakmana gerek kalmadı."

"O adamlardan hiçbirinin böyle bir şey yapmayacağını söylememiş miydin sen?"

Başımı yere, sonra sık çalılara, yer yer çimenlerin örtmüş olduğu toprağa baktım; orduyken tanınmış olduğum insanları ve neler yapabildiklerini düşündüm. Tüylerim diken diken olmuştu. Etrafımız çevreleyen ağaçlar ve çalılar gözümde biraz bulanık kalmış bir bulmacanın kopuk parçaları gibi görünüyordu. Bu konularda uzmanlaşmış biri on metre uzağımızda olabilirdi. Bulmacanın içine gizlenip anlardan bizi izlerken parmağı tetikte bile olabilirdi ve bizim bundan haberiğimiz olmazdı. Elimde olmadan sesimi alçalttığımı fark ettim...

"Bunu yapanın savaş taktiklerinde usta biri olduğu kesin. Starkey. Sen bunu göremezsin ama ben görüyorum. O bunu daha önce de yapmıştır. İnsan avına çıkmak için eğitilmiştir ve bunda da çok başarılı olmuştur."

"Eel Adamı örkütüyorsun. Biraz soluklan bakalım. Tamam mı? SID'i çağıracağım dedim ya."

Saatime baktım; Ben on altı saat, on iki dakikadan beri karşıyaydım.

"Gittimmi Lucy'nin yanında mı?"

"Evet, Ben'in odasını arıyor."

"Oraya gidiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmelerini istiyorum."

"Buraya bak Cole. Böyle tuhaf davranmana hiç gerek yok. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimize göre nedan SID'den uzmanlar gelene kadar beklemiyorsunuz?"

"Sen dönüşte yolu bulabilir misin?"

"İki dakika beklersen ben de seninle gelirim."

Beklemeden yokuş yukarı ırmanmaya başladım. Starkey peşime takılmış ikide bir yavaş gitmem için sesleniyordu;

ama onu dinleyecek halim yoktu; ağırdan alamazdım. Gömülüp unutulması gereken geçmişin gölgeleri evime doğru giden yolu karartıyordu. Gölgelerin sayısı fazlaydı ve onlarla baş edebilmek için yardıma ihtiyacım vardı. Eve gelince mutlağa koşup telefonu kaptım ve Culver City’de bulunan silah satıcısını aradım.

“Joe’yu verir misin?”

“Burada değil.”

“Neyse, şu anda hemen bulmanın önemi yok, ona kendisini Lucy’nin evinde beklediğimi söyle. Ben Chentler’in kaybolduğunu da ”

“Peki. Başka bir şey var mı?”

“Çok korktuğumu da ilave et.”

Telefonu kapayıp dışarı çıktım, motoru çalıştırdım, ama hareket edemedim; ellerim direksiyonun üzerinde bir süre öylece durdum; titrememin geçmesini bekliyordum.

Ben’i kaçıran adam işi büyük bir dikkatle, sessizce kotarmıştı. Bizim ne zaman nereye gidip ne zaman döndüğümüzü izlemiş, evimi, bulunduğumuz vadiyi, Ben’in yokluştan aşağıya inerek oyunlar oynamasını takip etmişti. Bütün bunları o kadar ustaca yapmıştı ki benim ruhum bile duymamıştı. Günlerce peşimizden ayrılmamıştı. Böyle insan avına çıkmak özel beceri isterdi. Bunu yapabilenlerin nasıl insanlar olduklarını çok iyi bildirdim, o nedenle müthiş bir korkuya kapılmıştım. Çünkü ben de onlardan biriydim.

geçen süre: 17 saat, 41 dakika

Beverly Hills denince insanların aklına villalar ve malikaneler gelir ama Wilshire'ın güneyine düşen semtlerdeki düzlükler Amerika'da her kentle görülen, sıradan beton apartmanlar ya da tek katlı evlerle doludur. Lucy ve Ben'in oturdukları daire de 'U' biçiminde iki katlı bir binadaydı. Binanın girişi geniş bir caddeye bakardı; 'U' harfinin kollarının arasında merdivenlerin bulunduğu büyücek bir avlu, avluda da iki büyük palmye ve cennet kuşları vardı. Önündeki caddede görkemli otomobillere pek rastlanmazdı ama şu anda apartman kapısının önündeki yangın söndürme musluğunun yanında kocaman, siyah bir limuzin beklemekteydi.

Arabamı yanım blok ötedeki park yerine koyduktan sonra kaldırımından eve doğru yürüdüm. Limuzinin şoförü direksiyonun başında bir dergi okumakla meşguldü, arabanın camları kapalıydı, motoru da çalışıyordu. Caddenin karşı tarafında duran Cätamon'un arabasının önüne park etmiş bir Mercury Marquis'in içindeki iki adam sigaralarını tütürüyordu. İkisi de kırk yaş üzeri, iri yapıda, kısa saçlı, kırmızı suratlıydı; her zaman yanlış zamanda yanlış yerde bulunmayı kasmışmış olduklarını belli eden donuk bir yüz ifadeleri vardı. Beni polislere özgü bir bakışla izliyorlardı.

Öst kafa çıkıp zili çaldım. O zamana kadar hiç görmediğim bir yabancı kapıyı açtı.

"Ne istemişsiniz?"

Bu Richard'dı. Elimi uzattım.

"Elvis Cole. Sizinle bu şekilde tanışmak istemeydim."

Richard'ın suralı kaşığı. Uzattığım eli görmezden gelerek, "Hiç tanışmasak daha iyi olurdu" dedi.

Oldukça rahatsız ve sinirli olduğu belli olan Lucy adamın önüne geçti: Richard onu kızdırmakta pek ustaydı.

"Hemen başlama."

"Sana bunların olacağını söylemiştim; değil mi? Hem de defalarca söyledim. Ama dinleyen kim?"

"Richard, kılın keser misin!"

"Evet, şimdi keşmenin tam sırası" dedim.

Richard'ın gözlerinde garip bir ışıık yanıp söndü, sonra arkasını dönerek içeri çekildi. Lucy ile aynı yaşıydılar ama şakakları kırışmış ve tepesi de adamaklı açılmıştı. Üzerinde siyah bir tişört ve uçuş sırasında buruşmuş haki renkli bir pantolon vardı; zyağındaki Bruno Magli marka mokasenlerin benim bir haksalık kazancımdan daha fazlaya mal olduğunu biliyordum. Uykusuz ve yorgun görünümüne rağmen Richard'ın zengin olduğu belliydi. Uluslararası şirketlerle bağlantısı olan bir doğal gaz şirketinin sahibiydi.

Lucy, ben peşinden içeri girerken alçak sesle, "Hepsi de şimdi geldiler. Uçağının indiğini bildirmek için seni aradım ama, sanırım buraya doğru yola çıkmıştın, ulaşamadım."

Oturma odasında Richard, koyu renk takım elbise giymiş iri yan bir adamla konuşuyordu. Adamın gümüş rengi saçları o kadar kısa kesilmişti ki dazlak kafakymış gibi görünüyordu, gözlerine de dürbünün ters tarafından bakılmış gibiydi. Elimi uzattı.

"Leland Myers, Richard'ın şirketinin güvenlik birimi müdürüyüm."

Richard, "Lee'yi, sizin kaybetmiş olduğunuz oğlunu bulmasına yardımcı olması için beraberimde getirdim" dedi.

Biz Myers'le el sıkışırken Gittamon elinde Ben'in turuncu renkteki bilgisayarıyla kapıda belirdi. Elindekini kapının yanındaki küçük masaya koyarken ağır gelmiş olacak ki otlayıp pulluyordu.

"Buradaki bütün E-mail adreslerini alıyama doğru öğreniriz. Çocukların birbirlerine neler yazdıklarını görürseniz şaşıp kalırsınız."

Gittamon'un hâlâ şu çocukların evden kaçma varsayımının üzerinde durması canımı sıkıyordu. Fakat yamaçla bulunduktanmazdan Lucy'ye söz ederken dikkatli davranmam gerektiğinin de farkındaydım.

"Çocuğun E-mailinde bir şey bulacağımızı sanmıyorum çavuş. Starkey ile birlikte bu sabah evin arkasındaki yoluşu araştırdık. Ben'in Game Freak'ini düştüğü yerde bir ayak-kabı izi bulduk. Seninim onu kaçıran adama aitti ve benimim o adam da Vietnam'da benimle birlikte savaşa katılmış olan biriydi.

Lucy başını iki yana sallayarak, "Öteklerin ölmüş olduğunu söylemiştin."

"Öyle; fakat bunu yapan kişinin belli bir savaş eğilimi almış olduğunu düşünüyorum ben. Starkey'e bir liste verdim; başka isimler de anımsamaya çalışıyorum. SLD'e telefon edip ayak izinin kalıbını çıkarmalarını istedi. Şansımız varsa, adamın boyu ve kilosı hakkında oldukça iyi bir fikir edinebiliriz."

Richard ve Myers birbirlerine baktılar; sonra Richard kaşlarını çelip kollarını kavuşturdu, "Lucy adamın dün gece Vietnam'dan söz ettiğini ve bütün bu çabaların seninle bir bağlantısı olabileceğini söyledi. Şu ana kadar bundan pek emin değil miydık yani?"

"İnsanlar aklına geleni söyleyebilir Richard. Şimdi öyle birinin varlığından eminim."

Myers, "Belli bir savaş eğitimi almış kişi derken ne demek istiyorsun?" dedi.

"Normal askeri eğitim almak veya hafta sonlarında geyik avlamaya gitmekle insan bu adam gibi uzak kurtmayı beceremez. Bu kişi çevresinin insanlarla aynı olduğu, bulunmuş zırtında öldürüleceğini bildiği yerlerde bulunmuş biri, o nedenle hiç iz bırakmadan hareket edebiliyor. Ayrıca orada ufak da olsa bir imip kaçırma olduğunu gösteren izlere de rastladık, bu da çocuğun onun yaklaştığını görmediğini gösteriyor."

Onlara, Ben'in ayak izlerinin birden nasıl yok olduğunu ve ondan sonra tek bulduğumuz şeyin o topuk izi olduğunu anlattım. Ben anlatırken Myers birtakım notlar alıyor, Richard gittikçe artan bir öfkeyle kollarını bir kavuşturup bir açıyordu. Söylediklerimi bildiğimde Lucy'nin küçük oturma odasını küçük daireler çizerek turlamaktaydı.

"Aman ne güzel Cole! Yani sen şimdi oğlumu Rambo'ya benzeyen, kana susanmış Yeşil Bereli bir komandanın kaçırdığını mı söylüyorsun?"

Söylediklerimden pek hoşlanmaması görünen Gittamon çağrı cihazını kontrol ederken, "Bundan emin değiliz Bay Chenier. SID oraya vardığında daha derin bir araştırma başlatacaktır. Bay Cole belki de yeterli bir kanı olmadan acele bir sonucu vermiştir."

"Benim bir yere vardığım yok Gittamon. Ben buraya size durumu bir an önce açıklamak, sizi bilgilendirmek için geldim. SID elemanları da şimdi oraya gitmiştir zaten."

Richard, Gittamon'a bir bakaş atıp gözlerini Lucy'ye dikti, "Bay Cole'un hakkı olduğundan ve adamın onun tahmin ettiği kadar tehlikeli olduğundan eminim. Kendisinin bu tip insanları mknahıs gibi çektiğini de biliyorum. Bu beyefendinin

yüzünden Rossier adlı bir henf Louisiana'da az kalsın eski eşini öldürüyordu."

Lucy'nin ağzının kenarlarında küçük beyaz noktacıklar belirmişti.

"Bunun üzerinde yeterince durmuştuk Richard."

Ama Richard almış başını gidiyordu.

"Sonra, Sobek adlı maniyak oğlunuza saldığın diye bura-ya Los Angeles'a taşındı -kaç adam öldürmüştü Lucille? Yedi mi, sekiz mi? Kendileri bir tür seri katil falanmış sanırım."

Lucy tam karşısına geçerek alçak sesle, "Kes sesini Richard Her zaman bir eşek gibi davranmak zorunda değilsin" dedi.

Fakat Richard sesini yükseltmeyi sürdürüyordu.

"Ona Cole ile ilişkisini sürdürmesinin ikisini de tehlikeye attığını söyledim, ama dinleyen kim? Hayır. Dinlemedi; çünkü oğlumuzun güvenliği kendisinin arzulan kadar önemli değil."

Birden, Lucy'nin tokadı adamın yanağında fişek gibi patlayıverdi.

"Sana sus dedim."

Gittamon başka bir yerde olmak için her şeyini verecekmişçesine kavrıyordu. Myers Richard'ın koluna dokundu, "Richard."

Richard komıdamadı.

"Harekete geçmemiz gerek."

Richard daha fazla bir şeyler söylemek istiyormuş da sözcükler ağzından çıkmasını diye onları çiğniyormuş gibi çenelerini oynatıyordu. Lucy'ye baktı; sonra sanki geçirdiği ölke nöbetinden dolayı utanmış ya da kendini aptal yerine koymuş gibi göderini başka tarafa çevirdi. Alçak sesle, "Böyle yapmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim Lucille, söz verdim" dedi.

Lucy yanıt vermedi. Soluk alırken burnunun sol kanadı titriyordu. Odanın öteki ucundan nefes alışını işitebiliyordum.

Richard dudaklarını ıslattı; bu hali yaramazlık yaparken yalanlanıp utanmış ve mahcup olmuş küçük bir çocuğa benzermesine neden olmuştu. Lucy'nin yanından uzaklaştı; omuzlarını silkerek Gittamon'a, "Biliyor musun, o haklı çavuş -ben gerçekten eşeğin tekiyim; lakat oğlumu seviyorum ve çok endişeliyim. Onu bulmak için her şeyi yaptım. Onun için buradayım ve onun için Lee'yi beraberimde getirdim "

Myers hafifçe öksürdü.

"Cole'un sözünü ettiği şu tepeyi bizim de görmemiz gerek. Debbie suç mahallini incelemekte oldukça uzatadır. Onu da götürelim."

Gittamon, "Debbie de kim?" diye sordu.

Richard Lucy'ye bir kez daha baktı, köşede duran tahta iskemleye gidip oturdu. İki eliyle yüzünü ovuşturarak, "Debbie DeNice; Debulon'un kısıltılmışı mıymış ne. Her neyse New Orleans'dan emekli bir dedektif işte. Cinayet masası falan, öyle değil mi Lee?"

"Cinayet Masası. Katilleri bulma konusunda inanılmaz bir rekora sahip."

Richard ayağa kalktı.

"Bizim oraların en iyisi. Buraya getirdiğimi herkes bir numaradır. Ben'i bulmak için kahrolası Scotland Yard'dan adamlar tutmam gerekiyorsa, tutarım."

Myers önce Gittamon'a sonra bana baktı.

"Bizim grubu senin evine götürmek isterim Cole. Bir de adlan yazdığın listenin bir kopyasını "

Gittamon'a dönerek, "SID yola çıkmışsa biz de gitsek iyi olur; ama önce neler bildiğimiz ve neler yapıldığı hakkında bilgi alsam iyi olur çavuş. Bu konuda size güvenebilir miyim?"

"Ah, tabii, kesinlikle "

Ona evimin yolunu tarif ettim. Myers söylediklerini yazdı, sonra Gittamon'a Ben'in bilgisayarı arabaya kadar taşımayı

önerdi. Birlikte çıktılar. Richard arkalarından gidiyordu; Lucy'nin yanından geçerken durakladı. Dönüp bana baktı, pis bir koku almış gibi suratını buruşturdu.

"Sen de geliyor musun?"

"Bir dakika sonra."

Richard Lucy'ye baktı, ağzının sert iladesi yumuşamıştı. Kolunu tuttu.

"Sunset Bulvarı'ndaki Beverly Hills Oteli'nde kalıyorum. Öyle konuşmamalıydım Lucille; pişmanım ve özür diliyorum, ama hepsi doğrudu."

Tekrar başını çevirip bana bakıktan sonra çıkıp gitti.

Lucy elini alnuna götürerek, "Bu tam bir kâbus" dedi.

geçen süre: 18 saat, 05 dakika

Gün ortasına doğru güneş öyle bir parlıyordu ki gökyüzünün maviliğini siliyor, palmiyelerin ışıl ışıl parlamasına neden oluyordu. Ben sokağa çıktığımda Gittamon gitmişti ama Richard, Myers ve öteki arabadaki iki adam siyah limuzinin yanında bekliyorlardı. New Orleans'dan getirdiğini söylediği adamlar bunlardı sanırım.

Cennet kuşlarının yanından geçerek yanlarına vardığımda birden sustular, Richard ötekilerin önüne geçerek beni karşıladı. Artık hislerini saktamaya gerek görmediğinden yüzü kin ve öfke doluydu.

"Sana diyeceklerim var."

"Tahmin edeyim bakalım. Üstündeki gömleği nereden aldığını sormayacağın sanırım."

"Hepsi senin hatan. İkisinden birinin senin yüzünden öldürülmesi işten bile değil; ama ben buna izin vermeyeceğim."

Myers ötekilerden ayrılıp yanıma gelerek Richard'ın koluna dokundu.

"Bu tür şeylere ayıracak vaktimiz yok."

Richard adamın elini itti.

"Bunu söylemek istiyorum."

"Richard, adamın sözünü dinle, kılgen" dedim.

Debbie DeNice ve Ray Fontenot Richard'ın öteki yanına yanaştılar. DeNice gri gözleri sabunlu bulaşık suyuna benzeyen iri kemikli bir adamdı. Fontenot da DeNice gibi New Orleans Polis Teşkilatı (NOPD)'nden emekli olmuş eski bir polisti. Uzun boylu, köşeli suratlı biriydi, ensesinde bir yara izi vardı.

DeNice, "Sözünü dinlemezse ne olur?" dedi.

Uzun bir gece geçirmiştim. Beynimdeki basınç gözlerime vuruyordu. Sakin bir sesle yanıtlı verdim.

"Daha öğlen bile olmadı. Uzun süre beraber olacağız."

Richard, "Buna hiç niyetim yok. Senden hoşlanmıyorum Cole. Sena güvenmiyorum. Kasmağa koğan sinekler gibi be-layı kendine çekiyorsun. Ailemden uzak durmamı istiyorum."

Derin bir soluk aldım. Caddenin karşı tarafında orta yaşlı bir kadın köpeğini gezdiriyordu; hayvan ikide bir durup iki yana bakıyor, çişini yapacak bir yer arıyordu. Karşımdaki adam Ben'in babası, Lucy'nin eski kocasıydı. Kendi kendime eğer bu adama bir şey söyler ya da bir şey yaparsam onları kırmış olurum diye düşündüm. Böyle saçmalıklara harca-yacak vaktimiz yoktu. Ben'i bulmak zorundaydık.

"Evime varınca görüşürüz."

Yan tarafa doğru kayarak yoluma gitmeye çalışırken De-Nice önümü kesti.

"Sen karşıdakileri tanımıyorsun, ahabap."

Fontenot hafifçe sınıtı.

"Ya, öyle, doğru söylüyorsun."

Myers, "Debbie' Ray!" diye seslendi

İkisi de yerlerinden kıpırdamamıştı. Richard Lucy'nin oturduğu daireye doğru bakıp yukarıdayken yaptığı gibi dudaklarını sılattı. Kuzgen olmaktan ziyade kafası karışmışa benzeyordu.

"Los Angeles'a taşınmakla aptallık ve bencillik etti. Senin gibi biriyle ilişkiye girdiği için aptal, Ben'i alıp buralara getirdiği için de bencil. İkisinden biri olmadan aklını başına toplar inşallah."

DeNice kırkuz suratlı iri yarı biriydi; katil suratlı hain bir soytan diye düşündüm. Burununun üzerinde küçük yara izleri vardı. New Orleans'da çalışmak güç olabilirdi; ama onun kavgaya ve dövüşten hoşlandığı belliydi. Yana çekilip geçmeye çalışabiliydim, ama bu kez yapmadım.

"Önümden çekil."

DeNice labancasını çıkarmak için spor ceketinin önünü açtı, acaba oralarda millet bundan etkileniyor mu diye düşündüm.

DeNice, "Derdimi anlatamadım galiba" dedi.

Güneş ışınlarının arasında bir şey parladı, kalın damarlı kahr bir kol adamın boğazına dolarken, sağ kolunun altında koyu mavi .357 Colt Python bir labanca belirdi ve horozu kaldırırken çıkardığı çıtırtılar sessizliği bozdu. Joe Pike onu kendine doğru çekerken DeNice dengesini kaybediverdi. Joe ısladı, "Sen bizim derdimizi anladın mı acaba?"

Fontenot elini telaşla ceketinin iç kısmına atarken Pike .357'yi suratına dayayıverdi. Adam sendeledi. Köpeğini gezdiren kadın bizim tarafa baktı; ama sadece kaldırımında duran altı adamdan birinin ellerini yüzüne kapamış olduğunu gördü.

"Richard bununla uğraşacak vaktimiz yok. Ben'i bulmamız gerek" dedim.

Pike'in üzerinde gri kolsuz bir tişört ve kot pantolon vardı; koyu renk gözlükleri güneşte parlıyordu. Kolundaki kaslar

DeNice'in boynunda kaldırım taşları gibi duruyordu. Yıllar önce yaptırılmış olduğu kornizi ek biçimindeki dövme iyice gerilmişti.

Myers Pike'a bir kertenkelenin aına baktığı gibi bakıyordu; görerek değil de bekleyerek. Hazırda tuttuğu tepkilerinden hangisini kullanacağına karar vermek için bekliyordu: saklır, gerile, savaş!?

Sakin bir sesle, "Çok aptalca davrandın Debbie. Aptalca ve profesyonelliğe yakışmayan bir davranıştı. Gördün mü Richard? İnsanlarla böyle oynamazsın" dedi.

Richard sisler içinden çıkıp uyanıyormuş gibiydi Başını salladı.

"Tanımı! Bu DeNice ne yaptığını sanıyor Lee? Ben Cole ile sadece konuşmak istedim. Böyle şeylere izin veremem."

Myers Joe'dan gözlerini hiç ayırmıyordu Pike hâlâ bırakmadığı halde Myers uzanıp DeNice'i kolundan tuttu.

"Üzgünüm Richard. Onunla konuşacağım."

Myers, DeNice'i kolundan çekti.

"Artık anlaştık. Bırakabilirsin."

Pike'ın kolu daha bir gerildi.

"Dinle Richard. Üzgün olduğumu biliyorum; ama ben de üzgünüm. Tüm dikkatimizi Ben'in üzerinde toplamalıyız. İlk yapmamız gereken onu bulmak. Bunu unutmadan gerekiyor. Şimdi git, arabana bin. Bu tür bir konuşma daha yapmak istemiyorum" dedim.

Richard ağzını yüzünü oynatacak gibi oldu; fakat sonra arabasına doğru yürüdü.

Myers hâlâ Pike'a bakıyordu.

"Artık adamı salacak mısın?"

DeNice, "Bıraksan iyi olur, seni o.....u çocuğu" dedi.

"Tamam Joe. Adamı bırak" dedim

Pike, "Pekala" dedi.

DeNice akıllı davranıp çelöp gidebilirdi ama öyle yapmadı. Pike boynunu bırakınca DeNice hızla dönüp mülhiş bir yumruk attı. Ağır cişsesine karşın oldukça çabuk davranmış, dirseğini bedeninden ayırmadan bacaklarını kullanmıştı. Böyle hızlı davranarak birçok kişiyi gafil avlamış olabilirdi – sanırım kendisi de öyle düşünmüştü– ama bu kez öyle olmadı. Pike yumruktan kaçıp DeNice'in kolunu yakalarken aynı anda bacaklarına da çelme takmış ve adanmış dümdüz kaldırıma yapıştırmış, başının hızla belona çarpmasına neden olmuştu.

Arabaya binmiş olan Richard, "Allah kahretsin Lee!" diye bağırdı.

Myers eğilip adamın gözlerini inceliyordu. Cam gibi olmuşlardı; çelöp ayağa kaldırdı ve ikinci arabaya doğru iterek götürdü. Fontenot yüzüne tuttuğu kanlı mendilleyle direksiyona yerleşmişti bile.

Myers bir bana bir Pike'a baktı, "Bunker da polis işte!" dedi.

Richard'ın bulunduğu arabaya yürüyüp yanına oturdu.

Joe'ya dönüp balonca dudağının kenarında koyu kırmızı bir leke gördüm.

"Vay, bu da ne?"

Dikkatli balonca kırmızı bir inci tanesine benzeyen şeyin kan olduğunu anladım.

"Ağzın kanıyor. O herif sana vurabildi mi yoksa?"

Pike'a kimse vuramazdı. O kadar hızlıydı ki kimse ona dokunamazdı bile. Kanı eliyle sütti; sonra arabaya atladı.

"Ben'e ne oldu anlat bana."

Çocuk ve Kraliçe

"İmdat!"

Ben, kulağımı kutunun tepesine açılmış olan minik deliğe dayadım ama büyücek bir deniz kabuğu tuthuğu zaman duyduğum hissiyata benzer bir şeyden başka bir ses işitemedi.

Ağızını deliğe yaklaştırdı

"Beni duyuyor musunuz?"

Kimse yanıt vermedi.

Sabah olduğunda Ben'in tepesinde küçük bir ışık belirmişti; uzaktaki yıldızlar gibi parlıyordu. Kutunun kapağında hava girmesi için bir delik açmışlardı. Ben gösünü bu deliğe dayayınca uzakta küçük bir halka biçimindeki maviliği görmüştü.

"Ben buradayım! Aşağıda! Yardım edin! Yardım edin!"

Yanıt gelmiyordu.

"İMDAT!"

Bileklerindeki ve bacaklarındaki bantları kopartıp çıkardıktan sonra bütün gece çırpınıp durmuş, denemediği hiçbir şey kalmamıştı: Öfke nöbeti geçiren bir bebek gibi kenarları telemelemiş, dizlerinin üzerinde durup dört ayak pozisyonu almış, kutunun kapağını sırtını dayayarak itmeye çalışmış. Orada, kaldırılma çıkmış bir solucan gibi kıvrılıp durmaktan kendini alamıyordu; çünkü çevresini böceklerin sarıldığı duygusuna kapılmıştı. Ayrıca Mika, Eric ve Alrikali'nun tıkırmak için hamburgerciye giderken apri hız yapan bir otobüsün altında kaldıklarını, hepsinin ezilip kan revan içinde caddenin ortasında yattıklarını, kimse'nin onun burada olduğunu bilmediğini de düşünüyor; burada açlık ve susuzluktan öleceğine, cesedi bulunduğunda korku filmlerindeki hayaletlere benzeyeceğine inanıyordu.

Sonunda yorgun düştü; zaman duygusunu kaybederek dalgalılaştı; uyuyup uyumadığının farkında değildi.

"YARDIMEDİNBEN BURADAYERİNALTINDAYIM.
LÜTFENÇIKARINBENİ!"

Yanıt yok.

"AA-ANNEEE!"

Birisi ayağına dokunur gibi olunca vücudundan on bin voltluk elektrik geçiyormuş gibi zıpladı

"Hişş! Çocuk zırlayıp durma!"

İpek gibi parlak siyah saçları, altın rengi uzun bacakları, minik sütyenünden taşan iri göğüsleriyle Suç Kraliçesi kutunun ayak ucunda dirseklerine dayanmış duruyor, kendisine bakıyor, pek de mutsuz görünüyordu.

Ben feryadı başınca kadın kulaklarını tıkadı.

"Tartım, sende ne ses varmış böyle."

"Sen gerçek değilsin. Sen oyunsum!"

"Eh, o zaman böyle yapınca canın yanmaz."

Ayağını yakalayıp sertçe büküldü.

"Ay!"

Ben sürünerek ondan uzaklaşmaya çalışıyor, kayıyor, kendini geriye çekiyordu ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Gerçek olamazdı! Bir kâbusun içine sıkışıp kalmış!

Kraliçe pis pis sırttı, sonra cilalı, parlak çizmesinin ucuy-
la onu dürttü.

"Gerçek olduğuma inanmıyorsun ha, koca adam? Hadi uzan, dokun şuna."

"Hayır!"

Bilinmiş bir tavarla kaşlarını kaldırdı ve çizmesini onun be-
cağının üzerinde gezdirdi.

"Kaç çocuğun bu çizmeye dokunmak istediğini biliyor
musun sen? Hadi dokun. Gerçek olduğumu gör."

Ben tek parmağını uzattı. Çizmesi yeni cilalanmış bir otomobilin yüzeyi kadar kaygan, içine sıkışıp kaldığı kutu kadar sertti. Kadın ayak parmaklarını oynattı. Ben hemen elini çekti.

Kraliçe güldü.

"Sen Modus'un karşısında iki dakika bile durmaya daye-
namazsın!"

"Ama ben sadece on yaşıdayım! Korkuyorum ve evime
götmek istiyorum!"

Kraliçe bıkıcı bir tavrıyla tırnaklarını inceliyordu, saklanmış gibiydi. Jilet gibi keskin olan o tırnaklar zımrıttırdı.

"Tamam öyleyse. Ne zaman istersen gidebilirsin."

"Gitmeye çalışıyorum. Burada sıkışıp kaldık!"

Kraliçe gene kaşlarını kaldırdı.

"Biz mi?"

Yer döşemesi kadar dümdüz olan karnının üzerinde tırnaklarını gezdirirken ilâdesiz bir yüzle ona bakıyordu; tırnakları öyle uzun ve keskindi ki tenini çiziyordu.

"Ne zaman istersen buradan çıkabilirsin."

Ben onun kendisiyle aley ettiğini düşündü; gözleri yaşla doluverdi.

"Bu hiç de komik değil! Bütün gece yardım isteyip bağır-dım ama kimse beni duymadı!"

Kraliçenin güzel yüzü öfkeyle kasıldı. Gözleri ateş saçıyor, pençeye benzeyen eliyle havaya saldırıyordu.

"Toprağı kazıyarak çıksana sersem! Bak tırnaklarım ne kadar KESKİN!"

Ben yüzümü koluyla kapatıp geri çekilmeye çalıştım, çok korkmuştum.

"Git buradan, yaklaşma!"

Kraliçe eğilerek daha da yakına geldi, parmakları yılan gibi kıvrılıp duruyor, tırnakları parlayan bıçaklara benziyordu.

"ŞU SIVRI UÇLARA DOKUN! NE KADAR KESKİN OLDUKLARINA BAK!"

"Git!"

Kadın üzerine atladı

Ben kollarımı başımın üzerinde kenetledim. Tırnakların ucu bacaklarımı delerken avaz çıkışı kadar bağırırmaya başladım.

Ve uyandı.

Bacaklarını göğsüne doğru çekip bir top haline gelmiş olduğunu fark etti. Karanlıkta gözlerini kırıştırmışken bir yandan da çemeye kulak verdi. Kutu boş ve sessizdi. Yalnızdı. Hepsi korkunç bir rüyaymış diye düşündü.

Ama, kadının sivri tırnaklarının batışını hâlâ kalçasında hissediyordu sanki.

Yana dönmek istedi, acı daha bir keskinleşmişti

"Ay!"

Neyin battığını anlamak için eliyle yokladı. Ehrs Cole'un Güntü Yıldızı eline değdi; cebinde duruyordu. Çıkardı, beş sivri uca teker teker dokundu. Çok sert ve keskindiler, bıçak gibi. Yıldızın bir ucunu kutunun plastik kapağına batırdı, sonra medalyayı bir testere gibi heri geri getirip götürmeye başladı. Eliyle yoklayınca ince bir çizgi biçimindeki açıklığı fark etti.

Medalyaya bir testereymiş gibi kullanmayı sürdürdükçe tepesindeki çizginin gittikçe genişlediğini gördü. Gittikçe daha hızlı gidip gelmeye başladı; öyle ki kolları piston gibi çalışıyordu. Defek büyüdükçe dokülen plastik parçaları karanlıkta yağmur damlaları gibi yüzüne çarpmaya başlamıştı.

Eylemci

Michael Fallon'un üzerinde sadece soluk mavi bir şort vardı. Pencereleler sımsıkı örtülüydü; havalandırma da, komşular sesini duyarlar endişesiyle çalıştırılmadığı için evin içi fınm gibiydi. Fallon'un buna pek aldırdığı yoktu. O, böyle bir rının serin ve temiz hava sayıldığı Üçüncü Dünya'nın bok gibi yerlerinde çok bulunmuştu.

Schilling ve Ibo bir araba bulup çalmaya girmiş; Fallon da soyunup egzersiz yapmaya koyulmuştu. Her gün düzenli olarak jimnastik yapmaya çalışıyordu; çünkü hazırlıksız olursan karşıdaki seni tepelerdi; ama o kimsenin Mike Fallon'u tepelemesine izin vermeyecekti.

İki yüz şnav çekti, iki yüz kez eğilip kalktı, iki yüz kez bacaklarını kaldırıp indirdi, iki yüz kez hiç ara vermeden geriye doğru eğilme hareketi yaptı; aynı şeyleri bir kez daha tekrarladıktan sonra yirmi dakika süreyle dizlerini göğsüne çekip indirdi. Her taraf sımsıkıydı, vücudundan akan ter yere damlıyordu. Gene de fazla hareket etmiş sayılmazdı; çünkü o her gün sırtında otuz kiloluk çantasıyla on beş kilometre koşardı.

Fallon terini silerken garajın kapaı gürültüsüyle açıldı. Gelen herhale Schilling ve Ibo'ydu ama gene de hazırlıklı olmalıydı; .45'liğini çekti.

Ellerinde iki büyük torbayla mutfaktan geçip salona girerken Schilling banliyölerde yaşayan züppelerin yapıldığı gibi, "Mike? Hiç! Mike?!" diye seslendi.

Arkalanna geçmiş olan Fallon tabancanın namlusuyla onu dürttü.

Schilling bir kanış havaya zıpladı.

"Hay, ananı....! Ödümü parlatın be."

"Bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Yanlış adam olsaydım, bir dahaki sefer olmayacağı tabii."

"Aman neyse be."

Ellerindeki torbaları yene koyarken Schilling Fallon'un yapbozına hâlâ söylenip duruyordu. İbo Fallon'a bir yeşil elma attıktan sonra kendine bir şişe portakal suyu açtı. Her içtiği portakallı olmalıydı; portakal suyu, portakallı soda, Orangina; İbo başka meşrubat içmezdi. Fallon, gelil avlandığı için Schilling'i iğneleyip duruyordu ama ikisi de aslında Eric'in ne yaman bir dövüşçü olduğunu bilirdi. Aslında Eric harikaydı ama, ne yazık ki Fallon daha iyiydi.

"Arabayı getirdiniz değil mi?" diye sordu Fallon.

"Mazi işi kotardı. Inglewood'a gittik. Oradaki arabaların yansı çalını zelen. Sahipleri arayıp sorsa bile polislerin pek alırdığı yok."

İbo, "Güzel araba, oturacak yerleri çok rahat" dedi.

Schilling torbadan iki cep telefonu çıkarıp Fallon'a doğru attı: Bir Nokia, bir de Motorola. Planlarını uygulamak için o arabaya ve o telefonlara ihtiyacı vardı.

Adamlar yiyecekleri çıkıp yerleştiriyor Fallon da izliyordu; sonra, "Dinleyin bakalım" dedi.

Schilling ve İbo başlarını kaldırdılar. Bu işi çoktan planlıyorlardı, artık sonuna yaklaşmışlardı. Birkaç saat içinde ya bilecek ya bilecekti.

"Artık bu işe girmiştiğimiz göre, geri dönmek yok. Bu konuda anlaşıyoruz değil mi?"

Schilling, "Anasını satayım, evet. Benim o paraya ihtiyacım var, Mazi'nin de. Becerdiğimiz öbür işin yanında bu hiç kalır; kim ne derse desin canına yandığım "

İbo ile ikisi karşılıklı durup tek ellerini havaya kaldırıp çarkırken sırtıyordlardı. Fallon ne cevap vereceklerini biliyordu ama, gene de sormakla iyi ettiğini düşünüyordu. Onlar bu işe para için girmişlerdi; profesyonelce yani.

"Hoo "

Schilling'le İbo da, "Hoo" dediler.

Fallon yere çökerek çoraplarını ve pabuçlarını giydi; aslında bir duş almak istiyordu ama, ne zaman olsa yapardı.

"Ben bir AO bulmaya gidiyorum, yiyecekleri yerleştirir, sonra gidip çocuğa bir balon. Yennin sağlam olduğundan emin olmanız gerek."

AO ile kastettiği yapacakları numarayı sergileyecekleri güvenli yeni bir yerdi.

"Oğlanın yeri sağlam. Yerin bir metre altında "

"Gene de bir bakın. Ben karanlık basınca döneceğim. O zaman, telefonla konuşması için onu oradan çıkartınız. Sanırım henfleri ikna etmek için çocukla konuşturmamız gerekecek."

Fallon tabancasını beline sokup garaja yöneldi. Schilling arkasından seslendi, "Hey! Para alamazsak çocuğu ne yapacağız?"

Fallon yürümeye devam ederek, arkasına bile bakmadan, "Tekrar kutuya koyup hava deliğini tıkaz" dedi.

geçen süre: 18 saat, 38 dakika

Laurence Sobek yedi kişi öldürmüştü. Joe Pike'in sekizinci olması gerekiyordu. Katlettiklerinin tümü suçsuz insanlar idi ama Sobek onları, beş yaşındaki Ramona Ann Escobar adında küçük bir kızı tecavüz ettikten sonra öldüren Leonard DeVille adlı sapığın hapse girmesinden sorumlu tutuyordu. Bu tip insanların çoğunun başına gelen şey DeVille'e de olmuş hücresindekiler tarafından öldürülmüştü. Tüm bunlar on beş yıl önceydi. O zamanlar adamı tutuklayan görevli, Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan Joe Pike idi ve Sobek'in kurbanları da iddia makamının tanıklarıydı. Pike onu temizlemeden önce Sobek kendisini iki kez yaralamayı başarmıştı. Öyle ki Pike neredeyse oluyordu. İyileşmesi çok uzun sürmüştü; hiç düzelemeyecek sanmıştım. Pike'in kendisi bile ayağa kalkabileceğinden kuşkuluydu. Ama, ona hiç güvenilmez. Pike'la kıyaslandığında Mısır'daki Sieris geyze kair.

Benim eve doğru giderken yolda, ona Ben'in başına gelenlerden ve aldığımız telefon mesajından söz ediyordum.

"Telefonda konuşan adam bir şey istemedi mi?"

"Ödettiğimizi söyledi. O kadar. Sadece Vietnam'da olanların karşılığı olduğunu belirtmekle yetindi."

"Doğru mu söylüyordu acaba, ne dersin?"

"Bilmiyorum."

Pike homurdandı. O gün Vietnam'da olanları biliyordu Ordu'daki görevli personel ve öteki dört kişinin aileleri dışında olanları anlattığım tek insan oydu. Hepimizin arada bir Shenks'liğe soyunması gerekir sanıyorum.

Eve verdiğimizde, SID'e ait açık mavimsi bir minibüsün kapıda park etmiş olduğunu gördüm. Starkey, John Chen adında uzun boylu sıska bir uzmanın araç gerecini arabadan indirmesine yardım etmekle meşguldü. Gittamon arabasının arka koltuğunda ayakkabılarını değiştiriyordu. Richard ve avenesii ceketlerini çıkarmış, gömleklerinin kollarını sıvalı evimin yanında dikiliyorlardı. Fontenol'un gözünün altı tene halde şişmiş ve morarmıştı. DeNice nefretle bize bakmaktaydı.

Evimi biraz geçtikten sonra arabayı park ettim, inip minibüse doğru yürüdük. Sigarası elinden düşmeyen Starkey, Gittamon'a silimli bir baloş atarak alçak sesle bana, "Şu insanları görüyor musun? Gittamon hepsinin yolcuştan aşağı inip suç mahalline bakmalarına izin veriyor" dedi.

"Bu benim ortağım Joe Pike; o da geliyor."

"Tanım! Cole, orası kahrolası suç mahalli, safariye çıkmıyoruz."

John Chen elinde bir paket ve baltık tutanların kullandığına benzeyen büyük metal bir kaset çantasıyla minibüsten çıktı. Bizi görünce başıyla selamladı.

"Hey, ben bunları tanıyorum. Merhaba Elvis! N'aber Joe? Sobek davasında birlikte çalışmıştık."

Starkey sigarasından derin bir nefes çekip gözlerini kısarak Joe'ya baktı, "Demek o sensin. Sobek'in iki kurşunla amin canına okuduğunu duymuştum."

Kızın pek nazık biri olduğu söylenemezdi doğrusu; ağzından kocaman bir duman bulutu salınca, Pike rüzgârın aksisi yönünde duran Chen'in yanına gitti.

Myers Starkey'e yaklaşıp vermiş olduğum isim listesini istedi.

Kız, "Burada beklerken, az önce otis aradım. Şansımız varsa, akşama doğru bir yanıt alınız" dedi.

"Cole listeyi alabileceğimi söylemişti. Biz kendimiz araştırma yapacağız."

Starkey sigarasının üzerinden kaşlarını çatarak yüzüne baktıktan sonra listeyi çıkarıp bana uzattı; ben de Myers'a verdim.

Adam, "Peki ne bekliyoruz?" dedi

Starkey, Gittamon'dan yana baktı, bu kadar ağır almasına sinirlendiği belliydi, uyararak için seslendi, "Biz hazırız çavuş."

"Ben de hazır sayılırım."

Eğilmekten yörü kiplormazı olmuştu. Myers ötekilerin yanına gitti, Starkey sigarasını biraz daha tuttu.

"Şapşal."

Evinde beslediğim kara kedi köşeden çıkıp geldi. Hayvançık yağlı ve çırkın olmanın yanı sıra boynundan bir .22'lik ile vurulduğu günden beri kafasını da bir yana eğik tutar. Sanırım Pike'in kokusunu aldığı için gelmişti ama, evin önündeki kalabalığı görünce sırtını kamburlaştırıp hırlamaya başladı. DeNice hile başını çevirip bakmaktan kendini alamamıştı.

Starkey, "Bu yaratığın nesi var?" diye sordu.

"İnsanlardan hoşlanmaz da. Sen sakın alınma. Benden ve Joe'dan başka kimseyi sevmes."

"Belki bundan hoşlanır" diyerek alindeki izmaritli hayvana doğru bulattı; sigara yere düşerken etrafa kıvılcımlar saçtı.

"Tanınmı! Starkey, deli misin sen?" diye bağırdım.

Kedi, başka kediler gibi kaçmaya kalkışmadı. Tüylerini kabartıp ürktücü bir görünüm aldı ve yampiri bir yürüyüşle kızın üzerine yürümeye başladı.

Starkey, "Tanım! Şu piç kurusuna bakar mısın?" dedi.

Pike kedinin yanına gidip sırtını okşamaya başladı; hayvan hemen yana yattı sonra da sırtüstü döndü. Joe'ya tapardı o. Starkey ikisine de öfkeyle baktı, durumu tatsız bulunduğu belliydi, "Kedilerden nefret ederim" dedi.

Gittamon pabuçlarını giyme işlemini bitirip arabasından çıktı, "Pekâlâ Carol. Bakalım neler bulmuşsun. John sen hazır mısın?"

"Evet, efendim."

"Bay Chenier?"

Starkey, "Önce sen in Cole. Bize yolu göster."

Pike'la önce terasın kenarına yürüdük, dün sabah yaptığım gibi Ben'in iniş yolunu takip edecektim. Bu kez Chen'in aletlerini taşımaya yardım ettiği halde, Starkey eskisi kadar zorlanmıyordu. Fakat Gittamon ve DeNice basacak yeri bulmakta güçlük çekiyorlardı, ayakları kayıp duruyordu. Myers ise başkalarını beklemek zorunda olduğu için sıkıldığını gösterecek kadar rahat hareket ediyordu.

Ceviz ağaçlarını geçtik, sonra bir daire çizerek fırmamp benim Game Freak'i bulmuş olduğum yere tepeden bir göz attık. Bulduğumuz yerden bakınca Starkey'in ayak izlerini belirlemek için koparıp toprağa diktiği dallar minyatür mezar taşlarını andırıyordu. Ben'in ayak izlerinin bittiği noktayı işaret ettikten sonra yarım topuk izini gösterdim. Yanına gidip diz çökerek Ben'e doğru yönelmiş olduğunu belirttim. Chen kilit çantasını açıp gösterdiğim yere turuncu bir bayrak dikti. Pike yanımda dikilip topuk izini iyice inceledikten sonra tek kelime etmeden yokuşta aşağıya doğru yürümeye başladı.

Starkey, "Hey, dikkat edin, izlerin bozulmasını istemiyoruz" diye seslendi.

Glittamon ve Richard, Chen'le Starkey'in arasından başlarını uzatıp izi görmeye çalışırken DeNico ve Fontenot arkaalarında duruyor, Myers de iladestiz bir yüzle izi bakıyordu.

"Başka hiçbir kanıt bulamadınız mı?"

Starkey, "Henüz bulamadık" dedi.

Richard bir süre, o yarım topuk izine gözlerini dikerek böyle kamıdamadan durdu; sanki diki tutulmuştu. Sonra yarındaki kurumuş toprağa dokundu. sonra yertni ezberlemek istermişçesine çevredeki çalılık alanı bakışlarıyla dikkatle taradı.

"Oğlumu buradan mı alıp götürdüler Cole? Onu burada mı kaybettin?"

Yanıt vermedim. İzi incelemekle meşguldüm, yönüne bakarak Ben'e nasıl yaklaşmış olabileceğini bir kez daha hesaplıyordum. Yarım topuk iziyle Ben'in izlerinin bitiştiği yer arasındaki uzaklığı en az üç kez incelemiştim. Çünkü orada toprak yumuşak toz halinde olduğundan bir sürü iz olması gerekiyordu.

Çevremde bulunanlardan daha çok kendi kendime konuşarak karpında duran izleri işaret ettim ve "Ben, burada, şu anda durduğumuz yere arkasını dönmüş Game Freak'le oynamaklaymış" diye mınıdandım.

Ben Chenier'in hayali o gün bırakmış olduğu ayak izlerinin üzerinden geçerek ilerledi; yumruklar, kavgı dövüş sesleri ve çığlıklar yükselen Game Freak oyununa kendini kaptırmış, kamburunu çıkartarak yürüyordu. Birden oyundakilerden çok daha iri ve karanlık bambaşka bir hayaleti beni sıyıp ona doğru ilerledi. Sağ ayağındaki ayakkabının topuğu önündeki tozu izin içine hafifçe gömmüştü.

"Ben o kişinin varlığını ancak adam bu noktaya gelince hissetti. Tam o anda bir şey duyar gibi olup başım arkaya çevirmiş olabilir ya da hiçbir neden yokken böyle yapmış olabilir;

bunu bilemem; fakat adamın çocuğun onu görünce bağıracağından korkmuş olduğunu düşünüyorum."

Kara gölgenin Ben'in üzerine atılırken yumuşak toprakta o yanm izi bıraktığını görür gibi oldum.

"Ben ne olduğunu anlayamamıştı, eğer anlamış olsa ayak izlerinin olduğu yerde bir ilişme ya da direnme olduğunu gösteren çizgiler olurdu. Saldırıya arkası dönüktü. Adam onu arkadan yakalayıp kucagina aldı ve bağırması için eliyle ağzını tıkadı

Kara gölge çırpınan çocuğu çalılıkların arasına taşıdı, gözden kaybolduklarında titriyordum.

"Evet, olay böyle oldu."

Myers öylece yüzüme bakakalmıştı; Starkey ve Chen de Myers kafasını salladı ama ne demek istediğini anlayamadım.

"Peki adamın bıraktığı öteki izler nerede?"

"İşte sorun bu Myers. O kadar ustaca yanaşmıştı ki başka hiçbir iz bırakmadı. Zaten bunu da yanlışlıkla yaptığından eminim."

Richard nefretle başını salladı; sonra çöktüğü yerde ayağa kalktı. Myers de aynı şeyi yaptı.

Richard, "Tek kanıtın bu olduğuna inanamıyorum; ne yani ortada toz toprak içinde baktan bir yarım topuk izi var ve bunun tek açıklaması da oğlumun Rambo'nun kaçırdığı mı oluyor? Tannnn!" dedi.

DeNice sağa sola şöyle bir bakarak, "Belki de yeterince iyi bakmadılar" dedi.

Fontenot başıyla onayladı.

"Bubba, bunu duydum."

Myers'in bir işaretıyla ikisi sağa sola yayılıp aranmaya başladılar.

Gittimon topuk izine iyice yaklaşıp, "Bunun kalıbını alabilir misin John?" dedi.

Chen parmaklarının ucuyla biraz toprak alıp havaya kaldırarak bıraktı; gördüğünü beğenmemiş olmalı ki yüzünü buruşturdu, "Toprağın ne kadar ince ve kuru olduğunu görüyorsunuz musun? Tuz gibi. Bu tür toprak şekil almaz. Böyle bir toprakta kalıp çıkartmaya kalkarsanız ayrıntıların çoğu kaybolup gider. Çünkü plastiğin ağırlığı izi şeklini bozar."

Starkey, "Sen de her şeyi abartırsın. Bu çocukla elli kadar patlama olayı incelemesine kabıldım; hepsinde dünyanın sonu gelmiş gibi karamazardı."

Chen hemen kendini savunmaya girişti, "Ben sizi uyarıyorum. İzni kanatlarına destek yapıp yapısını korumaya çalışırım, plastiği dökerken de önlemimi alırım ama, sonuçları emin olamam."

Starkey ayağa kalktı.

"Şu kalıbı çıkartacağım. Sızlanıp durma da çalışmaya başla John. Tanrım."

Richard adamlarının çabılıkları içinde yaptığı aramayı izliyordu. Başını iki yana salladı; saatine baktı.

"Lee, bu hızla bu işin sonu gelmez. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Kime haber vermek gerekiyorsa ver, kaç adam gerekiyorsa tut. Kaça patlarsa patlasın, önemi yok."

Starkey bir şeyler söyler umuduyla Gittamon'a bakıyordu; umduğu olmayınca kendisi konuştu, "Eğer daha fazla insan gelirse burası hayvansal bahçesine döner. Bu kadan bile çok fazla."

Richard ellerini ceplerine sokarak, "Bu benim sorunum değil sayın dedektif. Benim sorunum oğlumu bulmak. İşinizi engellediğim gibi saçma bir bahane uydurarak beni tutuklamaya kalkarsanız bu davranışın yerel haber kanallarında çok ilgi çekeceğinden eminim" dedi.

Gittamon, "Kimsezin böyle bir şey dediği yok. Bizim tek endişemiz suç mahallinin bozulmadan kalmasını sağlamak" dedi.

Myers Richard'ın koluna dokundu; ilisi alçak sesle biraz konuştular, sonra Myers Gittamon'a döndü, "Haklısınız çavuş, gerçekten de kanıtların korunması ve Ben'i kaçıran kişinin kimliği konusunda çok dikkatli olmalıyız. Cole'un burada olmaması gerek" dedi.

Şaşkınlıktan donup kalmıştım; Myers'a baktım; yüzünde her zamanaki anlaşmaz, donuk ifade vardı. Gittamon'un da kafası karışmış gibiydi.

"Ne demek istediğinizi anlamadım Myers. Ben hep buradayım. Tüm bu tepeyi araştırıp Ben'i bulmaya çalıştım."

Richard sabırsız bir hareketle omuzlarını silkdi, "Anlamayacak ne varmış Cole? Ben ceza kanununu pek iyi bilmem ama, senin gerektiğinde tanık olarak çağrılabileceğini ve hatta bu işe filen karıştığının bile iddia edilebileceğini bilecek kadar hukuk bilgim vardır. Ve her iki durumda da burada bulunman senin için kötü."

Starkey, "Bu işe karışığı neden iddia edilsin?"

"Oğlumun canı olarak gören son kişi o."

Birden vadiye müthiş bir sıcak batar gibi olmuştu; Her tarafımdan ter ışınıyor, kollarım ve bacaklarım zenkliyordu. İçimizde hareket eden tek kişi Chen'di. Yarım topuk izinin birkaç santim ötesine sert beyaz plastik bir çığlı çıkmıştı; bunu topraktaki izin silinmemesi için yapıyordu; sonra saç spreyine benzeyen şeffaf bir maddeyi izin üzerine sıkacaktı. Bu şekilde bir çerçeve çizmiş olması toprağın kayıp gitmesini engelleyecek, yüzeyinin kaplanması ise şekli sağlamlaştıracaktı. Herhangi bir kayma olmaması çok önemliydi.

"Sen ne diyorsun Richard?" dedim.

Myers, Lucy'nin evinde yaptığı hareketin aynısını yapıp Richard'ın koluna dokundu.

"Richard seni suçlamıyor Cole. Böyle bir şey söz konusu değil. Fakat telefon eden kişinin sana karış kin dolu olduğu da çok açık. Her şey yoluna girip durum anlaşıldığında senin onu

lanıldığı ve onun seni sevmediği kadar senin de onu sevmediğin ortaya çıkabilir."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum Myers."

Richard, "Myers doğru söylüyor. Eğer o adamın avukatı ilkinizin de birbirinize düşman olduğunu kanıtlarsa, o zaman senin tüm kanıtları kasten onun aleyhine çevirmiş olduğunu iddia edebilir. Hatta, oraya buraya uydurma kanıtlar koyduğunu bile söyleyebilir. Şu O.J. Simpson davasına baksana."

Starkey, "Saçmalığın daniskası" dedi.

"Ben eskiden avukatım dedektif. Size şu kadarını söylemeye izin verin mahkemede saçmalık da iş görür."

Gittamon, rahatsız olmuş, kıvranıyordu.

"Burada kimse uygunsuz bir şey yapmıyor, kimse saçmalamıyor."

"Çevuş, ben sizden yanayım; hatta bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama Cole'den de yanayım. Ama bu sorun olacaktır. Lütfen. Üstünüze ya da sırtlarınıza birine sorun. Bakalım onlar ne diyecek."

Gittamon çalırların arasında dolaşan Pike'a ve Richard'ın adamlarına baktı; sonra başını Starkey'e çevirdi fakat kız sarıdece omuz silkmekle yelindi.

"Ah, Bay Cole, belki evinizde bekleseniz daha iyi olur" dedi.

"Bunun ne yararı olabilir Gittamon? Ben zaten bu tepseyi kanş kanş aradım; devam etmemin bir şakuncası olamaz."

Gittamon'un şöyle bir lamıldaması bana az önce sokakta gördüğüm köpeği anımsattı, hani şu çişini etmek için yer ararken sabırsızlanan hayvanı.

"Hollywood Polis Merkezi'nin müdürüyle bir konuşayım; bakalım o ne diyecek."

Richard ve Myers daha fazla beldemeden arkalarını dönüp çalılıkları taramayı sürdüren Fontenot ve DeNice'in yanına

gittiler. Gittimden benimle göz göze gelmemek için Chen'ın yanına çöktü.

Starkey hepsine tek tek baktıktan sonra bana dönerek omuz silkti.

"Bakın, o listedeki adlar hakkında bir-iki saat içinde bilgi edinebileceğimi sanıyorum. Des Moines'de kendi halinde sıradan bir yaşam süren bir adam birden böyle bir şey yapmaya karar vermez herhalde; bunu kim yaptıysa eşek herifin tekidir ve eşek heriflerin hepsinin bir yerlerde bir kaydı vardır. Eğer bize verdiğin o listedeki adlardan birinin sahibini bulursak iyi bir başlangıç yapmış olacağız demektir. Yukarıda bekle, ben sana haber veririm "

Kafamı iki yana salladım

"Eğer bekleyeceğimi sanıyorsan düşün derim "

"İşe başlamak için elimizde başka ipucu yok ki. Sen ne yapabilirsin?"

"Onun gibi düşünmeye çalışırım."

E sallayıp Pike'i yanına çağırdım, ikimiz birlikte benim evin yolunu tuttuk.

geçen süre: 19 saat, 08 dakika

Insanlar Joe Pike'a baktıklarında eski polis, eski deniz piyadesi, kaslı bir vücut, koyu renk gözlüklerin arkasına saklanmış gizemli bir surat görürler. Pike çocukluğunu küçük bir kasabanın kenar mahallerine yakın yerdeki ormanlık arazi'de saklanarak geçirmiştir. Saklanma nedeni, onu kan içinde kalıncaya kadar yumrukladıktan sonra annesine saldıran babasıydı. Deniz piyadeleri bu tür canavar ruhlu aklıfiklerden korkmadıkları için Pike da büyüktüncce deniz piyadesi olmuştu. Çocukken şartlar gereği kendi kendine öğrenmek zorunda kaldığı ormanlık alanda kolaylıkla hareket edebilme ve iz bırakmadan saklanabilme melekesi deniz piyadesi eğitimlerinde iyice bilenmiş ve onların arasında bir numara olup çıkmıştı.

Pike benim teraştan önümüzde uzanan vadiyi inceliyordu. Onları göremesek bile Starkay'in ve aşağıdaki tüm ekibin seslerini duyuyorduk. Vadinin derinliği sesleri boşuklaştırıyordu. Ben seslenmiş olsaydı onun da sesi boşuk gelecekti herhalde.

"Adam Ben'in ne zaman evden çıkıp yalnız dolaşacağını bilemezdi; o nedenle gizlenip bekleyebileceği güvenli bir yere gereksinimi vardı. Ben'in yokuştan aşağıya doğru indiğini gördüğü zaman başka bir yerdaydı, sonra buraya geldi" dedim.

Pike, vadinin karşı tarafındaki yamacı bapıyla işaret etti.

"Ağaçlar çok sık olduğu için senin evi aşağı taraftaki cad-
deden göremezdi, önünün tümüyle açık olması gerekiyordu.
Vadinin öteki yamacından dürbünle gözlemlenmiş olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum "

Vadinin karşı tarafındaki tepeler tabana doğru inerken al-
çalıp yükselenek aneabeli bir arazi oluşturunuyordu. Yamacın
belli yerlerine yapılmış evlere uzanan birtakım yolların bazı-
ları fazla sarp ya da toprağı fazla gevşek olan kenarlara ge-
lince oralar inşaatla uygun olmadığından aniden bityordu.

Pike, "Tamam, durup beklerken bizim burada, terasta
duruğumuzu görebilecek bir korumdaydı diyorsak, bu bi-
zim de buradan onun saklandığı yeri görebileceğimiz anla-
mina gelir."

İçeriyeye gidip dürbünümü ve yerel yol haritasını aldım. Va-
didaki yolları gösteren sayfayı buldum, sonra haritanın yö-
nünü karşı tepeye göre ayarladım. İnsanların saklanabileceğı
bir sınırlı yer olduğunu gördük.

"Şimdi, sen olsaydın nerede gizlenirdin?" diye sordum.

Pike önce haritayı inceledi, sonra da karşı tepeyi.

"Bu yanında evler dizili olan sokakları unut. Oralarda otu-
ranların beni görmeyecekleri bir yer seçerdim. Bu da arabamı
insanların dikkatini çekmeyecek bir yere park etmem de-
mekte."

"Tamam. Yani arabam herhangi bir evin önüne park et-
mezdin. İhtiyaçtığım kullandığı özel yola ya da çalının arasına
çekerdin."

"Evet. Ama aracın gerektiği zaman çabucak ulaşabilece-
ğim bir yerde olması gerekir. Ben'i gördünce arabama bin-
mek, buraya gelmek, park etmek sonra da onu yakalamak
için bu tepeye tımanmak gerekeceğinden pek fazla zama-
nım olmayacak."

Evet, mesafe oldukça uzundu. Bunları yapana kadar Ben eve dönmüş olabilirdi.

"Peki İki adama ne dersin? Biri evi gözetlerken diğeri elinde bir cep telefonuyla bu yakada bekleyebilir."

Pike omuz silkti

"Ne olursa olsun Birinin kesinlikle uzak mesafede durup burayı gözetlemesi gerek. Bir şeyler bulmayı umuyorsak, oraya bakmamız gerekiyor."

Mars'tan gelenler için yapılmış bir tapınağa benzeyen portakal rengi bir ev, bahçesinde altı alçak palmiye bulunan bir malikâne gibi, göze çarpan birkaç uygun nokta seçip harita üzerinde yerlerini işaretledikten sonra dönüşümlü olarak dürbünü kullanarak inşaat halinde ya da yenilenmekte olan evleri, mesken bulunmayan arazideki ağaç topluluklarını, kısıca bir adamın kimseye görünmeden uzun saatler boyu bekleyebileceği yerleri sepiydik ve yerlerini daha önceden belirlediğimiz göz alıcı mekânlara oranlayarak haritada sepiydik.

Biz dürbünü ortaltığı tarafaiken Gittamon yokuştan yukarı doğru yürüdü, başıyla bizi selamladıktan sonra çıkıp gitti. Herhalde vakti geçirmek için oyalandığımızı sanmıştı. Myers ve DeNice de ondan biraz sonra gelerek limuzine bindiler. Myers DeNice'e bir şeyler söyledi, adam da dönüp bize hareket çekti -Ne olgun herif! Birkaç dakika sonra Fontenot binarap geldi, sonra DeNice ile ikisi Marquis'e bindi gittiler. Myers yeniden yokuştan aşağıya doğru yürüyüp Richard'ın yanına döndü.

İki saat kadar karşı tepeyi taradıktan sonra Pike, "Hadi gidip avlanalım" dedi

Ben'in kaybolmasının üzerinden yirmi saat geçmişti

Starkey'e ne yaptığımızı açıklamayı düşündüm ama, bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdim. Richard bir aşaklık yapabilir ve Starkey de bize Gittamon'un durumu zorlaştırmamamız konusunda yaptığı uyarıları hatırlatmak

zorunda kalabilirdi. Onlar olaya nasıl çözeceklerini düşünüyor olabiliyorlardı; benimse bütün dileğim çocuğu bulmaktı.

Kimseye görünmemeye çalışarak usulca vadinin karşı yakasına geçtik. Henüz okullar tatil olmamış, çalışanlar paydos elmemişti; geride kalanlar da kapılarını kilitlemiş evlerinde oturuyordu. Çevrede, bir çocuğun kaçınılmış olduğunu gösteren en ufak bir belirti yoktu.

Bin metre uzaktan her şey bize çok farklı görünmüştü. Yakına geldiğimizde evler ve ağaçlar arasında bir ayırım yapmak olanaksızdı. Harita üzerinde işaretlenmiş olduğumuz belirteçleri tekrar tekrar kontrol ederek yolumuzu bulmaya çalışıyorduk.

Araştırma yaptığımız ilk yer itilaye araçlarının geçmesi için yapılmış olan yolun sonundaki maskün olmayan alandı. Yangın yerine ulaşmak için yapılmış asfaltlanmamış bu tür yollar, Santa Monica dağlarını insan vücudunu saran damarlar gibi sarar. Bunun temel nedeni koruma ekiplerinin orman yangınlarının zamanı gelmeden çalışan keserek felaketlere engel olmaya çalışmasını sağlamaktır. Yolum sonundaki iki araba girişinin arasına park ederek parmaklıkları kapıdan ormanın içine sızıldık.

Daha park ederken Pike, "Buraya gelmemiştir. Bu evlerin arasına araba koymak, hey bana bakın, demek gibi bir şey" diyordu.

Gene de yolu tuttuk, evimi görebileceğimiz noktaya ulaşmak için zaman kazanmak amacıyla yan yana koşuya çıkmış gibi yapıyorduk. Çalılar ve meşe ağaçları o kadar sıkı ki evimi de, onun bulunduğu tepeyi de bir kez bile göremedik. Tek gördüğümüz şey gokyüzüydü. Bir tunelin içindeymiş gibiydik. Arabaya dönerken daha hızlı koşmaya başladık.

Benim teraştan bakarken uygun gibi gördüğümüz yerlerden yedisi evlere çok yakındı. Onları haritadan sıldık. Dört tanesine ancak başka evlerin önüne park ederek ulaşabiliyorduk;

onları da sildik. Nerede satılık ev tabelası görsek içinde oturan olup olmadığını kontrol ediyorduk. Eğer ev boşsa ya bahçe kapısından içeri giriyor ya da çitlerin üzerinden atlayarak oradan benim evin görünüp görünmediğine bakıyorduk. İki tanesi o amaç için kullanılabilirdi belki ama, hiç birinde öyle yapılmış olduğunu gösteren bir belirti yoktu.

Joe Pike yıllardır benim hem dostum hem iş ortağımdı; birbirimize alışmış olduğumuz için birlikte güzel çalışırdık ama bugün güneş sanki batmak için linse kalkmış; uygun olan yerleri bulmak asırlar sürüyor, bulduktan sonra kullanılıp kullanılmadıklarını saptamak daha da çok zaman alıyordu. Akşam olmaya başlamış, çocuklarına şoförlük yapan annelerin arabaları ve okul taşıyan trafiki yoğunlaştırmaya başlamıştı. Kay-kaylarına atlanmış diken gibi jöleli saçlı çocuklar evlerinin bahçesinde dolaırken durup bizi izliyor, işten çıkıp eve dönmekte olan anne babaları bize kuşkuyla bakıyorlardı.

"Şu insanlara bak. Birinin bir şeyler gördüğünden eminim. Görmüş olmalı" dedim.

Pike omuz silkti.

"Serî gördüler mi sanki?"

Güneşe baktım. Çökmekte olan karanlık beni ürkütmüştü.

Pike, "Ağır ol bakalım. Korkuğunu biliyorum; hadi biraz sakinleş. Hızlı hareket edebilirsiniz ama acele etmemeliyiz. Bu prensibi biliyorsun." diye sürdürdü konuşmasını.

"Biliyorum."

"Acele edersen bazı şeyleri göremezsin. Elimizden geleni yapıp yarıya gene geliriz."

"Biliyorum, dedim ya."

Buradaki caddelerin çoğu baştan sona altmış yıllarda roket mühendisleri ve set dekoratörleri için yapılmış modern binalarla dolup taşıyordu; pek az alan, temel atılmasına elverişli olmayan yumuşak toprak veya fazla dik tepelikler nedeniyle

boş kalmıştı. Ve biz, bu sonuncu gruptan olanların üçünden benim evimin rahatça görüldüğünü keşlettik.

İlk ikisi keşkin virajların sonunda bulunan, neredeyse doksan derece dikmiş gibi görünen uçumlardı. Belki gözetleme yeri olarak kullanılabilirlerdi ama bunu yapmak için çivili pabuçlar ve dağcıların kullandığı pitonlardan kullanmanız gerekirdi. Üçüncüsü daha bir elverişli gibiydi. Yolun kınıldığı yerden vedanın tabanına doğru inen pek dik olmayan bir yokuş, eğimin başladığı yerde tamir görmekte olan bir köşk, öteki ucunda da başka evler vardı. Fakat aradaki alan boştu, ev lalan yoktu. Arabayı kenara çekip dışarı çıktık. Durdurduğumuz yerden evime doğru fırmayan renkli iki benağın Şarkay ve Chen olduğunu anlamıştım; gerçi hangisinin hangisi olduğu belli olmuyordu ama, dürbünle seçilebilecekli

Pike, "Manzara güzel" dedi.

Yolun kenarına, benimkunun yakınına iki küçük otomobil ve tozlu bir pikap park edilmişti. Restore edilen köşkte çalışan adamlara ait olmalı diye düşündüm. Onların sayesinde benim araba dikkat çekmeyecekti.

"Birbirimizden ayrılsak iş daha çabuk biter. Sen dönmedin bu tarafında kal, ben öte yanına geçip aşağıya doğru yürürüm" dedim.

Pike hiçbir şey söylemeden işe koyuldu. Ben de öte yana geçerek önce yol boyunca yürüdüm; ayak izi ya da benzeri bir kanıt arıyordum. Bulamadım.

Yamaç meşe ağaçlarının ve yaşlı çam ağaçlarının çevresinde biraz seyrekeyen sık çalılarla kaplıydı. Yokuştan aşağıya doğru doğal patikaları ve erozyon nedeniyle oluşmuş yarıkları takip ederek ilerlerken zikzaklar çiziyordum. İki kez, oradan geçmiş olan birinin bırakmış olabileceği izlere rastlar gibi oldum ama fazla siktikler.

Gittikçe daha aşağılara iniyordum. Dönemeç gözden kaybolmuştu. Arabamı ve yolun üzerindeki evleri de artık

goremiyordum; bu, o evlerde oturan insanların da beni görmediği anlamına geliyordu tabii. Vadinin karşı yanına baktım. Grace Gonzales'in evinin camları güneşte pırıltılı parlıyordu. Benim siyah çatılı evim de buradan bakınca trampeline benzeyen uzun terasıyla yokuşun başını tutmuş duruyordu. Eğer evimi gözlemlmek isteseydim burası tam bunu yapabileceğim yerdii.

Pike çalılıkların içinden sessizce çıkarak yanıma geldi.

"Yolun sonuna kadar gittim; aşağısı çok dik bir yokuş, kıtisenin orada durabileceğini sanmıyorum."

"O zaman bana burada yardım et."

İki çam ağacının altındaki toprağı inceledikten sonra biraz daha aşağıya doğru yürüyerek tek başına duran bir meşenin yanına geldik. Aramızda on metre kadar bir mesafe bırakarak aynı hizada yürüyorduk; böylece daha geniş bir alan taramış oluyorduk. Zaman çok önemliydi. Çevremizi mor gölgeler sarmaya başlamış bile. Güneş tepeleri son kez öpüyordu. Artık geceyle yarış başlamıştı, daha hızlı batacaktı.

Pike, "İşte burada" dedi.

İleriye doğru adımımı atacakken durdum. Pike diz çöktü. Toprağı dokundu, sonra loş ıskta daha iyi görmek için kara gözlüklerini yukarı doğru kaldırdı.

"Ne buldun?"

"Yanım bir ayak izi, bir tane daha, senin olduğun yere doğru geliyor."

Avuçlarının terleyip kaşınmaya başlamıştı. Ben'in kaybolmanın üzerinden yirmi altı saat geçmişti, bir günden fazla. Güneş hızla batmaya devam ediyordu, hızla çarpan bir kalp gibi.

"Bizim orada bulunduğumuz iz benzeyor mu?" diye sordum.

"Ben o izi pek iyi göremediğim için bilemeyeceğim."

Pike izlerin üzerinden atladı. Ben ağaca doğru gittim. Kendi kendime izlerin o çevrede oturan çocuklara, yürüyüş

yapan birine, işlemek için uygun bir yer arayan bir inşaat işçisine ait olabileceğini söylüyordum ama, aslında Ben Chen'ler'i kaçıran adamın olduğundan emindim. İnsanın derisine yapışan nemli sis labakası gibi bana yapışmıştı.

İki çalı kümesinin arasında uzanan yarılmış toprağın üzerinden atladım ve geçtiğim taraftaki tozlu toprağın üzerindeki laze ayak izini gördüm. İzin arkası ağaca, uç kısmı yokmuş tepesine doğruydı.

"Joe."

"Buldük onu."

Ağaca biraz daha yaklaştık; Pike sağdan, ben soldan. Yan kurumuş ağacın dallarının çoğu yapraklarını dökmüş olduğundan sivri dikenlere benzemişti. Dalların altında kalan yan gölgelik alanda seyrek çimenler bitmişti. Otların bir bölümü sanki üzerine oturulmuş gibi ezilip yassılmıştı.

Daha yakına girmedim.

"Joe"

"Evet, görüyorum. Sol taraftaki toprağın üzerinde de ayak izleri var. Görebiliyor musun?"

"Görüyorum."

"İstersen biraz daha yaklaşabilirim."

Arkaımızdaki tepeler güneşi yutmuştu. Çevremizi saran mor gölgeler koyulaşmış, uzaklardaki evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı.

"Şimdi olmaz. Starkey'e söyleyelim. Chen izleri kıyaslayabilir, sonra da bizim kapıları çalmaya başlamamız gerekecek. Bu iş tamam Joe. Adam buradaydı. Ben'i burada durup bekledi."

Geri çekildik, kendi bırakmış olduğumuz izlere basarak tepeye tırmanıp arabama atlayarak Starkey'e haber vermek üzere benim eve yollandık. Onun olay yerinden ayrılmasının üzerinden neredeyse iki saat geçmişti ama köpeyi

döndüğümüzde evimin kapısının önünde park etmiş olduğunu gördük. Başka kimse yoktu; yalnızdı, şoför mahalline oturmuş sigarasını tütilmekle meşguldü.

Arabamı telaşla park edip haberi iletmek üzere yanına koştuk

"Sanırım adamın beklediği yeri bulduk Starkey. Ayak izleri ve basılıp ezilmiş çimenler gördük. Chen'i oraya götürüp izlerin aynı olup olmadığını anlamalıyız. Sonra da orada oturanların kapısını çalınız teker teker; belki arabayı ya da onları gören birisi vardır."

Sözcükler ağızımdan sel suları gibi dökülürken onun da heyecanlanıp sevinmesini bekliyordum; ama bunu yapmadı. Yüzü asıktı, üzerinde tertemalin yaklaşığını belirten kara bulutlar dolayyordu sanki.

"Sana bir şeyler yakaladığımızı söylüyorum Starkey, neyin var böyle?"

Sigarasından derin bir nefes çekip yere atarak ayağının ucuyla ezdi

"Adam gene aradı."

Arkasının geleceğini biliyordum ama, Ben'in öldüğünü söyleyecek diye ölüm koptuğundan soramıyordum.

Ne düşündüğümü anlamış olmalı ki omuz şikâti. Sormaya cesaret edemediğim şeylerin yanıtı sanki buydu.

"Seni aramadı, kız arkadaşını aradı."

"Ne demiş?"

Starkey dikkatle yüzüme bakıyordu; açıklamasına gerek kalmadan vereceği yanıtı anlamamı umuyor gibiydi.

"Kendin dinleyip öğrenebilirsin. Arkadaşın telesağreterinin düğmesine basıp adamın söylediklerinin hemen hepsini kaydetmiş. Hadi, gel, bize aynı adam olup olmadığını söylemeni istiyoruz."

Yerimden kımıldamadan

"Ben hakkında bir şey söylemiş mi?"

"Hayır, onun hakkında bir şey söylememiş. Hadi, herkes karanlıkta toplandı. Kendi arabamı al. İşin bitince seni buraya getirmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Starkey, çocuğa bir şey yapmış mı? Lanet olsun, ne dediğini söylese ne!"

Starkey arabasına binip bir an hiç ses etmeden durdu.

"Senin yirmi altı sivil öldürdüğünü, sonra da olaya tanık olan arkadaşlarını katlettiğini söyledi. Evet Cole, öyle dedi. Söylememi sen istedin. Şimdi peşimden gel. Hepimiz bandı dinlemeni istiyoruz."

Starkey gaza basıp uzaklaştı; ben karanlığın içinde kalmıştım.

geçen süre: 27 saat, 31 dakika

Hollywood Polis Merkezi, Paramount Stüdyoları'yla Hollywood Bowl'un bulunduğu Hollywood Bulvarı'nın bir blok güneyinde, kırmızı tuğladan yapılmış alçak bir binaydı. Akşamın bu saatinde caddeler, hiçbir yere gidemeyen, donup kalmış araçların oluşturduğu bir trafik kışmekeşi içinde boğuluyordu. Turist otobüslerinin bazıları Walk of Fame (Ünlüler Yolu)'de dolaşmaya çalışırken, bazıları da Chinese Theatre (Çin Tiyatrosu)'nın önündeki kaldırımın yanına park etmiş duruyordu; hepsinin içi trafik sıkışığında oturmak için otuz beş dolar vermiş turistlerle doluydu. Polis Merkezinin arkasındaki park yerine girdiğimde iyice karanlık başlamıştı. Richard'ın limuzini duvarın kenarında duruyordu. Starkey yeni bir sigara yakmış arabasının yanında beni beklemekteydi.

"Silahını var mı?"

"Evet bırakırım."

"Onunla içeri giremezsin."

"Ne demek yani Starkay, birini öldürecekimi mi düşünüyorsun?"

Starkay elindeki sigarayı yanındaki polis arabasının üzerine kuvvetle bastırarak söndürdü. Arabanın kapağından etrafa kavlomlar saçıldı.

"Sabrımı zorlama. Pike nerede?"

"Lucy'nin evine bıraktım. Bu bok herif Lucy'nin telefon numarasını biliyorsa, onun nerede oturduğunu da öğrenmiştir. Bunun sizin içinize sekte vuracağından mı korkuyorsun yoksa?"

Bu konuda benimle tartışmak istemedi.

"Öyle düşünen Gittamon'du ben değil."

Kalin camlı kapılardan geçerek içeriye girdik, muşamba kaplı bir koridordan geçip kapısında DEDEKTİFLER yazan odaya geldik. Göğüs hizasında yapılmış bir çok bölme odayı küçük parçalara bölmüştü ama arkalarında duran koltukların çoğu boştu; ya suç olayları azalmış ya da herkes evine dönmüştü. Gittamon ve Myers odanın bir köşesinde alçak sesle konuşmaktaydı, Myers elinde zarif deri bir evrak çantası tutuyordu. Gittamon bizi görünce ondan ötürü dikeyip yanımıza geldi.

"Carol ne olduğunu anlattı mı?"

"Evet, adamın aradığını söyledi. Lucy nerede?"

"Sorgu odalarından birinde. Her şey hazır. Yalnız banita rahatsız olacağın idadeler olduğu konusunda seni uyarıyorum. Adam epsey bir şeyler söylemiş."

Starkay sözünü keserek, "O işe başlamadan Cole sana neler bulduğunu anlatsa iyi olur. Önemli olabilir Dave."

Pike'la beraber bulduğumuz ayak izlerini ve basıp ezilmiş çimenleri anlatıp bunu nasıl yorumladığımızı açıkladım. Gittamon söylediklerinden nasıl bir anlam çıkaracağı konusunda kararsız olduğunu belli eden bir ifadeyle dinliyordu. Starkay açıkladı.

"Cole'ün vadinin karşı yakasında binnin bulunduğuna inanması çok mantıklı. Yerin hava aydınlanır aydınlanmaz Chen'le gidip bakacağım. Ayakkabı ızlerini karşılaştırmız, belki uyar."

Konuştuğumuzu gören Myers yanımıza geldi; güneşe bakan bir aborijin dikkatiyle kışlarının altından beni süzüyordu.

"Siz gerçekten kanıt mknatısı gibisiniz Cole, durmadan yeni bir şeyler bulup duruyorsunuz. Buna şans mı desek acaba?"

Ona arkama döndüm; öyle yapmam gerekiyordu yoksa ensesine bir tokat yapacaktım.

"Gittamen, şu bandı dinleyecek miyiz dinlemeyecek miyiz?"

Beni Lucy ve Richard'ın griye boyalı, temiz bir masanın başında oturup bekledikleri sorgu odasına götürdüler. Polis psikologlarından biri bejin sakinleştirici etkisi olduğunu düşünmüş olmalı, duvarlar bej rengiydi; ama kimse sakin görünmüyordu.

Richard, "Nihayet! O o.....u çocuğu Lucy'yi aramış Cole. Hem de kahrolası evinden" dedi.

Konuşurken elimi Lucy'nin sırtına koymuştu ama o omuzlarını silkererek çekmesini sağladı.

"Richard küfürlerin beni gerçekten çok rahatsız ediyor."

Richard dişlerini sıkıp başını çevirdi. Hemen bir iskemle çekerek Lucy'nin yanına oturdum, alçak sesle, "Nasılsın?" dedim.

Bir an için yüzünün çizgileri yumuşar gibi oldu; sonra gene sertleşti.

"Şu o.....u çocuğunu kendim bulmak istiyorum. Her şeyin olup bittiğini, Ben'in güvende olduğunu görüp anladıkları sonra o adama yapacağım şeyler var."

"Biliyorum. Benim de."

Ölkeli gözlerini yüzüne dikti; sonra başını sallayıp teybe baktı. Gittamon kapımıza geçmişti, Starkey ile Myers kapının önündeydiler.

"Bayan Chenier, bunu tekrar dinlemek zorunda değilsiniz. Gerçekten hiç gereği yok" dedi.

"Dinlemek istiyorum. Zaten bütün gece onu duyuyor olacağım."

"Tamam o zaman. Bay Cole, şunu da ekleyeyim, Bayan Chenier'e akşamüstü saat beş lark beşte telefon gelmiş. Konuşuklarının çoğunu kaydedebilmiş, fakat en baş yok; yani siz şimdi tamamı olmayan bir konuşma dinleyeceksiniz."

"Starkey de öyle demişti. Acaba aynı numaradan mı aramış, bulabildiniz mi?"

"Telefon şirketi o işle meşgul oluyor; şimdi dinleyeceğimiz kayıt orijinal değil, o nedenle ses kalitesi pek iyi değil. Ashu SID'e gönderdik. Belki arka plandaki sesleri falan inceleyip bir şeyler çıkarabilirler diyorum ama pek de öyle olacağına benzemiyor."

"Tamam. Anladım."

Gittamon düğmeye bastı. Uzun hoparlörden önce bir hırıltı yükseldi sonra bir erkek sesi cümlelerin yarısından konuşmaya başladı:

Ses: – Sizinle hiçbir alıp vereceğimiz yok biliyorum; ama o pishgün yaptıklarının bedelini ödemesi gerek.

Lucy: Lütfen ona zarar vermeyin. Serbest bırakın!

Ses: Kaa sesini de dinle! Dinle diyorum! Cole onları aldurdü. Ben orada neler olduğunu biliyorum, sen bilmiyorsun, onun için **DİNLE!**

Gittamon teybi durdurdu.

"Sizi dün gece arayan da bu adam mıydı?"

"Evet, bu g."

Odada herkes dikkatle bana bakıyordu; özellikle de Lucy ve Richard. Richard asık bir suratla, kollarını kavuşturmuş arkasına yaslanmıştı; Lucy ise yanışa girmek için atlamaya hazırlanan bir yüzücü gibi masanın kenarına dayanarak eğilmiş bekliyordu. Bana böyle baktığını hiç görmemiştim.

Gittamon verdiğim yanıtı defterine not etti.

"Tamam. Şimdi sesi ikinci kez duyuyor olduğunuza göre, ufak da olsa aklınıza bir şeyler geliyor mu? Onu tanıdınız mı?"

"Hayır. Hiç tanımadım. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

Lucy, "Emin misin?" diye sordu

Ellerinin üzerindeki damarlar şişmiş, kaslar gerilmişti, ağır bir yükü kaldırıyormuşçasına nefes nefeseydi.

"Onu tanımıyorum Luce."

Gittamon yeniden düşünmeye bastı

"Tamam o zaman. Devam ediyoruz."

Bu kez teyipten gelen sesler hattakülennin birbirini pek dinlemeden bağırıp çağırdıklarını, dediklerini duyurmaya çalıştıklarını gösteriyordu.

Lucy: Lütfen, size yalvarıyorum ...

Ses: Bakın bayan, ben aradaydım, her şeyi gördüm!

Yirmi altı kişiyi katlettiler ...

Ben: Henüz küçük bir çocuk. O kimseye kötülük etmedi! Lütfen!

Ses: Ormanda dolaşıyorlardı, görevli değildiler, biz söylemezsek kimsenin haberi olmaz nasıl olsa, s...ir et! deyip sır saklayacaklarına yemin ettiler, ama Cole onlara güvenmiyordu ...

Lucy: .. Bana ne istediğinizi söyleyin! Lütfen oğlumu bırakın...

Ses: ...Abbott, Rodriguez, Stekiler... tanık bırakmamak için hepini öldürdün! Kendi silah arkadaşlarına ateş ettin!

Lucy: O daha bebek sayılır ...!

Ses: ...oğlunuz bu işe bulaştığı için üzgünüm, ama Cole yaptığının bedelini ödemeli. Bu onun suçu.

Konuşma bitmişti.

Teyt birkaç saniye daha cızırdayarak döndü, sonra Gittamon bandı geri sardı. Arkasında birisi kumladadı; Starkey ya da Myers'di sanırım, Gittamon boğazını tımtıladı.

"Vay, vay! Bütün bunları bildiğine göre demek ki birinin kaçışını görmemişim" dedim.

Lucy'nin gözünün sayındığını fark ettim.

"Nasıl şaka yapabiliyorsun?"

"Yapıyorum, çünkü bu çok saçma. Böyle bir durumda ne söylememi bekliyorsun? Söylediklerimin hiçbirini okmadı. Henüz uyandırıyor."

Richard parmaklarını masaya vurmaya meşguldü.

"Orada neler olduğunu ya da senin neler yaptığını nereden bileceğiz biz?"

Lucy ona kötü kötü baktı; bir şey söyleyecek gibi okdu, sonra vazgeçti.

Gittamon, "Burada birtakım suçlamalar yapmak için bulunuyoruz Bay Chenier" dedi.

"Suçlamayı yapan bantla konuşan şapşal, ben değilim. Ve gerçek şu ki Cole'un orada neler yaptığı umrumda değil. Benim tek düşündüğüm Ben ve şu o.....pu çocuğu..." Teyti itti, "...herif Cole'den nefret ediyor, acısını benim oğlundan çıkartıyor."

"Sakin ol Richard, durumu bütünümlü kötüleştiriyorsun" dedi Lucy.

Yorgun ve bıkkın görünen Richard doğruldu.

"Cole söz konusu olduğunda gözün neden hiçbir şey görmüyor Lucille? Adam hakkında doğru dürüst bir şey bilmiyorsun ki!"

"Ona inandığımı biliyorum."

"Aman ne güzel. Harika! Böyle konuşman çok doğal."

Sonra Myers'a eliyle bir işaret yaptı.

"Şunu getir bakalım Lee."

Myers evrak çantasını uzattı. Richard içinden bir dosya çıkartıp masanın üzerine fırlattı.

"Evet, buyurun, bilginize arz olunur efendim. Cole'ün orduya katılması hakimlerin isteğiyle olmuş; ona iki seçenek tanıdılar: ya hapis hane ya Vietnam. Bunu biliyor muydun Lucille? Sena söylemiş miydi? Evet, bu adamla ilişkiye girerek kendini ve oğlumuzu aşağı labakadan insanların pisliğine buluşturup tehlikeye atmakta kalmıyorsun bir de buna kanışmama kıyıyorsun. Kanşıyorum ve kanışacağım çünkü söz konusu olan benim çocuğum."

Lucy gözlerini dosyaya dikmiş, öylece duruyordu. Richard bana bakıyordu ama Lucy ile konuşmaya devam ediyordu, "Senin delirmiş olman ya da öğrendiklerinden hoşlanmaman umurumda değil. Adamların sorup araştırıp ve işte sonuçlar karşımızda: Senin sevgili erkek arkadaşın çocukluğundan beri belaya meknatis gibi kendine çekmiş durumda; saldıran, müessir fil, araba çalmak. Hadi oku da gör."

Yüzüme kan hücum etmiş, ateş gibi yanıyordu. Yalanı yakalanmış bir çocuk gibiydim; çünkü sözü edilen çok farklı bir kişilikti ve benden çok uzaktı, geçmişte kalan o insanı yıllar önce kaldırıp bir kenara itmiştim. Lucy'ye o günlerimden söz edip etmediğimi anımsamaya çalışıyordum; ama yüzünün ifadesine bakılırsa etmemiştim.

"SAT komandası olduğum zaman aldığım sicilden ne haber Richard, onu da bulup çıkardın mı?"

Richard hiç duraklamadı, gözlerini benden ayırmadan konuşmasını sürdürmekteydi.

"Sana söyledi mi Lucille? Ya sen oğlunu ona bırakmadan önce sordun mu? Yoksa kendi bencilliğine fazla kapıldığın-
dan bunu sormak akla gelmedi mi? Tarrım. Kendine gel
Lucille."

Richard Lucy'nin veya başka birinin konuşmasını bekle-
meden masadan kalkıp hızla odadan çıktı. Myers ilâdesiz
kerlenkele gözleriyle kapının yanında durup bir süre bana
baktı, ben de ona. Kulaklarım uğulduyordu, bir şeyler söyle-
mesini istiyordum. Karakolda olmamız umurunda değildi.
Evet, konuşsam istiyordum ama konuşmadı. Arkasını döne-
rek Richard'ın peşinden gitti

Lucy hâlâ dosyaya bakıyordu ama onu gördüğünü san-
mayordum. Ona dokunmak istiyordum ama hareket edecek
durumda değildim, her tarahm ateş gibi yanıyordu. Gittam-
on'un nefesi hırıltılı çıkmaktaydı.

Sonunda sesizliği Starkay bozdu.

"Üzgünüm Bayan Chénier; çok üzgün bir durum."

Lucy başını eğdi, "Evet, çok."

"On altı yaşındayken birkaç kez başım derde girmişti.
Ne dememi bekliyorsunuz?"

Kimse başını çevirip bana bakmadı. Gittamon uzanıp
Lucy'nin kolunu okşadı.

"İnsanın çocuğunun kayıp olması feci bir şey. Herkes
için böyle. Birisinin sizi evinize götürmesini ister misiniz?"

"Ben götürürüm" dedim.

"Bu biraz size zor gelecek ama, birkaç soru sormak isti-
yorsunuz Bay Cole."

Lucy gözlerini dosyadan ayırmadan ayağa kalktı.

"Arabam var. Kendim giderim."

Kolunu tuttum.

"Richard durumu abartıp büyütüyor. Çok gençtim."

Lucy başını salladı. O da bana dokundu ama hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Ben iyiyim. Burada işimiz bitti mi çavuş?"

"Evet, sizinki tamam. Bu geceyi nasıl geçireceksiniz? Belki bir otele yahut bir arkadaşınıza gitmek istersiniz."

"Hayır. Tekrar ararsa evde bulunmak isterim. İkinci de teşekkürler. Yaptıklarınız için minnettanim."

"Tamam öyleyse."

Lucy masayla duvarın arasından geçip kapıya doğru gitti, orada durdu, bana baktı, zorlandığı belliydi.

"Özgünüm. Çok kötüydü."

"Sonra uğramm."

Yanıt vermeden çıktı. Starkey bir süre arkasından baktıktan sonra boş iskemleklerden birini çekip oturdu.

"Tanım, ne biçim bir herifle evlenmiş."

Gittamon bir kez daha boğazını temizledi.

"Neden birer fincan kahve alıp sonra devam etmiyorsunuz. Bay Cole, ruvleti kullanmak istiyorsanız, size yolu göstereyim."

"Hayır, ben iyiyim."

Gittamon kahvesini almak için dışarı çıktı. Starkey içini çekti, sonra da insanların size acıdığı zaman baktığı gibi bana bakıp hafifçe gülmüştü.

"Zorlu ha?" dedi.

Başımı salladım.

Starkey masanın üzerinde duran dosyayı kendine doğru çekip açtı: içinde yazanları okudu.

"Hey, Cole; sen de gençliğinde az hergele doğulmuşsin."

Başımı salladım.

Gittamon gelinceye kadar ildimiz de konuşmadık.

Onlara Abbott, Rodriguez, Johnson ve Fields'dan söz ettim, nasıl ve neden öldüklerini anlattım. Başımızdan geçenleri ailelerine anlattığım günden beri bu konu üzerinde konuşmamıştım. Utandığım ya da bana acı verdiği için değil, ölümlerin peşini bırakmak gerektiğine inandığım içindi bu; aksi halde ölümler sizi yanlarına çeker. O konu hakkında konuşmak teleskopun ters tarafıyla birinin yaşamını izlemeye benzer.

Gittamon, "Şu bantta konuşan adam, senin grubunu iyi tanıyor; birliğin numarasını, arkadaşlarından en az ikisinin adını, senin dışında herkesin öldüğünü biliyor. Bunları kim bilebilir?" dedi.

"Aileleri. O zaman bizimle birlikte görev yapanlar. Ordu."

Starkey, "Cole bana bir isim listesi vermişti zaten. Hurwitz'i, ölmüş olanlar dahil hepsini araştırması için görevlendirdim. Pek bir şey bulamadık."

"İçlerinden birinin kardeşi, bir diğerrinin oğlu olabilir. Adam 'Hayatımı cehenneme çevirdi' diyor. Yani acı çektiğini söylüyor."

"O gün orada olduğunu da söylüyor ama, o göreve giden sadece beş kişiydi ve dördü öldü. Ordusu arayın ve onlara sorun. Verilen görevin niteliği ve görev yerine getirdikten sonra hazırlanan raporlar neler olduğunu açıklayacaktır."

"Ben o dediğini yaptım, ordudaki yetkilileri aradım; gelen yanıtlı bu gece okuyacağım" dedi Starkey.

Gittamon başını sallayıp saatine baktı. Geç olmuştu.

"Tamam. Ailelerle yavaş konuşunuz. Belki daha fazla bir şeyler öğrenirsiniz. Carol, başka bir şey var mıydı?"

"Bandın bir kopyasını alabilir miyim? Bir kez daha dinlemek biliyorum" dedim.

Starkey, "Sen evine git Dave. Ben bandı veririm" dedi.

Gittamon, zaman ayırdığım için bana teşekkür ederek ayağa kalktı. Bir an Richard'ın getirttiği duşaya bakıp düşündü.

yerine alıp almamak konusunda kararsızdı. Sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Richard'ın kapıldığı o ani ölke nöbeti için özür dilerim. Öyle davranacağını fark etseydim, asla izin vermezdim."

"Biliyorum."

Gittikten bir kez daha dosyaya baktı, sonra evine gitti. Starkey bandı alıp gitti. Birkaç dakika sonra o zamana kadar karşılaşmadığım bir memur bandın kopyasını getirdi, sonra beni cam kapılara kadar getirip dışarıya çıkardı.

Kaldırımda durup keşke o dosyayı alsaydım diye düşündüm. Richard'ın hakkımda ne kadar bilgi topladığını merak ediyordum ama içeri girmeyi canım çekmiyordu. Akşamın serinliği hoşuma gitişti. O sırada cam kapılar bir kez daha açıldı, tepede bana oldukça yakın oturan polis dışarı çıktı. Sigarasını yakarken elini siper ettiğini ve çıkmağın alevini gördüm.

"Hey" diye seslendim.

Karanlıkta beni görmesi birkaç saniye sürdü. Birkaç yıl evvelki büyük depremde evi epey hasar görmüştü. O zaman onu tanımıyor, polis olduğunu da bilmiyordum. Koşuya çıkışım bir sabah, onun evinin yıkıntılarını temizlediğini gördüm ve omzundaki küçük fare biçimindeki dövmeyi fark ettim. O dövmeye Vietnam'da tünel faresi olarak görev yaptığı'nın simgesi idi. Durup yardım ettim. Ne de olsa aramızda bir yakınlık vardı.

"Oo! Merhaba. Nasıl gidiyor?" dedi.

"Bıraklığımı duydum."

Kaşlarını çatarak sigarasına baklı, derin bir nefes pektikten sonra fırlatıp atarken, "Evet öyle" dedi.

"Sigarayı demek istemedim. İş bırakmışsın diyorum."

"Doğru. Birkaç evrak imzalamam gerekiyormuş, onun için geldim."

Ve'de edip ayrılmış zamandı fakat ikimiz de kumıldanmıyorduk. Ona Abbott ve Fields'dan söz etmek, onlar öldükten sonra nasıl korktuğumu, dışarı çıkmamak için hasta numarası yaptığımı söylemek istiyordum. Ayrıca kimseyi katletmediğimi, Lucy'nin gözlerinde gördüğüm öfkenin beni ne kadar ürküttüğünü ve hiçbir zaman açıklamaya cesaret edemediğim, edemeyeceğim pek çok şeyi de anlatmak istedim. Çünkü yaşça benden büyüktü ve orada bulunmuştu. Beni anlayacağını düşünüyordum. Ama öyle yapmadım, göğe bakmakla yetindim.

"Eh, arada bir uğra. Birer bira içeriz."

"Tamam. Ben de beklerim."

Binanın köşesini dönerek gözden kayboldu. Neden bu kadar sessiz biri diye düşündüm, sonra kendi sessizliğim aklıma geldi.

Bir zamanlar Joe Pike ve ben yanımıza iki de beyan alıp güneşe, Baja Yanmadası'nın ucuna kadar gitmiştik. Baja'da balık tutmuş, sonra Cortez plajında kamp kurmuştuk. Yaz güneşi denizi öyle ısıtmıştı ki sıcak suda yıkanıyor gibiydik, ayrıca müthiş de tuzluydu; dış almadan kurursanız derinzil kalm bir tuz tabakası kaplıyordu. Denizin suyu bu kadar ağır olunca batmanız olanaksızdı; sizi yukarı doğru itip duruyor, rahallatıp tatlı bir huzur veriyor, kendinizi güvende hissetmenizi sağlıyordu.

İlk gün deniz bir göl kadar durgun ve saydamdı. Dördümüz birlikte yüzerek biraz açıldık, sonra ötekiler kıyıya döndü, ben gümek istemedim, orada kaldım, arka üstü uzanıp kumıldamadan yatarak bulutsuz masmavi gökyüzünü seyretebilmeye koyuldum, içim mutlulukla dolar gibi olmuştu.

Orada uyuyup kalabilirdim, huzur bulabildim.

Tatlı bir gevşeklik her yanıma sarmıştı; birden müthiş bir basınçla yukarıya doğru itildim, beklantımı çırparak kurtulmaya, yüzükoyun dönmeğe çalıştım ama yapamadım, olmuyordu.

Basınç korkunçtu; kalbim çılgın gibi çarparken hayatta kalmak, ölmek ya da dalgalara kapılıp gitmenin işten bile olmadığını düşünüyordum, elimden bir şey gelmiyordu. Bilemediğim, karşı konulmaz bir gücün esiri olmuşum.

Sonra deniz durulup sakinleşti.

. Pike ve ötekiler olanı görmüşlerdi. Kıyıya varınca şöyle bir açıklama yaptılar; meğer Cortez Denizi son derece ırlı cüsse 'güneşlenen köpek balığının' yaşadığı yermiş. Bunlar genelde yirmi metre boyunda ve tonlarca kilo ağırlığında zararsız yaratıklarmış, derinlere oranla suyun daha sıcak olan yüzeye yakın yerlerini severlermiş –adları da buradan geliyormuş. Ben suyun yüzünde uzanmışken onlardan birinin yoluna doğru sürüklenmişim. Hayvan da çevremi dolanıp geçeceği yerde dalmayı yeğlemiş. İşte beni havaya kaldıran basınçlı su o nedenle oluşmuş

Bedenimin ve kaderimin bilmediğim güçlerin eline geçmesi karşısında duyduğum dehşeti, o çaresizlik ve yalnızlık duygusunu en son o gün latmıştım; oradan epey zaman geçmiş olduğu için unutmuşum.

Bu gece hepsi geri gelmişti.

Tünel Forest

Ben'in alınından akan terler göz çukurlarına doluyordu. Kafasını sağa sola çevirip yüzünü omuzlarına sürerek kurutmaya çalışıyordu. Kutunun içindeki koyu karanlıkta gözlerini kapatarak çalışmayı denedi, fakat içgüdüleri bunu yapmasını engelliyor, gözünü açık tutarsa ışığa daha çabuk ulaşacağını umuyordu. Üzerindeki giysiler terden sınıksız olmuştü, omuzları sıziyordu, parmakları tutulmuş, kıvrılıp pençe biçimini almışlardı. Fakat o mutluydu; sanki okul tatil olmuş, Noel zamanı gelmişti, beysbol maçında takımına oyunu kazandıran vuruşu yapmış, kaleye doğru koşuyordu, başaracaktı, mutluydu!

"Buradan çıkacağım. Evet, ÇIKTIYORUM! ÇIKTIM!"

Plastik kutunun tavanında dikisleri açılmış yaraya benzeyen bir ışık çizgisi belinmişti. Ben bütün gün bütün gece deliler gibi çalışmışım. Gümüş Yıldız plastiğin üzerinde gidip gelmeyi sürdürüyordum; gevşek toprak tavadan aşağıya yağmur gibi dökülüyordum.

"İşte bu kadar! TAMAM!"

Yıldızın beş ucundan üçü könelmişti; ama birinci gün öğleden sonra, açmış olduğu, iki yarı testere ağzı gibi tırtıklı yarı, kapağın eni kadar olmuştu. Ben aradan parmaklarını

çıkartarak plastiği var gücüyle aşağıya doğru çekti. Aralıktan aşağıya toz toprakla birlikte minik çalul taşları dökülmeye başladı, fakat kalın plastik direniyordu, eğilmedi!

"LANET OLSUN!"

O sırada ayak sesleri duyar gibi oldu, birden bir şeyler söylüyordu sanki. Gene rüya mı görüyorum diye düşündü. Suç Kraliçesi gene gelse ne hoş olurdu! Yaman kadınına doğrusu. Durdu ve dinledi.

"Cevap versene çocuk. Orada olduğunu biliyorum."

Eric'in bu! Havuz deliğinden gelen sesi uzak ve boğuktu.

"Lanet olası, velet cevap ver diyorum."

Delikten süzen ışık kaybolmuştu; adamı iyice yaklaşmış olmalıydı; gineşi engelliyordu.

Ben soluğunu tutup beklekti, onu kutuya koydukları zaman bile bu kadar korkmamıştı. Birkaç saat önce dönmeleri için dua ediyordu; ama şimdi neredeyse dışarı çıkmak üzereydi! Kaçmaya çalıştığını anlatsa müdahaleyi elinden alır, ellerini bağlar yeniden gömerlerdi -o zaman sonsuza dek burada kalacaktı!

Işık geri geldi, Eric'in sesi uzaklaşmıştı.

"Eşek sıpası cevap vermiyor. İyi midir dersin?"

Ben, Mazi'nin sesini net olarak duydu, "Hiç önemi yok."

Eric bir kez daha denedi, "Çocuk, su ister misin?"

Ben, kutunun karanlığında onlardan saklanıyordu. Hayatla olup olmadığını toprağı kazmadan anlayamazlardı; bunu da gündüz yapmaya çekinecek, karanlığın baskısına bekleyeceklerdi. Karanlıkta yapılan kötülükler görünmezdi.

"Hey, çocuk?"

Ben kımıldamadan duruyordu.

"Bak herif!"

Eric uzaklaşınca ışık bir kez daha görüldü. Ben elliye kadar saydı; ama bunun yeterli olmayacağından korkuyordu.

Bir kez daha elliye kadar saydıktan sonra kalmaya devam etti. Şimdi artık onlarla yarışiyordu; gelip kalmaya başlamadan dışarı çıkması gerekiyordu. Karanlığın içinde Alifkahnın söyledikleri yanılmıyordu: Hiç önemi yok!

Alifkahn varlığını onasına buana kadar Parmaklarını keskin kenarlarda doluşturdu, sonra oradaki açıklığı büyümeye başladı. Elinde Gümüş Yıldız bir sözleşmeye imza atarcasına büyük bir ciddiyetle çalışıyordu. Pek fazla büyütmesine gerek yoktu, biraz genişletebilse daha kuvvetle kavrayıp asılabilirdi.

Yıldız plastiği kestikçe delik genişliyordu. Elini uzatıp kapağın üstündeki toprağı biraz sıyırmaya çalıştı; sonra büyütüğü yangın bir kenarını tutup hızla kendine doğru çekti. Tepesinden aşağı topraklar indi. Aksırdı, gözüne dolan toz toprağı süti. Üçgen biçiminde küçük bir delik açılmıştı.

"TAMAMDIR!"

Delikten aşağı kovayla dökülmüş gibi inen toprağı ayaklarıyla kutunun öteki tarafına itti, Gümüş Yıldız cebine yerleştirdi, Tiyörtünü yüzüne maske yaparak tepede kalan toprağı aşağıya doğru çekmeye devam etti. Elini önce bileğine sonra dirseğine kadar delikten dışarıya doğru uzatarak kapağın üstündeki toprağı sağa sola dağıttı; sonunda tepede kubbe biçiminde büyücek bir delik açmayı başarmıştı. Yangın iki yanını siloca kavrayarak var gücüyle asılıp aşağı çekmeye çalıştı, barfiks çalışması yapıyor gibiydi ama delik genişlemedi.

"Vay namussuz! Aşağılık pislik!"

Delige küfürler savunuyordu.

"Alçak namussuz!"

Kapıyı yapmıştı; iş açılmasına kalmıştı. **AÇIL BE KAPI, AÇILSANA!**

Dizlerini göğsüne doğru çekerek tortop oldu. Deligin sol tarafına bir diziyi bastırırken sağ tarafını iki eliyle sımsıkı tuttukten sonra öyle bir asıldı ki bedeni yay gibi kıvrıldı.

Plastik kapak yere düşen kocaman bir cam parçası gibi kırılıp parçalara ayrıldı.

Eli kaydığından sırtüstü yere düşmüştü.

EVVETİ EVETEVETEVET!

Ellerini yapabildiği kadar sıdıklaştıktan sonra gene kenarlara yapıştı: Müthiş bir güç harcadığından nefes nelese kalmıştı, başı dönüyordu. Sonunda kapak birden ikiye bölünüyordu; plastik teslim olmuştu. Tepeden üzerine toprak yağıyordu, ama umurunda değildi –kutu açılmıştı!

Yukardan dökülen toprak kutunun uç tarafına doğru ilip yağdı, sonra kırılan parçayı kuvararak kenara itti. Biraz daha toprak döküldü. Önce kollarını sonra da başını delikten çıkardı. Yeni yağılmış olan gevşek toprak kolayca açıyordu. Omuzlarını oynatarak deliği biraz daha genişletti; artık beline kadar kutunun dışındaydı. İki yanındaki toprak yığınının denizde kulaç atan bir yüzücü gibi kollarını hareket ettirerek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı o attıkça yeni yığınlar üzerine doğru geliyordu. Kulaçlarını hızlandırıp sıkılaştırdı; toprağın yüzüne çıkabilmek için daha yukarılara, daha öteye uzanıyor, büyük çaba harcıyordu; fakat serin toprak derin bir deniz gibi dört bir yandan onu sanyor aşağıya doğru çekiyordu.

Sonunda soluk alamaz hale gelmişti.

Toprak adamakıllı bastırıyordu; ezilip gidecekti.

Ölümün soğuk nefesini hissediyordu, dehşet içindeydi, müthiş bir panik her yanını sarmıştı...

... sonra ne oluyorsa birden yüzeyi yarıp çıktığını fark etti, akşamın serin havası yüzünü okşuyor, tepesinde yıldızlardan örtülmüş bir örtü ışıltıyordu. Özgürlüğüne kavuşmuştu.

Kraliçe kulağına fısıldadı, "Bacereceğini biliyordum."

Ben şöyle bir toparlandım. Vakit geçeydi ve o tepedeki bir evin arka bahçesinde bulunuyordum. Hangi tepede olduğunu kestiremiyordum, ama kentin uzakta parlayan ışıklarını görüyordum.

Toprağın içinde kavrılıp bükülerek ayaklarını yukarı çekti. Zarif ve güzel bir evin arka bahçesine doğru uzanmış terasının dibindeki çiçek tarhına gömülmüş olduğunu gördü. Bahçe oldukça bakımsızdı ve bitkiler kurumak üzereydi. Yakında başka binalar varsa bile sarmaşıklarla kaplı duvarların arkasında kalmış olduklarından görünmüyordular.

Mike'in ya da ötekilerden birinin çıkardığı sesleri duymasından çok korkuyordu ama evde hiç ışık olmadığı gibi pencereler de kalın perdelerle kapatılmıştı. Evin yan tarafına doğru koştu ve sıcacık giysileri üstüne geçiriyormuşçasına gölgelerin içine daldı.

Evin yan tarafından önüne doğru küçük bir patika uzanıyordu. Ben bu yolda o kadar sessiz yürüyordum ki kendisi bile kendi ayak seslerini duymuyordum. Demir parmaklıkları kapıya varınca içinden onu hemen açıp koşmak geldi ama adamlara yakalanırım diye korktu. Kapıyı usulca açtı, menteşeler hafifçe gıcırda gibi olmuştu fakat çabucak ardına kadar açtıverdi. Durup dinledi, geldiklerini duysa koşmaya başlayacaktı; ama hiçbir şey olmadı; evin sessizliği devam ediyordu.

Adeta sününerek kapıdan çıktı, evin önündeki yoldaydı artık, ama hâlâ oraya yalındı. Yolun karşısında yan tarafına otomobiller park etmiş ışıktan parlayan bir ev gördü. Orada kesinlikle bir aile yaşıyordur diye düşündü; bir anne, bir baba; yani ona yardım edebilecek yetişkin insanlar! Yapılacak tek şey usulca karşıya geçip kapılanna koşmaktır.

Çıktığı evin önünden yürüyüp köşesinden uzanarak garaja giden araba yoluna bir göz attı; kısa ve aşağı doğru meyilli inen yol boştu, garajın kapısı kapalı, pencereleri karanlıktı.

Neredeyse kulaklarına varacak kadar kocaman bir gülüş tüm yüzüne yayıldı, evet kaçış tamamlanmıştı! Tam ayağını araba yoluna atacakken çelik gibi eller ağzını kapatarak onu sımsıkı kavrayıp geriye doğru çekti.

Bağırmaya çalıştı ama yapamadı. Tekmeler, yumruklar altı ama her yanını saran çelik kolların sayısı artmıştı. Onların nereden geldiğini anlayacak kadar bile vakli olmamıştı.

"Teknelemeyi bırak piç kurusu!"

Ben'in kulağının dibinde Eric'in keskin sesi, ayaklarında da abanoz renkli dev Mazi vardı. Gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulandırıyordu. *Beni tekrar o kutuya koymayın, lütfen beni görmeyin!* demeye çalışıyordu ama sözcükler Eric'in demir gibi elinden geçemezdi ki.

Birden Mike, karanlığın içinden çıkarak Eric'in koluna yapıştı. Ben, adamın ne büyük bir güçle sıkıldığını Eric'in kendisini kavrayan kolunun birden gevşemesinden anladı.

"On yanında bir valet seni mai etti, ben de seni mai etmem iyi olacak."

"Aman canım, onu yakaladık ya. Hem de çıkarmak için toprağı ejnemiz gerek kalmadan."

Mike elini Ben'in bacaklarının üzerinde gezdirdi, sonra ceplerini yokladı ve Gümüş Yıldızı buldu. Kurdelesinden tutarak salladı.

"Bunu sana Cole mı verdi?"

Ben'in tek yapabileceği başını sallamaktı.

Mike, madalyayı Eric ve Mazi'nin burnunun ucuna doğru salladı. "Çocuk bununla toprağı kazanmış. Bakın uçları nasıl körelmiş görüyor musunuz? İyi bok ettini.. Üstünü aramanız gerekirdi."

"Ne yarı, boktan bir madalya, bıçak değil ki."

Mike, Eric'in boğazına öyle bir hızla sallırdı ki Ben elinin hareket ettiğini bile göremedi. İki adamın yüzleri birbirine değecek kadar yakındı; çocuk aralarında sandviç gibi kalmıştı.

"Bir daha bunu yaparsan seni dümdüz ederim."

Eric'in boğazından hırıltılı bir, "Evet efendim" çıktı.

"Süu durman gerek. Böyle bir yanış yapacak kadar beceriksiz değilsin sen."

Eric bir yanıt vermeye çalıştı ama beceremedi. Mike boğazını gittikçe daha fazla sıkıyordu.

Mazi, Mike'in kolunu tuttu.

"Onu öldürüyorsun."

Mike adamı bıraktı. Gümüş Madalyaya bir kez daha dikkatle baktıktan sonra Ben'in cebine soktu.

"Bunu hak ettin."

Sonra karanlıkların içinde kayboldu, Ben karşıdaki komşuların evine baktı. Aile içerdeydi. Gözleri dokku. Ne kadar yaklaşmıştı.

Mike geri dönüp geldi.

"İçeri getirin. Telefonla konuşmasının zamanı geldi "

Dört metre ötede Gladstone ailesi masaya oturmuş salçalı köftelerini yerken birbirlerine günün nasıl geçtiğini anlatıyorlardı. Babanın adı Emile, annenininki Susse, oğullarınınki de Judd ve Harley'di. Oturdıkları ev rahat ve aydınlıktı, hepsi içten gülen neşeli insanlardı. Hiçbiri uç adamı ve küçük çocuu görmemiş, seslennı duymamıştı. Tek bildikleri karşıdaki evin yeni sahiplerine teslim edilmeden önce gündüzleri udak tefek tamiratlar gördüğüydü. Onların bildiğı kadenyle karşıdaki ev boştu. İçinde kimse oturmuyordu.

BÖLÜM İKİ

Şeytan Serbestçe
Dolanıyor

geçen süre: 28 saat, 02 dakika

Joe Pike

Pike, Lucy Chenier'in apartmanının karşısındaki kauçuk ağacının kabuklu dalları ve parlak deriye benzeyen kalın yapraklarının arasında kımıldamadan oturuyordu. Yaprakların arasından caddenin ve binanın önündeki kaldırımın bir kısmı, onun dairesine çıkan merdivenlerin ise tamamı rahatça görünüyordu. Pike'in sağ kalçasının üzerindeki kılıfın içinde Colt Python .357 Magnum bir tabanca, belinde on beş santimlik bir bıçak, sağ ayak bileğine bağlı .25 kalibre Beretta marka bir başka tabanca ve deriden mamul bir ip vardı. Onlara pek sık ihtiyaç duymazdı; ama onlar yanımdayken Lucy'nin güvende olacağı keşildi.

O aşam erken saatlerde Cole, Pike'i üç blok ötede bir yerde bırakmış, o da buraya kadar yürüyerek gelmişti. Ben'i kaçıran adam Lucy'nin apartmanını gözeliyor olabileceğinden Pike yakındaki binaları, onların çatılarını, park yerindeki otomobilleri tek tek kontrol etmiş. Kimseinin gözellemediğinden emin olunca Lucy'nin dairesinin bulunduğu apartmanın etrafını çepçevre dolayıp karşısındaki küçük evlerin arkasına geçmiş, bahçelerdeki sık ağaçların ve çalıkların gölgelerine sığınarak her yanı dikkatle incelemişti. O anda

Hollywood Polis Merkezi'nde neler olduğunu merak ediyordu ama madem kendisine bekleyip gözetlemek görevi verilmişti; o da öyle yapacaktı.

Bir saat kadar bekledikten sonra Lucy'nin beyaz Lexus arabasıyla geldiğini gördü. Kadınının yanına park ettikten sonra koşarak yukarıya, kendi dairesine çıkmıştı. Pike, hastaneden laburcu olduğundan beri onu görmemişti; bu da birkaç hafta önceydi. Kadın aklında kaldığından daha ufak telekti; gergin ve sert hareketleri camın sıklıkla olduğunu belli ediyordu.

Lucy eve geldikten on dakika sonra Richard'ın siyah limuzini gelip onun arabasının yanına park etti. Arabadan yalnız inen adam doğru merdivenlere yöneldi. Lucy kapıyı açtığında arkasından vuran güneşin altın ışıkları bütün bedenini çerçeveler gibi olmuştu. İki kısı kısa bir süre kapıda konuştuktan sonra Richard içeri girdi ve kapı arkasından kapandı.

Az sonra da Fontenot'un kullandığı, DeNice'in ön koltukla onun yanında oturduğu Marquis aksı yönden gelip caddede bir kenara park etti, motoru kapatmadan bekliyordu. Myers hemen limuzinden çıkıp onlarla konuşmaya gitti. Pike bir şeyler duymaya çalışıyordu ama çok alçak sesle konuşuyorlardı. Myers öfkeliydi, eliyle Marquis'in motor kapağına vururken bağırarak, "...bu çok sağlam! Kaçınızı toplayıp o çocuğu bulun!" dedikten sonra o da merdivenleri tırmanmaya başladı. DeNice Marquis'ten çıkıp limuzine bindi. Fontenot gaza basarak yola çıktı, birkaç metre öteden geri dönerek iki ağaç arasındaki kuytu bir yere park etti. O daha yerine yerleşmeden Richard ve Myers koşarak merdivenlerden indi, arabaya atlayıp hızla uzaklaşmışılar. Pike Fontenot'un peşlerinden gideceğini sanmıştı, fakat adamın öyle bir niyeti yoktu, direksiyonun başında oturup duruyordu. Şimdi Lucy'yi bekleyen iki adam vardı. Daha doğrusu bir büyük adam.

Pike, beklemekten hiç sıkılmazdı; bu nedenle deniz piyadesi olarak almış okluğu görevlerde o kadar başarılı olmuştu. Başka durumlarda da bu özelliği epey işe yarıyordu. Hiç kumdamadan günlerce bekleyebilirdi; çünkü zaman kavramından uzaktı. Ona göre, zaman dakikaları dolduran bir şeydi, eğer dakikalarınız boş geçiyorsa zamanın hiçbir anlamı yoktu. Boşluk akıp gitmez, geçmezdi; sadece vardı. Boş durmak kendi kendini nötr hale getirmek demekti. Pike de öyle yapıyordu.

Cole'un san Corvette'i kaldırma yarıştı. Her zaman ki gibi yıkanması gerekiyordu. Pike kendi kırmızı Cherokee cipini tertemiz tutardı; evini, silahlarını, giysilerini, kendisini de. Düzenli olmaya sever, düzende huzur bulurdu; o nedenle Cole'un şu tozlu arabayla nasıl dolaşabildiğini bir türlü anlayamazdı. Temizlik düzen, düzen de kontrol demekti. Pike hayatının büyük bir bölümünü kontrolü korumakla geçirmişti.

Elvis Cole

Lucy'nin oturduğu caddenin iki yanına dikilmiş ağaçlar aydınlatan eskimiş sokak lambalarının renkleri sararmıştı. Burada hava Hollywood'dan daha serindi ve yasemin kokuyordu. Pike gözellemedeydi ama ben onu görmüyordum, görmeye de çalışmıyordum zaten. Fontenot'un az ötede kamburunu çıkarmış oturduğunu görmem ise pek zor olmadı; Sam Spade rolüne soyunmuş Boris Bodanov havalanıyordu. Sanırım Richard da Lucy'yi birilerinin korumasını uygun görmüştü.

Merdivenleri çilap kapısını iki kez hafifçe tıdattım. Verdiği anahtarı kullanabiliyordim; ama o anda pek kendime güvenmediğimi farkındaydım.

"Benim."

Kilidin açıldığını duydum.

Lucy beyaz havlu sabahlığıyla karşımdaydı. Islak saçlarını geriye doğru taramıştı. Bu hali ona pek yalıyordu; şimdiki gibi kaşları çatık ve yüzü asık olsa bile.

"Seni çok tuttular" dedi.

"Konuşacak çok şey vardı."

İçeri girmem için geri çekildi, sonra kapıyı kapatıp kilitlendi. Telsiz telefonu elindeydi. Televizyonda vejeteryenlerin kemiklerinin bozulacağını iddia eden bir program vardı. Lucy onu kapatıp yemek masasına doğru yürüdü; bunları yaparken bir kez bile uzuma bakmamıştı. Gıttamori'nün bîrosundan çıkarken de böyle yaptığını anımsadım.

"Seninle şu konu hakkında konuşmak istiyorum" dedim

"Biliyorum. Kahve ister misin? Pek taze değil, ama istersen sıcak suyum var; hemen yerisini yapabilirim."

"Hayır, böyle iyiyim."

Telefonu masanın üzerine koydu, fakat eli üzerindeydi. Gözünü ondan ayırmadan konuştu, "Eve geldiğimden beri, burada böylece bu telefonla oturup duruyorum. Yerine koymaya korkuyorum. Adamın lekeler arayabileceğini düşünerek telefona dinleme cihazı da koydular, ama bilemiyorum. Her zamanla normal konuşmalarımı uyanmamda bir sakınca olmadığını, cihazı kafama takmamamı söylediler. Normal ha! Gülelim beri."

Sanırım telefona bakmak bana bakmaktan daha kolay geliyordu ona. Elimi elinin üzerine koydum.

"Luce, adamın söyledikleri yalandı. Öyle bir şey olmadı, hiç olmadı."

"Hangi adam, banıla konuşan mı Richard mı? Bunu açıklamana gerek yok. Senin böyle şeyler yapmayacağını biliyorum ben."

"Biz insanları katletmedik, canı değiliz."

"Biliyorum. Onu biliyorum."

"Richard'ın dedikleri..."

"Şeyt!"

Gözleri ateş saçıyordu, o 'şeyt' bir emirdi

"Açıklamanı istemiyorum. Daha önce de bunları konuşmadık, ben sormadım, sen de söylemedin, şimdi de söyleme."

"Lucy..."

"Hayır. Umrumda değil."

"Lucy..."

"Joe'yla konuşmalarımızı duydum, o puro kutusunda neler sakladığını gördüm. Onlar senin bilmen gereken şeyler, benim değil; tıpkı eski aşkımız ya da çocukken yaptığımız seçmelikler gibi..."

"Senden bir şey saklamıyorum."

"... gerekince ve gerekirse bana anlatacağın; düşünmüştüm. Fakat şimdi durum değişti; geçmişte olanlar önem kazanıp ön plana çıktı..."

"Bir şeyler saklamaya çalışmıyordum. Bazı şeyleri arkada bırakmak daha iyidir; unutmaya çalışır yoluna devam edersin. Ben de öyle yapmaya çalıştım; bununla sadece savaşla olanları kastetmiyorum."

Elini elinden çekti, gerye yaslandı.

"Richard'ın bu gece yaptığı affedilmeyecek bir davranış; senin geçmişini araştırmak, ne demek oluyor? Onun adına özür dilerim. Hele o dosyayı masanın üzerine fırlatış .."

"Çocukken birkaç kez başım derde girmişti. Öyle pek de dehşet verici şeyler sayılmaz. Bunları senden saklamaya çalıştığımı lalan yok."

Beni sakinleştirmek için başını salladı; sonra telefonu iki eliyle kavrayıp sanki dikkatle incelenmesi gereken bir şeymiş gibi ona bakmaya başladı.

"Bu baş belası telefonu öyle uzun süre, öyle sıkı tutmuşum ki elim uyuşmuş. Yavrumu bir daha görüp göremeyeceğimi

düşünüp dururken bir yandan da ahizenin deliklerinin içinden süzülerek içeri girebilsem de hatın öteki ucundan çıksam...”

Birden duruşundan sınırlarının fazla gerildiğini anladım. Ona doğru eğilip dokunmak istedim; hemen geri çekildi.

“... yavrumu kapıp getirsem. Hani insan rüyasında kendisini bir şeyler yaparken görür ya, onun gibi; hatın öteki ucundan çıktığında Ben'i sıcak bir yatağa güven içinde uyurken göreceğimi, onun o masum çocuk yüzüne bakıp talih uylusundan uyandırmaya kıyamayacağımı düşünüyorum. Öylece durup o güzel yüzü seyrederken o yaşayken senin yüzünün nasıl okluğunu gözümde canlandırmaya çalışıyorum...”

Başım kaldırıp keder dolu gözleriyle bana öyle bir baktı ki içim acıyla doldu.

“... fakat yapamıyorum. Senin çocukluğuna ait tek bir fotoğraf görmedim. Ailenden, neredi olduğundan hiçbir zaman söz etmezsin; arada bir şaka yolu bir şeyler söylersin o kadar. Sana her zaman Joe'nun hiç konuşmamasından şikayet edip orsa 'Bay Taş Surat' adını takıldığını söylerim biliyorsun. Fakat sen kendin de öylesin, gerçekten önem taşıyan hiçbir konuya girmezsin. Bu benim tuhafıma gidiyor. Herhalde orada burada dolaşıp durmuşsun.”

“Ailemin pek normal olduğu söylenemez Luce...”

“Anlatmanı istemiyorum.”

“... beni büyük babam büyüttü, daha doğrusu büyük babam ve halam, tek başıma kaldığım da oldu...”

“Sırlarını kendine sakla, onlar yalnız sana ait.”

“Hiçbiri sır değil ki. Annemle birlikteyken çok dolaştık. Bana disiplin gerekiyordu ama; yoktu. Arkadaşlarım olsun istedim, fakat garip yaşam biçimimiz buna izin vermiyordu; o nedenle yanlış seçimler yapıp kötü arkadaşlar edindim...”

“Şişti! Sus!”

"...yanımda birilerinin olmasını istiyordum; bulabildiğim tek dost onlardı. Çalınmış bir arabayla geldiler, beni de yanlarına alarak dolanmaya çıktılar. Bundan daha aptalca ne olabilir?"

Parmaklarıyla dudaklarına dokundu.

"Gerçekten öyle. İnsan sırlarını içinde minik yaratıklar-mış gibi gömüp saklıyor. Sanırım hepimiz bunu az çok yapıyoruz. Fakat şimdi durum farklı. Biz değiştik ve geçmişteki sırların anlamı da değişti."

Uzanıp elini kalbimin üzerine bastırdı.

"Kaç lane gizli minik yaratığın var?"

"Ben'i bulacağım Luce. Yemin ederim onu bulup eve getireceğim."

Başıyla belli belirsiz ulak bir hareket yaptı.

"Hayır."

"Evet bulacağım. Onu bulacağım. Sonra da alıp buraya getireceğim."

Öylesine kederli görünüyor, o kadar acı çekiyordu ki içim sızladı.

"Olanlardan dolayı seni suçlamıyorum; bunun bir önemi de yok zaten. Önemli olan tek şey Ben'in kaçınılmış olması. Böyle olacağını tahmin etmemi gerektirdi."

"Sen ne demek istiyorsun? Bunu nasıl bilebilirdin?"

"Richard hakkı Elzer; seninle ilişkiye girmemeliydim. Çocuğumu, senin yanında bırakınamalıydim."

Birden mideme bir ağrı saplandı, alev alev yanıyordu. Susmasını istiyordum.

"Luce..."

"Doğru söylüyorum, gerçekten seni suçlamıyorum, ama bu gibi olaylar -yani Louisiana'da olanlar ve geçen yılki Lawrence Sobek olayı... Yaşamıma bu tür şeylerin girmemesi gerekirdi."

"Lucy. Lütfen."

"Seni tanımadan önce oğlum normal bir çocukluk dönemi geçirmekteydi. Ve benim de normal bir yaşamım vardı. Sana olan aşkıma gözlerimi kör etmesine izin verdim ve sonunda oğlumu kaybettim."

Gözlerinin dolduğunu, kirpiklerinin ıslandığını gördüm; sonra yaşlar yanaklarından aşağıya yuvarlanmaya başladı. Beni değil, kendini suçluyordu.

"Böyle konuşma Luce."

"Banttaki sesin ne söylediği umurumda değil, ama sana olan nefretini duyabildim. Adam senden nefret ediyor ve şimdiki oğlum ellerinde. Senden öylesine nefret eden biriyle uğraşsan iş daha da kötüye gidecektir. Bunu polise bırak."

"Sırtımı dönüp gidemem. Çocuğu bulmam gerek."

Kolumu sımsıkı tuttu, ırmakları canımı yakıyordu.

"Onu bulabilecek tek insan sen değilsin. Senin uğraşmana hiç gerek yok."

"Çocuğum peşini bırakamam; anlamıyor musun?"

"Onu öldürteceksin! Onu bulabilecek tek yetenek sen değilsin Elvis; Los Angeles'da senden başka dedektif mi yok. Bırak başkaları arasın, bulsun. Söz ver bana."

Kolumu bırakmasını, canımı yakmaktan vazgeçmesini istiyordum. Onu kendine çekip sıkıca sarılmayı, onun da bana sarılmasını istiyordum. Fakat ben de ağlamak üzeriydim. Başımı hayır anlamında salladım.

"Onu geri getireceğim Luce. Başka türlü davranmak elenden gelmez."

Kolumu bıraktı, gözlerindeki yaşları silti, baloşları sertleşmiş, yüzü öfke ve acıdan kararmış, ölüm maskesine benzemişti.

"Çık dışarı!"

"Sen ve oğlun benim aklımızda."

"Hayır değiliz."

Kendimi taş ve kurşundan yapılmış kadar ağırlaşmış hissediyordum.

"Aileminiz."

"DIŞARI ÇIK!"

"Onu bulacağım."

"ONU ÖLDÜRTECEKSİN!"

Lucy'yi o halde bırakıp aşağıya indim. Arabasına bindim. Artık aksamın serinliğini hissemeyordum. Yaşamın tatl koku da uçup gitmişti.

Joe Pike

Elvis arabasına girdikten sonra bir süre kımıldamadan öyle oturdu. Pike önündeki yapraklardan birini ilerek daha iyi görmeye çalışırken, Cole'un yanağına ışık vurunca onun ağladığını gördü. Derin bir nefes aldı. Duygusal olmamak için büyük gayret sarf eden biriydi o; fakat bunu yapmak her zaman kolay olmuyordu.

Cole uzaklaştıktan sonra Pike kauçuk ağacından indi, evlerin gölgelerine sığınarak yan taraftaki bahçeye geçti. Fontenot'un bulunduğu yerden bir blok uzaklaşmaya kadar dar sokaktan yukarıya doğru yürüdü ve oradan caddeyin Lucy'nin evinin olduğu tarafa geçti. Gölgelerin içinden yürümeye devam ederek Fontenot'a görünmeden arabasının beş metre ötesinden geçti. Sonra cennet kuşlarının arkasından dolanıp merdivenlerden çıktı ve Lucy'nin kapısına vardı. Fontenot görünütünün dışında kalmıştı; çünkü araya bina giriyordu.

Göz deliğinin menzilinde kalmaya özen gösteriyordu; çünkü Sobek olayından beri Lucy'nin kendisinden biraz rahatsız olduğunun farkındaydı. O yüzden kapıyı açmadan kimin geldiğini görüp bilmesini istiyordu. Yavaşça içlikti.

Kapı açıldı.

Pike, "Ben'in kaybolmasına çok üzülüm" dedi.

Lucy, o kadar üzgün ve yorgun olmasına rağmen gene de güzel ve güçlü görünüyordu. Lucy ve Ben Louisiana'dan buraya taşınmadan ve Sobek olayından önce Pike, Elvis ve genç kadınla tenis kortunda bir maç yapmıştı. Pike da Elvis de tenisten pek anlamazlardı, ama kızın oyununu görmek için ikisi aynı tarafta ve Lucy karşılarında olmak üzere oynamışlardı. Lucy iyi bir oyuncuydu; hızlı ve yetenekliydi, top-ları ağız üstüne çok yakın geçiriyor; bu da karşındakini zor-luyordu. Onları perişan ettikten sonra attığı neşeli kahkahalar ve kendine olan güveni hâlâ gözünün önündeydi. Şimdi ise o güven yok olmuş görünüyordu.

"Elvis nerede?"

"Gitti."

Lucy Pike'in omzunun üzerinden caddeye bakıyordu.

"Sen Alaska'dan ne zaman döndün?"

"Birkaç hafta oldu. İçeri girebilir miyim?"

Girmesine izin verdi. Kapıyı kapattıktan sonra elini tok-mağından çekmeden bekledi Pike. Kadının çok huzursuz ol-duğunun farkındaydı. Kalmamaya karar verdi.

"Ben caddenin karşı tarafındayım. Bâmen gerekir diye düşündüm."

"Richard'ın da dışarda bir yerde bir adamı var."

"Benim ondan haberim var; ama onun benden yok."

Lucy gözlerini kapatarak kapıya yaslandı; bütün bunlar bitene kadar uyumak istiyordu sanki. Pike onu anıyordu. Ben'in kaçırılmış olması kuzacağın kim bilir ne kadar üzü-yordu. Her gece önüne sipir olarak yumrukları yiyen kendi an-nesi aklına geldi.

Pike oraya neden geldiğini ve ne söyleyeceğini net ola-rak bilmiyordu. Böyle olması da onu rahatsız ediyordu. Bugünlerde zaten hiçbir şey net değildi.

"Elvis'in gittiğine gördüm."

Lucy başını iki yana salladı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve karpıya dayanmaya devam ediyordu.

"İkinizin de bu işe karışmasını istemiyorum; Ben'in durumunu bütünüyle kötüleştirirsiniz."

"O acı çekiyor."

"Tanrım, ben de acılar içindeyim ve bu sizi ilgilendirmemeli. Elvis'in kıldığını farkındayım. Bunu gayet iyi biliyorum. Öğünüm."

Pike uygun bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum."

Bunu söyledikten sonra çöken uzun sessizliğin ağırlığı Lucy'nin gözlerini açmasını sağladı.

"Ne?"

Nasıl söyleyeceğine bir türlü karar veremiyordu.

Kadın sirdirilenerek kapının yarından uzaklaştı.

"Tanrım! Öf Joe öf! Sen hiçbir zaman hiçbir şey söylemezsin ki! Ama burada olduğuna göre, ne söylemek istiyorsan söyle de bitsin gitsin."

"O seni seviyor."

"Ah, bu harika işte Ben'e kim bilir şu anda neler oluyor, ama senin aklın Elvis'te."

Pike düşünceli bir tavırla, "Sen benden hoşlanmıyorsun" dedi.

"Ben şiddetin senin çevrende dolanmasından hoşlanmıyorum; senin ve onun. Bir sürü polis memuru tanıdım, hiçbir sizin gibi yaşamıyor. Yıllar yılı katiller ve mafya patronlarıyla uğraşıp onları mahkum ettiren eyalet ve hükümet savcılarınıyorum; hiçbirinin çocuğu kaçırılmadı, hem de New Orleans'da! Tanrı aşkına kimse sizin gibi şiddet kendine çekmiyor! Böyle bir duruma düştüğüm için delirmiş olmuyam."

Pike ona dikkatle baktıktan sonra omuzlarını silkeliydi.

"Ben o bandı dinlemedim. Bütün bildiğim Starkey'den duyduklarıdır. Sen söylenenlere inanıyor musun?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Bunu kendisine de söyledim. Tanrım, aynı şeyleri bir kez daha mı tekrarlamam gerekiyor?"

Gözlerini kırptıyordu, sonra kollarını kavuşturarak öylece durdu.

"Kahretsin ağlamaktan nefret ediyorum."

"Ben de" dedi Pike.

Lucy eliyle gözlerini silip yanaklarına ovuşturdu.

"Bu şaka mı değil mi pek anlamadım. Senin ne zaman şaka yaptığını ne zaman ciddi olduğunu hiç bilemiyorum."

"O bantta söylenenlere inanmıyorsan, ona güven."

Genç kadın bağırmağa başladı.

"Korumuz Ben. Sen, ben ya da o değil. Kendimi ve oğlum korumak zorundayım. Hayatımda böyle bir çılgınlığa yer yok ve olmamalı. Ben normal bir insanım! Ve normal yaşamak istiyorum! Olup bitenin normal olduğunu düşünecek kadar sapık mısın sen? Hiç normal değil! Delilik bu, delilik!"

Sanki onun göğsünü yumruklamak istiyormuş gibi yumruklarını silip gardını almıştı. Pike bunu yapmasına izin verecekti fakat Lucy yumruklar havada, ağlamaya başlamıştı.

Pike başka ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Bir süre sessizce onu izledi, sonra ışıkları söndürdü.

"Ben gittikten sonra tekrar yakarsın."

Dışarı çıktı. Kadının söylediklerini kalasından geçirerek merdivenlerden inip çalının arasından geçip Marquis'in yanına vardı. Fontenot direksiyonun arkasında, kütüğün üzerinde pusuya yatmış bir gelincik gibi duruyordu. Pike ondan sadece üç metre uzaktaydı ama adamın ruhu bile duymamıştı. Böyle olduğu için Pike ondan nefret ediyordu. Ayrıca

Elvis'i Lucy'nin kapısından çıkarken görmüştü ve Pike, arkadaşının o anki ıstırabına şahit olduğu için de ondan nefret ediyordu. Çevresinde dolanan bütün o boş dalgalar Pike'ın içini öfkıyla doldurmaya başladı; sonra bunlar gittikçe büyüyerek fırtınadaki okyanus dalgaları haline dönmüştü. On dalgakı evvel onu öldürmeyi düşünmüştü; şimdi de aynı şey aklına takılmıştı.

Marquis'e biraz daha yaklaştı. Arka kapıya dokundu. Adam duymadı. Arabanın damına bütün gücüyle bir şamar indirdi; tülük ahımış gibi bir ses çıkmıştı. Fontenot yerinden sıçrayarak tabancasına davranmak için ceketinin içine el attı.

Pike tabancasını adamın alınına dayamıştı. Tabancayla gören Fontenot öylece kalakaldı. Pike'ı tanıyınca biraz rahatsız gibi olduysa da gene de kumldayamayacak kadar korktuğu belli oluyordu.

"Tanım, ne yapıyorsun sen?"

"Seni izliyorum."

Adamın suratı Pike'ın tabancasının önünde nişan alınan belonlar gibi dalgalanıyordu. Pike konuşmak istedi, fakat dalgaların ağırlığı üzerine çökmüş, adeta kendinden geçmiş gibi olduğundan sesi ısıltı halinde çıkıyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum."

Fontenot başını çevirip kaldırımın iki yanına baktı; biri geliyor sanmıştı.

"Ulan, o.....pu çocuğu öldürnü kopartın. Nereden geldin sen? Ne yapıyorsun burada?"

Pike içinde kabarmaya devam eden dalgalarla çarpışıyor, bastırmaya çalışıyordu.

"Bir şey söyleyeceğim."

"Ne?"

Dalgalar bastırılmaz, Pike kontrolü sağlamıştı. Tabancasını indirdi.

"Kahretsin, ne söylemek istiyorsun?"

Pike yanıt vermedi.

Karanlığa kanşıp kızıyordu. Birkaç dakika sonra gene ka-
uçuk ağacının tepesine tünemişti. Ve Fontenot'un hâlâ bun-
dan haberi yoktu.

Pike Lucy ve Elvis'i düşünüyordu. Cole ona pek fazla bir
şey anlatmamıştı ama, dikkatli bir gözlemcinin durumunu anla-
ması için sorular sormasına gerek yoktu. İnsanların kendileri
için kurmaya çalıştıkları dünya açık bir kitap gibiydi: Kişiler
isteyip de sahip olamadıkları şeylerin dünyasını kurmaya ça-
şırlardı. Bu herkes için böyleydi.

Pike bekliyordu. Pike izliyordu. Pike oradaydı.

Boş dakikalar yuvarlanarak alep gidiyordu

Aile Babası

Altı yaşına gelinceye kadar adı Philip James Cole idi. Sonra bir gün annesi sanki ona dünyanın en değerli hediyesini veriyormuş gibi gülümseyerek, "Senin adını Elvis olarak değiştiriyorum. Philip ve James'e kıyasla çok daha özel bir ad bu. Sen de öyle düşünmüyor musun hayatım? Bundan sonra Elvis'sin" dedi.

Altı yaşındaki Jimmie Cole annem oyun mu oynuyor diye düşünmekten kendini alamadı. Buna karar veremediğinden midir nedir içini bir korku sarmıştı

"Ben Jimmie'yim."

"Hayır. Artık Elvis'sin. Elvis harika bir isim, öyle değil mi? Dünyanın en güzel ismi. Sana doğduğunda bu adı vermiş olmayı istirdim, ama o zaman onu duymamıştım. Haydi sen de söyle Elvis. Elvis de bakayım."

Böyle diyerek gülümsedi, ama Jimmie hayır onloman da bacağı iki yana sallıyordu.

"Bu oyunu seamedim."

"Haydi söyle Elvis. Bu senin yeni adın. Ne kadar heyecan verici değil mi? Yarın herkese söyleriz."

Jimmie ağlamaya başladı

"Ben Jimmie'yim."

Annesi dünyadaki tüm sevgilerin toplamını kapsayan bir biçimde gülümseyerek yüzünü ellerinin arasına aldı, ılık dudaklarıyla alına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Hayır, sen Elvis'sin. Bundan sonra ben sana Elvis diyeceğim ve herkes de öyle diyecek."

On iki gündür eve gelinemişti. Bunu arada bir yapardı. Kalkar, tek kelime söylemeden çıkıp giderdi. O böyle biriydi: özgür ruhtu olduğunu söylerdi, fakat çocuk dedesinin onun kafadan çatlak olduğunu söylediğini ısltırmıştı. Bir gece anasının yok olur; oğlu o ay nerede kalıyorlarsa—bu bir apartman katı, bir römork veya bir kulübe olabilir—uyandığında yalnız olduğunu görürdü. Çocuk yakınlarda oturan birilerini arar bulur, onlar da dedesine ya da annesinden yaşça büyük olan teyzesine haber verirler; annesi geri gelene kadar onlardan birinin yanında banırdı. Annesi onu bırakıp gittiğinde çocuk onu üzüp euden kaçırmış olduğu için kendisini suçlardı. Aynı kaldıkları her gün annesi gelirse daha uslu ve iyi bir çocuk olacağına dair Tanrıya söz verirdi.

"Elvis olarak çok mutlu olacaksın Elvis. Bak göreceksin."

O gece, her zaman biraz naftalin kokan, solgun yüzlü yaşlı bir adam olan büyük babası elindeki gazeteyi öfkeli sallayarak, "Çocuğun adını değiştiremezsin. Altı yaşında a. Zaten bir adı var" diye bağırırmıştı.

"Tabii ki adını değiştirebilirim. Ben onun annesiyim" demişti annesi neşeyle.

Büyük babası ayağa kalkmış, sonra eski püskü geniş koltuğuna tekrar oturmuştu. Zaten her zaman öfkeli ve sobırsız biriydi.

"Bu çılgınlık, be kız! Senin neyin var böyle?"

Annesi parmaklarını çekiştirip ellerini ovuşturarak, "Benim bir şeyim YOK! Böyle konuşma!" diye bağırırmıştı.

Büyük babası elini koltuğun kenarına vurdu.

"Hangi anne tek kelime bile söylemeyip haber vermeden günlerce başını alıp gider? Sen ne biçim annesin? Neler yapıyorsun! Bu ad değiştirme saçmalığı da nereden çıktı? Çocuğun bir adı var ya! Gidip kendine bir iş bulmalısın; senin faturalarını ödemekten bıkmım. Tekrar okula dönmek gerek."

Annesi parmaklarını öyle çekiştiriyordu ki Jimmie yerlerinden çıkaracağını sandı.

"Benim hiçbir şeyim YOK YOK YOK işte! Asıl SEN hastasın!"

Dedesinin küçük evinden dışarı çıkıp koşmaya başlınca Jimmie de peşine takıldı, onu bir daha göremekten korkuyordu. Daha sonra kendi evlerine gittiklerinde annesi bütün geceyi marketin birinden yeni almış olduğu yağlı boya takımını kullanarak kırmızı bir kuş resmi yapmakla geçirdi.

Jimmie annesinin mutlu olmasını istediğinden, "Çok güzel oluyor anne" dedi.

"Renkler hiç uygun değil. Zaten ben uygun renkleri hiç bulamam. Ne acı değil mi?"

O gece Jimmie'nin gözüne uyku girmedii, annesinin gideceğinden korkuyordu.

Ertesi gün annesi gece olanları unutmuş gibiydi; hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Jimmie'yi okula götürdü, birinci sınıfların durduğu sıranın en önüne geçirdi ve şu açıklamayı yaptı:

"Jimmie'nin yepyeni bir adı var; bunu hepimizin bilmesini istiyoruz. Hepimizin artık ona Elvis demesini istiyorum. Ne kadar özel bir isim değil mi? Evet, çocuklar size Elvis Cole'ü takdim ediyorum."

Jimmie'nin öğretmeni, iyi kalpli ve nazik bir kadın olan Bayan Pine yüzünde tuhaf bir ifadeyle çocuğun annesine

bakmaktaydı. Çocuklardan bazıları gülmeye başlamışlardı. Biraz saf bir kız olan Carla Weedle hemen denileni yaptı, "Merhaba Eluts" diye bağırdı. Çocuklar kahkahayı bastı Jimmie ağlamamak için dilini ısırıyordu.

Öğretmen, "Bayan Cole, lütfen biraz konuşabilir miyiz?" dedi. O gün öğle yemeğinde potates biçiminde bir kasesi ve dört ağabeyi olan ikinci sınıf öğrencisi Mark Toomis onu alaya aldı, "Sen kendini ne sanıyorsun, rock and roll kralı jolan mı? Homo musun nesin?"

Sonra onu itip yere düşürdü; herkes gülüyordu.

Bu olaydan üç ay önce, yaz ortasında annesi ortadan kaybolmuştu. Her zaman olduğu gibi Jimmie uyandığında onun evde olmadığını görmüştü. Gene her zaman yaptığı gibi hiç haber vermemiş, bir not olsun bırakmamış, çıkıp gidivermişti! O zamanlar büyük bir evin arka bahçesindeki garajdan dönme kulübemsi bir yerde oturuyorlardı; Jimmie büyük evin sahibi olan yaşlı çiftle annesinin nereye gittiğini bilip bilmediklerini sormaya korkuyordu; çünkü birkaç gün önce kira konusunda tartıştıklarını ve ihtiyarların annesine bağırdıklarını duymuştu. Bütün gün annesi belki gelir diye bekledikten sonra karanlık basınca dayanamayıp ağlayarak onlara koşmuştu

O gece, teyzesi Lynn, büyük babasıyla uzun süre telefonda fıstığıyla konuşuktan sonra ona gestaltli pasta ikram etmiş, televizyonda izlediği programı izlemesine izin vermiş ve kanepeye yatırıp üstünü sıkıca örtmüştü. Şehir merkezindeki büyük bir alışveriş merkezinde çalışan ve Charles adında bir sevgilisi olan Lynn Teyze, "Annen seni çok sever Jimmie. Yalnız bir sürü sorunu var" diyordu.

"İyi bir çocuk olmaya çalışıyorum."

"Sen iyi bir çocuksun Jimmie. Onun derdi seninle değil."

"O zaman neden beni bırakıp gidiyor?"

Lynn Teyzesi ona sarıldı; göğüslerinin teması çocuğu güven veriyordu.

"Bilmiyorum Öyle yapıyor işte. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Tuh!"

"Babanı bulmaya çalışıyor sanıyorum. Babanı bulsa ne iyi olurdu değil mi?"

Ö günden sonra Jimmie kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı; hatta heyecanlanmıştı da denebilir. Babasını hiç tanımadığı gibi fotoğrafını bile görmemişti. Kimse ondan söz etmezdi, annesi bile. Bir kez adının anıldığını duymamıştı Jimmie. Dedesine babasını tanıyıp tanımadığını sorduğunda yaşlı adam gözlerini ona dikti dik bakmıştı.

"Senin o aptal annenin bile bildiğini sanıyorum."

Annesi sadece beş gün ortadan yok olmakla yetilmiş sonra her zamanki gibi aniden dönüp gelmiş ve tabii hiç bir açıklamada bulunmak zahmetine katlanmamıştı.

Şimdi o kayboluşundan aylar sonra, bu kez on iki gün süren yokluğun nihayetinde dönüp Jimmie'nin yeni adını ilan etmiş, arkasından okul dönüşü ikisi mutfaklarındaki minik masada karşılıklı oturmuş hamburgerlerini yemekteydiler.

"Anne."

"Ne var Elvis?"

"Adımı neden değiştirdin?"

"Çok özel bir çocuk olduğun için sana özel bir ad verdim. O adı o kadar seviyorum ki kendi adımı bile değiştirebilirim. O zaman ikimiz de Elvis oluruz."

Jimmie annesinin olmadığı son on iki günü teyzesinin o yaz söylediklerini düşünerek geçirmişti; annesinin böyle ortadan kaybolma nedeninin babasını bulmak için

olduğunun doğru olmasını çok istiyordu. Onu bulmasını, yanına alıp getirmesini, onların da herkes gibi normal bir aile olmalarını umutla bekliyordu. O zaman annesi böyle uzaklaşıp gitmeyecekti. Cesaretini toplayarak sordu, "Babamı bulmak için mi gitmiştin? Onun yanına mı gittin?"

Annesi elindeki ipe ipe üsereyken durdu; gözlerinde sert bir bakışla uzun süre oğluna baktı, sonra elindeki hamburgeri masaya koydu

"Tabii ki hayır Elvis. Neden böyle bir şey yapayım?"

"Benim babam kim?"

Arkasına yaslandı, şakacı bir tavırla gülererek, "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Babanın adı sır olarak kalacak. Kimseye onu söyleyemem ve söylemeyeceğimi" dedi.

"Adı Elvis'miydi?"

Annesi gene güldü.

"Hayır, deli çocuk."

"Jimmi'miydi?"

"Hayır, Philip de değildi; bana sözlükteki bütün isimleri de sıralasan hep hayır, hayır, hayır diyeceğim. Şimdi sana tek bir şey söyleyeyim."

Jimmi'nin içini bir korku şarmıştı. Annesi şimdiye kadar ona babesi hakkında hiçbir şey söylememişti, şimdi de Jimmi bir şeyler öğrenmeyi istediğinden pek emin olamıyordu. Fakat annesi gülümsüyor gibiydi.

"Ne?"

İki çocuğunu da masaya vurdu, yüzü elektrik ampulleri gibi pırıltı pırıltıydı. Öne doğru eğildi; gözlerinin içi gülüyor, ceuresine neşe saçıyordu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet!"

Annesinin içi içine sığmıyor gibiydi, enerji doluydu. Elleriyle masanın kenarını acağa yoğuruyordu.

"Bu benden sana bir armağan. Çok özel bir armağan, bunu sana benden başka kimse veremez, hiç kimse."

"Lütfen söyle anne, Lütfen."

"Bunu bilen tek kişi benim. Sana bu özel armağanı verebilecek olan tek kişi benim, anlıyor musun?"

"Anlıyorum!"

"Söylersem uslu bir çocuk olacak mısın? Çok çok iyi bir çocuk olacak ve bu sırrı saklayacak mısın?"

"Uslu çocuk olacağım!"

Annesi derin derin içini çektikten sonra yüzünü sevgiyle okşadı; dokunuşu öyle yumuşaktı ki çocuk bunu yıllarca unutamadı.

"Pekâlâ, o zaman söyleyeceğim. Çok özel bir çocuğa verilen çok özel bir sır; sadece ikimiz bileceğiz, her zaman, sonsuza dek."

"Sadece ikimiz anne. Hodi söyle lütfen!"

"Senin baban canlı bir top gülle!"

Jimmi hayretle bakıyordu.

"Canlı bir top güllesi nedir?"

"Havada uçabilmek için kendisini bir topun ağzından fırlatabilecek kadar cesur adamdır. Bir düşün Elvis, tek başına herkese, her şeye tepeden bakarak uçmak! Bu ne demek, düşün! İnsanlar onun gibi uçmayı, yükseklerle karşılaşmayı, öylestne cesur ve özgür olmayı ne kadar ister biliyor musun? İşte senin baban böyle biri Elvis ve ikimiz de çok sevhör."

Jimmi ne diyeceğini bilemiyordu. Annesi sanki bütün yaşamı boyunca bunu ona anlatmayı beklemiş gibi heyecanlıydı, gözleri parlıyordu.

"Neden onu bir sır olarak saklıyoruz? Neden herkese ondan söz etmiyoruz?"

Annesinin gözlerine hüznün doldu, bir kez daha oğlunun yüzünü şefkatle okıyordu.

"Onu sır olarak saklıyoruz Elvis, çünkü o çok özel biri; bu hem iyi hem de kötü bir şey. İnsanlar sıradanlıktan hoşlanırlar. Farklı olanı sevmeyiz. Kendileri yerde sürünürken birinin tepelerinde özgürce uçuşmasına dayanamazlar. İnsanlar özel insanlardan nefret ederler; çünkü o kişiler onların isteyip de sahip olamadığı şeylere sahiptirler Elvis. İşte bundan dolayı, kalbimizin kırılmaması ve üzülmemek için babanı bir sır olarak içimizde saklayacağız. Unutma ki o seni çok seviyor, ben de öyle. Ben nereye, ne zaman, ne kadar süre seni bırakıp gidersem gideyim, başımıza ne kadar kötülük gelirse gelsin bunu unutmama. Hatırlayacaksın değil mi? Söz veriyor musun?"

"Evet anne."

"Tamam öyleyse. Haydi yatalım artık."

O gecenin geç bir saatinde Elvis annesinin hıçkırıklarını duyarak uyandı. Usulca odasının kapısına giderek dinleyip baktığında yatağın içinde kendini oradan oraya atarak anlamadığı bir şeyler söyleyip durduğunu gördü.

"Ben de seni seviyorum anne" dedi.

Dört gün sonra annesi gene ortadan kaybolmuştu.

Lynn Teyzesi onu alıp dedesinin evine götürdü. Yaşlı adam gazetesini rahat okuyabilmek için dışarı çıktı. O akşam dedesi onlara dilimlenmiş söğüş et, bol mayonez ve turşuyla sandviçler yapıp; kâğıt peçetelerin üzerinde ikram etti. Sabahları beri suratlı asık olduğundan Elvis onunla konuşmaya cesaret edememişti ama, babasından söz etmeyi çok istiyor, öğrendiklerini söyleyemezse çatlayacağını sanıyordu.

"Anneme babamı sordum."

Çenesine mayonez bulamış olan yaşlı adam ağzındaki lokmayı çiğnemeyi sürdürüyordu.

"Canlı top güllesiymiş."

"Annen böyle mi söyledi?"

"Havada uçabilmek için kendini topun ağzından fırlatıyormuş. Beni çok seviyor. Annemi de çok seviyor. İkimizi de seviyor yani."

Yaşlı adam son lokmasını ağzına atarken gözlerini ona dikerek dikkatle baktı. Nedense Elvts'e usûlmüş gibi gelmişti. Sandulçi bitince kâğıt peçeteyi top yaparak fırlatıp attı.

"Uydurmuş. Kaçığın teki o."

Ertesi sabah dedesi Sosyal Hizmetler Dairesi'nin Çocuk Sağlığı Bölümü'ne telefon etti. Öğleden sonra geldiler, çocuğu alıp götürdüler.

geçen süre: 31 saat, 22 dakika

Bandi eve getirip sonuna kadar hiç ara vermeden dinledim. İfade duyarından ve duvarlarına kapımadım. SID bandı dışarı çıkartarak, sonra arka plandaki sesleri dinleyip analiz ederek arayanın bulunduğu yerli saptamak için bilgisayara verecekti. Zanlılar bulunduğu anda, seslerinin kıyaslamasını yapabilmek için arayan kişinin sesinin özelliklerinin haritası çıkarılacaktı. Adamın sesini lanımaruştım ve tanıyamayacağımın farkındaydım; o nedenle sadece adamın karakterini anlayabilirim umuduyla dinliyordum.

"Yirmi altı kişiyi öldürdüler, zavallı masum insanlardı onları Bu işin nasıl başladığından emin değildim..."

Konuşan kişinin aksanı olmadığına göre güneyli ya da New England'lı değildi. Rodriguez Brownsville- Teksas'lı, Cram Johnson Alabama'lıydı, her ikisinin de ağır bir aksanı vardı, doğal olarak ailelerinin ve çocukluk arkadaşlarının da onlar gibi konuşmaları gerekirdi. Roy Abbott New York eyaletinin kuzey kesiminden, Teddy Fields de Michigan'dan gelmişlerdi. İkisinin de belirgin bir aksanı olduğunu hatırlamıyordum. Abbott'un kuzeyli bir çiftçi gibi dikkatli konuştuğu ve 'vey canına' gibi birtakım deyimleri fazlaca kullandığı aklımda kalmıştı.

"Görevi değillerdi, ormanın derinliklerindeydiler..."

Banda konuşan adamın sesine bakılırsa benden genç biriydi; gerçi delikanlı değildi ama, o günlerde Vietnam'da olmak için fazla gençti. Crom Johnson ve Luis Rodriguez'in kendilerinden yaşça küçük erkek kardeşleri vardı, fakat ben normal yaşama döndükten sonra her ikisiyle de konuşup görüşmüştüm. Onların böyle bir işe karışacaklarına inanmıyordum. Abbott'un kız kardeşleri vardı, Fields ise tek çocuktü.

"...sır saklayacaklarına yemin ettiler, fakat Cole hiçbirine güvenmiyordu..."

Konuşma tarzı küstahçaydı ve melodrama kaçıyordu, sanki yaşananların etkisini en kısa zamanda belirtebilmek için kullandığı sözcükleri özenle seçmişti.

"Abbott, Rodriguez ve ötekiler... tamik kalmaması için hepsini öldürdü! Kendi arkadaşlarını katletti!"

Anlattığı olaylar sinema ya da video filmi senaryolarına benziyordu. Zorlamaydı.

"...ben aradığımı beyan, her şeyi biliyorum!"

Fakat orada değildi. O gün ormanda beş kişiydik ve diğer dört arkadaş ölmüştü. Crom Johnson'un gövdesi bulunamamıştı, kafası ellerimde parçalanmıştı.

Bandı tekrar çaldım.

"Ben neler olduğunu biliyorum ama sen bilmiyorsun. Onun için DİNLE!"

Öfkelenmiş gibi konuşuyordu ama, benice sadece bağırıyordu. Aşırı yüklenmiş bir elektrik telli nasıl öterse, fazla öfkeye kapılmış birinin sesinin de kusılması gerekir. Halbuki ben bantla sesi olan adamın söylediklerini pek hissetmeden konuştuğu gibi bir duyguya kapılmışım.

Gidip kendime bir kahve yapıp bandı bir kez daha dinledim. Adamın sesindeki yapmacıklık ne beni ne de ötekileri tanımadığı etkisi uyandırmıştı bende: numara yapıyordu

Bütün geceyi onun kim olduğunu anlamaya çalışmakla geçireceğime söylediği şeyleri nereden öğrendiğini araştırmakla geçirsem daha iyi olacaktı sanırım. Askerliğini benim dönemimde yapmamışsa Rodriguez ve Abbott'u nereden tanıyordu? Birliğimizin numarasını, benim o gruptan sağ kalan tek kişi olduğumu nasıl öğrenmişti?

Birden, evim yukusunda kapıdanıp duran bir canavar gibi ses çıkıyor gibi geldi bana; odama çıkan merdivenler ürktüçü, Ben'in yatmış olduğu odaya giden koridor kapkaranlıktı. Banda konuşan o adam beni ve evimi gözetlemiş; ne zaman evde olduğumuzu ne zaman olmadığımızı öğrenmişti. Üst kata çıktım, puro kutusunu elime alıp yere oturdum.

Askerler terhis olurken ellerine Form 214 denilen bir belge verilir. O belgede askerlik yaptığı tarih, hangi birimlerde hizmet verdiği, eğitimi, almış olduğu görevler gösterilmiştir. Yani hayatım o aşamasının kısa bir dökümüdür. Aynılı bulunmaz. Eğer madalya almış ya da övgüye layık hizmetle bulunmuşsa madalya ile birlikte kendisine bir de belge verilir ve o belgede ordunun o madalya ya da beratı hangi nedenle ona layık gördüğü belirtilir. Rod, Teddy ve öteki arkadaşlarımla ölmüş, bana da formuz beyaz ve mavi kurdelerin ucuna bağlı beş köşeli yıldız verilmişti. Onu hiç takmamıştım, beratıyla birlikte saklıyordum.

Yazıyı bir kez daha okudum. O günkü olaylar fazla ayrıntıya girmeden kısaca belirtilmişti ve diğer katılanlardan yalnız birinin adı geçiyordu, Roy Abbott. Ötekilerden söz edilmemişti. Ben'i kaçıran adam evime girip belgeleri karıştırarak birtakım bilgiler edinmiş olabilirdi ama, söylediklerinin tümünü buradan almış olamazdı.

Belgeleri katlayıp bir kenara koyduğumda saat sabahın beşiydi. Ben'in kaçırılmasına üzerinden otuz altı saatlen fazla bir zaman geçmişti. Benim uymadığım süre ise elli saatli buluyordu. Dişlerimi fırçaladım, duş aldım, temiz giysiler

giydim. Saat tam altıda St. Louis'daki Ordu Personel Servisi'ni aradım. Orada saat sekizdi, orduda mesai başlamıştı.

Arşiv bölünmüşden bir yetkiliyle görüşmek istediğimi söyledim. Bağladılar, orta yaşlı birine ait bir ses, "Arşiv. Stivic konuşuyor" dedi.

Asker emeklisi olduğumu belirttikten sonra terhis olduğum tarihi ve sigorta numaramı verdim.

"Bana altı 201 numaralı dosyayı görmek için başvuran biri oldu mu, onu öğrenmek istemişim. Sizde böyle bir bilgi var mı acaba?"

214 numaralı dosyada kişinin askerlik dönemi ana Matla-nyla belirtilirdi ama, 201 ayrıntılı bilgi verirdi. Belki benim kişisel dosyamda grubumdaki öteki arkadaşların da adı vardır diye düşünüyordum. Belki de hanтта konuşan adam onun bir kopyasını ele geçirmiş böylece Rodriguez ve Johnson'un adlarını öğrenmişti.

"Talep edilip gönderildiyse kaydı yapılmıştır."

"Onu nasıl öğrenebilirim?"

"214 numaralı dosyayı herkes alıp bakabilir, fakat 201 kişiye özeldir, şifaden imzalı bir yazı gelmeden ya da mahkemeneden karar çıkmadan kimseye gösterilmez."

"Peki, ya birisi benim kimliğimle başvurursa?"

"Yani, siz şimdi başka biriymişsiniz de siz olduğumuzu iddia ediyormuşsunuz gibi bir şey mi?"

"Evet. Öyle olursa?"

Stivic bozulmuştu.

"Bu da ne demek oluyor şimdi? Şaka lalan mı?"

"Evim soyuldu. Birisi 214'ümü çalmış, kötü amaçlar peşinde koşan birinin 201'ime ulaşmış olabileceğini düşünüyorum."

Keşke şu 'kötü amaçlar peşinde koşan' deyimini kullanmasaydım, ucuz televizyon ağzı olmuştu.

Stivic, "Buraya bak. 201'e böyle ulaşamaz. Bir kopyasını almak istersen bir dilekçe yazıp imzalar, parmak izini de ekleyerek bize yollarsın. Başka birisi onu almak isterse –iş başvurusu yapmak için olabilir– gene de senin izin vermen gerekir. Önce de söylediğim gibi; senin haberin olmadan o dosyaya ulaşmanın tek yolu mahkeme kararıdır. Eğer o hırsız senin baş parmağına da çalıp gitmediyse bu işi yapamaz; boşuna kurcalayıp durma" dedi.

"Gene de böyle bir talepte bulunun olup olmadığını bilmek isterim. Bunu öğrenmek için de sekiz hafta bekleyemem."

"Bu bölümde otuz iki kişi çalışıyor. Her gün iki bin mektup gönderiyoruz. Seslenip senin adını hatırlayan birini bulmamı ister misin?"

"Sen de deniz piyadesi miydin?"

"Emekli başçavuş. Kimin 201'i istediğini öğrenmek istiyorsan bana laks numaranı ver; belki bir şeyler yapabilirim. Gene de seninle sohbet etmek güzeldi."

Konuşmayı sürdürebilmek için ona laks numaramı verdim.

"Sayın başçavuşum, bir sorum daha var."

"Sor bakalım."

"Şu benim 201 numaralı dosyaya bilgisayarında bir bakabilir misin?"

"Vazgeç şu işten. Kimsenin 201'inden kimseye bilgi aktarmaya hiç niyetim yok."

"Tek öğrenmek istediğim katılmış olduğum belli bir çarpışmadan söz ediliyor edilmediği. Ayrıntılı bilgi istemiyorum, sadece iki kişinin adı geçiyor mu onu bilmem gerekiyor. Eğer varsa dosyama resmen isteyeceğim, o zaman sana istediğin kadar parmak izi gönderirim. İsimler yoksa ikimizin de zamanını boşuna harcamak istemem."

Biraz durakladı.

"Çarpışma mı demiştin?"

"Evet elendim."

Gene durakladı, konuyu düşündüğü belliydi.

"Aradığım adlar neydi?"

Konuşurken tuşlara bastığını ve nefesini duyuyordum.

"Cromwell Johnson ve Luis Rodríguez adları geçiyor mu raporda?"

Alçak sesle yanıtlı verdi.

"Var. Şey, bu dosyayı başka isteyen olup olmadığını da bilmek istiyor musun hâlâ?"

"Evet, başcasuğum."

"Bana telefon numaranı bırak. Bir araştırayım bakayım. Birkaç gün sürebilir, ama senin için bunu yapacağım."

"Teşekkürler başcasuğ. Gerçekten çok makbule geçer."

Telefon numaramı yazdırdıktan sonra tam ahizeyi yerine koyacakken birden beni durdurdu, "Bay Cole, şey .. dinle! Sen iyi bir dentzci olabiliyorsun; ben de senin emrinde çalışmaktan onur duyuydım."

"Askerliği olduğundan daha iyi gösteriyorlar."

Sesi yumuşadı.

"Hayır. Hayır hiç de öyle yapmıyorlar. Ben deniz piyadesi olarak otuz iki yıl görev yaptım. Şimdi böyle telefon başına çakılıp kalmış olmamın nedeni Golf Savaşı'nda bir ayağımın kopmuş olmasıdır. Onların neyi nasıl gösterdiklerini çok iyi biliyorum, neyin ne olduğunu da farkındayım. Evet, istediğinizi yapacağım Bay Cole; bu kadar olsun yardımım dokursun."

Tekrar teşekkür etmeme fırsat vermeden telefonu kapattı. Bu eski kurullar gerçekten tuhaf insanlar.

Saat altı buçuğa geliyordu; bu da Middletown New York'da saatin dokuz buçuğa gelmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Baratta konuşan adam benim 201 numaralı dosyamda yazılanlara el atmıyorsa ya da atamıyorsa o zaman sıra Roy Abbott'a gelmiş demektir. Bu saatte mandracıların

İşi bitmiş olmalı diye düşündüm. Roy'un öldüğünü Abbott'lara mektupla bildirmiştim, bir kere de telefonla konuşmuştuk. Bay Abbott'un ilk ismini bilmiyordum ama, santral memuru Middletown'da o soyadını taşıyan yalnız yedi aile olduğunu ve hepsinin adını teker teker okuyabileceğini söyledi. Roy'un babasının adını duyar duymaz hatırladım; memurdan numarayı öğrenerek telefonu kapattım. Ne söylemem gerektiğini ve nasıl söyleyeceğimi düşünmeye başladım. Merhaba, ben Elvís Cole, sizin alieden bir tal bent öldürmek mi istiyor acaba? Söyleyeceklerimden hiçbiri uygun değilmiş gibiydi, aksine hepsi tuhaf kaçacaktı. Roy'un eve büyük bir kutunun içinde geldiği günü bilmem anımsıyor musunuz? Bir kahve daha yapıp içtim, sonra da kendimi zorlayarak telefonun yanına gittim. Numarayı çevirdim.

"Yalnızca bir kadın sesi geldi.

"Bayan Abbott?"

"Evet, kimsiniz?"

"Adım Elvís Cole. Roy'la birlikte çarpışmıştık. Sizinle epey zaman önce görüşmüştük. Bilmem hatırladınız mı?"

Ellerim titriyordu. Kahvedendir diye düşündüm.

Arkasında oturan birine bir şeyler söyledi ve Bay Abbott ahizeyi aldı.

"Ben Dale Abbott. Kiminle görüşüyorum?"

Konuşması Roy'un anlattığı gibiydi. Kısa ve öz konuşan dürüst biriydi o. Kuzey bölgesinde yaşayan çiftçilere özgü bir aksanı vardı.

"Elvís Cole. Vietnam'da Roy'la beraberdim. Uzun bir süre önce bir mektup yazarak size olanlar hakkında bilgi vermiştim. Sonra da telefonla konuşmuştuk."

"Ah, tabii, hatırlıyorum. Bak harım, hani şu Roy'u tanıyan komandoymuş. Evet, nasılsın evlat? Göndermiş olduğun mektubu hâlâ saklıyoruz. Bizim için değeri çok büyük."

"Bay Abbott, Roy ve ona olanlar hakkında bilgi almak için bu yakınlarda sizi arayan oldu mu?"

"Hayır. Hayır ama, annesine de bir sorayım. Roy hakkında kimse sana bir şey sordu mu?"

Ahizeyi eliyle kapatmamıştı. Eşiyle de benimle konuştuğu gibi konuşuyordu; net ve açık. Sanki üçümüz birlikteymişiz gibi. Kadının sesi biraz uzak ve boğuktu.

Sonra, "O da hayır diyor, kimse aramamış. Aramaları mı gerekiyordu?" diye sordu.

Telefonu elime aldığımda onlara ne diyeceğimi pek bilmiyordum. Ne için aradığımı söylemek ve Ben'den söz etmek istemiyordum, ama birden kendimi her şeyi anlatırken buldum. Bunun nedeni Roy'la olan geçmişim ya da Dale Abbott'un sesindeki açıklık ve dürüstlük olmalıydı. Nedense sözütükler ağzımdan akıp duruyordu; sanki papaza günah çektirmişim gibi. Ben Chenier adlı bir çocuğun kaçınıklığını, adamın birinin telefon ettiğini; çocuğu bulup kurtarmayacağımı düşünerek korktuğumu bir bir anlattım.

Dale Abbott sessizce fakat ilgiyle dinliyordu; bu da beni cesaretlendirmişti. Bir saatten daha uzun bir süre Roy'dan Ben'den ve başka bir sürü şeyden konuştuk. Roy'un dört kız kardeşi evlenmiş çocuk çocuğa karışmışlar; üçünün kocası çiftçiymiş, biri de traktör satıcısıymış. Üçünün de oğullarının adı Roy'muş, dördüncü kız ise oğluna benim adımı vermiş. Bundan haberim yoktu; doğrusu hiç akıma gelmemişti.

Bir ara Bay Abbott telefonu Roy'un annesine verip benim göndermiş olduğum mektubu getirmeye gitti ve az sonra bulup gelince, "Yazdığın mektup şu anda elimde" dedi, "kızlar için de birer kopya bastırdım; öyle istediler."

"Bunu bilmiyordum elendim."

"Şimdi mektubundan bir parça okumak istiyorum. Bilmem hatırlayabilecek misin, ama benim için çok önemli bu. İşte şurası, şöyle demişsin, "Benim bir ailem yok, onun

için Roy'un ailesi hakkında anlattıkları çok hoşuma girdi. Sizin gibi birilerinin çocuğu olduğu için şanslı olduğunu söyledim, o da evet dedi. Sonuna kadar çarpıştığını bilmenizi isterim. O sapına kadar bir komandoydu; ve asla vazgeçmedi. Onu size ve yuvasına getiremediğim için üzgünüm. Ne yazık ki bunu başaramadım."

Bay Abbott'un sesi boğuklaşmıştı, devam edemedi.

"Başaramadığın doğru değil yavrum, Roy'umuzu evine getirdin sen. Oğlumuzu bize getirdin."

Gözlerin yanmaya başlamıştı.

"Çok çabaladım Bay Abbott. Gerçekten bunu yapmaya çalıştım."

"Ve başardın! Oğlumuzu bize getirdin; evet, bunu yaptın. Şimdi gil o çocuğu bul, onu da evine götür. Buradakilerden hiçbiri seni suçlamıyor, evlat. Anlıyor musun? Burada kimse seni suçlamıyor; o zaman da suçlanamıştı."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama yapamadım.

Bay Abbott öksürdü, şimdi sesi daha güçlü çıkıyordu.

"Son bir şey daha söyleyeceğim. Mektubunda bir ailen olmadığından söz ediyorsun ya; işte o doğru değil. Roy'un annesi gönderdiğin mektubu açtığından beri sen bizim ailemizin bir parçasısın. Biz seni suçlamıyoruz evlat, çok seviyoruz. Zaten aile de budur, değil mi? Ne olursa olsun birbirini sevmek. Yukarıda, cennetimin bakan Roy da seni seviyor."

Bay Abbott'a artık kapatmanın gerektiğini söyleyerek ahizeyi yerine koydum. Kahveni alıp terasa çıktım. Gökyüzü doğudan aydınlanırken vadideki ırkdar soluklaşmaya başlamıştı.

Kedi terasan ucunda bacaklarını altına alarak levnilmiş yatıyordu; gözlerini alaca karanlığın içine, apağında bir yere dikmişti. Gidip yanına oturarak ayaklarını aşağıya doğru sallattım, sırtım okşadım.

"Ne görüyorsun orada ahbap?" dedim.

Kocaman siyah gözleri dikkatli bakıyordu. Sabahın aya-
zında tüyleri sertledi, arsa derinlerde leninin ılıkliğini ve kal-
binin güçlü atışlarını hissediyordum.

Bu evi savaşları döndükten kısa bir süre sonra almıştım. Satış işlemleri tamamlandıktan sonraki ilk hafta içersinde yerleri kazımış, duvarlara alçı çekmiş; yani başka birinin evi-
rünü kendi evim yapmaya başlamıştım. Arka taraftaki terasın demir parmaklıklarını ayaklarıma aşağıya sallandırmaya elve-
rişli olması için yenilemeyi planlıyordum. Bir gün o işle uğ-
raşırken bu kedinin birden terasın bir köşesine atladığını gördüm. Beni gördüğüne pek sevinmemişti sanırım. Başını yana eğmiş, kulaklarını kosmuş kötü kötü suratına bakıyor-
du. Yüzünün bir taraf şişmişti, yaralı yenağından sızan kan yere damlıyordu. "Hey, ahbap, ne oldu sana böyle?" dediği-
mi anlamıyordum. Tüyleri dikleşip hırlamaya başlamıştı anı-
na, hiç de korkmuşu benzemiyordu. Sadece evde bir yabancı gördüğü için tersteniyor gibiydi. Bir kaba su koyup getirdim ve işime devam ettim. Önce pek ilgilenmedi ama sonra su-
yu içmeye başladı. Bunu zorlukla yaptığı belli oluyordu, her-
halde bir şeyler yemesi daha sorunlu olacaktı. Bakımsız ve zayıf; günlerdir bir şey yemediği belliydi. Öğleyn yemek için hazırladığım ton balıklı sandviçten bir parça kopartım, babı mayonez ve suyla ezip iyice yumuşattıktan sonra su kabının yanına koyduğumda hemen sırtını kamburlaştırdı. Yere oturup sırtını evin duvarına yasladım. Bir saate yakın bir süre birbirimizle baktık durduk. Sonra usulca balığın yanı-
na yaklaşıp gözlerini benden ayırmadan üzerine atladı. Baş-
nın yan tatalındaki yara iltihaplanmıştı; kurşun yarasına benziyordu. Elimi ona doğru uzattım. Gene homurdandı. Ki-
mildamadım. Hareketsiz kalmaktan elimin ve kolumun kas-
ları ateş gibi yanmaya başlamıştı fakat geri çekerseniz ara-
mızda başlayan yakınlaşmanın bozulacağını biliyordum. Havayı kokladı, biraz daha yakınma geldi. Kokum hâlâ parmaklarımda duran ton balığınıninkine karşıyordu. Hafifçe

homurdandı. Kimildamadım. Bu onun seçimi olmalıydı. Tatlı bir dokunuşla halifçe parmağımı yaladı, sonra yana döndü. Bu kediler için önemli bir adım sayılır. Yumuşacık tüllerine dokundum. Kaçmadı. O gün orada dost oluverdik. Evimde en uzun süre kalan tek canlı o oldu. Aynı şeyi bugün de o ve Joe Pike için söyleyebilirim.

Kedimin sırtını okşadım.

"Ben kaybolduğu için çok üzülüyorum. Bir daha asla böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Kedi başıyla koluma bir tok attı; ayna gibi parlayan kara gözleriyle yüzüme bakarak tatlı tatlı mınıldandı.

Affetmek her şeydir.

Büroda Kötü Bir Gün

5-2 takımının beş bireyi helikopter alanının çelik zemininde oturmuş konuşuyorlardı; güçlü bir rüzgâr çeşnelerinde kızıl toz bulutlarının uçuşmasına neden oluyordu. Cole, Middletown New York'tan, kısa boylu sağlam yapılı, neşeli bir genç olan Abbott'a bakıp güldü, başındaki şapkanın uçuşmasını bekler gibiydi.

Arkadaşının bacağına dürterek, "Şapkan" dedi.

"Ne?"

Birbirlerine doğru eğilerek makinelerin gürültüsünü bastırmaya çalıştılar. Pilotlar helikopterle uçuşa hazır lanıyorlardı.

Cole, o sırada kıpırın altında duran kendi soluk şapkasını işaret ederek, "Şapkan uçacak." diye bağırdı.

Abbott kendisinden başka kimsenin kafasında şapka olmadığını fark edip şapkayı çıkardı. Başlarındaki çavuş, yirmi yaşındaki, Brownsville-Teksas'lı Luis Rodriguez, Cole'e göz kırptı. Rodriguez bir haftadır onlarıydı.

"Fazla sinirli mi dersin?"

Abbott'un yüzü asıldı.

"Sinirli falan değilim."

Cole Abbott'un kusacak gibi olduğunu fark etmişti. Çocuk için acemiydi. Üç kez eğitim için ormana girmişti ama oralar karargaha yakın olduğundan düşmanla karşılaşmak tehlikesi olmazdı. Bu onun ilk uzun soluklu deuriye göreviydi.

Cole Abbott'un dizine dostça bir şaplak indirip Rodriguez'e sırtı.

"Yaniyorsun çouuş. Bu gördüğün komando üniforması giymiş Clark Kent'ten başkası değil. Kahvaltıda meyve suyu yerine tehlike içers, öğle yemeği olarak tehlike yer, atılan kurşunları dişleriyle yakalar, el bombalarını havaya atıp tutarak hakkabazlık numaraları sergiler, ashında çarpışmaya katılmak için bu helikopteri beklemesine gerek de yok, sırf bizden ayrılmamak için bekliyor..."

On sekiz yapındaki East Lansing, Michigan'lı Ted Fields Cole'e destek çıktı, "Hoo!"

Bu komandolar arasında çok kullanılan 'Hoo-Ah' deyiminin kısaltılmış şekliydi.

Şimdi hepsi birlikte Abbott'a bakıp gülmeye başlamışlardı. Yüzlerine sürdükleri siyah boyanın arasından bakan gözlerinin akları pırı pırı parlıyordu. Evet hepsi buradaydı, - kamuflaj giysileri, kolları, elleri ve yüzleri ormana uyum sağlasın diye boyanmış. M16'ları, bal miktarda cephane, el bombası, taşıyabilecekleri kadar mayın, bir hafta süreyle vahşi ormanda barınmalarına yetecek kadar gerekli yiyecek ile ormandaki harekate hazır beş genç adam.

Cole ve diğerleri yeni gelenin korkusunu yenmesi için çabalıyorlardı.

Helikopter ekibinin başı Rodriguez'in omzuna dokundu, baş parmağını yukarı kaldırarak hazır işareti verdi, araç öne doğru eğilir gibi oldu ve havalandılar.

Cole, sesini duyurmak için ellerini ağzının kenarına koyup dudaklarını Abbott'un kulağına yaklaştırdı.

"İyi gidiyorsun. Sakin al ve konuşma."

Abbott son derece ciddi görünüyordu, başını salladı

Cole, "Hoo" dedi.

"Hoo."

Roy Abbott komando grubuna üç hafta önce katılmış, Cole'ün çadırındaki ransolardan birine yerleşmişti. Cole genç adamın yanında getirdiği resimleri görür görmez onu sevmişti. Yeni gelenlerin çoğu gibi gevezelik etmiyor, büyüklerinin söylediklerini dikkatle dinliyor, her an her şeye hazırlıklı görünüyordu. Fakat asıl dikkati çeken astroğ fotoğraflardı. Gelir gelmez ilk işi bu olmuştuk; ama bunlar lüks arabalar ya da çıplak kadın resimleri değil anne ve babasının ve dört kız kardeşinin resimleriydi. Kırmızı panakları ve limon yeşili eşofmanıyla yaşlı babası, son derece sıradan görünen tombul annesi ve onun kül rengi saçlı birer kopyası olan, bluzlarını eteklerinin içine sokmuş tertemiz giyimli, yüzleri biraz sıvalceli dört küçük kız.

Ranzada kollarını başının altına kavuşturmuş yatan Cole büyümüş gibi çocuğun resimleri asmasını izledi ve onlar hakkında bilgi almak istedi.

Abbott bu konuda bazı bıçkınların kendisiyle olay ettiğini belli eden bir tour takınarak Cole'e kuşkuyla baktı. Cole içinden bu çocuğun yemeklerden önce şükran duası yaptığını on dolar bahse girerim diye geçirdi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tıltılt. Yoksa sormazdım "

Abbott, hepsinin çiftlikte çalıştığını, halplerin, teyzelerin, amcaların, dayıların, kuzenlerin büyük anne ve büyük babaların iki yüz yıla yakın bir süredir aynı çeurede nasıl birlikte yaşadıklarını, aynı toprağı işleyip, aynı okullara gittiklerini, aynı Tanrıya inandıklarını, Buffalo Bills futbol takımında oynadıklarını anlattı. Kilisede papazın yardımcısı olarak çalışan babası İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'da çarpıymıştı. Abbott da şimdi onun ayak izlerini takip ediyordu.

Abbott yaşam öyküsünü böylece tamamladığında Cole'e, "Peki senin ailen?" diye sordu.

"Bende böyle şeyler yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem delidir benim."

Ne diyeceğini bilemeyen Abbott biraz durduktan sonra kendini başka bir soru sormak zorunda hissetti.

"Senin baban da orduya katılmış mıydı?"

"Onu hiç tanımadım. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Ol"

Abbott susmuştu. Eşyalarını sessizce yerleştirdikten sonra helayı aramak için dışarı çıktı.

Cole ranzadan aşağıya atlayıp resimlere yakından bakmaya başladı. Bayan Abbott herholde kurabiyeler yapıyordu; Bay Abbott av mevsimi başladığında oğlunu geyik avına götürüyordur; akşamları bütün aile uzun büyük bir masanın çevresinde toplanıp yemek yiyorlardır diye aklından geçirdi. Gerçek bir aile böyle yaşardı. Cole her zaman böyle düşünmüştü.

O gün akşama kadar Randall marka bıçağını bileyip Roy Abbott'unki gibi bir ailesi olmasını ne kadar istediğini düşünerek geçirdi

Helikopter hızla bir yamacın yanından yukarıya doğru tırmandı, inmeye hazırdır gibi olup pek düzgün olmayan otlarla kaplı bir açıklığa doğru daldı, sonra gene hızla göğe doğru yükseldi.

Araç, tepenin zirvesine doğru yükselirken şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan Abbott elinde tuttuğu tüfeğe sımsıkı sarılarak, "Niye inmedik? Düşmanlar mı vardı?" diye sordu.

"Aşağı atılmadan önce iki ya da üç kez iniyor gibi yapacağız. Böylece Charlie nereye indiğimizi anlayamayacak."

Abbott aşağıyı görmek için boynunu dışarı doğru uzattı.

Takımın başı olan Rodriguez Cole'e seslendi.

"Enayi düşmesin dikkat et!"

Cole Abbott'un sırt çantasına yapışıp bırakmadı. O fotoğrafları gördüğü günden beri Cole Abbott'u kanatlarının altına almış, ona araziye çıkarken yükünü hafifletmek için neleri yanına almamasını, taşıdıklarının birbirine çarparak takırdamaması için nasıl bağlaması gerektiğini öğretmişti; iki kez de eğitime giderken yanında durup götürececeklerini derleyip toparlamasını sağlamıştı. Onun ailesi hakkında konuşmasını dinlemek çok hoşuna gidiyordu. Johnson ve Rodriguez'in de aileleri kalabaktı. Rod'un babası ise içip içip çocuklarını döven ayağın tekiydi.

O günkü hava raporunda gün boyu sağanak yağmur beklendiği ve görüş alanının kısıtlı olacağı belirtiliyordu. Dağların zirvesinde toplanmış kara bulutlar Cole'un başı üzerine sıklıkla çakmıyordu. Kötü hava bazen işe yarardı ama, çok kötü olursa düme bile neden olabiliyordu. Çamura saplanıp kaldıklarında telsizle yardım isteyebilirlerdi tabii, fakat helikopterler onları göremeyebileceği gibi, kalkışa da geçemezlerdi. Karşı taraftaki iki yüz kişiye karşı bir

kışının düştüğü bu savaşta karargaha yürüyerek gitmek epey riskli bir olaydı.

Helikopter iki kez daha inecekmis numarası yaptı. Üçüncüsü gerçek olacaktı.

"Doldurun ve hazır olun."

Beş komando tüfeklerini doldurup hazır duruma getirdiler. Abbott'un korkmuş olabileceğini düşünen Cole ona doğru eğildi.

"Gözünü Rodriguez'den ayırma. İner lımez ağaçlık bölgeye doğru koşacaktır. Sen ağaçların arasını gözle ama içimizden biri ateş etmeden silahını kullanma. Anladın mı?"

"Evet."

"Hadi komandolar, ileri."

"Hoo."

Helikopter rüzgânı arkasına aldı, burnunu aşağıya verdi, sonra hız keserek suyu kurumuş bir derenin kenarına indi. Beşi de arka arkaya çimenle kaplı zemine atladılar. Cole, Abbott'un indiğinden emin olmak için kolundan çekmişti. Onlar böyle yaparken görevi biten helikopter havalandırmaya başlamıştı bile. Hep birlikte ormanın içine doğru koştular. Önde Rodriguez, en arkada Cole vardı. Ağaçların arasına dalar dalmaz 5-2 takımı beş köşeli bir yıldız oluşturmaya çalışırken ayakları ortada, yüzleri dışa dönük olarak yere yattılar. Böylece 360 derecelik bir görüş alanı oluşturmış oluyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Sessizce beklediler.

Beş dakika.

On dakika.

Orman canlanmaya başlamıştı. Kuşlar ötüyor, maymunlar bağmıyordu. İri yağmur damlaları uzandıkları toprağa düşerken ses çıkıyor, tepelerindeki üç katlı bitki örtüsünü delerek üniformalarının içine kadar işliyordu.

Cole sol taraftan gelen top sesine kulak verdi; dikkatle dinleyince gök gürültüsü olduğunu anladı. Fırtına yaklaşıyordu.

Rodriguez dizlerinin üzerinde doğrularak ayağa kalktı. Cole Abbott'un bacağını dürttü. Ayağa kalkma zamanı gelmişti. Hepsi doğruldular. Hâlâ kimse konuşmamıştı. Sesizliğin korunmasının çok önemli olduğunu biliyorlardı.

Tepeye doğru yola çıktılar. Cole görevin tüm ayrıntılarını gayet iyi biliyordu. Kuzey tarafında kalan tepeye tırmanıp NVA yolu denen patikayı takip ederek, istihbarat örgütünün Kuzey Vietnam askerlerinin topluca bulunduklarını bildirdikleri sığınakları bulmaya çalışacaklardı. Bir taburda bin kişi olurdu. Yani 5-2 takımını oluşturan beş asker iki yüze karşı bir olabilecekleri bir alana süsülme-ye çalışıyorlardı.

Rodriguez önde yürüyor, Ted Fields biraz boşluk bırakarak arkasından gidiyordu. Bu, öndeki yolun boş olduğundan emin olmaya çalışırken, arkasındaki arkadaşın önlerinde uzanan ormanın derinliklerinde 'Charlie' dedikleri düşmanın saklanıp saklanmadığına bakacağı anlamına geliyordu. Johnson telsizi taşıyordu. Abbott onun arkasında, Cole de Abbott'un peşinde; böylece arkalarını kontrol altına almış oluyordu. Daha önce yükledikleri bazı görevlerde Cole önde, Rod arkasında, Fields de onun arkasında yer almışlardı; fakat bu kez Rod Cole'ün arkadan gelmesini istemişti.

Aralarında üç-dört metre bırakarak ince bir çizgi oluşturup sessizce tepeye tırmanmaya başladılar. Cole, Abbott'u gözlüyor, sağına soluna sarmaşkıları dolandığını görünce acemi çocuğun ne yapacağını düşünerek heyecana kapılıyor; sonra bocalamadığını, ormanla başa çıktığını görünce rahatlıyordu.

Dağın tepelerinden aşağıya doğru şimşekler ve gök günlütüsü edeta yuvarlanarak geliyordu, ortalığı sis kaplamaya başlamıştı. Bir bulutun içine girdiler

Tepeye ulaşmak zorlu bir otuz dakikaya mal olmuştu. Rodriguez dinlenmeleri için mola verdi. Hava iyice kapamış, çevrelerini karanlık sarmıştı. Rod hepsinin gözlerinin içine bakıp başını gökyüzüne kaldırdıktan sonra yüzü, bu berbat havanın hepsinin canına okuduğunu anladığını gösteren bir ifadeye bürünmüştü. Havadan desteğe ihtiyaçları olsa alamayacakları kesindi.

Tepenin öteki yanından aşağıya doğru birkaç metre kayarak inmişlerdi ki binden Rod'un yumruğunu havaya kaldırdığını gördüler. Beş de otomatik olarak hemen tek dizlerinin üzerine çöküp sağ ve sol taraflarını güvence altına alarak tüfeklerini doğrulttular Rod en erkadan gelen Cole'e eliyle önce safer anlamına gelen 'V' işaretini, sonra da, parmaklarını kıvrarak 'C' işaretini yaptı. Sonra topağı gösterdi ve yumruğunu üç kez açıp kapadı: beş, on, on beş. On beş kadar Vietkong askeri olduğunu söylemek istiyordu. Yolum kenarına geçip oradan yürümeye başladı, ötekiler de peşinden giderek aynı şeyi yaptı. Cole de yolda birbirine karışmış bir sürü ayak izi gördü. İzleri bırakan eski arabalı tekerleklerinin lastiğinden yapılmış sandallardı; hepsi tazeydi. Bu da Vietkong'ların sadece on, on beş dakika önce burada bulunduklarını gösteriyordu. Yakınlardaydılar.

Abbott Cole'e baktı. Yağmur yüzündeki bayaların bir kısmını götürmüş, çetgiler kalmış, gözleri irileşmişti. Cole de korkmuştu ama zoraki de olsa gülümsedi. Kendine güven. Sıkı dur takım; başaracaksınız.

5-2 takımı armana gireli elli altı dakika olmuştu. On iki dakikadan daha az bir süre daha hayatta kalacaklardı.

Yüz metre kadar ilerledikten sonra ana yolu buldular. Yolum üzeri 'VC' (Vietkong) ve 'NVA' (Kuzey Vietnam Ordusu) izleriyle doluydu; çoğu ıptazeydi. Rod elini kaldırarak havada bir daine çizdi, bu düşmanın etroflarını sardığı onlamına geliyordu. Her tarafı ıslak olduğu halde Cole'un ağzının içi kupkuru olmuştu.

Tam tamına üç saniye sonra cehennemi bir ateş başladı.

Rod uzun bir banyan ağacının yanına yanaşmıştı ki yıldırıma benzeyen bir ateş ağacın tepesinden sırt çantasının üzerine düşerek çantanın üstüne bağlanmış olduğu mayını ateşledi. Ted Fields'in bedeninin üst kısmı kıpkızıl bir ateş bulutunun içinde yok oldu. Patlayan mayının ağaca gömdüğü Rodriguez'in dağılan vücudundan kopan et parçaları ve fışkıran kanlar Johnson, Abbott ve Cole'un üzerine yağmur gibi yağıyordu. Patlamanın şiddetli dev bir dalga gibi Cole'e çarpıp yere sermişti. Kulakları çınlıyor, gözleri kör olmuş, nereye baksa yılan gibi kıvrılıp bükülen keskin bir ışıktan başka bir şey göremiyordu.

Johnson, "Pusuya düğrük! Saldırıyorlar!" diyerek eliindeki telsize doğru haykırıyordu.

Cole sürünerek yanına gitti. Abbott'un üzerinden geçip Johnson'un ağzını eliyle kapattı.

"Kes sesini Johnson! Bırak bağırmayı! Etrofımaş Charlie dolu! Yıldırım düştü! Saldıran yok!"

"Yıldırımımız! Bal gibi ıptateydi! On binlerce kilometre öteden buraya yıldırım çarpsın diye gelmedik!"

"Evet, yıldırımındı! Ve Rod'un sırtındaki mayını ateşledi."

Böyle bir şeyin olabilece ihtimali kaçta kaçtı acaba? Milyonda bir mi? On milyonda bir mi? Bir dağ yamacında çeuneleri düşmanla sarılmış kalmışlardı ve tepelerine yıldırım düşerek ortalığı ateşe vermişti!

Johnson, "Hiçbir şey göremiyorum; kör oldum ben" dedi.

"Vuruldu mu?"

"Bilmiyorum. Göremiyorum ki! Tek gördüğüm titre-
yen bir alee."

"Bu, fotoğrafın floşının yaptığına benzer bir şey; geç-
cek Bende de var. Sakin ol. Fields ve Rod'un işi bittii."

Cole'un görmesi yavaş yavaş düzeldiğinde Johnson'ın
başının kanadığını gördü. Arkasını dönüp Abbott'a baktı.

"Abbott?"

"Ben iyiyim."

Cole telsizin vericisini Johnson'ın eline yeniden tutu-
ş-turdu.

"Karargahı ora. Bizi buradan çıkarmalarını söyle."

"Tamam, anladım."

Cole Johnson'ın üzerinden sürünerek geçip Fields'e
bakmaya gitti. Adamdan geriye parçalanmış etler ve yı-
rık kumaş parçaları kalmıştı. Rodriguez ise ölmemişti a-
ma, başının bir tarafı uçmuştu, beyini görünüyordu.

"Çavuş? Rod?"

Tepki yoktu!

Cole patlamayı duymuş olan Charlie'lerin yakında gele-
ceklerini biliyordu. Yaşamak istiyorlarsa hemen oradan ay-
rılmaları gerekiyordu. Tekrar Johnson'a doğru süründü.

"Onlara bir ölü ve bir de başından yaralıımız olduğumu
söyle. Geldiğimiz yere doğru geri çekilmemiz gerekiyor,
onu da bildir."

Johnson Cole'un söylediklerini alçak sesle tekrarlaya-
rak iletii, sonra çantasından plastik kaplı bir harita çı-
kararak nerede bulunduklarını saptamaya girişti. Cole
Abbott'a yanına gelmesini işaret etti.

"Yolu gözle."

Abbott kimsidemedi. Sudan çıkmış bir balık gibi ağzı-
nı açıp kapayarak nefes almaya çalışıyor, Ted Fields'ten

geriye kalanlara bakıp duruyordu. Cole çocuğun çantasının saplarına yapışıp hızla çekmeye başladı.

"Allah kahretsin Abbott, 'Chuck'lar geliyor mu, ona bak! Böyle şeylerle kaybedecek vaktimiz yok."

Sonunda Abbott tüfeğini doğrulttu.

Cole, etinden geldiğince çabuk hareket ederek Rodriguez'in başını özel bir sargıyla sararken çavuş direnirip onu kendinden uzaklaştırmak için itmeye çalışıyordu. Cole hareket etmesini engellemek için onun üzerine oturup başına ikinci bantla sarmayı başardı. Yağmur bütün hızıyla yağmayı sürdürdüğünden sular saçılan kanları alıp götürmüştü; gök gürültüsünün sesinden tüm orman adeta titriyordu.

Johnson sürünerek yanına geldi.

"Kahrolası yıldırımlar yüzünden yere inmek zorunda kalmışlar. Böyle bakıtan bir şey olacağı benim aklıma gelmişti. Ağzına s...üğünün herifleri bizi bu havada buralara yolladılar. Bir tek Charlie'ye bile rastlamadık, ama ne oldu; burada bu pis yağmurun altında kalakaldık. Bu bok çukuruna kadar gelip bizi alamazlar. Kendi başımızın çaresine bakmamız gerekiyor."

Cole, Rodriguez'i sargılamayı tamamlamıştı; iki adet morfin iğnesi çıkardı. Morfinin başından yaralanmış birini öldürebileceğini biliyordu ama, arkadaşlarını taşımaları gerekiyordu, ayrıca çabuk hareket etmek zorundaydılar. Charlie'lerin eline düşerlerse hepsi ölecekti. İki iğneyi de Rod'un kalçasına sapladı.

"Üçümüz Rod'u ve Fields'i taşıyabilecek miyiz dersin?"

"Hadı be, delirdin mi sen? Fields hamburgere dönmüş boksana."

"Ama bir komando arkadaşlarını geride bırakıp gitmez."

"Dem'in sana söylediklerimi duymadin galiba. Helikopter buraya gelemez. Birilerinin bir yerlere gidebilmeleri için önce şu yıldırımların uzaklaşması gerek."

Ted Fields'in bir bacağı hâlâ titriyordu, Cole o yana bakmamak için kendini zorladı. Belki de Johnson haklıydı, belki onu almak için gelirlerdi; fakat şu anda Charlie onları bulmadan buradan cynimaları şarttı ve Rodriguez'i ancak iki kişi taşıyabilirdi.

"Tamam, Teddy'! burada bırakıyoruz. Abbott Rod'u taşımama sen yardım edeceksin. Crom, bizimkileri ara ve durumu rapor et."

"Başlıyorum."

Cole ve Abbott yaralıyı kaldırırken Johnson arka cephecilere durumu anlatıyordu ki birden Abbott'tan kıpkızıl bir şeyin havaya fırladığını gördü, hemen ardından AK-47'nin çıkardığı ses duyuldu.

Johnson, "Gooksi!" diye haykırarak ormanı kurşun yağmuruna tuttu.

Abbot, yere yuvarlanırken Rodriguez'i elinden bırakmıştı.

Şimdi tüm orman parlayıp sönen ışıklar ve silah sesleriyle dolmuştu.

Cole, düşmanı görememişti, gene de Johnson'ın arkasında bir yerlere ateş edip duruyordu. M16'sını sımsıkı kavramıştı, kısa bir yay çizerek çevreye kurşun yağdırıyordu.

"Nerede bunlar?"

"Birini vurdum! Geberin a...u çocukları!"

Johnson tüfeğini doldurup dört-beş kez peş peşe ateş ediyor, biraz durup aynı şeyi tekrarlıyordu. Tüfeğini dol-duran Cole de durup dinlenmeden gelişgüzel ateş etmeyi sürdürüyordu. Düşmanı hâlâ görmemişti; karşı taraftan gelen kurşunlar iki yanından uzıldayarak geçiyor,

toprağa sepiyor, yere düşmüş yaprakları havaya savuruyordu. Kulakları sağır edecek kadar ses vardı, ama Cole duymuyordu. Karşılıklı ateş açıldığında böyle olur; vücut adrenalin salgılar bu da insanı sersemletip sesleri boğarak duymasını engeller

Tüfeğini üçüncü kez doldurdu; ağaçlara doğru ateş ettikten sonra Abbott'a bakmak için sürünerek Rod'un bulunduğu tarafa gitti. Çocuk yarasını kapatmak için ellerini midestinin üzerine koymuş yatıyordu.

"Ben vuruldum. Vuruldum galibol"

Cole, yarayı görmek için çocuğun elini çekip bakınca gri renkli bağırsağın kıvrımlarını gördü. Hemen eli yere koyarken, "Üzerine bastır! Kuvvetle bastır!" dedi.

Gene gölgelere ateş etmeye başlarken Johnson'a seslendi.

"Nerede bunlar?! Ben görmüyorum!"

Johnson yanıt vermiyordu. Mekanik hareketlerle tüfeğini doldurarak ateş etmeye devam etti - trtt, trtt, trtt!

Cole arkadaşının fırlattığı kurşunların sık ağaçların gövdelerini paramparça ettiğini ve sağ taraftan gelen karşı ateşi gördü. O yana doğru ateş etti, kurşunları tükenince sırt çantasından el bombasını çekip çıkardı. Seslenip Johnson'ı uyordikten sonra bombayı fırlattı. Ağaçların arasına giden bomba büyük bir gürültüyle patladı BOM! Hemen ikinciyi yolladı BOM! Johnson da bir tane fırlattı BOM!

"Geriye gel Johnson, Gidelim!"

Johnson söylenileni yaparken bir yandan ateş etmeye devam ediyordu. Cole Abbott'u sarsarak, "Ayağa kalkabilir misin? Buradan uzaklaşmamız gerek komando! Ayağa kalkabilecek misin?" diye seslendi.

Abbott yan dönüp dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Sol elini midesine bastırmaya devam ediyor, bir yandan da iniliyordu.

Cole ağaçlık alana doğru ateş etmeye devam etti, sonra bir el bombası daha fırlattı. Johnson'a ne yapacağını söylemeye gerek yoktu; o biliyordu. Fields ölmüş olabiliirdi ama, Rodriguez sağdı. Onu bırakmayacak, taşıyacoklardı.

Johnson ve Cole çevrelerine kısa aralıklarla ateş ederek Rod'un iki yanına geçip yerd'ın kaldırdılar.

Cole, "Koş Abbott koş! Geldiğimiz yöne git, tepeye tırman!" diye bağırdı.

Abbott sendeleyerek denileni yaptı.

Cole ve Johnson, bir yandan Rod'u çekerek götürürken serbest kalan elleriyle beceriksizce ateş etmeye devam ettiler. El bombaları attıklarında karşıdan gelen ateş bir an için kesilmişti ama şimdi bütün hızıyla sürüyordu. Ağaçların arasındaki Charlie'ler birbirlerine sesleniyorlardı.

"Minh dang dua! bao nhieu dua?"

"Chung dang chay ve phia bo song!"

Cole etraflarında uçan kurşunların sesini duyuyordu. Bir ara Johnson hamurdanıp sendeler gibi oldu; sonra toparlandı.

"İyiyim, bir şeyim yok."

Bacağından vurulmuştu.

Sonra Cole, Rodriguez'in iki kez sarsıldığını duydu, grup liderinin vurulduğunu anladı.

Johnson, "O...u çocukları!" dedi.

"Kaşmaya devam et!"

Rodriguez'in ağzından oluk gibi kan fışkırırken bütün vücudu kasılıp duruyordu.

"Tanrım!"

"O...u çocuğu geberdi! O...u çocuğu öldü!"

Rodriguez'i bir ağacın arkasına yalırdılar Johnson tepenin aşağı kısmına doğru durmadan ateş ediyordu. Cole

Rod'un nabını yoklarken o tüfeğini ikinci kez doldurup boşalttı. Nabız yoktu.

Cole'un gözleri ateş gibi yanıyor, içi öfkeyle dolup taşıyordu. Önce Fields, şimdi de Rodriguez. Cole, kurşunları sağa sola attı, sonra Rod'un çantasındaki el bombalarını çıkardı. Önce biri, sonra öteki BOM! BOM! Johnson, Rod'un cephanesini aldı ve geriye çekildiler; Cole ateş ederken Johnson koşuyor, o koşarken Johnson ateş ediyordu. Hâlâ tek bir düşman askeri görmemişti Cole.

Tepeye varıp Abbott'a yetiştiler, üçü birlikte bir ağacın arkasına sığındılar. Yağmur daha hızlanmış her tarafı gri renkte koyu bir sis kaplamıştı.

"Johnson felsizi aç. Buradan çıkmamız gerektiğini söyle."

Cole, Abbott'un sırt çantasını çıkardı, sonra gömleğinin önünü açtı.

"Sen bakma, çaylak! Gözünü ağaçlardan ayırma. Charlie var mı bak, tamam mı? Charlie var mı bak."

Abbott ağlıyordu.

"Yanıyorum. Çok canımı yanıyor. Gerçekten çok acıyor!"

Cole o anda Abbott'a karşı büyük bir sevgi duydu; hem sevgi hem de nefret. Masum olduğu ve korktuğu için onu seviyor, yaralanıp onların kaçışını engellediği ve belki de ölümlerine sebep olacağı için ondan nefret ediyordu.

Johnson Abbott'un elini tuttu.

"Ölmeyeceksin sen. Kahretsin! Biz, çaylakların ilk görüşe çıktıkları gün ölmelerine izin vermiyoruz. Burarlarda ölümü hak etmek için çarpışmak gerekir."

Cole, "Komandolar önden gider. Hadi sen de söyle Roy Komandolar önden gider."

Abbott gözyaşlarına engel olup denileni yapmaya çalışıyordu.

"Komandolar önden gider."

Zaafının bağırsakları yılanlar gibi kıvrılarak dışarıda sallanıyordu. Cole onları karnına sokup üzerinden sert bantajlar geçirerek kapatmaya çalıştı. Daha sargılamayı tamamlamadan hepsi kana bulanıyordu. Ater damarının patladığının kanıtıydı bu. Cole, Abbott'u, sürekli akan kanı, Charlie'leri, her şeyi bırakıp oradan kaçmak istiyordu, fakat ilk yardım çantasını karıştırarak morfin iğnesini çıkarmak ve Abbott'un kalçasına saplamakla yetildi.

"Karnını biraz daha sar Johnson. Sıkı sar, sonra serumu tak."

Komandolar çok çetin şartlar altında savaşmıştı ve hepsinin yanında yedek kan ve serum bulunurdu. Johnson Abbott'a serumu takarken Cole bağlanan morfin iğnesini bir yana atıp telsizli kapmıştı

"Beş-iki, beş-iki, beş-iki Ateş altındayız. İki ölü, bir de ağır yaralıımız var. Tamam."

Tabur komutanı William "Zeke" Zekowski'nin metalik sesi cıvıdayarak geldi. Yağmur ve gök gürültüsü iletişimi oksatıyordu.

"Tekrarlayın beş-iki"

Cole'un içinden telsizli yere çarpıp parçalamak geliyordu ama, söylediklerini tane tane tekrarladı. Panik yapma. Sıkı dur. Komandolar önden gider.

"Anlaşıldı beş-iki. Üç mil kadar ötenizde bir helikopter ve iki makineli tüfek var, fakat hava muhalefetinden dolayı kınımlanıyorlar, evlat. Rüzgâr çok kuvvetli. Dayanın."

"Geri çekiliyoruz. Anlaşıldı mı?"

Karşı taraftan gelen tek yanıt tık sesiydi. Yağmur öyle kuvvetliydi ki düşün altına girmiş gibiydiler

"Sesimi duyan var mı?"

Sesizlik.

"O...u çocuğu!"

Telsiz yok. Kurtarma ekibi yok. Kaderlerine terk edilmişlerdi.

Johnson serumu Abbott'un koluna taktıktan sonra onu ayağa kaldırdılar. Şimdi yağmur onlara yardımcı olacaktı; peş peşe, hızla düşen damlalar bir perde gibi onların saracak, bırakmış oldukları izlerin hepsini alıp göstürecek böylece Charlie'nin peşlerinden gelmelerini engelleyecekti. Kurtarıncılar gelene kadar güvende olacaklardı.

Johnson öne düşüp yol göstermeye girişirken yağmurun içinden bir patlama sesi duyuldu. Genç adamın kafası patlamış, hemen oracıya yığılıp kalmıştı.

Abbott haykırdı.

Arkasına dönen Cole gelişti güzel ateş etmeye başladı. Kendi mermileri tükenince tüfeğini yere atıp Johnson'ın kline sarıldı, onu da boşalttı.

"Ateş et Abbott! Tüfeğini kullan!"

Abbott da gelişti güzel ateş etmeye başladı.

Cole rastgele her şeye ateş etmekteydi. Birileri onu öldürmeye çalışıyordu; onlardan atık dauranıp o öldürmeliydi. Son el bombasını da fırlattı, BOM! Sonra Johnson'un çantasındaki çekip aldı, BOM! Johnson'dan mermileri ve telsiz almaya çalışırken adamın kafası çürümüş bir kavun gibi dağılıyordu.

"Lanet olsun, kaç! KOŞ!"

Abbott'u yokuştan aşağıya doğru ittikten sonra yağmurun içinde bir yerlere doğru ateş etmeye devam etti. Tüfeği doldurdu, yeniden ateş etti, telsiz elinden bırakmamıştı. Önüne arkasına, her yanına kurşunlar yağıyor, oğaçlardan kopan parçacıklar yağmura karışıyordu.

Cole koşuyordu. Abbott'a yetişti, omuzlarından sıkı sıkı tutarak birlikte ilerlemelerini sağlamaya çalıştı.

"KOŞ!"

Düşe kalka yamaçtan aşağıya doğru yürürken hayvan derisi kadar kalın ve sert ıslak yapraklara çarpıp sendeliyorlar, kalın sarmasıklar bacaklarına sarılıyor, silahlarına asılıyorlardı. Yayılm ateş peşlerini bırakmamıştı.

Cole, yağmur sularının doldurduğu bir çukurla biten oldukça sarp bir tıne yönelip suya girdi, Abbott'u da yanına çekmişti. Böylece düşmanın izlerini kaybetmesini sağlayacaktı. Peşlerindeki Charlie'lerin birbirlerine seslendiklerini duyuyorlardı.

"Rang chan phia duoi chung!"

"Toi nghe thay chung na o phia duoi!"

Sol taraflarında bir yerden bir makineli tüfek sesi geldi.

Abbott kendini bir ağacın arkasına atıp saklanmaya çalışırken otlara ve sarmasıklara dolandı. Bu arada kolundaki serum da çıkmıştı. Cole onu hızla çekerek dizlerinin üzerinde durmasını sağlamaya çalışırken, bir yandan da öfkeyle ayağa kalkmasını fısıldıyordu.

Yüzündeki siyah boyanın bir kısmı çıkmış olan Abbott'un rengi hembeyardı.

"Ben kusacağım."

"Ayağa kalk komando. Yola devam."

"Midem ağrıyor."

Üniformasının ceketi ve pantolonun önü kan içindeydi.

"Ayağa kalk."

Cole Abbott'u itfaiyecilerin insanları yangından kurtarıırken yaptığı gibi sırtına aldı. Sırt çantası ve Abbott'un toplam ağırlığı yüz kırk kiloyu buluyordu, o nedenle sarsak adımlarla zorlukla ilerledi. Artık ağaçlar seyrekleşmeye başlamıştı. Helikopterin onları bıraktığı yere yaklaşıyorlardı.

Küçük derenin yanında yürümeye devam ederken telsiz ağızına doğru yaklaşıp konuşmaya başladı.

"Beş-iki, beş-iki, beş-iki, tamam."

Yüzbaşının cızırtılı yanıtı geldi

"Evet. Beş-iki."

"Johnson öldü. Hepsı öldü "

"Sakin ol eulat."

"Üç ölü, bir ağır yaralı. Charlie peşimizde. Duyuyor musun? Charlie tam arkamızda."

"Hazırlıklı ol."

"Bana hazırlıklı ol falan deme. Burada ölüyoruz."

Cole ağlıyor, bir lokomotif gibi soluyordu; o kadar korkmuştu ki kalbi ateşle dağlanıyor gibi geliyordu.

Yüzbaşının sesi, "Cole, sen misin?" diye sordu.

"Herkes öldü, Abbott da kan kaybından ölüyor."

"Güneydeki helikopterlerden biri seni gelip alabileceğini bildirdi. Yakıtı azmış, ama denemek istiyor."

Cole'ün arkasından uyanan panoramalar vuksele ve ateş açıldı. Cole Vietkong'ların onu görüp görmediğini bilmiyordu, ama bakıp anlayacak gücü yoktu. Düşe kalka yürümeye devam ediyordu. Abbott bağırmağa başlamıştı.

"Açıklığa varmak üzereyim."

"Helikopter bulutların altından dereyi takip ederek uçuyor; dumanla işaret vermen gerekiyor eulat. Senin pozisyonunu tam olarak septelemiyoruz. Tamam."

"Tamam. Duman "

"Bu baş belası fırtına makineli tüfekleri etkiliyor. Sana destek veremeyecekler "

"Anladım."

"Başının çaresine bakacaksın."

Cole sık ormandan çıkarak açıklığa vardı. Kurumuş olan derenin yatağını dolduran su çılgınca akıyordu. Beline kadar içine girerek akıntıya karşı yürüyüp karşı kıyıya ulaşmaya çalışıyordu. Kolları ve ayakları uyuzmaya başlamıştı ki birden kendini karşı kıyıda buldu. Abbott'u sırtından indirerek çimenlere koyduktan sonra gökyüzünde helikopteri bulmaya çalıştı. Sağanak halinde yağın yağmurun içinde küçük siyah bir benek görür gibi olunca duman işaretini verdi. Parlak mor renkli duman kurularak göğe yükseldi.

Siyah noktacık yana doğru eğildi ve gittikçe büyümeğe başladı.

Cole hicinkliklarını tutamıyordu.

Onu kurtarmaya geliyorlardı.

Abbott'un yanına dizlerinin üzerine çıktı.

"Dayan Roy, geliyorlar."

Abbott ağzını açıp kan tükürdü

Ağaçların bitiş çizgisinden karnının çıkardığı sese benzeyen keskin bir ses gelirken yanından hızla bir şey geçti. Hiemen karnının üzerine yattı. Yeşilliklerin üzerinde ateş böcekleri dans ediyormuşçasına ateş yağıyordu. Yerden sıçrayan çamur yüzüne gözüne bulaşmıştı.

Cole tüfeğini ateşin geldiği yöne bocalıttı, yeniden doldurup bir kez daha çevresini taradı.

"Abbott."

Abbott ağır ağır dönerak yüzü koyun yattı, tüfeğini zorlukla yanına çekerek ateş etti

Şimdi orman ısı ısıldı. İlk ateşlere yenileri eklendikçe ağaçların arasındaki ışıkların sayısı artmıştı. Görünmeyen bir makine biçiyormuşçasına küçük parçalara ayrılan çimenler Cole'un üstüne yağıyordu. Tüfeğindeki şarjörünü bir ateşte tüketir tüketmez yerine yenisini koyuyor

...nu ılı hemen ateşliyordu. Tüfeğinin namlusu öyle ısınmıştı ki dokunsa eli yanardı.

"Nisuhunu ateşle Abbott! ATEŞ!"

Abbott bir kez daha ateş etti.

Artık helikopterin uultusunu ıstıbiliyordu.

Tüfeğini doldurup yeniden ateş etti.

İlinde sadece dört şarjör kalmıştı, halbuki ormanın ıı düşman askeri kaynıyordu.

"Ateş et, kahrolası, hadi ateş!"

Abbott yana dönerek yavaşça, "Bunun böyle olacağını ıı düşünmemiştim" dedi.

İrden helikopterini sesini tam tepelerinde duydular, ıımlerindeki atlar sallanıyordu. Cole ormanda pınlıdayan ıııklara doğru ateş etmeye devam ediyordu. Tepelerinde ıııkineli tüfekler harekete geçmiş, ormanı taniyordu.

Koca helikopter toprağa doğru yaklaşırken Cole yu-ıırlanarak yanına doğru gilmeye başladı. Aracın gövdesi ııurşun delikleriyle doluydu, arka tarafından duman ııkıyordu. Helikopterdeki askerlerin tüfeklerinin ateşi maki-ıııllınlıkine karışmıştı. Araç kurşun yağmuru altındaıdı ıııma pilot fırtınaya ve ateş duvarına rağmen yaklaşıyor-ııı. Helikopter pilotlarının sınırları ııeliklendi.

"Hadi Roy, gidelim."

Abbott kııııldamadı

"Hadi gidiyoruz!"

Cole tüfeğini omzuna astı, Abbott'u kaldırıp yürülmeye ıııııı. Bacaklarında bir sıcaklık hissetti, sonra bir patla-ııma ses! Telşiz kurşun ııabet edip parııalamıştı. Sendele-ııarak helikopterin yanına vardı, Abbott'u da yukarı ııekti. ııardakiler onlara yer açmak için üst üste yığıldılar.

Cole aralarına sıkışıp yerleşmeye ııalışıyordu.

Düşman aracın baş kısmına ateş etmeye başlamıştı.

Grup komutanı bağırdı, "Bize tek bir kişi alacağımız söylenmişti!"

Cole'un kulakları öyle çınıyordu ki onu duyamadı

"Ne?"

"Bize bir kişi alacağımız söylenmişti. Ağırlık çok fazla. Kalkamıyoruz!"

Pilot havalandırmaya çabalarırken motor uğuldamaya başlamıştı, helikopter bir balina gibi yalpalıyordu.

Grup komutanı Abbott'un çantasının sapına yapıştı, "Şunu atın! Havalandıramıyoruz!"

Cole tüfeğini komutanın göğsünün tam ortasına doğrudu. Adam Abbott'u bıraktı.

"Bu adam ölmüş komando, onu atmamız gerek! Hepimizi öldüreceksin!"

"O benimle geliyor."

"Ağırlık fazla; uçamayız."

Motor daha çok inledi, kabinin aralığından ısıt bir duman sızmaya başlamıştı.

"Onu aşağıya it!"

Cole parmağını tetiğe dayadı. Rod, Fields ve Johnson ölüp gitmişti, ama Abbott evine dönecekti. Ailesi onu bekliyordu

"O benimle geliyor "

Helikopterdekiler onun tetiği çekeceğini anlamışlardı. Genç komandanın içi öfke ve korkuyla yanıyordu. Görevini tamamlamak için her şeyi yapıp herkesi öldürmeyi göze aldığı belli oluyordu. Askerler ağırlığı azaltmak için çantasız sırt çantalarını ve cephanelerinin bir kısmını aşağıya atıyor

Motor keskin bir çığlık attı. Paruane nemden ağırlaşmış havayı yarmayı başardı ve helikopter göğe doğru ağır

ağır yükselmeye başladı. Cole tüfeğini Abbott'ın göğsüne koydu ve menzillerine varıncaya kadar kardeşinin yanında nöbet tuttu.

Dört saat sonra fırtına dindiğinde Cole'ün birliğinden birkaç komando çarpışmanın olduğu yere giderek arkadaşlarının cesetlerini bulmaya çalıştılar. Elvis Cole de aralarındaydı.

Çavuş Luis Rodriguez ve Ted Fields'in cesetleri bulunarak karargaha getirildi. Cromwell Johnson'ınki bulunamayınca düşman askerlerinin alıp götürdüğü olasılığı üzerinde duruldu.

O gün göstermiş olduğu cesaret ve kahramanlığın sonucu olarak Elvis Cole ülkenin en önemli üçüncü ödülü olan Gümüş Yıldız madalyasıyla onurlandırıldı.

Bu onun aldığı ilk ödüldü.

Daha sonra başkaları da olacaktı

Komandolar arkadaşlarını geride bırakmazlardı.

geçen süre: 41 saat, 00 dakika

Abbott ailesiyle konuştuktan sonra ötekilerin de ailelerini arayıp polisin onlarla temasa geçeceğini ve bunu niçin yapacağını anlattım. Başçavuş Srivic ve silah arkadaşlarının aileleriyle yaptığım konuşmalar hemen hemen üç saatimi aldı.

Saat sekiz kırk beşte Starkey kapımı çaldı. Açar açmaz arkasında duran minibüste John Chen'in beklediğini gördüm.

"Hepsinin ailesiyle bu sabah görüştüm. Hiçbirinin burada olanlardan haberi olmadığı gibi kimin böyle bir şey yapabileceği hakkında da en ufak bir fikirleri yok. Sana verdiğim öteki ad listesinden bir şeyler yakaladın mı?" dedim.

Starkey gözlerini kısarak yüzüme baktı. Göz kapakları şişmişti; sabahın bu saatinde ses, içtiği sigaraların dumanından olacak boyağı kusuk çıkıyordu.

"Sarhoş musun sen?" diye sordu.

"Bütün gece ayaktaydım. Hepsinin ailesiyle konuştum. O belalı bandı defalarca dinledim. Sen bir şeyler buldun mu bulmadın mı?"

"Sana dün gece söylemiştim Cole. İsimleri bir bir araştırdık ve hiçbir şey bulamadık. Bunu hatırlamıyor musun?"

Unuttuğum için kendime kızıyordum. Hepimiz Hollywood Polis Merkezi'ndeyken bana söylemişti. Hemen anahtarlarını kapıp yanından geçerek dışarıya fırladım.

"Gel, sana ne bulduğumuzu göstereceğim. Belki John izleri arasında bir benzerlik bulur."

"Kahveyi falan boş ver. Yıkılıp gidecekmiş gibi bir halin var."

"Sen de dünya güzeli sayılmazsın."

"Git başımdan Cole. Belki böyle görünmemin nedeni, Şef Gittamon'la ikimizin sabahın köründe uyandırılıp senin ortabözi karıştırıp bulduğumuz kanıtları pıç etmene izin vermemizden dolayı canımıza okunmuş olmasıdır."

"Richard şikayet mi etmiş?"

"Zengin züppeler her zaman şikayet eder. Şimdi gelelim günün programına: Sen bizi alıp nerede ne bulmuşsan oraya götüreceksin, sonra tor olacak işi karıştıracaksın. Benim dışımda iz sürmeyi en iyi bilen tek adam olabilirsin ama bunun hiç önemi yok. Bu işte yoksun."

"Yanıyıyor muyum, yoksa bana bir itüfatta mı bulundun?"

"Bu seni havalara sokmasın. Richard hakkı çıktı, yani olayın tek ve gerçek lanığı sensin. Benim hoşuma gitmeyen şey başı dertte olan birine bir tekme daha atılması. Seni bu işten çekilmeye zorlamak bana pek doğru gelmiyor."

Birden onunla ters konuştuğum için utandım.

"Herhalde banttaki sesi sonradan tanıman ya da kullanabileceğimiz yeni bir şeyin akdına gelmesi söz konusu değil."

Telefondaki adamın söylediklerinden kendi çıkarmış olduğum anlama ona söylemek istedim ama kendimi hakkı çıkarmak olacağını düşünüp vazgeçtim.

"Hayır. Tüm yaşamım süresince o sesi hiç duymadım. Bantı şehit olan arkadaşlarımızın ailelerine de dinlettim, onlar da sesi tanımadılar."

Starkay şaşırmış gibi başını yana doğru eğdi.

"Çok iyi bir fikir Cole, bandı onlara dinletmeni kastediyorum. Umanım sana yalan söylememişlerdir."

"Neden dün gece bandı Hurwitz'le yolladın? Aynı şeyi kendin de yapabiliydin."

Yanıt vermeden arabasına yollandı.

"Sen kendi arabana bin. Geri dönerken gelsekcek."

Evimin kapısını kilitledim. Sonra onları bir gün önce Pike'la birlikte geldiğimizde arabayı park ettiğimiz yere götürdüm. Bu aşağı yukarı on dakika sürdü. Chen kanıt toplamak için kullandığı araç gereci düzene sokarken Starkey ayakkabılarını çıkartıp spor pabuçlarını giydi. Bir gün önce burası boştu ama şimdi yakındaki inşaat alanına ait kamyonetler ve otomobiller her yeri kaplamıştı. Starkey ve Chen yoluşu geçip çalılık alana gelinceye kadar peşimden ayrılmadılar. İki çamların yanından geçerek erozyonun açtığı yarığı takip edip meşe ağacının yanına vardık. İzlere yaklaştıkça korku ve endişem artıyordu. Burada olmakla Ben'e yaklaştığım gibi geliyordu ama eğer ayakkabıların izi birbirinin aynısı değilse o zaman her şey boşunaydı.

Birinci izle yaklaştık; tozlu toprağın üzerinde gayet net olarak görülen bir taban izi

"Bu oldukça net. Aşağıda başkaları da var."

Chen daha yakından görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. O kadar yakındaydım ki neredeyse tepesinde dikiliyordum.

Starkey, "Ademim başında durma Cole, geri çekil biraz."

Chen başını kaldırarak sırttı.

"Aynı pabuç bu Starkey. Kalıbını çıkarmadan bile anladım. Rockport marka on bir numara erkek ayakkabısı, tabandaki girinti-çukurluklar ve çizgiler aynı."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamış, kara hayalet bir kez daha yanımdan geçer gibi olmuştu. Starkey dirseğiyle beni dürttü.

"Seni, seni."

Starkey de en sevimli kuzlar kadar tatlı konuşabiliyordu demek.

Chen sekiz iz daha bulup işaretledikten sonra ağacın yanına vardık. Sabahın serinliği otların güçlü olanlarını öldükçe canlandırıp dikleştirmişti ama, ağacın arkasındaki çimenlerin ezilmiş olduğu çok belliydi.

"İşte burası. Meşenin şu tarafı. Otların nasıl yassılanmış olduğunu görüyor musunuz?"

Starkey koluna dokundu.

"Sen burada bakla."

Ağacın yanına gitti. Dallannın arasından evimi görebilmek için eğildi, sonra çevredeki tepelere bakarak düştü.

"Pekâlâ Cole. İyi bir iş çıkardın. Burayı nasıl bulduğunu bilmiyorum ama sonuç güzel. Sen bu o...u çocuğunu iyi tanıtl etmişsin. John çevrenin tamamının haritasını çıkarmayı istiyorum."

"Yardım almam gerekecek. Dükküne oranın çok daha fazla kanıt var."

Starkey ezilmiş çimenlerin kenarına gidip çömeldi, sonra toprakta bir şey görmüş olmalı ki eğilip incelemeye başladı.

"John bana cımbızı ver" dedi

Chen ağız fermuarı bir kanıt biriktirme torbasıyla aletlerin içinden çıkardığı cımbızı ona uzattı. Starkey onları kullanarak yerden küçük kahverengi bir topu alıp dikkatle baktıktan sonra torbaya koydu. Başını kaldırıp ağaca, sonra tekrar yere baktı.

"Nedir bu?" dedim.

"Fare pisliğine benziyor, ama değil. Her tarafa yayılmış durumda."

Büyücek bir çimen yaprağının üzerinde duran başka bir minik topu alıp öteki avucuna koydu. Chen dehşete kapılmış, "Çıplak elle dokunmasana!" diye bağırdı.

Daha iyi görmek için biraz yaklaştım. Bu kez Starkey geri çekilmedi. Sert toprağın üzerinde bir düzine kadar küçük, kahverengi toprak toprak bir şeyler vardı. Çevredeki otların arasında da aynı renkte saçaklı benekler gözümün çarpınca ne olduklarını hemen anladım; çünkü askerliğim sırasında bunları yakından görüp tanımıştım.

"Bunlar tütün" dedim.

Chen, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sigara tiryakisi her asker nöbet tutarken tütün çiğner. Duman çıkmadığı için yakalanma tehlikesi yoktur. Burada duran adam da öyle yapmış. Tütünü çiğnemiş, posasını sağa sola tükürmüş."

Starkey yüzüme dikkatle baktı. Ne düşündüğünü anlamıştım: 'Vietnam'la bağlantılı yeni bir am' dediğinden eminim. Elindeki torbayı Chen'e uzattı. Şusun yardımı olmadan beyaz bir hap daha yuttu, iki kaşının arasında derin dikey bir çizgi oluşturarak biraz düşündükten sonra, "Seninle şöyle bir şey yapayak." dedi.

"Nasıl bir şey?"

"Dinle: Senin evinin yakınına gelen adam ufacık ve önemsiz bir şey dışında hiçbir kanıt bırakmamış, ama burayı berbat etmiş."

"Burada kendini güvende hissettiği içindir."

"Evet. Burada kendisini kimsenin göremeyeceği bir yerde olduğunu bildiğinden çevreyi unursamamış. Bana kalırsa burada bu kadar rahat davranışına göre belki yukarda, cadde de de dikkatsiz davranmış olabilir. Bu civarda pek fazla ev olmadığı gibi, hemen köşeyi döner dönmez bir de inşaat alanı bulunuyor. Gittanon'a haber verir, ekbine vadinin bu yanındaki

bütün evlerin kapısını çaldırıp sorular sorabilirim. Fakat mahalle pek kalabalık olmadığına göre Gittarmon ve avenesine gelene kadar sen ve ben bu işi kotarabiliriz diyorum.”

“Beni işe kandırmıyacağınızı sanıyordum.”

“Senden ahlâkım kesmeni isteyen olmadı. İştişmek istiyor musun, yoksa boş boş oturup vaktini ziyan mı edeceksin?”

“Tabii ki istiyorum.”

Starkey Chen'e dönerek, “Eğer birine söylersen kışına tekmeği yersin” dedi.

SID'den kendisine yardım etmesi için ikinci bir kriminoloji uzmanı istemekle meşgul olan Chen'i orada bırakıp tepeyi tırmanarak viraj döndükten sonra inşaat alanına doğru yürüdük. Biraz genişletip ikinci bir kat eklemek amacıyla yıkılan tek katlı bir binanın önünde mavimsi renkli, uzun bir kamyon park etmişti; içi moloz ve keresteyeyle yarı yarıya doluydu. İkinci katta birkaç usta pencerelerin pervazlarını takıyor, birinci kata elektrik kabloları döşeniyordu. Sonbaharın son günleriydi ama işçilerin tırtı gömleklerini çıkarmış, şortla çalışıyorlardı.

Garaj bölümünde bol bir pantolon giymiş yaşlıca bir adam bazı çizimlerin üzerine eğilmiş elektrikçi olduğu kuyafetinden ve elindeki aletlerden belli olan uyumlu suratlı genç bir adama bir şeyler anlatıyordu. Garajın iç kısmındaki ve evin bir bölümündeki duvarların sıvaları kazınmış olduğundan ortaya çıkmış olan direkler iskelelerdeki kaburga kemiklerine benziyordu.

Starkey bizi fark etmelerini beklemeden ve rahatsızlık verdiğimiz için özür lalan dilemeye kalkmadan hemen konuya girdi. Yaşlıca adama yaklaşıp, “Los Angeles Polis Merkezi. Ben Starkey, bu da Cole. Şantiye şefi siz misiniz?” dedi.

Adının Darryl Cauley olduğunu söyleyen adam, inşaat müteahhidi olduğunu da eklerken yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti.

"Komşulardan bir şikayet mi var? İnara aylık bir durum olduğu söylendiyse, elimde her şeyin yasal olduğunu gösteren belgeler var."

Genç olanı gitmek için hazırlanınca Starkey onu durdurdu

"Bir yere gitmiyorsun. Herkesle konuşmak istiyoruz."

Cauley'in suralı büsbütün asılmıştı

"Nedir bu?"

Starkey'in iletişim kurmakta pek hünerli olmadığını bildiğinden, adam avukatını çağırmaya davranmadan araya girmeyi uygun buldu.

"Bir çocuğu kaçırmayı planlayan birinin planını uygulamak için burayı seçmiş olduğuna inanıyoruz Bay Cauley. Son bir hafta içerisinde bu caddede dolaşmış ya da arabasını park etmiş olabilir. Bu mahalleden olmayan yabancı birilerini ya da bir aracı görüp görmediğinizi öğrenmek istiyoruz."

Elektrikçi baş parmaklarını tulumunun cebine takıp dikkat kesmişti.

"Sahi mi? Çocuk mu kaçırıldı?"

Starkey, "On yaşında bir erkek çocuk. Evvelsi gün" dedi.

"Vay canına!"

Bay Cauley yardım etmek istiyordu ama, üç ayın inşaatla çalıştığını ve burada günde sadece iki saat kaldığını belirtti.

"Size söyleyecek pek fazla bir şeyim yok benim. Yardım-cıların gelip gider, her inşaatla farklı bir ekibim var. Adamın bir resmi falan var mı yanınızda? Hani ne derler şipşak lo-toğral falan."

"Hayır beyim. Kim olduğunu ve nasıl biri olduğunu bilmiyoruz. Arabasının markasını ve tipini de. Fakat sizin ustaların arabalarını park ettiği şu dönemecin yakınlarında epey vakit geçirdiğine inanıyoruz."

Elektrikçi donemece doğru bakarak, "Tanrım, ne korkunç" dedi.

Cauley, "Yardımcı olmak isterim fakat hiçbir şey bilmiyorum. Burada çalışanların kız arkadaşları sıra sıra gelip giderler. Beachwood'da yaptığımız inşaatla geçen ay içinde Capitol Plakçılık'ın adamlarının bulunduğu bir limuzin gelip durdu, inşaatla çalışan marangozlardan birine üç milyon dolarlık bir kontrat imzalatıldılar. Demek istediğim, bazen akla gelmeyecek şeyler oluyor."

Starkey, "Binadaki ustalarla konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii, tabii. James adamların çağırır mısın? Frederico ve çerçevencilere de aşağıya gelmelerini söyle."

O gün inşaatla çerçevenciler ve elektrikçiler olmak üzere Cauley'in dokuz adamı çalışıyordu. Çerçevencilerden ikisinin İngilizce'deri pek iyi değildi, ama Cauley İspanyolcasını kullanarak yardım etti. Bir çocuğun kaçınıldığını duyunca hepeli yardımcı olmak için elinden geleni yapı ama, kimse sıra dışı bir durum anımsamıyordu. Soruşturmasız ortamında henüz öğlen bile olmamıştı ama bize gün sona ermiş gibi geliyordu.

Mavi kamyonun yanına vardığımızda Starkey bir sigara yaktı.

"Evet. Bir de evlere bakalım."

"Dönemeye en yakın olan beş-altı evin önüne park etmiş olması gerekir. Uzağa park ederse fazla yürümesi gerekecek ve insanların onu görme olasılığı artacaktı."

"Tamam. Ve?"

"Aynılalım. Ben karşı taraftaki evleri, sen de bu taraftakileri dolaş. Daha çabuk bitiririz."

Starkey kabul etti. Onu sigarasıyla baş başa bırakıp yolun kenarına park ettiğimiz arabelerimizin yanından geçerek dönemecin dış tarafındaki evlere yöneldim. İlk gittiğim evdeki Güney Amerikalı hizmetçi kadın hiçbir şey ve hiç kimse görmemişti; yardımcı olamadı. Bir sonraki evin kapısı açılmadı. Üçüncü evin kapısını ayağında terlikleri ve ince ropdöşambyıyla yaşlı bir beyefendi açtı. Kemik erimesi yüzünden öyle

zayıftı ki solmuş bir çiçek gibi bükülmüştü. Yamaçtaki adamı anlattım ve yabancı birini görüp görmediğini sordum. İhtiyar dişsiz ağzını açmış dinliyordu. Küçük bir çocuğun kaçmış olduğunu söyledim. Yanıt vermedi. Kartımı çıkarıp cebine koydum, bir şey hatırlarsa beni aramasını söyledim, çıkarken de kapıyı çektim. Sonra başka bir hizmetçiyle konuştum, arkasından üç küçük çocuğu olan genç bir bayanla, sonra da kimseyi bulamadığım başka bir eve gittim. Hafta içi olduğu için herkes işteydi.

Biraz daha uzaktaki evlere gitmeyi düşünürken Starkey'in Crown Vic tipi arabasına yaslanmış beklediğini gördüm.

"Bir şeyler buldun mu?"

"Boş versene Cole. Hiç bulmuşa benziyor muyum? Hiçbir şey görmediğini söyleyen o kadar çok insanla konuştum ki, sonunda karının birini hiç dışarı çıkmaz mısın sen diye azarladım."

"İnsanlarla geçinmeyi pek bilmiyorsun değil mi?"

"Bak şimdi. Gittim'on'u çağırıp buraya yardım göndermesini isteyeceğim. Çöpçüleri, postacıyı, bu caddede görev yapan özel korumaları, herkesi sorgulayacağım ama sen de ben de elimizden geleni yapmış bulunuyoruz. Senin gitmen gerekiyor."

"Hadi, Starkey, yapacak çok iş var ve ben yardım etmeye hazırım. Şimdi çekip gidemem."

Yumuşak bir sesle ve tane tane konuştu

"Bu sabır işi Cole. Senin dinlenmeye ihtiyacın var. Bir şey bulursak seni ararım."

"Özel koruma şirketlerini evimden telefonla arayabilirim."

Ne kadar umutsuz olduğum sesimden belli oluyordu. Starkey başını iki yana salladı.

"Uçak kalkmadan önce acil durumlarda ne yapılması gerektiğini gösteren filmi bilsen, elbette?"

Hem aç hem de içkiyiymişim gibi kafamın içi zonklayordu
 "Şimdi bunun ne alakası var?"

"O ilimde, kabın basıncında bir azalma olursa önce kendi oksijen maskeniizi sonra çocuğunuzunkini takın denir. İlk duyduğumda, ne saçmalık; bir çocuğum olsa önce onun maskesini takardım diye düşünmüştüm. Doğal olarak öyle olması gerekir, değil mi? İnsan çocuğunun kurtulmasını ister! Fakat sonra üzerinde düşününce söylenenin çok mantıklı olduğunu fark ettim. Önce kendinle ilgileneneceksin ki çocuğuna yardım edebileşin. İşte senin için de böyle Cole. Ben'e yardım etmek istiyorsan önce kendi oksijen maskeni takmanı gerekiyor. Evine git. Bir şey çıkarsa ben seni ararım."

Sonra yanımdan ayrılp Chen'in minibüsüne doğru yürüdüm.

Arabama bindim. Eve gitmek konusunda kararsızdım. Gitsen bile uyur muydum, daha doğrusu uyuyabilir miydim, bilmiyordum. Dönemece vardığımda mavimsi kamyonun yanına yemek dağıtan türden, açık sarı renkli bir minibüsün park etmiş olduğunu gördüm. Bu işler böyledir. Sabah çalışmaya başlanır, öğleyin yemek arası verilir.

Minibüsün yeni geldiği belliydi

Bu kadar yorgun olmasaydım belki daha önce akıl ederdim: İnşaat işçileri de yemek yedi elbette ve her gün iki kez sabah ve öğlen vakti bu minibüsler onları beslemeye gelirdi. Saat on bir elliydi; çocuk kaçırılalı neredeyse kırk dört saat olmuştu.

Hemen arabamı yolun kenarına park edip minibüsün sarımsı hava girmeşi için açık bırakılan arka kapısının yanına koştum. İçerde, beyaz tişört giymiş iki genç adam ızgaraların üzerine eğilmiş, bir şeyler kızartmaktaydı. Bir yandan da kâğıt tabaklara koydukları kızarmış tavukları üzerine sos dööküp pencerenin önünde kuzruğa dizilmiş bekleyen işçilere servis yapıyorlardı. Kısa boylu tombul bir kadın da İngilizce ve İspanyolca karpımı bir dille bağırıp çağırarak emirler yağdırmakla

meşguldü Beni görünce başıyla minibüsün açık penceresini işaret ederek, "Şu kuynuğa girmeniz gerek" dedi.

"Küçük bir çocuğu kaçırdılar. Bu işi yapanın bu sokakta uzun zaman pusu kurup beklediğini düşünüyoruz. Belki arabasını görmüşsunlardır."

Ellerini pembe bir mutfak havlusuna kurularak kapeye yaladı.

"Ne diyorsun sen, ne çocuğu? Polis misin?"

Deha önce gördüğümüz elektrik taksisyeni kuynukta, pencerenin yakınındaydı

"Evet. Polisle beraber geldi. Herifin biri bir çocuğu kaçırmış. İnanabiliyor musun, hem de tam buradan. Onu bulmaya çalışıyorlar."

Kadın minibüsten çıkıp yanıma geldi. Adı Marisol Luna'ymış, yemek dağıtım işi yapıyormuş. Dönemecin öte yanında bulduğumuzu anlattım, son iki hafta içerisinde buralarda park etmiş yabancı bir araç ya da buranın ahalisine benzemeyen bir adam görüp görmediğini sordum.

"Sanmıyorum."

"Peki, ya burada hiç araba olmadığı zamanlar? Yani tek başına duran bir araba dikkatini çekti mi?"

Hatırlamasına yardım edecektim gibi elindeki havluyla oynayıp duruyordu.

"Bir su tesisatçısı görmüştüm. Kahvaltıyı dağıtıp bitirdikten sonra şu yana doğru giderken..."

Dönemeci gösteriyordu. Kalemdeki uğultu artmaya başlamıştı.

"... adamın tepeden aşağıya doğru yürüdüğünü gördüm."

Sırada bekleyen işçilere doğru baktım, Cauley'i arıyordum. Marisol Luna bir şey gördüğünü söyleyen ilk kişiydi.

"Adamın su tesisatçısı olduğunu nereden biliyorsun? Bu inşaatta mı çalışıyordu?"

"Kamyonetinde yazıyordu: Tesisatçı Emilio. Hatırlıyorum çünkü kocamın adı da Emilio. O yüzden unutmadım. Kamyonetteki yazıyı okuyunca kendi kendime gülmüştüm. Hatta o gece kocama da söyledim. Ama adam benim kocaya hiç benzemiyordu. Zenciydi. Yüzünde de garip çizikler ve yara izleri vardı."

Kuyruktaki adamlara seslendim

"Cauley nerede? Biri onu çağırabilir mi acaba?"

Sonra Bayan Luna'ya döndüm.

"Yokuştan aşığıya doğru inen adam zenci miydi?"

"Hayır Kamyonetteki adam zenciydi. Yolaşa giden İngiliz miydi."

"İki adam mı?"

Kafamdaki uğultu korkunç bir hal almış, başımın içi anı kovanına dönmüştü. Elektrik teknisyeni yanında Bay Cauley ile mavi kamyonun yanından bize doğru ilerliyordu.

Cauley, "Nasil gidiyor, bir şeyler bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Bu inşaatta Emilio adında bir su tesisatçısı çalışıyor mu, ya da çalışt mı?"

Cauley hayır anlamında başını salladı.

"Hayır. Hiç çalışmadı. Bütün işlerimde kullandığım tek su tesisatçısı Donnelly'dir."

Bayan Luna, "Benim gördüğüm kamyonetin kaposunda Tesisatçı Emilio yazıyordu" diye ısrar etti.

Elektrikçi, "Aa! Ben de o kamyoneti görmüştüm" dedi.

Birden başımdaki uğultu duruverdi, vücudumdaki ağrılar da kaybolmuştu. Kan dolaşımının hızlandığını hissediyordum. Her şey net bir hal almıştı, bir kuş kadar hafif ve hayat doluydum. Vietkong'ların peşinden giderken onların yaklaştığını hissedip Rod'un ateş etmeye başlamasını beklerken,

ya onlar bizi ya da biz onları yok edeceğiz; her iki durumda da kayımet kopacak diye düşündüğüm zamankine benzeyen bir duygu kaplamıştı içimi.

"Benimle gelmenizi rica edeceğim Bayan Luna. Sizin hemen polisle görüşmeniz gerekiyor. Hemen şu dönemecin ardındalar zaten."

Marisol Luna hiç şikayet etmeden ve karşı çıkmadan arabama bindi. Arabayı döndürerek vakti kaybetmemek için geri vitese takarak Starkey'in yanına gittim.

geçen süre: 43 saat, 50 dakika

Ateş topu gibi parlayan güneş güneye doğru kaymış, vadi çanağının içindeki havayı kaynayacak kadar ısınmış. Kent merkezinin üzerindeki havayı bize doğru getiren hafif rüzgârda sülfür kokusu vardı. Starkey gözüne vuran güneşin ışınlardan korunmak için elini siper ederek, "Pekâla Bayan Luna bana gördüklerini anlat" dedi.

Marisol Luna, Starkey ve ben dönemecin bulunduğu cad-denin kenarında duruyorduk. Bayan Luna eliyle inşaat alanını işaret ederek gördüklerini anlatmaya başladı.

"Köşeyi döndüğümüzde tesisatçının kamyonelinin tam şurada durduğunu gördük."

Söylediğine göre kamyonet yolun bizim o anda durduğumuz tarafına park etmiş, kenardaki toprak alana değil. O nedenle inşaatın bulunduğu yerden veya çevredeki evlerden görünmesi imkânsuzmuş.

"Bizim minibüs de oldukça büyüktür, sen gördün ya. Çok da geniştir. Ramon'a 'şuraya bak, adam bütün caddeyi kaplamış' dedim."

"Ramon yanında çalışanlardan birinin dedi" dedim.

"Bırak o konuşsun Cole."

Bayan Luna devam etti, "Kamyonetin yanından geçemeyeceğimiz için durmak zorunda kaldım. Sonra üzerine yazılı adı gördüm, Bay Cole'e de söylediğim gibi içimden gülmek geldi. Gece eve gidince kocama, 'hey Emilio, biliyor musun, bu sabah seni gördüm' dedim.

"Bu ne zaman oldu?"

"Üç gün önceydi. Evet üç gün önce."

Ben'in kaçılmasından bir gün önce Starkey nol defterini çıkardı.

Bayan Luna kamyoneti tarif ederken, renginin beyaz ve kirli olduğunu fark ettiğini, bir de yan tarafında Tesisatçı Emilio yazdığını söyledi; başka bir şey anımsamıyordu. Starkey onu sorgulamayı sürdürürken cep telefonundan santrali arayarak Tesisatçı Emilio adına kayıtlı bir telefon olup olmadığını sordum. Los Angeles'da olsun bu vadi'de olsun böyle bir kayıt olmadığını söylediler. Santa Monica ve Beverly Hills'deki su tesisatı, tesisat malzemeleri, tesisatçı adına kaydedilmiş abonelere de bakmalarını rica ettim ama aslında bir şey çıkmayacağını biliyordum –herifler Arizona'da bir kamyonet çalıp üzerine o yazıyı yazmış olabilirlerdi.

Bayan Luna, "Üzerinde Emilio yazıyordu, bundan eminim" dedi.

Starkey; "Şimdi adamlara geleyim. Siz köşeden döndünüz ve kamyonetin yolu kapalmış olduğunu gördünüz. Bunu ne yana döndüktü?"

"Bu tarafa, yani bana. Tam karşımdaydılar, tamam mı? Zenci olanı direkşiyondaydı. İngiliz'e benzeyen şilek tarafıydı, arabadan inmiş ayakta duruyordu. Pencereden konuşurlardı."

Bayan Luna biraz daha kenara giderek, adamların hangi pozisyonlarda durduklarını bize gösterdi.

"Bizi görünce dikkatle baktılar, tamam mı? Zenci olmanın yüzünde tuhaf yaralar vardı. Seninim hasılaydı. Her tarafı yara içindeydi."

Yanaklarını ve burnunu gösteriyordu

"Çok da ıyıydı. Gerçekten dev gibi bir şeydi."

Starkey, "Arabadan indi mi?"

"Hayır, içinde direksiyonun başında oturuyordu."

"O zaman ırl yanı bırı okluğunu nasıl anladın?"

Bayan Luna kollarını başının üzerine kaldırarak ıkı yana açtı.

"Arabanın ön camını böyle dokundurmuştu. Çok ıyıydı."

Starkey kaskların çatması, ama ben durumu kavradığımı-
dan kadının devam etmesi için sabırsızlanıyordum.

"Ya beyaz olan? O nasıl biriydi? Gözlük, dövme falan var
mıydı?"

"Ona pek bakmadım."

"Saçı uzun muydu, kısa mı? Ne renkti?"

"Özgünüm. Bilmiyorum. Ben o zenciye ve kamyonete
bakm. Yanından geçmeye çalışıyorduk, anlırsınız ya! Ya-
nından geçebilmek için yolun kenarına çıktım, ama fazla
çıktığımı için geriye gitmek zorunda kaldım. Kamyonetin ya-
nında duran İngiliz kalık, arkadaşımın bize yol verebilmesi
için arabanın yanından uzaklaşmak zorunda kaldı; çünkü
burada yol çok dar. Zenci arabayı geri çekerken biz de onu
izliyorduk; Ramon'a adamın yüzünü gördün mü diye sor-
dum, o da dikkatle bakıp suratındakilerin hepsi sığdı dedi."

Starkey, "Ramon'un soyadı ne?" diye sordu.

"Sanchez."

"Şimdi sizin minibüste mi?"

"Evet, bayan."

Starkey not aldı.

"Tamam. Onunla da konuşmamız gerekiyor."

O tarafa yöneldik.

"Zenci olan arabayı alıp gitti, otel de yoktuşan aşağıya
doğru indi öyle mi? Yoksa zenci ötelinin geri dönmesini
bekledi mi?"

"Yok, yok. O gitti. Öteki de giderken bize hareket çekti. Anlarız mı, edepsizsin teklydi "

Bayan Luna ulanmış görünüyordu.

Starkey orta parmağını kaldırdı.

"Beyaz olan mı? Böyle mi yaptı?"

"Evet. Ramon da güldü. Ben kayalara çok yakın olduğumuz için arabayı çok dikkatli kullanmak zorundaydım, ağır ağır geri sürüyordum. Gene de adamın o hareketi yaptığını ve sonra tepeden aşağıya inmeye başladığını gördüm. İnşaata doğru gideceğini sanmışım ama yokuşa yönelmişti. Hayret, neden yokuştan aşağıya doğru gidiyor bu dedim. Sonra belki de tuvaleti gelmiştir diye düşündüm."

"Nereye gidip nerede durduğunu ya da geri geldiğini görürsünüz mü?"

"Hayır. Öğle yemeği servisine hazırlanmaya başlamadan önce kahvaltı vereceğimiz bir yer daha vardı, onun için hemen yola çıktık."

Starkey Bayan Luna'nın adını, adresini ve telefon numarasını kaydetti, sonra ona bir kart verdi. Bu arada arabasının telsizinden çağırıldığını duydu ama o aldırmadı.

"Çok yardımcı oldunuz Bayan Luna. Bu akşam ya da yarın bir kez daha görüşmemiz gerekebilir. Mahsuru var mı?"

"Yardım edebilirim mutlu olurum."

"Aklınıza başka bir şey gelirse, benim sizi aramamı beklemeyin. Bu konuşmamızdan sonra belki yeni bir şeyler aklınıza gelir. Kamyonetle veya adamlarla ilgili ayrıntılar çok işimize yarayacaktır. Önemsiz gibi gelse bile, şunu söyleyeyim –bizim için hiçbir şey önemsiz değildir. Söyleyeceğiniz her hangi bir şey çok yerli olabilir."

Starkey telsizini çıkartıp yamaç kenarına doğru yürüdü; merkezi arayarak kamyonet üzerinde bir araştırma başlatılmasını istedi. Hollywood Polis Merkezi'ndeki meslektaşları

ellerindeki bilgiyi Parker Center'a ileterek, kapısında Tesi-
satçı Emilio yazan kamyoneti bulmak için büyük bir araştır-
ma başlatmışlardı.

Bayan Luna'ya onu arabamla götüreceğimi söyledim, ama
pek etkilenmiş görünmüyordu. Kaşlarını çatmış yamaca ken-
narında duran Starkey'e dikkatle bakarken ondan daha başka
birini görüyor gibiydi.

"Bayan yeni bir şeyler hatırlarsınız belki derken haklıydı.
Evet hatırlıyorum. Adam puro içiyordu. Orada bayanın durdu-
ğu yerde, evet tam orada, durup cebinden bir puro çıkarmıştı."

Tütün topakları.

"Evet, evet. Purosı vardı. Ama yakmadı, ucunu çiğneyip
duruyor, küçük parçalar kopardıktan sonra sağa sola tükürü-
yordu."

Onu yöreleştirmeye çalışıyordum. Daha çok şey arımsa-
masını, ölece uolumuzda canlandırmasını, *İsim* *bir* *nesim* *çün*
mesini istiyordum. Kenarda duran Starkey'in yanına gittik.
Koluna dokundum, böyle yapmada dinle demek istemişim.

Bayan Luna uzun uzun vadiye baktı sonra yemek taşıyan
kendi minibüsünü yokuşun kenarında sıkışıp kalmışken su
tesisatçısının kamyonetinin uzaklaşmasını görüyor gibiydi.

"Arabamı kayalardan kurtardım ve yola çıkmaya hazır-
landım. Gene de arkama bir bakmadan edemedim, biliyor
musun? Adam başını öne doğru eğmişti. Elindeki bir şeyle
meşguldü. Ne yapıyor bu diye düşündüm. Yola çıkmak isti-
yordum, çünkü gecikmiştik; ama merak da etmiştim, bekle-
dim. Puroyu açtı, ağzına aldı, sonra aşağıya doğru yürüme-
ye başladı."

Yokuşu gösteriyordu.

"İşte o zaman tuvalet ihtiyacını görecek diye düşündüm
Siyah saçlı bir adamdı. Saçları kısa kesilmişti. Yeşil bir tişört
giymişti. Şimdi hatırladım; koyu yeşil, kıvrı bir tişört."

Starkey bana baktı.

"Puroyu açt mı?"

Bayan Luna ellerini belinden aşağıda bir yerde tuttu.

"Ellerini böyle aşağıda tutarak bir şeyler yapt, sonra puroyu ağzına aldı. Ne yaptığını görmüyordum ama, herhalde üzerindeki kâğıdı açıyordu, başka ne olabilir ki?"

Starkey'in nereye varmak istediğini anlamaya başlamıştım.

"Üzerindeki kâğıt. Açtıktan sonra fırlatıp attıysa parmak izi bulabiliriz" dedim.

Yokuşun başından başlayarak aramaya girişiyordum ki Starkey bağırdı, "Dur bakalım Cole! Geri çekil! İzleri bozma!"

"Belki kâğıdı bulabilirsiniz."

"Üstüne basacak, toprağa bulayacak ya da yaprakların altına gömeceksin. Çekil oradan! Ben ne yapacağımı bilirim. Caddeye çık ve orada kal."

Starkey Bayan Luna'nın kolunu tutuyordu. Öylesine dikkat kesilmişti ki benim orada olduğumu unutmuştu.

"Hatırlamak için kendinizi zorlamayın Bayan Luna. Rahat olun. Bunları yaparken nerede olduğunu bana gösterin. Nerede duruyordu?"

Bayan Luna karşıya geçerek o gün minibüsünün durduğu yere yürüdükten sonra bizden tarafa döndü. Hatırlamaya çalışıyor, bir o yana bir bu yana bakıyordu. Parmağıyla bir yer gösterdi.

"Biraz sağa gidi. Biraz daha. Evet orada duruyordu."

Starkey oraları biraz gözden geçirdikten sonra daha iyi görebilmek için yere çömeldi.

Bayan Luna, "Evet, eminim tam orada duruyordu" dedi.

Starkey dengesini sağlamak için elini yere dayadı ve gözleriyle ortadaki taradı.

Bayan Luna'ya yavaşça sordum, "Bureya geldiğinizde siz kaçt, sekiz mi, dokuz mu?"

"Dokuzu geçiyordu. Belki dokuz buçuk. Öğle yemeği servisini hazırlamamız gerekiyordu."

Dokuz buçukta hava ısınırken vadinin derinliklerinden yarıkaya doğru bir esinti başlamış olmalıydı, şimdi olduğu gibi.

"Starkey soluna bak. Rüzgârın o tarafa doğru esiyor olması gerekir."

Starkey soluna baktı. İleri doğru bir adım attı; tekrar sola baktı. Çalılan ve sarmaşıkları bir kenara ittikten sonra biraz daha emekledi. Hareketleri öyle ağırdı ki bal küplüne düşmüş sanırdınız. Avucuna biraz toprak alıp parmaklarının arasından savururken tozların hangi yöne doğru uçtuğuna baktı. Sonra o yöne doğru gitti, adamaklı sola, dönemecin kenarına gittikten sonra iyice yavaşlayıp durdu.

"Ne var?" dedim.

Bayan Luna ile birlikte hemen yanına koştuk. Seffaf plastikten bir puro kâğıdı, sararmış kuru otların üzerine yapışıp kalmıştı. Toz içindeydi, üzerinde altın yaldızlı kirmizi bir bant vardı. Herhangi bir yerden uçup buraya gelmiş olabileirdi. O adam gelmeden önce de, sonra da burada olabildi; fakat tabii o da atmış olabilirdi.

Kâğıda dokunmadık, hatta pek fazla yaklaşmadık bile. İşğin ağırlığından bile etkilenip kaybolacakmış gibi, öylece durup gölge yapmıştık. Sonra John Chen'e seslendik.

geçen süre: 43 saat, 56 dakika

John Chen'in Lovelorn'a Verdiği Nasihat

Chen'in ilk yaptığı şey ayakları izlerinin, meşe ağacının arkasındaki ezilmiş çimlerin ve tütün topraklarının en yoğun olduğu alanın yanına küçük bayraklar dikmek oldu. Adamın

birinin bu topokdan bırakması onu pek fazla etkilememiş, fazla dğinc bulmamıştı. İki yıl önce ünlü dansçı Fred Astaire'in adıyla anılan bir mücevher hırsızının bıraktığı izlerin peşine düşmüş biriydi o: Hancock Park semtindeki büyük köşk ve malikânelere masallat olan bu hırsızın silindir şapka, rugan pabuçlar ve frakla işe çıktığı biliniyordu. Evlerin ikisinde bulunan gizli kameralar Fred (!)'in odadan odaya dolaşırken halıların üzerinde zarif ayak hareketleri yapıpını gösteriyordu. Öylesine ilginç ve karizmatik biriydi ki Times dergisi onun *Kelepečeli Azıklar* (*It Takes A Thief*) filminde Cary Grant'ın canlandirdiği ünlü yakışıklı kedi hırsız geleneğini yeniden canlandirdiğini iddia etmeye bile başlamıştı. Fakat derginin belirtmediği bir şey vardı: Fred (!) her girdiği evde kartvizitini sunarcasına izler bırakıyor, atlayıp zıplarken yere hızlı düşüşler yapıyordu. Bu da filmdeki kahtamana pek yakışmayan bir durumdur; ne karizmatik, ne çarpıcı sayılmaz. Kedi hırsız Fred (!)'in girip çıktığı on dört suç mahallinde sabırla kanıt toplamış, iz sürmüştü, çizimler yapmış bir uzman olan Chen için birkaç tütün kopeğinin ne önemi olabilirdi?

Hazırlıklarını tamamlayan Chen, hepsinin ölçüsünü alıp çizimlerini yaptı. Her kanıt için ayrı bir numara vermiş ve çizdiği grafikte her sayıyı yerli yerine koymuştu. Böylece Chen, polisler ve savcılar her kanıtın nerede bulunmuş olduğunu tam olarak bileceklerdi. Her şey ölçülmeli ve sonuçların hepsi kaydedilmeliydi. Son derece sılcı bir işli ve Chen bunu tek başına yapmak zorunda kaldığı için öfkeliydi. Evet, SID bir kriminoloji uzmanı göndereceğini bildirmişti. Lâhalde şu kendini beğenmiş Lorna Bronstein gelecekti. İnkâr bu saatler sürebilirdi.

Cole gelip onu zorla çekip alana kadar Starkey, Chen'e elinden geldiğince yardım etmişti. Starkey yamandı doğrusu. Chen, kız bomba uzmanı olarak çalışmaya başladığı günden beri tanıyor ve biraz suska ve biraz at suratlı olsa da ondan hoşlanıyor, onu yemeğe davet etmeyi düşünüyordu.

John Chen seks konusıyla epey ilgiliydi; hem de yalnız Starkey ile bağlantılı olarak değil. Evde, laboratuvarı, araba kullanırken konu hep aklına düşerdi; her gördüğü kadını ne kadar seksi olduğunu düşünerek değerlendirir, gittikçe aşağıya inen standartlarına (dilemciler seçici olamazdı) uymayanlara hemen 'domuz' sıfatını yakıştırmıyordu. Bu, her yerde her durumda olabilirdi: cinayet, intihar, kurşunlanma, bıçaklanma, tecavüz, ölümle sonuçlanan trafik suçu soruşturmaları sırasında ve hatta morgda. Her sabah kafası seksle dopdolu uyanır ve deyim yerindeyse, içinde yanan ateşi büsbütün alevlendiren sabah programlarını izlerdi. Sonra da işine gitmek için o alevleri körükleyenlerin cirit atığı yollara düşerdi. Kent onlarla doluydu: Görmüş geçirmiş, tecrübeli ev kadınlardan ve seks düşkünü film sanatçılarının erkek avına çıktıkları Los Angeles caddelerinde YALNIZ Chen bir türlü muradına erememişti! Gerçi gülmüş rengi Boxster otomobili hayli ilgi çekerekdi (zaten sırf onun için böyle bir araba almıştı) ama, alımlı bir piliç Alman malı aşk füzelerinin içinde oturan bir doksan boyundaki alımlı kıloluk, dört göz herifi, yani onu görür görmez hemen başını öte yana çevirirdi. Bu da insanın fena halde bozulmasına yetirdi.

John seks fantezilerine kapılarak o kadar çok zaman harcamıştı ki bazen iktidarsız kalacağını bile düşünürdü; her neyse bu ölümü düşünmekten iyiydi.

Starkey onun yatağa atmayı düşündüğü 'ilk on' listesine dahil değildi ama, domuz da sayılmazdı. Chen bir kez onu Porsche'siyle gazdirmeyi teklif etmiş; Starkey de eğer arabayı kendisi kullanırsa geleceğini söylemişti. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi...

Fakat şimdi bir kez daha düşününce belki kızın isteğini yerine getirsem fena olmaz diyordu.

Dalmış, ciddi ciddi bunları düşünürken Starkey'in kucuna toplayıp hemen harekete geçmesini emreden sesi duyuldu.

"Çabuk ol John! Hemen buraya gel."

Cadı kan. Böyle emreder durur.

Yanlarına vardığında onları gizli hazineleri bulmuş iki küçük çocuk kadar heyecanlı bir ot kümesinin tepesinde diktirirken buldu. Yanlarında da emekli olma zamanı gelmiş bütür bir Latina vardı, Chen hemen kararını verdi. Dönmüz.

"Ne bağırıp duruyorsun? Yapacak bir şüru işim var."

"Ses tonuna dikkat et, sonra gel de şuna bak!"

Cole diz çöküp Chen'e otların arasında duran bir şeyi gösterdi,

"Starkey puro sarmakta kullanılan bir kâğıt parçası buldu. Adamın olduğunu tahmin ediyoruz."

Chen daha iyi inceleyebilmek için gözlüklerini çıkardı. Pek hoş bir pozisyon değildi ama gerekliydi. Burmu toprakları birkaç santim ötede öyle dururken gülünç olduğunu düşünüyor, ama kâğıdı da görmek istiyordu. İki kez katlanmış olan özel kâğıtta altın yıldızlı kırmızı bir bant vardı. Kâğıt biraz bozulmuş gibi olmuştu belki ama bant pırlı pırlık, halbuki kırmızı çabuk solan renklereydi. Buraya atılmasının üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olduğu anlaşıyordu. Kâğıdın üstüne birikmiş olan ince toz tabakasının altında bazı izler varmış gibi görünüyordu.

Chen bu izlerin ne olabileceğini düşünürken Starkey, Bayan Luna'nın şüpheli kişiyi bir puroyla oynarken gördüğünü; fakat puronun kâğıdını açtığına ya da fırlatıp attığına şaşılmadığını anlatıyordu.

Chen dinliyor gibi görünüyordu ama, Starkey'in Cole'e bakarak gülümsemesine ve ilde bir ortama varmasına ifrit olmuştı.

Öfkesini belli etmemeye çalışarak ciddi bir sesle konuştu, "Tamam. İnceleyelim bakalım. Gidip aletleri alayım."

"İnceleyeceksin tabii. Bunu doğrudan Glendale'e götürüyoruz. Bak bakalım üzerinde parmak izi var mı?"

Chen acaba yeniden içmeye mi başladı diye düşündü.

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Bronstein geliyor, yola çıkmış."

"O salak Bronstein'ı beklemek istemiyorum. Burada önemli bir şey bulduk John. Hemen Glendale'e gÖrÖrelim sonra otamıza atıp bekleyelim!"

Chen kendisine destek çıkmasını umarak Cole'e baktı fakat adamın gözlerinde psikopat bir canınınkinden benzeyen parıltılar vardı. Bunların ikisi de içmiş galiba diye düşündü.

"Suç mahallini terk edemeyeceğimizi biliyorsun. Hadi Starkey, şimdi bırakıp gidersen, zincirli halkalarını kırmış oluruz, tüm kanıtlar haybeye gider. Bu da mahkemece pek hoş karşılanmaz."

"Riski göze alıyorum ben."

"Ama risk almaya değmez. Yani, kadın adamın purosunu kâğıdını çıkartıp yere attığını görmüş olsaydı, durum değişirdi. Ama bundan emin değiliz. Kâğıdı herhangi biri atmış olabilir."

Starkey, Bayan Luna'nın ıstılaması için Chen'i bir kenara çekerken adam tasmaı bir köpek gibi peşinden gidiyordu. Belki de aralarında bir ilişki vardı.

Starkey alçak sesle, "Parmak izlerini incelemeden bunu bilemeyiz" dedi.

"Belki parmak izi bulamayacağız. Bütün görünen kâğıdın üzerindeki lekeler. Bunların parmak iziyle bir ilgisi olmayabilir."

Chen böyle yalvarıyor gibi konuşmaktan nefret ediyordu; ama kez inatçısının tekiydi. Burasını başına birini koymadan bırakıp gitmek SID ve Los Angeles Polisinin kurallarına aykırıydı.

"O tepenin yamacında bulduğumuz şeylerin hiçbirini bunun kadar önemli olamaz. Evet, John bunu o adam atmamış olabilir, belki atmamıştır. Ama gene de birkaç küçük karut bile

bulabilirsen belki adamın kimliği ortaya çıkar ki bu da bizi çocuğu bulmaya bir adım daha yaklaştırmış olur.”

“Beni işten atılmaya bir adım daha yaklaştırmış olacağı kesin.”

Chen endişeliydi. Starkey treyler parkındaki patlamadan sonra kendini ve mesleğini mahvetmek için elinden geleni yapmış, bomba bölümündeki ve CCS'deki görevinden uzaklaştırılıp çocuk suçları masasında kenarda köşede kalınış pasif bir göreve atanmıştı. Şimdi de belki kendi ölüm fermanını imzalıyor ya da belki işten atılmak istiyordu. Chen nefesini koklamak için yanına yaklaşınca kız onu sertçe geri itti.

“Kahrol emil içki içmiyorum.”

Cole da, “John” diye seslendi.

Chen'in kaşları çatıldı. Tamam işte bela geliyor diye düşündü. Cole herhalde kaçma bir tekme atacağını söyleyerek onu tehdit edecekti; hem Cole, hem de dostu Pike. Chen Cole'un Starkey'le yatıdığından emindi; hatta belki Pike da aynı şeyi yapmaktaydı.

“Onun dediğini yapmayacağım.”

Cole, “Eğer bu kâğıt işimize yararsa onu senin bulduğunu söylersin.”

Starkey Cole'e bakıp kabul ettiğini göstermek için başını salladı.

“Tabii, eğer John öyle istiyorsa tamam. Bu olayın doruk noktası olabilir beyler, akşam haberlerinde garanti yer alacaktır.”

Chen şöyle bir düşündü. Geçmişte Cole ve Pike'ın verdikleri ip uçlarından epey yararlanmıştı. Terfi etmiş ve skamiye almıştı; bir keresinde de neredeyse ölüyordu. Evet, neredeyse! Bayan Luna'nın konuştuklarını duyup duymadığını anlamak için o yana baktı; kadın hayli uzaktaydı.

“Aşağıdaki kanıtları kaybetmeyi göze alıyor musunuz?” diye sordu.

Starkey'in telsizi ötüp duruyordu ama o aldırmadı.

"Bütün istediğim şu çocuğu bulmak. Eğer geç kalırsak oradan elde edeceğimiz hiçbir kanun beş paralık değeri olmayacaktır."

Cole uzun uzun Starkey'e baktıktan sonra Chen'e dönerek, "Bize yardım et John" dedi.

Chen şöyle bir düşündü: Evet zayıf da olsa bir olasılık vardı. Zaten meşe ağacının altında gördüklerinin hiçbir haydudun kimliği hakkında kesin bir bilgi verecek nitelikte değildi; ama kâğıt bunu yapabiliirdi. Evet, olasılık pek yüksek değildi ama, umudu yaşatan olasılıktır değil müydü! Örneğin John akşam haberlerinde adından söz ettirmeyi umuyordu Çocuğu bulmak da küçümsenecek bir şey değildi elbette.

Starkey'in telsizi gene ötüncü kız çareyi kapatmakta buldu.

Chen kararını verdi.

"Eşyalarını toplayayım "

Starkey, Chen'in o güne kadar görmediği kadar sevimli bir gülüşle elini Cole'ün omzuna koydu ve orada tuttu. Chen kanıt topladığı araç gerecini almak üzere yamaçtan aşağıya doğru koşarken, Starkey Cole'e biraz daha sulasırsa ortalığı seiler kaplayacak diye düşünüyordu.

Bir Olay ve Şahidi

Bir gece önce Ben'i evin yan tarafında yakalayıp içeri getirdikten sonra, Mike yeşil bir sporcu çantasından bir cep telefonu çıkartıp evin başka bir köşesine gitti. Eric ve Mazi çocuğu oturma odasında yerde oturmaya zorladılar. Mike geri gelerek telefonu Ben'in ağzından birkaç santim ötede tuttu. Çocuk hâlini öteki ucunda birisinin dinlediğini tahmin etmekte zorlanmadı.

Mike, "Adını ve adresini söyle" dedi.

Ben avazı çıktığı kadar, "İMDATI İMDAT, YARDIM EDİN" diye bağırdı.

Eric hemen ağzını eliyle kapattı. Ben yardım çağırdığı için ona bir şey yapmalarından korkuyordu fakat Mike telefonu kapatıp gülmekten başka bir şey yapmadı.

"Ah, bu çok iyi oldu "

Eric Ben'in yüzünü eliyle iyice sıkıştırarak ağzını kapattı. Ben'in kaçmayı neredeyse başararak kendisini berbat duruma düşürmesine ramak kalktığından öfkesi hâlâ geçmemişti; suratının rengi saçlarıyla aynıydı; kıpkırmızı!

"Bağırmanı bırak, yoksa kafanı koparırım."

Mike, "Sen de kafalara takmışsın. Yardım isteyip bağırması çok iyi oldu. Şunun suratını sıkmayı bırak."

"Komşuların duymasını mı istiyorsun?"

Mike cep telefonunu çantaya geri koyup içinden bir puro aldı. Gözleri Ben'de düşünürken bir yandan da puronun üzerindeki kâğıdı çıkartıyordu.

"Bir daha bağırmayacak. Değil mi Ben?"

Ben kuvranmaktan vazgeçti. Korkuyordu ama başına hayır anlamında sallamaktan çekinmedi. Eric elini çocuğun yüzünden çekti.

Ben, "Telefondaki kimdi?" diye sordu.

Mike ona aldırmadı, Eric'e bakıyordu.

"Onu odaya götür. Eğer bağırmaya başlarsa gene koltuya kapat."

"Bağırmayacağım. Telefondaki kimdi? Annem mi?"

Mike ne o soruya ne de çocuğun öteki sorduklarına yanıt verdi. Eric onu pencereleri enli tahta parçaları çakılarak kapatılmış boş bir odaya kilitledi ve uyumasını söyledi; ama Ben uyuyamıyordu. Penceredeki tahtalardan birini yerinden sökmeyi denedi fakat başaramadı; sınırsız çakılmış. Geceyi kapının dibine kıvrılıp aralıktan adamların konuşmalarını duymaya çalışarak geçirdi. Bir ara Eric ve Mazi'nin güldüklerini duydu. Dikkat kesilerek kendisine ne yapmayı planladıklarını öğrenmek istedi ama onun adını bir kez bile anmadılar. Afrika ve Afganistan'dan söz ettiler; adamın birinin bacaklarını nasıl kesiklerini anlatıklarını duyunca Ben kapıyı dinlemekten vazgeçip gecenin kalan bölümünü gardiobun içinde saklanarak geçirdi.

Sabahın ilerlemiş bir saatinde Eric kapıya açtı.

"Hadi gidiyoruz. Seni evine bırakacağız."

Bu nasıl olmuştu? Demek bu kadar basit! Onu salvereceklerdi. Ben adamın doğru söylediğinden kuşkuluydu, ama evine gitmeyi o kadar çok istiyordu ki inanmak içine geldi. Eric ona tuvalete gitmesini söyledi, sonra odadan odaya geçerek garaja

yöneldiler. Eric'in üzerinde ekose desenli bol bir gömlek vardı, arkasındaki pantolonunun içine sokmamıştı. Garajın kapısını açmak için uzanırken Ben belindeki labancaya lark etti; dün bunu taşımıyordu diye düşündü.

Garajda keskin bir boya kokusu vardı. Kamyoneti kahve-rengiye boyanmış, kapılarının üzerindeki yazıyı silmişlerdi. Mavi direksiyonun başında beklemekteydi. Mike ortalarında görünmüyordu. Eric Ben'i kamyonetin arka tarafına götürdü.

"Sen ve ben arkaya bineceğiz. Şimdi dinle: Eğer kupında-madan oturup sesini çıkarmıyacaksan seni bağlamayacağım. Kırmızı ışığa rastlayıp durduğumuz zaman bağınıp çağırmaya kalkarsan seni bağlayıp şu torbanın içine sokarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet elendim."

"Bu işin şakası yok. Bir tenslik olur da polis kenara çekmemizi söylerse gülümseyip eğleniyor gibi görüneceksin. Bunları becerirsen evine kavuşursun. Tamam mı?"

"Evet elendim."

Ne söylesene kabul edecekti, tek isteği eve dönmekti.

Eric onu kucaklayıp kamyonete bindirdi ve kapağı çekti. Mavi arabayı çalıştırırken garajın kapısı gürültüyle açıldı. Eric cep telefonuna konuştu, "Gidiyoruz."

Geride geri giderek caddeye çıktılar, yokuştan aşağıya inmeye başladılar. Kamyonetin arka kısmında bir yedek lastik, bir tomar yapıştırma bandı ve birkaç parça paçavradan başka bir şey yoktu. Eric kucığında cep telefonuyla lastiğin üzerinde oturuyordu; Ben'i de hemen yanına oturtmuştu. Ben sokakların alep geçtiğinden başka pek bir şey görmüyordu. Dün gece anlattıkları şu bacak kesme olayı gerçek mi acaba diye düşünmekten kendini alamıyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Seni evine götürüyoruz. Önce bir adamla buluşmamız gerekiyor, sonra eve gideceksin."

Ben, onun böyle konuşma neredinin yolda kendisine zorluk çıkarmamasını sağlamak olduğunu düşünüyordu. Kamyonetin arka kapısına bakarak eline fırsat geçer geçmez atlayıp kaçmaya karar verdi. Ön tarafa dönünce Mazi'nin dikiz aynasından ona baktığını fark etti. Zenci gözlerini Eric'e çevirerek, "Bu kaçacak" dedi.

"Hadi canım, sakın sessiz duruyor işte."

"Gene elimizden kaçarsa Mike bizi öldürür."

"Onun gibileri her şeyi çok ciddiye alır. Her şey yolunda işte. Bek, çocuk sakın. Sakın misin çocuk?"

Ben, 'onun gibiler'in kim olduğunu ve sözünü ettiği kişinin Mike olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Hi, hi!"

Mazi'nin gözleri biraz daha Ben'in üzerinde kaldıktan sonra yola çevrildi.

Tepeden kıvrılarak indiler, Ben'in hiç bilmediği bir cadde-den geçtikten sonra ana yola çıktılar. Günlük güneşlik aydınlık bir gündü, trafik akıcıydı. Çocuk Capitol Plak binasını gördü, sonra da Hollywood yazan işareti.

"Bu bizim evin yolu değil."

"Önce birini göreceğiz dedik ya."

Ben bir kez daha arka kapıya dikkatle baktı. Sıkıca kapatılmıştı ama, kilit talem yoktu. Mazi gözetliyor mu diye baktı; hayır, bu kez adamın gözleri yoldaydı.

Ön camdan balonca karşılarda beliren kent merkezindeki gökdelenler Afrika düzlüklerinde dolanan zırafaları anımsatıyordu. Mazi bir elini parmaklarını açarak havaya kaldırdı. Eric telefonu aldı.

"Beş bitti."

Kavşaga yaklaşıncaya anayoldan ayrılmak için yavaşladılar. Ben'in göbeği arka kapıdaydı. Önlerindeki rampanın ardında trafik ışıkları ya da dur işareti olabiliirdi; kamyonetten çıkabilirse

yoldaki arabalarda bulunan insanlar onu göreceklerdi. Eric'in ona aleş edip vuracağını sanmıyordu. Peşinden koşacaklı, fakat yetişip onu yakalasa bile insanlar işe kapışıp polise haber vereceklerdi. Çok korkuyordu ama gene de deneyecekti. Tek yapılacak şey kolu çekip kapıyı itmektir.

Kamyonet rampanın bitimine gelip yavaşlamıştı. Ben kapıya doğru yanaşmaya başlamıştı ki Eric, "Ağır ol bakalım" dedi.

Adamların ilaşı de ona bakıyordu. Eric kolundan tuttu.

"Biz aptal değiliz, ufaklık. Şu Afrikalıyı görüyorsun ya, o insanın beyninden geçeni okur."

Mazi gözlerini yeniden yola çevirmişti.

Rengi solmuş, eski görünümülü depoların arasından geçerek küçük bir köprü aşılar; sonra üzerlerine boyayla resim ve şekiller çizilmiş, çevreleri metal çitle çevrili binaları geride bırakarak ilerlediler. Ben pek iyi göremiyordum ama, ona binalar boş ve terk edilmiş gibi gelmişti. Araba durdu.

Eric telefona, "Kartal kondu" dedi.

Bir süre öteki uçtakini dinledikten sonra telefonu kapattı. Ben'i kapının yanına doğru çekerek, "Şimdi kapıyı açacağım ama, dışarı çıkmayacağız. Salın bir debük yapma" dedi.

"Beni evime götüreceğini söylemiştin."

Eric çocuğun kolunu daha fazla sıktı.

"Eve gideceksin. Fakat önce bu işi halletmemiz gerek. Kapıyı açtığım zaman iki otomobil göreceklerin. Mike da burada, başka bir adam daha var. Bağırma ya da kaçmaya çalışma sakın, canına okurum. Öteki adam senin iyi durumda olduğunu görmek istiyormuş. Sorun çıkarmaz uslu durursan seni ona teslim edeceğiz o da evime götürecektir. Anladın mı?"

"Evet. Evime gitmek istiyorum."

"Tamam. Başlıyoruz."

Eric kapıyı açtı.

Yüzüne çarpan güneş ışıkları Ben'in gözlerini kamaştır-mıştı. Sessizce, kımıldamadan durup bekledi. Birkaç metre ötede park etmiş iki arabanın önünde Mike Ben'in tarıma-dağı lri yan bir adamla dikilmiş duruyordu. Adam Ben'in gözlerinin içine bakıp başını salladı; bununla her şeyin yolunda olduğunu göstermek istemişti. Mike o sırada telefonda biryle konuşmaktaydı.

"Tamam. Kendisini veriyorum."

Telefonu elinden bırakmadan yanındaki adamın kulağına tuttu.

Adam, "Evet çocuğu görüyorum. Hiçbir şey yok; canlı ve hareketli" dedi.

Mike telefonu kendi ağzına yaklaştırdı.

"Duydunuz mu?"

Durup dinledi, sonra gene konuştu

"Şimdi şunu dinleyin bakalım "

Sonra o kadar hızlı hareket etmişti ki Ben lri yan adamın kafasına tabancasını dayayıp tek el ateş ettiğinde ne olup bittiğini anlayamamıştı. Hiç beklemediği bu patlama sesi çocuğun yerinden sıçramasına neden oldu. Koca adam arabasına doğru kayıp yere yığıldı. Mike telefonu tabancasının yanına tutarak bir kez daha ateş etti. Ben kaburga kemiklerinin kırılacak gibi sıkıştığını hissedip acıyla inledi, Eric onu sımsıkı kavramıştı.

Mike telefonla konuşmaya sürdürüyordu.

"Duydun değil mi? Bana gönderdiğin enayiı öldürürken çıkan sesi kastediyorum. Anlaşma falan yok, bir şans daha tanımayacağım - zaman azalıyor."

Telefonu kapatıp cebine yerleştirdi. Kamyonetin yanına yaklaştı. Ben kıvranıp duruyor, kısıkaçtan kurtulmaya çabalı-yordu ama Eric bırakmadı.

"Uslu duruyor mu?"

"Uslu, uslu! Kahrnetsin. Yaptığın m0thişt1. İyi çok ciddi tutuyorsun."

"Artık anlaşıldır."

Sonra ondan hiç umulmayan bir şeffakle çocuğun başını okşadı. Ben dehşetle gittikçe derinleşen bir kan gölünün ortasında yatan cesede bakmaktayım.

"İyi bir çocuksun sen evlât, çok iyisin."

Mike çocuğun sol ayağındaki ayakkabıyı çıkardı. Eric Ben'i kucağına alarak kamyonetten çıkardı, cesedin yanından geçerek Mike'in arabasına götürüp arka koltuğa oturttu, kendisi de yanına geçti, Mazi de önceden gelip direksiyonun başına yerleşmişti. Araba hareket etti, üçü Mike'i cesedin başında bırakarak oradan uzaklaştılar.

BÖLÜM ÜÇ

Ormandan Çıkış

geçen süre: 44 saat, 17 dakika

Bayan Luna'yı minibüsüne geri götürdüğümüzde şans ikinci kez yüzümüze güldü. Gerçi Ramon Sanchez onun söylediklerine yeni bir şey katmamıştı ama Hector Delarossa adlızgara ustası genç, kamyonetin yalıtı ve modelini anlatmıyordu.

"Evet, evet altmış yedi model Ecoline serisinden bir Ford'du; ön camın sol tarafında bir çatlak vardı, farların kenarındaki metaller paslıydı; tekerlek kapakları da yoktu."

Tekerlek kapakları yok mu?

Adamları tarif etmesini istedim ama ikisini de hatırlamadığını söyledi.

"Farların kenarındaki metallerin pasını görüyorsun da adamları tarif edemiyor musun?"

"Tuhaf, dı mı? Ben ve kardeşim Jesus, ikimiz de mekanik kafalıyızdır, anlarsın ya? Altmış dört model bir arabayı yeniliyoruz. Web sitemiz bile var. İstersen bir göz at da gör."

Starkey kamyonetin modelini ve markasını topladığımız öteki bilgilere eklenmesini sağladıkları sonra Glendale'e doğru yola çıktık. Chen önceden gitmişti.

Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Bilimsel Araştırmalar Bölümü ile Bomba İhbarı Merkezi ana yolun kuzeyinde kalan

geniş bir araziye yayılmış olan tesisleri paylaşıyorlardı. Az katlı yayvan binalar ve geniş park alanı bana banliyölerdeki lise binalarını anımsattı. Tabii onlarda bomba imhasında kullanılan araçlar ve özel siyah giysileriyle dolanan polisler görülmediğini biliyorum; genellikle demek istedim, yani.

Arabamızı yan yana park ettikten sonra Starkey beni SID'in bulunduğu bölüme götürdü. Bu arada Chen'in arabasının da park yerinde durduğu gözümünden kaçmamıştı. Starkey'in eliyle çıktığı selam danışma masasının önünden geçmemize yetti; dört-beş ayrı çalışma bölümünün birbirinden ayrılmış olduğu bir laboratuara girdiğimizde birkaç kriminoloji uzmanı ve laboratuvar teknisyenlerinin dönen koltuk ya da taburelere oturmuş çalıştıklarını gördüm. Amonyak kokusuna benzeyen keskin koku gözlerimi yakmıştı.

Starkey buraların sahibiymiş gibi salınarak önümden gidiyordu.

"Bakın kim geldi! Bomba düştü bomba!"

Teknik elemanlar kalalarını kaldırıp gülümseyerek yanıt verdiler. Starkey uzun bir süre önce oralardan ayrılmış gitmiş çok sevilen bir abla edasıyla herkesle şakalaşıp eğleniyordu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez bu kadar neşeli ve rahat görüyordum.

Beyaz bir önlük giyip lastik eldivenler takmış olan Chen de cam bölmeli odalardan birinde çalışmaktaydı. Bizi görünce saklanmak istiyormuş gibi boynunu yakasının içine çekip kumbarasını çıkardı; sonra el salladı.

"Ammma da şamata yaptın! Herkes geldiğimizi anlayacak. Sertene bir de hehe! Çir ban!"

"Duvarlar cam zaten John, bilmemeleri olanaksız. Sen söyle bakalım neler yaptın?"

Chen bulduğumuz puro senleri kâğıdı uzunlamasına keserek beyaz bir kâğıdan üzerine yapıştırmıştı. Oturduğu masanın karşı kenarındaki dolapta rengârenk tozlarla dolu kavanozlar, cam damaklıklar, tüpler, şeffaf bant makasları ve

kadınların makyaj yaparken kullandıklarına benzeyen yumuşak fırçalar duruyordu. Puro kâğıdının uç kısmına beyaz bir toz sürülmüştü, üzerinde de küçük kahverengi benekler görülmüyordu. Bunların parmak izi olduğu anlaşılmakla birlikte çizgilerin pek net olduğu söylenemezdi. Bence pek fena görülmüyordu ama Starkey bakar bakmaz suratını buruşturdu.

"Ne baktan şey bu böyle. Sen burada iş mi yapıyorsun, yoksa o beyaz önlüğün içine gömülmüş saklanmakla mı meşgulsün John?"

Biraz daha büzülüp eğilen Chen neredeyse masanın altına girecekti.

"Başlayab daha on beş dakika oldu. Pudra ya da ninhidrin kullanarak bir sonuca varılabilir mi diye bakıyordum."

Gördüğümüz o beyaz renkli pudra alüminyum tozu, kahverengi benekler de ninhidrin denilen kimyasal bir maddeymiş. Bunlar bir insan herhangi bir yere dokunduğunda orada bırakmış amino asitlerin üzerine sürülünce reaksiyona girmiş.

Starkey eğilip dikkatli bir incelemede bulunduktan sonra Chen'in yüzüne sen salaksın dermiş gibi bakarak kaşlarını çatı.

"Bu, günlerce güneşte kalmış bir madde; üzerine toz ekip incelemek için fazla yıpranmış ve eskimiş!"

"Evet ama; sonuca varmak için en hızlı yol bu olduğuna göre; denemeye değer diye düşünmüştüm."

Starkey hafiften bir homurdandı; fakat hızlı sonuç almak-tan hoşlanan biri olduğu için pek fazla bir şey söyleyemedi.

"Ninhidrin pek işe yaramışa benzemiyor."

"Güneş ışıq, çevrede uçan tozlar belki de amino asitleri silip götürmüştür. Dedğim gibi denemekte yarar vardır diye düşünmüştüm ama sanırım zamlamam gerekecek."

"Ööl! Ne kadar süre?"

"Zamlamam gerekecek de ne demek?" diye araya girdim.

Şimdi de Chen bana aptalcaymışım gibi bakıyordu. Üçümüz arasında zincirleme bir aptallık yaşıyordu; en uçtaki halka da bendim

"Parmak izinin ne olduğunu bilmiyor musun sen?"

Starkey, "Ders vermeye başlayacağına şu lanet şeyi zamlılasana!"

Gösteriş yapması engellenen Chen bayağı bozulmuş olduğundan terslendi. Ama çalışırken bir yandan da anlıyordu; insanoğlu ne zaman nereye dokunsa gözle görülmeyen bir iz kalırmış. Bu izin bileşimi büyük miktarda su ise de içinde amino asit, glikoz, laktik asit ve peptik maddeler de bulunmuş –Chen bunlara organik maddeler diyordu. Bu maddeler nemli kaldıkça pudralama tekniği iyi sonuç verirmiş; çünkü su pudrayı tutar; böylece parmak izindeki kıvrımlar, çizgiler ve lepecikler net olarak görünürmüş. Ama zaman geçince buharlaştığı için sadece organik maddeler kalırmış.

Chen purodan düşen kâğıdı iğnelediği yerden çıkardı, sonra cımbızla alıp dış kısmı üstte kalacak biçimde cam bir kaba yerleştirdi ve kabı camlı bölmeye koydu.

"Şimdi burada, az miktarda süper zamlı kaynatacağız, çıkan buhar elimizdeki numuneyi nemlendirecek ve kimyasal reaksiyon sonucu parmak izinin çevresinde yapışkan beyaz bir çizgi oluşacak."

Starkey, "Zamlı buhar çok zehirlidir. Onun için bunu kapalı, özel bir yerde yapması gerekiyor" dedi.

Adamın ne yaptığı ya da nasıl yaptığı umurunda değildi; yeter ki bir sonuç alınabilsin.

"Bu iş ne kadar sürer?" diye sordum

"Pek çabuk bitmez. Genellikle zamlı kaynatmak için alev kullanırım ama, biraz sodyum hidroksit katarsam daha çabuk sonuç alabiliriz."

Chen cam kabı suyla doldurduktan sonra puro kâğıdının içinde durduğu bölmeye, ona yakın bir yere yerleştirdi. Karşısında bulunan raflarda duran şişelerden birini seçip aldı; içindeki sıvı suya benziyordu; renksiz ve saydamdı.

Starkey, "Ne kadar sürecek John?" diye sordu

Chen'in bize aldıracağı yoktu; süper zambın içine sodyum hidroksiti damlatarak camlı bölmeyi kapattı. İçerde kalan madde hafiften kaynamaya başlamıştı; bir patlama ya da parlayıp alevlenme olmadı. Chen bölmedeki küçük vantilatörü çalıştırıp geri çekildi.

"Ne kadar sürecek?"

"Belki bir saat belki daha çok. Başında beklemem gerekiyor. Reaksiyon fazla olursa izler bozulabilir."

Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu; işin körüsü, doğru dürüst bir sonuç alıp alamayacağımızı bile bilmiyorduk. Danışma bürosunun bulunduğu salondaki maki-neden kendime bir diyet kola aldım, Starkey de bir-gazoz seçti. Sigara içebilmesi için içeceklerimizi alarak dışarıya çıktık. Glendale sakin ve sessiz bir yerdi; Tepemizde Verdugo dağları, aşağıda önümüzde Santa Monica'nın tepeleri uzanı-yordu. Dağların arasındaki vadide, Los Angeles nehrinin da-ralıp sığışarak kente doğru yöneldiği yerdeydik.

Starkey kaldırımın kenarına oturdu, ben de yanına. Kar-larında Ben'i canlı ve sağlıklı olarak canlandırmaya çalışıyor-dum ama görünümün önünden korku dolu suratlar ve gölgeler geçiyordu.

"Gittamon'u aradın mı?"

"Arayıp da ne söyleyeceğim? Suç mahallini bırakıp olaya karışması yasaklanan adamla buraya geldiğimi mi? Sırası gelmişken o adamın sen olduğunu da belirteyim."

Sigarasının külünü silkeli.

"John bir sonuç aldıktan sonra ararım. Aslına bakarsan Gittamon beni arayıp duruyor ama ben cevap vermemeye kararlıyım. Bekliyorum."

"Dinle! Sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Teşekkürüne gerek yok, ben işimi yapıyorum."

"Herkesin bir işi var ama kimse onu yapmak için canını dişine takmıyor. Ben sana teşekkür borçluyum. Bu işin sonu ne olursa olsun sana olan minnetim azalmayacak."

Starkey sigarasından bir nefes daha çekup park yapmış arabaların tepesinden bana bakarak gülümsedi. "Çok güzel Cole. Şimdi ne halt etmeyi planlıyorsun bakalım?"

"Bir şey planladığım falan yok."

"Öyle mi? Çok yazık!"

Cebinden beyaz bir tablet çıkartarak ağzına attı.

Zeka numarası çekerek konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Starkey, onlar nane şekeri mi yoksa uyuşturucu bağımlısı mı?"

"Mide ilacı. O bombayla yaralandığımdan beri midemde sorun var. Sık sık asit giderici almak zorundayım. O gün sadece dışardan aldığı yaralarla kalmadım; iç organlarım da harap oldu."

Yaralanmak ha! Treyler parkında pailayan bombayla parçalanıp ölümün eşiğinden dönmeye mi yaralanmak di-yordu bu luz! Birden çok utanmışım

"Özür dilerim Öyle konuşmamalıydım."

Omuzlarını silkip elindeki izmariti lırlatıp atarken, "Bu sabah bana bandı niçin sana kendim getirip vermediğimi sormuşsun" dedi.

"Önemi yok. Sadece neden başka biriyle yolladığın merakımı çekmişti. Çünkü daha önce bana geri döneceğini söylemiştin."

"Senin şu 201 ve 214 bilgileri gelmiş, laks makinesinde bekliyordu. Bandın gelmesini beklerken aktarılan bilgileri okumaya başladım. Savaşta yaralanmış olduğunu öğrendim."

"Beş-iki ile keşke çıktığın o gün değil. Daha sonra."

Keşke Kanada'ya yerleşmiş olsaydım, bütün bunlar olma-yacaktı.

"Evet biliyorum. Topçu ateşi sırasında yaralanmışsın. Be-şma neler gelmiş olduğunu merak ediyorum o kadar. İstemi-yorsan anlatmak zorunda değilsin.. Bunun şimdiki durumla bir ilgisi olmadığının da farkındayım."

Konuşurken bir sigara daha yakmıştı. Neden bunları sor-
duğunu tahmin ettiğimi anlamış ve birden utanmıştı sanki:
Top mermisi de bir tür bomba değil miydi? İkimiz de bomba
kurbanları sayıldık.

"Benim durumum seninki gibi değil Starkey, en ufak bir
benzerlik yok. Arka tarafımda bir şey patlamıştı, kendime gel-
diğimde yapraklarını altındaydım. Birkaç diküş attılar o kadar."

"Raporda sırtından yirmi altı şarapnel parçası çıkarıldığı
ve kan kaybından neredeyse ölecek olduğun yazılıydı."

Kaşlarını komedyen Groucho Marks gibi hızlı hızlı kaldı-
rıp indirerek, "İzleri görmek ister misin küçük hanım?" diye
sordum.

Kahkahaya bastı.

"Groucho taklidin berbat."

"Bogart taklidin daha da betendir. Yapmamı ister misin?"

"Yara izlerinden mi söz etmek istiyorsun sen? Sana birkaç
tane gösterebilirim. Sana öyle izler gösteririm ki bokun donar."

"Ne güzel sözler söylüyorsun böyle."

Birbirimize bakıp güldük ama nedense ikimiz de biraz
tedirgindik. Artık iş şaka olmaktan çıkmıştı ve bu da yanlış
gibi geliyordu. Sanırım yüzümün ifadesi değişmişti. İkimiz de
başka yönleri bakmaya başladık.

Starkey, "Asla çocuğum olmayacak" dedi.

"Çok üzgünüm."

"Tanım. Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

Artık ikimiz de gülmüyorduk. O park yerinde Starkey si-
garasını içerken ikimiz de bol bol kafenin alıyorduk. Bomba
limba Bölümünden üç erkek ve bir kadın çıkıp tuğladan al-
çak bir yapıya doğru yürüdüler. Siyah üniforma ve kalın çiz-
meleriyle Dat Division komando ekiplerini andırıyorlardı, ama
aralarında herkes gibi şakalaşmaktan geri kalmıyorlardı.
Herhelde tüm normal insanlar gibi aileleri ve dostları vardı,
ama resmi geldiğinde herkes duvarları arkasına tıktı ve

Starkey'in telstzi gene ötrü. Alıp baktıktan sonra yeniden cebine yerleştirdi.

"Gittimam."

"Sani bulmak için çabalaııp duruyor."

"Boş ver! Benim sigara içmem gerek."

Tam Starkey arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken Chen'in bilgisayarından E-mail geldiğini gösteren ses duyuldu.

Chen, "Bakalım ne var" dedi.

Chen E-maili açar açmaz yükleme işlemi başladı. Bir dizi kayıt fotoğrafının önünde dikilen kalın boyunlu, gözleri çukura kaçmış bir adamın görüntüsünün arkasında NCIC / Interpol logosu belirdi. Adamın adı Michael Fallon'du.

Chen dosyanın alt tarafında bulunan bir tıra rakama baktı

"On iki karakteristik noktanın tümünde yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuz oranında uyum elde etmiş bulunuyoruz. Bu onun purosı "

Starkey beni dürttü.

"Eee! Tanıdın mı?"

"Bu adamı hayatım boyunca değil lanamak görmedim bile."

Chen, Fallon hakkında bilgi edinmemiz için dosyanı açtı: Kahverengi, kahverengi, bir seksen, seksen altı kilo, kayıtlı olduğu son ikâmetgâh Amsterdam, şu anda nerede olduğu bilinmiyor. Michael Fallon Güney Amerika'da El Salvador ve Kolombiya'da birbiriyle bağlantılı olmayan ikişer cinayet suçuyla aranıyor; ayrıca Birleşmiş Milletlerce Sierra Leone'de toplu katliam, soykırım ve işkence eylemlerine katıldığı için uluslar arası savaş suçu işlemekten mahkûm olmuştu. Interpol bu şahsın silahlı ve son derece tehlikeli olduğu konusunda uyarıda bulunuyordu.

Starkey, "Tanım. Herif manyağın teli, ruh hastası" dedi.

Chen başını salladı.

"Anormal biri. Bu tür insanlarda kesinlikle bir işlevsel bozukluk vardır."

Fallon deneyimli bir askerdir. Birleşik Devletler ordusuna dokuz yıl hizmet vermişti; önce paraşütçü sonra komando olarak. Ayrıca dört yıl daha hizmeti varsa da o sırada hangi görevde bulunduğu belirtilmemiştir, sadece 'gizli' deniyordu.

Starkey, "Bu da ne demekmiş böyle!" dedi.

Ne demek olduğunu biliyordum; o anda göğsüme saplanan sancının nedeni sadece korku değil, çok daha fazla bir şeydi. Ben'i kaçmaktan kullanmış olduğu gözletme, hareket geçme ve karıştırmama gibi becerileri nerede ve nasıl kazanmış olduğunu anlamıştım. Ben de askerdim, hem de iyi bir asker; Mike Fallon ise daha da iyi bir askerdir.

"Delta Kurvetlerindemiş."

Chen, "Yani şu teröristlerden mi?"

Starkey adamın resmine dikkatle bakıyordu.

"Vay canına!"

Delta D- sınıfı. Eylemciler. Delta adamlarını terörist hedeflere suzabilmeleri için son derece zorlu eğitilenden geçirildi; eylemlere katılmasını istediklerini kendisi seçip davet ederdii. Hepsii de adam öldürmekte son derece başarılıydı.

Starkey, "Senelerce ordunun içinde olduğuna göre belki de o sıralarda sana kin duymaya başlamış."

"Adam beni tanımaz; Vietnam savaşına katılmak için yaşı çok küçük."

"O zaman neden?"

Bilmiyordum.

Dosyayı okumayı sürdürüyorduk. Terhis olduktan sonra Fallon parak asker olarak Nikaragua, Lübnan, Somali, Afganistan, Kolombiya, El Salvador, Bosna ve Sierra Leone'de maddetlerini sergilemişti. O tam bir profesyonel katildi. Lucy'nin dediklerini zımnsadım. Bu normal bir durum değil. Böyle şeyler normal insanların başına gelmez ki.

Starkey, "İşte bu harika Cole. Peşine sıradan bir çatlak takmakla yetinmemiş, gidip profesyonel bir katile buluşmuş."

"Onu tanımıyorum Starkey. Adımı hiç duymadım. Fallon adında bir tanıdığım olmadı, hele bunun gibi biri asla."

"Ama birisi onu tanıyor dostum ve onun seni tanıdığı da kesin. John burada gördüklerimizin bir kopyasını alabilir miyiz?"

"Tabii. Kağıda basabilirim."

"Benim için de bir tane basın. Lucy'ye göstermek ve evine yakın oturan komşularıyla konuşmak istiyorum. Bunları yaptıktan sonra o inşaatın bulunduğu alana bir kez daha gidersin. Resmini göstermemizin yaran olabilir; belki işimizi kolaylaştırır. Birdir bir şey anımsar, başkası farklı bir şey" dedim.

Starkey güldü. "Biz mi gideriz? Şimdi iş ortağı mı oluyoruz?"

Araba parkında oturduğumuz dakikalar ile dosyayı belde-memiz sırasında 'biz' oluvermiştik. Sanki o Los Angeles Polis Teşkilatı'nın bir görevlisi beni de umutsuzca kayıp bir çocuğu arayan adam değilmişim de bir ekibin bireyleriymişiz gibi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sonunda elimize paşına düşebileceğimiz bir şey geçti. Buradan yola çıkarsak, ilerle-meye kaydedebiliriz."

Starkey'in gülüşü daha bir belirginleşti; omzumun okşadı.

"Sakin ol Cole. O söylediklerinin tümünü yapacağız. Kartlarını doğru oynarsan peşimize takılmama izni verebilirim. Bu bilgiyi de ötekilere ekleyeceğim."

Dediğini yaptıktan sonra FBI'nın Los Angeles bürosuna, Amerikan Gizli Servisi'ne ve civar bölgelerin şeriflerine telefon ederek Fallon hakkında bilgi göndermelerini rica etti. Sonra Lucy'nin evine yollandık. Evet, biz yollandık.

Richard'ın limuzini, Gittamon'un siyahlı beyazlı resmi arabası ve kapaında KAYIP BÜROSU yazılı başka bir siyah beyaz resmi araba Lucy'nin oturduğu apartmanın bulunduğu caddayı adeta kaplamıştı. Kapıyı çaldığımızda Gittamon açtı. Bizi görünce önce şaşırmış göründü sonra öfkeliydi. Başını çevirip içeriye şöyle bir baktıktan sonra alçak sesle konuştu. Bir şeyler saklıyormuşçasına kapıyı kapalı tutuyordu.

"Nerelerdeydin? Sabahıtan beri seni arıyorum."

Starkey, "Çalışıyordum. Biz bir şey bulduk Dave. Çocuğu kimin kaçırdığını öğrendik, biliyoruz."

"Bana söylemen gerekirdi. Neden cevaplamadın?"

"Burada neket oluyor? Kayıp Bürosu neden burada?"

Gittamon bir kez daha başını çevirip omuzunun üzerinden içeri baktıktan sonra kapıyı açtı

"Bizi görevden aldılar Carol, işi Kayıp Bürosu üstleniyor."

geçen süre: 47 saat, 38 dakika

Richard sinirli bir hareketle elini saçlarının üzerinden geçirdi. Üzerindeki giysiler dünküne oranla daha bir buruşmuştu; sanki gece böylece yatmış gibi. Lucy divanda bağdaş kurmuş oturuyor, Myers de odanın öteki ucundaki duvara dayanmış duruyordu. İçlerinde en dinlenmiş ve canlı görünen oydu. Hepsi, koyu renk pantolon takım giymiş son derece yak ve bakımlı bir bayan ve yanında duran aynı özelliklere sahip erkekli dinlemekle meşguldü. Bu ikisi yemek odasından getirdikleri içeceklerle kurulmuşlardı. Lucy gözlerini onlara dikmişken vazgeçip bana bakmaya başladı. Benim bu işe karşmamı istemediğini söylemişti. Ama, ben karşısına geçmiş durumu berbat etmekle meşguldüm.

"Gittamon söze başlamak için boğazını temizledi. Oturma odasının bir köşesinde böylece dururken sınıf arkadaşlarının karşısında cezaya bırakılmış okul çocuğuna benziyordu.

"Teğmenim özür dilerim. Bunlar memur Starkey ve Bay Cole. Carol bunlar Teğmen Nora Lucas ve Çavuş Ray Alvarez, Kayıp Bürosu'ndan."

Lucas belki de hiç gülmediğinden olacak ifadesiz, kırıksız, porselen gibi cildi olan bir kadındı. Alvarez de el sıkıştığımızda Gittamon'a yaranmak için olacak elimi çok uzun süre elinde tuttu.

"Bay Cole'in bu işe kanışmayacağını sanıyordum çavuş."

"Elimi bırak Alvarez, yoksa işe ne kadar çok kanışığımı görürsün" dedim.

Alvarez kendini kanıtlamak için elimi bir saniye daha bırakmadı.

"Dinlediğiniz heratta hükümlerde ilgili suçlamalar vardı. Olayı ele alıp yeniden oozden oecirdiğimizde bunun görü-
şeceğiz."

Richard yerinden kalkıp pencereye doğru giderken par-
maklarını bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. Sinirli
görünüyordu. Lucas ve Alvarez'e baktı

"Sizler şimdiye kadar yapılandan farklı bir uygulamaya
geçebilecek misiniz?"

Myers, "Daha fazla beygir gücü" dedi.

Lucas başını salladı.

"Doğru. Oğlunuzu bulmak için Kayıp Bürosu tüm ağırlı-
ğını koyacak, otoritesini kullanacaktır. Ayrıca bu konuda
çok deneyimliyiz. Bizim işimiz kayıp insanları bulmak."

Alvarez öne doğru eğildi.

"Biz bir ekibiz Bay Chenier. Organize olup şimdiye kadar
yapılmış olanları inceleyecek ve oğlunuzu bulacağız. Ayrıca
siz ve Bay Myers'le sürekli iş birliği içinde olacağız."

Richard sabırsızlanarak pencerenin yanından ayrıldı ve
Myers'e yapışıp kaldığı duvardan ayrılmaması işaret etti.

"İyi Çok güzel Şimdi gevezeliği bırakıp oğlunu bulmak
için harekete geçmek istiyorum. Hadi gel Lee "

"Onu kimin kaçırdığını biliyoruz" dedim.

Herkes ne söylediğini anlayamamış ya da neden böyle
söylediğini kavrayamamış gibi dönüp yüzüne baktı. Lucy
ağzını açtı ve ayağa kalktı.

"Sen ne dedin?"

"Ben'i kimin kaçırdığını biliyoruz. Kaçırıldığı araç ve o araçta bulunan iki adamın tanımı elimizde ve birinin kimliğini de saptadık."

Myers yapıştığı duvardan ayrıldı

"Sen bok çuvalının tektisin Cole."

Starkey Lucy'nin Fallon'un resmini görebilmesi için elindeki kağıtları havaya kaldırdı.

"Şu adama bakın Bayan Chenier. Onu daha önce görüp görmediğinizi anımsamaya çalışın. Belki de Ben ile parka gittiğinizde ya da okul çıkışında onu kapıdan aldığınızda yahut da iş yerinizde karşılaşmışsınızdır."

Lucy resmin içine düşecekmiş gibi dikkatle bakıyordu. Richard da görebilmek için koşup gelmişti.

"Bu da kim? Siz ne buldunuz?"

Richard'a ve ötekilere aktırdığını yoktu; tüm dikkatimi Lucy'ye vermiştim

"İyi düşün Luce –belki bir gün birilerinin peşinden geldiği gibi bir duyguya kapılmış; belki yolda karşılaştığın birisi seni ürkütmüştür: bu o adam olabilir."

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Lucas, "Kim o adam?" diye sordu.

Starkey bir ona bir Alvarez'e baktıktan sonra elindeki kağıtları Gittamon'a uzattı.

"Adı Michael Fallon. Bu bükyi ve kullandıkları aracın tanımı merkeze bildirmiş bulunuyorum. En azından bir kişinin daha işe karıştığı kesin –onun da yüzünde belirgin yara izleri olan zenci bir adam olduğunu biliyoruz; fakat henüz onun kimliği saptanmadı. Belki A- takımından olmadığımız içindir."

Richard, gözlerini Fallon'un resmine dikmişti. Sık sık nefes alıyor, bir yandan da saçlarını karıştırıyordu. Fotoğraflı Myers'e gösterdi.

"Şuna bakar mısın? Neler bulmuşlar görüyor musun? Bir de şüpheli bulmuşlar."

Myers hamam böceğine benzeyen küçük gözlerini karpışarak başını salladı.

"Evet görüyorum Richard "

Sonra küçük böcek gözler bana çevrildi, "Bunun o okluğunu nereden biliyorsun?"

"Evimin karşısındaki tepede bir puro kağıdı bulduk. Bulduğumuz alanda Ben'in kaçınıldığı yerde bulunan ayak izlerinin sayısı vardı."

Richard'ın gözleri alev alevdi.

"Bizim gördüğümüz ayak izi mi? Dün bize göstermiş olduğun yanı?"

Starkey, "Evet. Bulduğumuz puro kağıdının üzerindeki parmak izleri on ikide on iki oranında bu adamankine uyuyor. Bundan daha kesin bir kanıt olamaz."

Lucas ve Alvarez de fotoğrafı görmek üzere ayoğa kalkmışlardı. Lucas Gittamon'a baktı.

"Bana bundan söz etmediniz."

Gittamon zor durumda kalmış gibiydi, başını sallayarak, "Ben de bilmiyordum. Starkey'i aradım ama yanıt vermedi" dedi.

Starkey, "O kağıdı bu sabah bulduk. Adamın kimliğini ise birkaç dakika önce öğrendik. Siz bizim işimizi nasıl çalacağınızı hesaplarken Cole ve ben işte bunun peşindeydik."

"Ağır ol bakalım memur bayan."

"Hakkındaki bilgileri okuyun. Fallon profesyonel bir katil. Tann aşkına, Afrika'da yaptıklarından dolayı savaş suçu işlemekten hüküm giymiş. Dünyanın her yerinde adam öldürmüş "

Lucas, "Memur bayan!" diye tekrar ederken Lucy'ye bakıyordu ve sesi kamçı gibi sert bir darbeye Starkey'in suratına inmişti sanki.

Adam profesyonel bir katil. Dünyanın her yerinde adam öldürmüş.

Ve şimdi oğlunuz onun elinde.

Yaptığı yanlış anlayan Starkey kiplerini keşilmişti.

"Özür dilerim Bayan Chenier. Duygusuzca davrandım."

Richard gitmek için sabırsızlanarak kapıya yöneldi.

"Şuna bir bakalım Lee. Burada durup daha fazla zaman kaybetmememiz gerek."

Myers yerinden kınkıdamamıştı.

"Ben zaman kaybetmeyeceğim. Cole'un bu adamı nereden tanıdığını araştıracağım. Şu ana kadar işittiklerimin tümü bantta söylenenlere uygun düşüyor. Cole ve Fallon'un bir sürü ortak noktası var. Birbirinizle nasıl tanıştınız Cole? Bu adam senden ne istiyor?"

"Benden bir şey istediği yok. Onu tanımıyorum, hiç karşılaşmadık ve bunu neden yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ama bantta öyle demiyor."

"S...tir gli Myers."

Lucy'nin alnı endişeyle kırışmıştı.

"Bu çok anlamsız. Seninle herhangi bir bağlantısı olması gerek."

"Yok işte. Hiçbir bağlantı yok."

Lucas Alvarez'in kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yüksek sesle, "Amacımızdan sapmayalım. Bu iyi bir bağlantı. Bayan Ray tanımın doğrulanması için SID'i ara, sonra da Merkezin bu fotoğrafla gereken yerlere göndermesini sağlamak için harekete geç."

Hemen duruma hakim olmaya girişen Lucas, herkesin de bunu bilmesini istiyordu anlaşılan.

Bay Chenier, Bayan Chenier -şimdi bizim yapmak istediğimiz şey araştırmanın tüm ayrıntılarını bir araya getirmek. Bu uzun sürmeyecektir, sonra da elimizdeki ipuçlarını geliştiririz."

Starkey, "İpuçları kullanılıp geliştirildi zaten. Yapılacak tek şey o o...pu çocuğunu bulmak."

Gittamon kolunu tuttu.

"Carol kütlen."

Richard ağzının içinde bir şeyler geveledi ve kapıyı açtı.

"Sizler ne yapacaksanız yapın, ama ben oğlumu bulmaya gidiyorum. Lanet olsun! Lee hadi yürü! O şeyin bir kopyasını istiyor musun?"

"Bende gerekli olan her şey var."

"O zaman yürü gidelim yahu!"

Çıktilar.

Alvarez Gittamon'a döndü, "Çavuş siz ve Starkey dışarıda bekleyin. Bayan Chenier ile olan işimizi tamamladıktan sonra şu ana kadar neler yapmış olduğunuzu birlikte gözden geçiririz."

Starkey, "Siz uyuyorsunuz galiba! Biz büyük bir keşifte bulunduk. Bunun için toplantı yapmaya ne gerek var?" dedi

Alvarez sesini yükseltti, "Burada işimiz bitinceye kadar dışarıda bekle dedim! Sen de Gittamon. Savaşlamayı bırak, haydi çıkın!"

Starkey salınarak çıktı, Gittamon da peşinden; o kadar utanmıştı ki ayaklarını sürüyordu.

Alvarez, "Sen de buradan ayrılmı Cole. Bu adamın senden ne istediğini bilmemiz gerek."

"Hayır, artık bununla oyalanıp durmak istemiyorum. Çocuğu bulmaya gidiyorum."

Lucy'ye döndüm, "Benim bu işe karışmamı istemediğini biliyorum, ama ipin ucunu bırakmayacağım. Onu bulacağım Luce. Onu bulup sana getireceğim."

"Aşağıda beklesen iyi olur Cole. Bunu rica etmiyorum, söylüyorum."

Daha devam ediyordu ama ben kapıyı arkamdan çekip kapatmışım bile. Starkey ve Gittamon kaldırımında arabanın yanında dikilmiş tartışıyorlardı, onlarla ilgilenmedim.

Kendi arabamın yanına yürüdüm. İçine girip başımı alıp

gidebilirdim ama nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum ki. Michael Fallon'un resmine bakarak durup ne yapacağima karar vermeye çalışıyordum.

Bu çok anlamsız. Adamın seninle kesinlikle bir bağlantısı olması gerek.

Bütün araştırmalar aynı yoldan geçer: Birinin hayal çizgisinin ötekinkisiyle ne zaman nerede kesiştiğini bulmaya çalışsınız. Fallon da ben de bir süne askerlik yapmıştık ama farklı zamanlarda ve de bildiğim kadarıyla birbirimizi tanımıyorduk; ayrıca benim emrimde çalıştığım üslerimin ve komutanların hiçbirisiyle herhangi bir bağlantısı da olmadıgından emindim. Nasıl olabildi ki? O bir Delta -eğitilmiş bir katil, paralı askerdı. El Salvador'da cinayet suçundan aranıyor-du, Afrika'da işlediği savaş suçlarından dolayı hüküm görmüş biriydi. Los Angeles'a gelip Ben Chenter'i kaçırmış, bir sürü de yalan atmıştı. Şu anda nerede olduğu bilinmiyordu.

Joe'yu bulabilirim umuduyla caddenin iki yanına baktım. Onun burada olduğunu, geleni gideni izlediğini biliyordum; ona ihtiyacım vardı.

"Joe!"

Michael Fallon gibi insanlar benim bilmediğim karanlık bir dünyada yaşar ve çalışırlardı; işlerini bitirince nakit para alırlar, gereksinimlerini nakit parayla karşılarlar, farklı adlar kullanırlardı. Oyle dar bir çevrenin içinde yaşarlardı ki kendilerini çok az insan tanırdı.

"Joe!"

Pike omzuma dokunuverdi. Herhalde binanın öte yanındaki sık ağaç ve çalının bulunduğu yeşil alandan gelmişti. Gözündeki kara gözlükler gün ışığında çelikten yapılmış gibi parlıyordu. Dosyayı ona uzatırken ellerim iltiriyordu.

"Ben'i kaçıran bu adam Dünyanın her yerinde bulunmuş, her yerde çarpışmış, bir sürü olaya karışmış. Onu nasıl bulabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yok."

Pike da karanlık köşelerde yaşamış ve çalışmıştı. Verdiğim dosyayı hiç konuşmadan baştan sona okudukları sonra katlayıp bir kenara koydu.

"Boyle adamlar bedaveya çalışmaz. İnsanlar onları para karşılığı kiralar. Yani bir yerde birileri ona nasıl ulaşabileceğini biliyor demektir. Bizim yapmamız gereken o kişiyi bulmak."

"Onlarla konuşmak isterim."

Pike'm yüzü değişti, başını iki yana sallayarak, "Onlar seninle konuşmaz Elvis. Bu insanlar senin yanlarına yaklaşma-na bile izin vermezler."

Gözlerini bir yere dikmiş bakıyordu; ama bana değil. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Eve gidemem. Hiçbir şey yapmadır böyle bekleyemem."

"Bu senin elinde olan bir şey değil."

Çocuğu o kadar merak ediyordum ki yüzünde o tuhaf ve dalgın ifadeyi taşıyarak binaların arasına girip kaybolduğunu çok geç fark ettim.

geçen süre: 47 saat, 54 dakika

Pike

Pike, Cole'ın odierinin oerineindeki karanlık fark etmişti. Bu morumsu derinliğı atılan küçük bir roketin yanıp bitmesini bekleyen polislerin ve ateş etmek için uzun zaman beklemek zorunda kalan askerlerin gözlerinde çok görmüştü. Cole sınıra dayanmış, gerilmiş, kınulmuş, tek bir hadede kilitlenmiş robota dönüşmüştü. Pike, sınıra gelip dayanıldığında doğru dürüst düşünemediğini bilirdi. İnsan ölüme bile sürüklenebilirdi.

Üç blok boyunca koşarak kendi cipinin yanına vardı. Kendini pek hantal hissediyordu; uzun süre kırıncımadan durduğu için sırtı tutulmuş, omuzu uyuşmuştu. Hareket ederken omuzunu ağrıyordu ama gene de koşmaya devam etti.

Paralı askerler sadece savaşın olduğu yerlere gidip adam öldürmek ya da yabancı askerleri eğitmekle kalmazlardı. Askeri amaçlı özel şirketler, uluslar arası ilişkileri olan güvenlik firmaları ve 'danışmanlık' servislerince de parayla tutulurdu. Bu da bir çeneydi. Aynı insanlar aynı askerleri tekrar tekrar kiralayıp görevlendirirdi; tıpkı Silikon Vadisi'nde bir işten diğerine atlayıp duran yazılım uzmanları gibiydiler. Tek fark yaşam sürelerinin çok daha kısa olmasıydı.

Pike bir zamanlar birkaç danışman tanımıştı, fakat hâlâ aynı işi yapıp yapmadıklarını bilmediği gibi, kendisine yardım edip etmeyeceklerinden, ne isteyeceklerinden ve işin ne kadar süreceğinden emin olamıyordu. Adamların yaşadığı konusunda bile pek bilgisi yoktu. Kendisi o yaşam biçimini bırakalı çok zaman geçmişti, zaten öyle olmasa cipin telefonundan bile arayabilirdi. Ama artık hiçbirinin telefon numarasını hatırlamıyordu.

Culver City'deki evine varınca üzerindekiyi çıkardı, bir bardak suyla bir avuç aspirini midesine indirdi. Geçmişindeki insanların telefon numaraları yatak odasındaki kasada saklıydı. Listedeki numaralar rakamla yazılmamış, sözcüklerden oluşan bir tür şifre kullanılmıştı. Listeyi çıkardı ve oturup numaraları çevirmeye başladı.

Araçlığı ilk dört numara artık kullanımında değildi. Beşinci-yi tatlı sesi genç bir bayanın açması telefonun el değiştirdiğini gösteriyordu. Altıncıyla bağlantı kurulmadı, yedinci de bir dişçinin muayenehanesiydi. Savaş yüksek oranda telefata neden olan bir oyundu. Sekizinci de hedefi bulmuştu

"Evet?"

Pike duyar duymaz sesi tanımıştı. Sanki o sabah konuşmuş gibiydiler.

"Ben Joe Pike, hatırladın mı?"

"Tabii yahu! Nasılsın bakalım?"

"Michael Fallon adlı bir profesyoneli arıyorum."

Adam durakladı, yer- yer en komuşluğunda sesindeki dostça ifade yok olmuştu

"Senin işi bıraktığını sanıyordum."

"Doğru. Bıraktım."

Pike karşısındakinin kuşkulandığını hissetmişti. On yıldan beri görüşmemiş olduklarından adam Pike'in federal polis için çalışıyor olabileceğini düşünüyordu herhalde. Devlet,

kendi vatandaşlarının yabancı devletlere veya askeri kuruluşlara para karşılığı hizmet etmesinden hiç hoşnut değildi ve bunu engellemek için pek çok kanun çıkartılmıştı.

Adam dikkatli konuşuyordu.

"Akıldan ne geçiyor bilmiyorum Pike ama, ben güvenlik danışmanıyım. Ödenmemiş bonoların peşinde koşuyor, çeşitli askeri taktiklerin nerelerde öğrenilebileceği konusunda yol gösteriyorum; fakat teröristlerle, uyuşturucu kaçakçılarıyla ya da diktatörlerle hiç işim olmadığı gibi bunlara bulaşanlarla da görüşmüyorum. Bunlar boktan, kanunsuz şeyler."

Bütün bunları federal polislere duyurmak için söylüyordu belki ama Pike hepsinin gerçek olduğunu biliyordu.

"Anlıyorum. Zaten seni öyle bir şey için aramadım."

"Tamam. Yani sen bana bir şey danışmak için amyorsun, öyle mi?"

"Evet, bu doğru. Adamın adı Fallon. Önce Delta'daymış ama sonra serbest çalışmaya başlamış. İki yıl önce Amsterdam'da oturuyormuş fakat şimdi Los Angeles'ta."

"Delta, ha?"

"Evet."

"Onlar çok para getirir."

"Onunla karşı karşıya konuşmak istiyorum. Benim için önemli olan bu: onunla yüz yüze gelmek."

"Eh! Hakkında birkaç şey söyle; belki anımsarım."

Pike elindeki kağıtlardan okumaya başladı; Fallon'un girip çıktığı ülkeleri sayıp döktü: Sierra Leone, Kolombiya, El Salvador ve diğerleri.

"Vay bel! Epsey dolmuş. Oralarda iş yapmış birkaç kişi tanıyorum. Sen gerçekten bıraktın mı?"

"Evet."

"Çok yazık. Bundan bana ne çıkar?"

Pike adamın bir şeyler isteyeceğini tahmin etmiş, ona göre hazırlanmış. Bu tür insanlar hiçbir şeyi karşılık almazdan yapmazlar. Pike bunu Elviş'e söylememişti; söylemeye de niyeti yoktu.

"Bin dolar."

Adam bir kalkışa attı.

"Bunu yapacağıma sana bir iş bulayım. Biliyor musun, hâlâ bir sürü teklif alıyorum ben. Sana bulacağım işle de çok para var. Orta Doğu'da senin gibilere çok ihtiyaç var."

"İki bin."

"Bu harili tanıyan birini belki bulabilirim ama, dünyanın her tarafına telefon etmem gerekebilir. Birkaç dolar için de zamanımı harcayamam. Çok pahalıya mal olur."

"Beş bin."

Pike Bu miktarın aşırı olduğunu farkındaydı; ama adamın paradan daha başka bir şeyler istediğini anlamıştı. Bu rakamın onu etkileyeceğini umut ediyordu.

"Pike. Milyon verseler Fallon'un yanında olmak istemem. Seninle yüz yüze kalmak ha! Adam Delta'ymış değilmiş, umurumda değil. Ama işe bir de benim yöntemimden bak -adama bir şey olursa senin federal dostlarının aramızda geçen bu konuşmayı kullanarak benim senin suç ortağın, hatta tetikçin olduğumu düşünüp yakama yapışmalarına yeter. Benim oralarda hiç dostum yoktur."

"Kimsenin dinlediği yok."

"Evet, evet, doğru."

Pike yanıtlı vermedi. Eğer o bir şey söylemezse insanların kendi kendilerine düşmek istediklerini söylediklerini öğrenmişti.

"Bak ne diyeceğim; ben bir soruşturayım bakalım. Yalnız senin de benim için bir şey yapman gerekiyor. Ne zaman ne yapacağımı henüz bilmiyorum ama bir gün seni arıyacağım. O kadar. Fiyetim bu. O adamla yüz yüze konuşmamı sağlamana

yardımcı olacak birini bulursem peşimi bırakacaksın. Evet de desen hayır da, beni ilgilendirmez. İşin maliyeti bu."

Pike bu numarayı aradığına pişman olmuştı. Keşke önceliler gibi boş çıksaydı diye düşündü. Hatta başka birini aramak da aklından geçmedi değil. Fakat aradığı ilk yedi numara boşa gitmişti ve Ben bekliyor, Elvis bekliyordu. Bu düşüncelerin baskısı telefonu kapatmasını engelliyordu.

"Hadî Pike. Sorun sadece oraya buraya telefon etmek değil. Senden on yıldır hiçbir haber almadım, neler yaptığını bilmiyorum. Onu tanıyan birini bulacak olursam sana kefil olmak da bana düşecek."

Pike'in oturma odasının bir köşesinde duran cilalı siyah masanın üzerinde Zen çeşmesi denilen içinde su ve çakıl taşları bulunan cam bir kase vardı. Su ormandan geçen bir derenin şırıltısına benzeyen sesler çıkartarak çakılların arasında ilikliyordu. Pike kulak verip suyun sesini dinledi; insam sakinleştiriyordu.

"Bunun böyle olacağını biliyordun Pike. Bunun için telefon ettin. Kafanı şişiriyor olabilirim ama istediğin buydu zaten. Sen bir şeyler arıyorsun ve bu Fallon değil. Ne istediğini ikimiz de biliyoruz."

Pike minik çeşmenin içindeli suyun hareketlerini izlerken adamın haklı olabileceğini düşündü.

"Pekâlâ."

"Bana telefon numaramı ver. Bir şey bulunca seni arayacağım."

Pike adama cep telefonunun numarasını verdi, sonra çıncıplak soyundu. Duşa girmeden önce telefonu banyoya getirdi. Sıcak suyu açıp sırtını ve omuzunu kamçılmasına izin verdi ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Kırk altı dakika sonra telefon çaldı. Adam ona bir ad ve bir adres verdi ve her şeyin ayarlandığını bildirdi.

geçen süre: 48 saat, 09 dakika

Eve döndüğümde tele-sekretere bırakılmış iki mesaj buldum. Joe, Starkey hatta belki de Ben aramıştır diye umutlanmışım ama birisi bütüşik evde oturan komşum Grace Gonzales'dendi ve yardımını istediğim bir konu var mı diye soruyordu; ikincisi de birkaç saat önce aradığım Crom Johnson'ın annesindendi; ikisiyle de konuşacak gücüm yoktu.

Terasasından bakınca Chen'in arabasının evimin karşısına düşen tepede durduğunu gördüm, yanında SID'e ait başka bir araba ve Hollywood Polis Merkezi'nin telsiz arabası duruyordu. İnşaatta çalışan ustalardan birkaçı oraya sızalanmış Chen ve arkadaşlarının çalışmalarını izlemekle meşguldü.

Normal insanlar genellikle postadan gelenleri işlerinden eve döndükten sonra alıp elden geçirir; ben de öyle yaptım. Normal insanlar sonra bir bardak süt içer, duş yapar ve temiz giysiler giyer. Ben onu da yaptım ama sanki rol keshyormuşum gibi geliyordu.

Televizyonun karşına geçmiş hindi salamlı sandviçimi leminiyordum ki telefonum çaldı. Hemen ahtıyayı kaptım, Joe anıyor sanmışım ama değilmiş.

"Ben St. Louis Ordu Personel Bölümü'nden Bill Stivic; Ems Cole ile konuşabilir miyim lütfen?"

Amerikan Deniz Piyadeleri'nden, emekli Başçavuş Bill Stivic; kendisiyle konuşmamızın üzerinden haftalar geçmiş gibi geliyordu bana. Halbuki daha o sabah görüşmüştük.

Saaate baktım. St. Louis'deki devlet dairelerinin çalışma saatinin çoktan bitmiş olması gerekiyordu. Demek özel olarak anyordu.

"Merhaba, başçavuşum, aradığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Senin için önemli olduğumu biliyorum."

"Evet, byle."

"Tamam: Evet, işte elimizde olanlar -birincisi şu, bu sabah da sana söylediğim gibi her isteyen 214 numaralı dosyaya bakabilir ama 201 numaralı dosyayı mahkeme kararıyla da emriyetin yazılı emri olmadıkça senden başka kimse göremez demiştim, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Buradaki kayıtlara göre senin o dosyayı Los Angeles'da oturduğun bölgede görev yapan Carol Starkey adında bir polis memuruna fakslamışsın. Bu dün olmuş."

"Doğru. Bu gün Starkey'le bunu konuştuk."

"Tamam. O dosyayla ilgili diğer istek ise on bir hafta önce bize gelmiş. Mahkeme emrini çıkartan hakimin adı Rulon Lester, New Orleans'da görev yapıyor."

"New Orleans'dan bir hakim demek."

"Evet. Hepsini bu kadar. Sana alt 201 ve 214 numaralı sicil dosyaları hakimin New Orleans'daki Eyalet Yüksek Mahkemesi binasında bulunan bürosuna gönderilmiş."

Bir çıkmaz sokak daha! Richard'ın suratıma doğru salladığı dosya gözümün önüne geldi. Alçak herif hakkında bilgi toplamak için ne halfler kanıştırmış.

"Dosyaların demek sadece iki kez arşivden çıkarılmış! Başka birine veya başka bir yere gönderilmediğinden emin misiniz?"

"Hayır gönderilmemiş. Yalnız iki kez diyorum. Arşiv bölümlümüz sekiz yıldır bu kayıtları tutuyor."

"Acaba sizde hakimın telefon numarası var mıdır başçavuşum?"

"Giden mahkeme emirleri saklanmaz, sadece dosyaların hangi nedenle istenip gönderildiği ve istek formunun dosya numarası saklanır. Numarayı ister misin?"

"Evet efendim. Bir dakika gidip bir kalem alayım."

Başçavuş istek formunun tarihini ve numarasını ve dosyanın gönderilmiş olduğu tarihi söyledi. Kendisine yardımların için teşekkür edip telefonu kapattım. New Orleans da St. Louis gibi orta Amerika saat diliminin içinde olduğuna göre mahkemelerin mesaisi bitmişti herhalde ama kalemler hâlâ açık olabilirdi. New Orleans telefon santralını arayıp Eyalet Yüksek Mahkemesi'nin ve Hakim Lester'in odasının telefon numarasını aldım. Richard'ın orada oturuyor olması ve mahkeme kararının oradan gönderilmiş olması raslantı değildi elbette; ama ben emin olmak istiyordum.

İlk arayışında hafif güneyli aksıyla konuşan bir bayan, "Hakim Lester'in bürosu" diyerek karşına çıktı.

Hemen kapattım. Lester'in orduyu zorlayarak benim dosyayı istemek için bir karar çıkarmasının geçerli bir nedeni olamazdı. Bunu ancak Richard'a bir iyilik olsun diye ya da ondan para aldığı için yapmış olabilirdi ki her ikisi de görevi kötüye kullandığı anlamına geliyordu. Bu durumda benimle konuşmak istemeyeceği açıktı.

Enine boyuna düğüldükten sonra numarayı bir kez daha çevirdim.

"Hakim Lester'in bürosu."

Oduğumdan yaşlı bir güneyli gibi konuşmaya çalıştım.

"Ben Bill Silvix, St. Louis Ordu Personel Bölümü'nden. Hakim beyin gönderdiği yazı üzerine kendisine yollamış olduğumuz dosya ile ilgili bilgi almak istemiştin."

"Hakim Bey çıktıdır."

"O zaman ben yandım güzelim. Size o dosyayı gönderirken çok aptalca bir yanlış yapmışım: Size aslını göndermişim, anlıyor musun? Elimizdeki tek kopyayı yani."

Sizim umutluz çıması için zorlanması gerek yoktu.

"Siz yardım edebileceğinizi pek sanmıyorum Bay Stivic. Eğer dosya kanıt olarak kullanılsaydı anıya girmişti ve çıkartıp geri gönderemeyiz."

"Ben geri gönderilmesini istemiyordum. Size yollamadan önce bir kopyasını çıkartmam gerekirdi. ama işte, aklım neredeydi bilmiyorum. Eğer bulabilirsiniz belki, kopyasını çıkartıp bu gece buraya bana gönderebilirsiniz diye düşünmüştüm. Tabii misafiri hen kendim karşılayacağım."

Acaracak bir mahkûmı gibi konuşmakta da pek zorlanmıyordum.

Kadın, "Şey, durun bir bakayım" dedi.

"Hayatımı kurtarmış olursunuz, gerçekten."

Lester'in göndermiş olduğu mahkûme emrinin tarih ve numarasını verdim; o gidip araştırırken beklemeye koyuldum. Birkaç dakika sonra geldi.

"Üzgünüm Bay Stivic, fakat o dosyalar burada yok. Hakim onları istek sahibi olan Leland Myers adlı kişiye teslim etmiş bulunuyor. Belki onun bürosundan bir kopyasını isteyip alabilirsiniz."

Myers'in numarasını yazdırmasını bekledikten sonra telefonu kapattım. Hep birlikte bandı dinlerken Richard'ın elindeki dosyayı masanın üzerine pat diye atması aklıma geldi. Hakkımdaki soruşturmayı herhalde Myers üstlenmişti. Gene çıkmaza girmişim gibi bir duyguya kapılmaktan kendimi alamadım. İçim boşalır gibi oldu. Fallon bildiklerinin büyük bir bölümünü benim evime girerek öğretmiş olabileceği gibi; geriye kalan bilgileri toplamak için binlerce yöntemden birini de kullanmış olabilirdi. Stivic'den aldığım bilgiler bana bilmediğim yeni bir şey öğretmemişti. Richard'ın benden ne-met ettiğini aklım bulmuyordu.

Televizyonun karşısında bırakmış olduğum hindi salamb sandviçe geri döndüm, ama yemeyip çöpe attım. Canım işte-miyordu. Uykusuzluktan her yarım ağlıyor, gözlerim yanıyordu

Son iki gündür yaşadıklarım demiryolunun üzerinde sıkışıp kalmış adamın üzerine doğru gelen yük treni gibi üzerime çökmeye başlamıştı. Yere uzanıp kaslarıma biraz esnetmek istedim ama, sonra kalkamayacağımdan korktum. Mutlaka dikişli dururken telefonum çaldı, yanıtlamak hiç içimden gelmiyordu. Orada öyle durmak, hiç kopınamamak istiyordum. Gene de açtım tabii; Starkey'di.

"Cole! Kamyoneti buldum! Devriye arabalarından biri şehir merkezine yakın bir yerde görmüş! Şimdi haber verdiler!"

Kamyonetin bulunduğu yeri de bağırarak söyledi, ama bana sesi pek mutlu değilmiş gibi geldi; acaba kötü bir şeyler mi olmuştu? Birden bütün ağırlarım geçip gidiyordu, sanki hiç olmamışlar gibi.

"Ben'i de bulmuşlar mı?"

"Bilmiyorum. Şimdi oraya gidiyorum. Ötekiler de yola çıktı. Sen de gel Cole. Şimdi evden çıkarsan geç kalmış olmazsın."

Sesinin tonu berbatı

"Kahretsin Starkey nedir, ne oldu?"

"Bir de ceset bulmuşlar."

Ahize elimden kurtuldu; bir o yana bir bu yana sallanarak, adeta yüzerek yere doğru gidiyordu; düşmesi saatler sürecekmış gibiydi. Sonunda yere indiğinde ben evden çıkmıştım.

geçen süre: 48 saat, 25 dakika

Los Angeles nehri ufaktır ama haindir. Onu pek iyi tanımayan insanlar bizim nehrimizle alay ederler; çünkü tüm görüldüğü, kenarları beton duvarla sınırlanmış daracık bir kanaldan akmaya çalışan incecik bir sudur. Onu oraya sıkıştırmanın nedeninin kendimizi korumak olduğunu bilmezler; böyle küçük kalması onun uyduğunu gösterir; yılda bir kez hatta bazen daha da sık uyandığını da bilemezler. Onu yüksek

beton duvarların arasındaki o dar düzlüğe sıkıştırmadan önce her yağmur yağdığında şahlanıp canlanarak evleri ve köprüleri sürükler götürür, yeni kollar oluşturarak sağa sola yayılıp adeta insan avına çıkarırdı. Aradığını da çoğunlukta bulardı. Şimdi bile uykusundan uyandığında beton duvarların ta tepesine kadar tırmanıp otoyollara ve köprülere pençelerini uzatıp fırtınaya yakalanmış birilerini ya da oradan geçmekte olan arabaları sürükleyip götürmeye çalışır. Beton duvarların tepesindeki zincirler ve dikenli teller insanları ondan uzak tutarken, duvarlar da nehrimizi yerinde tutar. Kenarındaki duvarlar aslında onun hapishanesidir ve genellikle görevlerini ya yaparlar

Kamyonet, tren vagonlarının durduğu depo ile Los Angeles bölge hapisханesinin arasında kalan nehir yatağının üzerinden geçen üst geçidin altında bırakılmıştı. Starkey geçide yakın bir yerde arabasının içinde beklemekteydi, geldiğini görür görmez gaza basdı. Rampadan hızla aşağıya inip üç tekerli aracı ve Parker Center'dan gelmiş iki devriye arabasının durduğu yere ulaştık. Devriye polisler üst geçidin gölgesinde yanlarında iki çocukla duruyordu. Yeni gelmiş olan diğer üç polisin ikisi çocukları yanındaydı, üçüncüsü kamyonetin incelemekle meşguldü.

Starkey, "Cole, sen burada bekle, ben bir bakayım" dedi.

"Saçmalama."

Kamyonetin değişik görünmesi için rengi değiştirilmişti ama, Ecoline serisinden 67 modeldi, ön camı çatlağı ve farların kenarındaki metaller paslıydı. Yeni sürülen boya tabakasının altından Emilio'nun Em'i okunuyordu. Sürücü tarafındaki kapıyla sol arka kapı açıktı. Saçsız kafası parlayan bir polis dikkatle arka bölüme bakmaktaydı. Starkey önüm sıra koşup adama dürtüldü.

"Ben Carol Starkey Tanımı yazdıran memur. Bir kurban olduğunu duydum."

Memur, "Tanım. Manzara feci" dedi.

İçerdekini görmek için adamın yanından geçip giderken Starkey koluma yapışarak beni durdurmaya çalıştı. Nefesimi tuttum.

"Cole, lütfen bırak ben bakayım. Dur biraz, belde!"

Kolumu kurtarıp yürüdüm ve adamı gördüm: Spor ceket ve pantolon giymiş iri yapılı bir Kafkasyalıydı. İki kolu yana doğru açık, yüzükoyun yalıyordu, bir bacağının ötekini üzerinde durmasından sürüklenerek getirilip kamyonetin içine atılmış olduğunu tahmin ettim. Kanlı giysileriyle bir kan gölünün içinde uzanmış kalmıştı. Ense kökünden kesilmiş olan başı ön koltuğun arkasına dayalı duran yedek lastiğin üzerine yüzü görünmeyecek bir biçimde yerleştirilmişti. Tombul pöl sinekleri, bela üşüşen anlar gibi her tarafı kaplamış. Ben orada değildim.

Starkey, "Tanım adamın kafasını kesmişleri!" dedi.

Kel kafalı memur, "Evet. Şu insanların yapmayacağı yok" dedi başını sallayarak.

"Kimlik tespiti yaptınız mı?"

"Şey, henüz hayır. Ben hırsızlık ve Cinayet masasından Tims. Buraya henüz geldik. Cİ da yolda."

Savcılıktan izin çıkp suç alanı incelenmedikçe kurbanlara dokunulmazdı. Cİ ölüm nedenini ve zamanını saptamaktan sorumlu olduğundan polis onlar incelemelerini bitirip izin vermedikçe sadece kanılları koruma altında tutmakta görevliydi.

"Biz bir çocuğu bulmaya çalışıyoruz" dedim.

"Elimizde şu gördüğünüzden başka bir şey yok —bir cesetten başka yani, ayrıca çevrede başka kan izi falan da görülüyor. Bu çocuk meselesi nedir?"

"Bu kamyoneti kullanan iki adam iki gün önce on yaşında bir erkek çocuğu kaçırdı ve çocuk hâlâ bulunamadı."

"Ne diyorsunuz? Kuşkulandığınız kişilerin adını bana verin."

Starkey adama Fallon'un adını ve tanınımını verdi, ayrıca zenciyi de tanıtti. Memur onun söylediklerini yazarken

ben kamyoneti kimin açtığını sordum. Başıyla üniformalı polislerin yanında duran çocukları işaret etti.

"Sunlar. Buraya rampaların üzerinden atlayarak oynamak için gelmişler -bilirsiniz hop aşağı hop yukarı! Kamyonetten kan sızdığını görmüş, kapıları açmışlar. Yan taraftan kan hâlâ sızmaya devam ettiğine göre olayın üç ya da dört saat önce gerçekleşmiş olması gerek, daha önce olamaz."

Starkey, "Çocukların üzerini arayıp cüzdanını alıp almadıklarına baktınız mı?"

"Gerek kalmadı. Adamın spor ceketinin pantolonun arka cebinin üzerine gelen yerindeki kabanıklığı görüyor musunuz? Cüzdan hâlâ cebinde."

"Starkey" dedim.

"Biliyorum. Dinle Tims, bu kamyonetin nereden geldiğini öğrenebilir ya da Fallon'un bulunduğu yeri keşfedebilirsek çocuğa epey yaklaşmış oluruz. Kurbanın o olayla bir bağlantısı olabilir. Onun için kimliğini tespit etmemiz şart."

Tims başını iki yana salladı. Kızın ne istediğini anlamıştı.

"Kuralları biliyorsunuz. Ci yola çıktı, buraya gelmeleri uzun sürmez."

Starkey'e şöyle bir bakış atıp sürücü tarafındaki kapıya yaklaştım.

Tims, "Hiçbir şeye dokunmayın!" diye seslendi.

Sürücü koltuğunun çevresinde de bir kan gölü oluşmuştu, kurbanın vücudunun bir bölümünü görüyordum ama yüzü görünmüyordu. Bir yerlere dokunmadan koltukların altını ve çevresini inceledim. Tek gördüğüm bol miktarda kan ve eski arabaların hepsinde görülen pislik ve tozdu.

Tims ve Starkey hâlâ arka taraftaydılar. Öteki iki skil ve üniformalı iki devriye çocukların yanından ayrılmıyorlardı. Açık olan kapıdan kamyonetin içine tırmanıp iki koltuğun arasına girdim. İçerisi sıcak bir yaz gününde girdiğiniz kitap dükkanı gibi kokuyordu.

Tims ne yaptığını görür görmez arka taraftan hücumla geçip üzerime atılacak gibi olduysa da sonra vazgeçti.

"Hey, sen çık dışarı! Starkey ortağını çıkart şuradan!" diye bağlamakla yetindi.

Starkey hemen onun önüne geçerek kollarını açıp kapının iki yanını tuttu. Ne yaptığuma bakmak istiyormuş gibi yapıyordu ama aslında adamın uzanıp beni dışarı çekmesini engelliyordu. Suvillerden bir tanesi yanındaki iki üniformasıyla birlikte Tims'in neden bağудüğünü anlamak için koşarak geldiler.

"Cole, biraz çabuk olur musun lütfen?"

Rahatsızları bozmuş olduğum sinekler bir bulut halinde öfkeyle bana saldırmaya başlamışlardı. Zemindeki kan pıhtılaşmış, gres yağı gibi kaygan bir hal almıştı. Cesedin ciizdamini çıkardı aldıktan sonra cesetini kasmaya başladım. Birkaç anahtar, bir mendil, iki yirmi beşlik ve Santa Monica'daki Baitland Swift Otel'in oda anahtarları olarak kullanılan kartını buldum. Koluna takmış olduğu silah askası boştu. Bulduğum ciizdaları birlikte ön koltuğa attıktan sonra cesedin kafasını incelemeye başladım. Mor mor olan yüzü çamurlu ve kirliydi. Yere izinin içinden görülen omurgası beyaz mermer bir tokmağa benziyordu, saçlar kandan yapış yapış olmuştu. Görüntü iğrenç ve muhiş ürktürücüydü. Ona dokunmak, orada bulunmak, o kadar kanın ve sineğin içinde durmaktan nefret ediyordum. Tims hâlâ bağınıp duruyordu ama artık sesi bu sıcak yerde kaynayıp duran sineklerin vızılması gibi gelmeye başlamıştı. Mendili elime sarıp başı dikleştirmeye çalıştım; yerinden kamıldınca K-Swiss marka bir lastik pabucun üzerinde durduğunu gördüm. Erkek çocukların giydiği türden, tek bir pabuç!

"Cole, adam kimmiş? Ne oluyor?"

"DeNice'miş Starkey. Adamlar Ben'in pabucunu buraya bırakmışlar. Evet, Ben'in pabucu bu."

"Bir not alan var mı? Başka ne bırakmışlar?"

"Başka bir şey görmüyorum. Sadece bir pabucun teki var."

Tepesinde mavi ışıldar yanıp s3nen Kayıp B3rosu'nun arabası peşinde Richard'ın limuzini rampadan hızla iniyordu.

Starkey, "Çık artık. Adamın eyaletini de getir. Belki biraz bilgi ediniriz. Kendi yüzüne sakın elini sürme "

"Ne?"

"Her yanın kan içersinde. Göderine ya da ağzına bulaşmasın."

"Ben'in ayakkabısı bu."

Başka bir şey söyleyecek halim yoktu.

Starkey, Lucas ve Alvarez'in yolunu kesmek için o yana seğıirtti. Kamyonetin içinden çıkıp aldığım her şeyi yere koydum. Ellerime kandan ekdivenler giymiş gibiydim. Cesedin üzerinden aldığım her şeye, cüzdana, Ben'in ayakkabısına, her şeye kan bulaşmıştı. Üniformalılardan biri radyoaktif maddೆಯmişim gibi geriye çekilip benden uzaklaşırken, "Tanım. Feci görünüyorsun" dedi.

Lucas, Starkey'i aşırp kamyonete doğru uçarcasına koştu. İçeriye baklı, sonra sandı yüzüne biri tokat atmış gibi geriye doğru sendeledi.

"Tanım, aman Tanım!"

DeNice'in cüzdanından alınmış iki dolar para, Debulon R. DeNice adına Louisiana eyaletinden alınmış bir ehliyet, gene aynı yerden verilmiş avcılık belgesi, polis emeklileri derneğinin üyelik kartı ve ilse çağlarında iki genç kızın fotoğrafı çıktı. Fallon'u nereden nasıl bulduğu ve kamyonette niçin ölü bulunduğuna açıklayacak bir şey yoktu. Üzerinde bulmuş olduğum anahtarların, mendilin ve iki yirmi beşliğin de bir yarđımı olmayacaklı.

Richard ve Myers Alvarez'i ilip yanımıza koşmuşlardı. Karı görünce Richard'ın yüzü bembeyaz oldu.

Lucas, "Bay Chenier arabanızda bekleyin. Ray bunların buraya gelmemesi gerek. Tanım!" diye söylüyorordu.

Richard, "İçerde ne var? Yoksa? Yoksa?" dedi korkuyla.

"İçerideki DeNice Kafasını kesip Ben'in ayakkabısının içine koymuşlar."

Alvarez'in engellemesine vakit kalmadan Richard ve Myers kamyonetin içine bakmaya başladılar. Richard'ın göğsüne bir şey tıkanmış, soluğu kesilmişti.

"Tanım, Tanım!"

Myers'e tutunarak dengeğini bulmaya çalışıp kamyonete arkasını döndü. Myers ise gözlerini içeriye dökmiş öylece duruyordu; çenesi önce sarktı sonra kilitlendi, fakat başka hiçbir yerinde hiçbir değişiklik olmadı. Kocaman sineklerden biri yanına konmuştu ama o farkında değilmiş gibi kumildanmadan duruyordu.

"Ben'in ayakkabısını bırakmışlar. O da kamyonetin içindeydi" dedim.

Richard parmaklarını saçlarının arasında gezdirtirken bur yandan da bilincini kaybetmiş gibi yürüyüp daireler çiziyordu. Pike'in, Fallon gibi insanların para için her şeyi yaptıklarıyla ilgili sözleri aklına geldi; kamyonetin içinde o kan denizi ve pislik içinde yatan DeNice'ı, Ben'in eşinden ayrılmış tek pabucunu düşündüm ve bunları yalnız benim için yapmadıklarını anladım. Bunları Richard için yapmışlardı.

"Onu öldürmekle kalmamışlar Richard, -KAFASINI KESİP KOPARMIŞLARI!"

Richard kusmaya başlamıştı. Starkey endişeli görünüyordu; acaba avazım çıktığı kadar bağırduğum için mi?

"Kendine gel, sakın ol Cole. Tırtıyorsun. Derin nefes al."

Richard iki kat olmuş soluk almaya çalışıyordu; dell gibiydi.

"Seni fidye diye avladılar değil mi Richard? Fidyeye diye başının etini yediler ve sen de DeNice'ı kandirip buraya yolladın."

Starkey ve Lucas bana bakıyorlardı. Richard doğrulur gibi oldu, sonra gene kumildi.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. Söylediklerinin hiçbirini doğru değil!"

Myers, "Atıp durma Cole. O herifleri bulmak için elimizden geleni yapıyoruz biz."

"Herifler DeNice'i birilerini korkutmak için kullanıyorlar, o da ben değilim herhalde."

Richard'ın aurası öfkeden mosmor oldu

"S...TİR GİT ŞURDANI"

Lucas, "Bunu nereden çıkardın?"

"Fallon kiralık. İşin ucunda para olmadıkça kilını bile lupırdamaz o; eh Richard'ın da parası olduğuna göre..."

Richard yumruğunu suratına yapıştıracakmış gibi bana doğru bir adım attı, fakat Myers kolundan tuttu. Adam tır tır titriyordu; sinir krizinin eşiğine gelmişti.

"Hepsi senin suçun, bok herif. Oğlum kaçınıp gitmişken burada durup seni dinleyecek değilim. Çocuğumu bulmamız gerek ve sen orada durmuş saçmalamakla meşgulsün!"

Sonra sendeleyerek limuzine doğru yürüdü. Yanına varınca yaslanıp bir kez daha kustı. Myers yanımda durmuş onu izlerken gözlerinin eskisi kadar duygusuz bakmadığı belli oluyordu.

"Neler oluyor Myers?" diye sordum

Adam yürüyüp gitti, Richard'ın yanına vardı.

"Yalan söylüyor, ikisi de yalan söylüyor" dedim.

Starkey, Richard ve Myers'e bir süre dikkatle baktıktan sonra bakışlarını kamyonete çevirdi.

"Biz burada adamın oğlundan söz ediyoruz Cole. Eğer herifler ona fidye diye baskı yapıyorlarsa neden bize söylemezsin?"

"Ne bileyim ben! Korkuyorduz. Bak DeNice'e neler yaptılar."

"O zaman senin hakkında o kadar lafı niye ettiler?"

"Onu da bilmiyorum. Belki işe başladıklarında hedef bendim ama Richard ortaya çıkıp da buralara gelince paranın kokusunu aldılar."

Starkey'in söylediklerine pek inanmadığının farkındaydım.

"Belki de şu DeNice onlara fazla yaklaştı."

"DeNice onları bulacak kadar zeki değildi. Richard'ı fidye için sıkıştırdıkları için ödemenin yapılmasını sağlamak için De-Nice'i kullandılar."

Bulmacanın sırrını açıklayabilmenin tek yolu bu gibiydi.

Lucas bu düşünceden rahatsız olmuşa benziyordu, dudaklarını yaladıktan sonra, "Bay Chenier'le konuşsam iyi olacak. Sonra da Bay Myers'le konuşurum." dedi.

Starkey de, "Belki geriye doğru gidip dün geceden başlayarak DeNice'in neler yaptığını araştırıp öğrentirsek buraya nasıl geldiğini anlayabiliriz. Fontenol denen öteki adamla da bir görüşelim bakalım. Belki o bir şeyler biliyordur" dedi.

Lucas dalgın dalgın başını salladıktan sonra asla öğrenemeyeceğimiz sırlar sakladığını düşünürmüşçesine kamyonete bir daha baktı.

"Bu artık basit bir kayıp şahıs olayı değil."

"Tabii ki değil. Hiçbir zaman da değildi zaten." dedi Starkey.

Lucas, Ben'in pabucuna baktı, sonra bana dönerek, "Arabamda kolonyalı mendil ve alkol var. Kendinize biraz çekti düzen vermeniz gerekiyor" dedi.

Starkey, Richard ve Myers'in neler bildiğini öğrenmek için Lucas ve Alvarez'le kaldı. Ben sikolle mendilleri yanıma alıp arabama gittim. Gömleğimi ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra alkolü ellerime ve kollarıma döktüm. Islak mendilleri kullanarak elimden geldiği kadar kanları sildim, sonra bir kez daha alkol döküp mendilleri kullanarak aynı işlemi tekrarladım. Ön koltuğum arkasında her zaman bulundurduğum tişörtümü ve eski lastik pabuçlarımı giydim, sonra oturup az ötedeki polis mülketini izlemeye başladım. Lucas, Alvarez ve Parker Center menşupları hep birlikte Richard ve Myers'in çevresini sarmıştı. Richard hepsine siz ne dedığınızı bilmiyorsunuz diye bağırıp duruyor, ademsakilli dağıtmaş görünüyordu.

Myers ise kunduğu ağın bir köşesinde pusuya yatmış bir örümcek kadar sakindi. Ve ben otuz metre uzaktan da olsa kamyonete bakıp içinde neler biralınış olduklarını görmeye çalışıyordum. Manzara nerede olursam olayım hiç gözümün önünden gitmeyecekti. Onu hep görecektim; istesem de istemesem de. Zavallı Ben, o adamcağızın kafasını kesmiş olan alçakların elindeydi.

Cep telefonum çaldı. Ekranı baktım Pike'da. Ona DeNico'e'in başına geleni anlattım. Kamyonetin içine nasıl girdiğimi falan söyledim. Sesim kendime bile tuhaf geliyordu; sanki sisler arasında esen rüzgârla dağılıyormuş gibi. Çenemi kapamamı söyleyinmeye kadar konuştum da konuştum.

Pike, "Yardım edecek birini buldum" dedi.

Motoru çalıştırıp gaze basarak oradan ayrıldım.

Ben

Eric ve Maz, Mike adama yurtdan sonra Ben'e farklı davranmaya başlamışlardı. Oradan aynuo eve dönerken yolda durup hepsi için çift köfteli çift kaşarlı hamburgerler, kızarmış falha soğan, büyük boy patates kızartması almak için durdular. Eve varışlarında çocuğu beşamatılar ve tek basına odava kullandılar; eşyasız oturma odasında gündüklerini yapıp kâğıt oynarken onlarla beraber kalmasına izin verildikleri gibi bir de Orangea ikram ettiler. Eskisinden çok daha sakindiler. Mazı bile arada sırada güliüyordu. Sanki o adamın öldürülmesi onları düğür kılmaı ve rahattatmıştı.

Hamburgerler bitince Eric suratını ekşiterek, "Of! O kadar soğan yemeseydim keşke" dedi.

Maz, "Evet?"

Eric gültütye geçirdi.

Maz, "Senin beklemin çürümüş" dedi.

Üçü yerde bir halka oluşturarak oturmuşlardı. Ben, arada bir Eric'in gömleğinin altında kabanklık yapan tabancaya bir göz atıyor, onu oradan almak için ne yapması gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu. Tüm öğleden sonra o silahı almak, ikisini de vurmak, sonra da karşıdaki eve koşup kaçmaktan

başka pek bir şey düşünmemişti! Mike geri döndüce onu da vuracaktı.

Başını kaldırdığında Mazî'nin gene kendisine baktığını gördü. O bakışlar Ben'i çok rahatsız ediyordu.

Adam, "Senin silahı düşünüyor bu" dedi.

"Ne işti ama. Adam müthişti. Doğuşları tam bir cani o "

Çocuk, "Ben de ateş edebilirim" diye söze katıştı.

Eric takımkâğıtlardan başını kaldırıp ona baktı, kaşları havdaydı.

"Doğru. Sen 'coonass'ın tekinsin. Sizler yürümeden önce avcılığı öğrenirsiniz. Neyle ateş ediyorsun?"

"Yirmilik bir kufeğim ve bir .22'liğim var. Amcalarımla ve dedemle ördek avına çıkardık."

"Gördün mü yaptığını?"

Mazî, " 'coonass' de ne demek oluyor?" diye sordu.

"Coonass Louisiana'lı Fransız kökenliklere denir."

Tabanca-tüfek hakkında konuşmak Eric'in hoşuna gitmişti. Elini gömleğinin altına sokup tabancasını çıkardı. Kocaman siyah bir şeydi bu, sapı hafif desenliydi, yan tarafındaki kabartma süsler hayli eskimişti.

"Elime almak istiyor musun?"

Mazî, "Böyle şeyler yapmasana, koy onu yerine" dedi

"Çekil git başından. Ne zarar var bunun?"

Eric, Ben'in iyi görebilmesi için tabancayı bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu.

"Bu bin dokuz yüz on bir model fark beşlik Colt. Eskiden orduda kullanırdı ama sonra dokuz milimetrelikleri kullanmaya başlayınca bunlardan vazgeçtiler. Dokuzlukların içinde daha çok mermi vardır; ama bununla hedefi bulursan zaten fazla mermiye gerek kalmaz "

Tabancayı Mazî ye doğrultmuştu

"Örneğin şu karşıdaki dev zenciye bak; herif öklüz kadar kuvvetlidir ama hainlikte onu kat kat geçer. Buna bütün gün dokuz milimetrelikle ateş etsen devremezsin, ama şunla bir kez vursan anında kaçının üstüne düşüp yere serilir. Bu, tam bir iş bitiricidir, senin anlayacağın."

Tabancayı yeniden çocuğa doğru uzattı.

"Tutmak istiyor musun?"

"Evet."

Eric silahı bir yerine basıp, şarjör dışarı çıktı. Sürgüyü çekti, içindeki mermülerden biri dışarı fırlayınca yere düşmeden hemen havada yakalandı. Sonra silahı Ben'e uzattı.

Madi, "Mike bunu görse senin kaçına tekmeyi basar" dedi.

"Biz burada pineklerken Mike dışarıda keyif sürüyor; S...tir et!"

Ben tabancayı aldı. Oklukça ağır ve büyüktü, eline sığmıyordu. Eric şarjörü yere koydu, çocuğa emniyetinin ve sürgünün nasıl kullanılacağını gösterdikten sonra silahı tekrar ona verip gösterdiklerini uygulamasını istedi. Sürgüyü çekmek oldukça zordu.

Ben tabancayı sıkı sıkı tutarak sürgüyü geriye çekip yerine getirdi ve kilitledi. Artık ateş etmeye hazır olması için tek yapması gereken şarjörü yerleştirmek, sonra sürgüyü açmaktı. Silah doldurulmuş olacaktı. Şarjör tam yanında, dizinin dibinde duruyordu.

Eric silahı elinden aldı.

"Bu kadar yeter."

Şarjörü taktı, sürgüyü açtı, düşen mermiyi yerine yerleştirdi, emniyetini ayarladıktan sonra yere, önüne koydu.

"Şu, evde silahla oynamaz lafını s...tir et! Silahı yalovanda ve hazır durumda tutacaksın ki gerektiği zaman armakla vakit kaybetmeyesin."

Sanki her zamanki adetlerini sürdürürcesine o gün tüm öğleden sonrası iskambil oynayarak geçirdiler. Ben Eric'in yanında oturuyor ve hazır durumdaki dolu silahı düşünüyordu. Tek yapacağı emniyetini açmak olacaktı. Bunu defalarca aklından geçirip provasını yapıyordu. Eline fırsat geçerse kaybedecek vakti olmayacaktı.

Eric tuvalete gitmiş, silahı da yanında götürmüştü. Geri geldiğinde gene pantolonunun beline sıkıştırmıştı ama bu kez Ben'den uzak olan taraftaydı. Ben kendisinin de tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyince Mazi yanında gitti. Geri gelince Ben, Eric'in öteki yanına tabancaya yakın oturmaya özen gösterdi.

Mike, döndüğünde hava kararmak üzereydi.

"İçeri girer girmez, "Tamam. Hazırız" dedi.

"Yeri buldun mu?"

"Delta işi olacak bayım. Her şey karmakarışık. Geldiğini görmeyecekler."

Eric, "Boş versene sen! Benim bulmak istediğim parayı alıp almayacağımız."

"O kamyonetin içini gördükten sonra, ben alacağız derim."

Eric güldü.

"Çok taktik yahu!"

"Hemen bir duş alacağım. Puluza pirtinizi toplayın. Çıktıktan sonra bir daha buraya dönmeyeceğiz."

Ben Eric'in yanından ayrılmıyordu. Eğer geçen seferki gibi yaparlarsa Mike yalnız gidecek o da Eric ve Mazi ile birlikte peşinde olacaktı. Eric'in silahına ulaşıldığına yakın durmak istiyordu. Arabada kısıyormuş gibi yaparsa adam başını öle yana çevirirdi herhalde ya da yere bir şey düşürür onu almak için eğilebilirdi. Hey, bakar mısın pabucunun bağı çözülmüş! gibilerden bir fırsat çıkarsa silahı almak için kaybedecek vakti olmazdı. O nedenle Eric'e yapışıp kalmak da çok kararlıydı.

Annesi ona 'gözünde canlandırmak' diye bir şeyden söz etmişti. Bu tenis oynayanların oyunlarını geliştirmek için kullandıkları bir yöntemdi. Kendini şahane bir servisi kusursuzca karşılarken ya da zor bir topu kurtarken düşünüp kazandığını görürdün. Bu zihinsel prova gerçekten kazanmana yardım ederdi.

Ben, Eric'in tabancasını ele geçirmek için bir sürü senaryo düşünüyordu. Eric önü sıra arabaya binerken ya da inerken; yere eğilip düşen bir yirmi beşliyi alırken ya da bir böceği kovalarken –tek ihtiyacı olan onun kendisine sırtını dönmesiydi. O zaman sol eliyle adamın gömleğini kaldırarak, sağ eliyle tabancayı kapacaktı. Sonra Eric yüzünü ona çevirirken hemen geriye doğru sıçrayacak ve silahın emniyetini açacaktı. *Dur yoksa ateş ederim!* Gibi saçmalıklarla vakit kaybetmeyecek hemen tetiğe basacaktı. Onlar ölene kadar ateş etmeyi sürdürecekti. Kendini bütün bunları yaparken görüyordu –DANDANDANDANDAN! Evet, silah tam bir iş bilirciydi!

Yola çıkma zamanı gelmişti. Mike evin arka tarafından elinde kısa bir pompalı tüfek ve dürbünle geldi.

"Haydi bakalım hanım kızlar. Eğlence başlıyor."

Eric yerinden fırlarken Ben'i de çekip sürüp ayağa kaldırdı.

"Hay canına yandığım! Hadi başlayalım."

Çantalarını omuzlarına alıp yürüdüler. Ben'in korkudan kulakları uçulduyordu ama Eric'in yanından ayrılmıyordu. Garajda o zamana kadar görmediği eski püskü küçük mavi bir araba ölekinin yanına park etmiş duruyordu. Eric çocuğu ona doğru götürürken, "Haydi arkadaşlar, biraz canların bakalım" dedi.

Mike arkalarından seslendi, "Bir dakika."

Durdular.

"Çocuk benimle geliyor."

Sonra Ben'in kolunu kavrayıp kendi arabasına doğru çekti. Eric, Mazi'nin süreceğine binmişti bile. Ben korkuyla geri çekildi.

"Seninle gitmek istemiyorum. Eric'le gideceğim."

"Senin istemeni sevsinler. Üm şü arabaya."

Onu ön koltuğa itip oturttu sonra tüfeği de yanına alarak direksiyona geçti. Garajın kapısı açıldı öbür ikisi çıkıp gittiler. Ben, ateş etmeye hazır tabancanın da onlarla birlikte uzaklaşmasını izledi. Bu tipki boğulmak üzereyken uzandığınız can simidinin önünüzden çekilmesine benziyordu.

Mike motoru çalıştırdı.

"Doğru dürüst otur, sakın ol; geçen seferki gibi. O zaman her şey yoluna girer."

Tüfeği yere bacaklarının arasına koymuştu. Ben gözünü dikmiş bakıyordu. Bir kez bir yaban ördeği vurduğu evindeki av tüfeği aklına gelmişti.

Bir süre tüfeğe baktıktan sonra Mike'a döndü.

"Ben ateş etmeyi biliyorum."

"Ben de."

Geri geri giderek garajdan çıktılar.

geçen süre: 49 saat, 28 dakika

Pike beni LAX'ın güneyinde kalan Downey ile Sanayi Kenti arasında dizilmiş az katlı, kişisiz iş hanlarından birinde beklemekteydi. Altmışlardaki ulusal savunma krizi sırasında roket imal eden şirketlerin yaptırdığı ucuz binalardan biriydi bu. O zaman da, şimdiki gibi, herkesin çevresinde üzerlerine pek oturmeyen koyu renk takım elbiseler giyen insanların kullandığı orta kalite ve orta büyüklükteki Amerikan arabalarının durduğu park yerleri vardı.

Arabamdan iner inmez, Pike her zamanki donuk bakışlarıyla karşıma geçip beni incelemeye başlamıştı

"Ne var?"

"Burada bir lavabo mevcut" dedi.

Beni alıp lobyeye götürdü. Erkekler tuvaletine gittim, sıcak suyu açtım, aynalar buharla kaplanıncaya kadar akıttım. Tırnaklarımın içinde ve derimden kırıntılarında hâlâ DeNice'in kanı vardı. Ellerimi ve kollarımı yeşil sabunla yıkadıkdan sonra akan sıcak suyun altına tuttum. Cildim kapkırımı çıkmış; neredeyse kan rengini almıştı; ama ben sıcak suyla yıyıp arınmak istediğimden oradan ayrılamıyordum. İki kez böyle yaptıkları sonra gömleğimi çıkarıp yuvarlı ve boynumu temizledim.

Avucuma su doldurup içtikten sonra aynaya bakımdı ama buhar kendimi görmemi engelliyordu. Lobiye döndüm.

Üç kat merdiven çıkıp yeni döşenmiş halı kokan bir bekleme odasına girdik. Duvarda parlak metal harflerle şirketin adı yazılıydı: RESNICK DANIŞMA MERKEZİ –Sorunlarınızı çözer, yol gösterir.

Sorunlarınızı çözer!

Duvanın önündeki masada oturan genç hanım gülümseyerek sordu, “Yardımcı olabilir miyim?”

İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Pike, “Joe Pike, Bay Resnick’le görüşeceğiz. Bu da Elvis Cole.”

“Ah, evet. Sizi bekliyorduk.”

Resepsiyondaki bayanım arkasındaki kapıdan yeleklili takım elbise giymiş genç bir adamı çıktı ve girmemiz için kapıyı tuttu. Elinde siyah deri bir çanta vardı.

“Tünaydın beyler. Benimle gelin lütfen.”

Yanımdan geçerek içeriye girdik. Salona girer girmez genç adam elindeki çantayı açtı. Maslağının orta basamaklarında olan, yükselmeye hazır, profesyonel görünümlü hoş bir iş adamıydı. Sağ elinde Annapolis amblemlili bir elul yuvarlığı vardı.

“Ben Dale Rudolph, Bay Resnick’in yardımcısıyım. Silahlarınız burada kalacak, çıkarken alacaksınız.”

“Silahlı değilim.”

“Çok güzel.”

Pike .357’sini, a.25’ini ve çift ağırlı bıçağını çantaya koydu. Sanki insanların üzerinden böyle bir sürü silah çıkararak anılması pek olağan bir şeymiş gibi Rudolph’un yüz ifadesi hiç değişmemişti. Evet, başka bir dünyaya hoş geldiniz diye düşündüm.

“Hepsi bu mu?”

“Evet.”

"Tamam. Şimdi dik durun ve kollarınızı iki yana açın. İkiniz de lütfen."

Nazik adam! Annapolis'te kıbar davranışlar öğretiyorlar demek.

Rudolph üzerimizi güvenlik çubuğuyla aradıktan sonra, aleti çantaya yerleştirdi.

"Okdu bitti. Herkes temiz. Gidebilirsiniz."

Bizi alıp güzel ve aydınlık bir büroya götürdü. Duvarlardaki roketatar, Sovyet mali destroyer ve zırhlı otomobil resimleri olmasa kendinizi bir sigorta temsilcisinin ofisinde sanabilirdiniz. Altmışa yakın yaşlarda, kötü keşilmiş kur saçlı, cildi bozuk bir adam masadan kalkıp dolaşarak geldi, elimizi sıktı. Büyük bir olasılıkla Pentagon'la bağlantılan olan enekdi bir general veya amiraldi -bu tiplerin çoğu öyledir.

"John Resnick. Şimdilik bu kadar Dale. Lütfen dışarda bekle."

"Baş üstüne elendim."

Resnick masasının bir kenarına ilişti ama bize oturun demedi.

"Pike hanginiz?"

Pike, "Benim," dedi.

Resnick onu diklotele süzdü.

"Ortak dostumuz sizi çok övdü. Sizinle görüşmeyi kabul etmemin tek nedeni onun size arka çıkmış olmasıdır."

Pike başının salladı.

"Başkasından söz etmemişti."

Kendimi onun yamağı olarak tanıtmak içimden geçti ama, bazen zekice davranırım. Bu kez de öyle yapıp işi Pike'a bıraktım.

"Eğer ortak dostumuz beni övmüşse, o zaman açıldanma gerek yok. Ya iyiyim ya değil."

Resnick bu yanıtı hoşlanmıyışa benziyordu.

"Hakkı olablirsin. Belki ne kadar iyi olduğunu bana göstermek fırsatı çıkar; ama şimdi sırası değil, sonra konuşuruz."

Adam ne istediğimizi biliyordu; hemen konuya girdi.

"Londra'da bir PMC ile ortak iş yapıyordum. Fallon'u bir kez kiralayıp kullanmıştık ama bir daha asla aramam. Eğer onu tutmayı düşünüyorsanız, bunu tavsiye etmediğimi söyleyeyim."

"Biz onu kiralamak istemiyor, bulmak istiyoruz. Fallon ve en az bir adamı kez arkadaşımın oğlunu kaçırdılar."

Resnick'in sol gözü bu anı haber karşısında seyirmeye başlamıştı. Bir süre ne söylediğimin farkında olup olmadığını anlamak için dikkatle yüzüne baktıktan sonra oturduğu yerde biraz daha dikleşerek sordu:

"Mike Fallon Los Angeles'da mı?"

Söylediklerimi tekrarladım.

"Evet. Kız arkadaşımın oğlunu kaçırdı."

Resnick'in yüzündeki gerginlik artmış sol gözünü daha hızlı kırpmaya başlamıştı. Sonra omuzlarını silkeli.

"Fallon tehlikelidir. Onun Los Angeles'da ya da bu ülkenin herhangi bir yerinde olduğuna inanamam; ama buralar daysa ve dediğinizi yapmışsa polise başvurmanız gerekir."

"Polise başvurduk. Onlar da adamı anyor."

Pike, "Benim kaynaklarım olmadan. Siz onu tanırtınız. Biz sizin ona nasıl ulaşılacağını ya da ulaşabilecek birini bileceğinizi düşündük."

Resnick, Pike'm söylediğini biraz düşündükten sonra masanın üzerinden inip koltuğuna oturdu. Alçalmakta olan güneş park yerindeki arabaların tepelerine vurup içeriye yansımaktaydı. LAX'dan havalanan jetler batıya, denize doğru uçuyorlardı. Resnick bir süre onları izledi.

"Yıllar önce Michael Fallon Sierra Leone'de yapmış olduğu canavarlıklardan dolayı savaş suçlusu olarak gıyabında yargılanıp cezalandırılmasına karar verildi. Son duyduğumda

Güney Amerika'da bir yerde yaşıyordu. Brezilya veya Kolombiya'da. Onun nasıl bulunabileceğini bilsem Adalet Bakanlığı'na bildirirdim. Tanırım. Buraya dönmeye cesaret edebileceğini hiç tahmin etmezdim."

Tekrar Pike'a baktı.

"Onu bulursanız öldürecek misiniz?"

Bunu sanki futboldan hoşlarlar mıyız der gibi sakın bir sesle açıkça sormuştu.

Pike yanıt vermeyince ben konuştum.

"Evet. Bize edeceğiniz yardımın bedeli buysa, evet!"

Pike kolumu tutup başını iki yana salladı; susmamı istiyordu.

Ben devamla, "Onun ölmesini istiyorsanız, olmuş bittir. İstemiyorsanız ölmeyecektir. Benim tek düşüncem o çocuk. Onu bulmak için her şeyi yaparım" dedim.

Pike beni bir kez daha dürttü.

Resnick, "Ben kurallara inanırım Bay Cole. Benimki gibi bir işte bizi hayvanlaştırmaktan koruyan tek şey kurallardır."

Sonra gene havada dolanan jeliere daldı. Sanki kendisini kaçmak istediği kötülüklerden kurtaracakmışlar gibi özlemle bakıyordu.

"Evet. Ben Londra'dayken Mike Fallon'u kiralayıp Sierra Leone'ye gönderdik. Oranın hükümetiyle olan anlaşmamız gereği koruma altına aldığımız elmas madenlerinin güvenliği ni sağlayacaktı. Ama isyancılara kablđı. Hâlâ nedenini anlayabilmiş değilim -peraydı herhalde. Aldınıza hayalinize gelmeyecek şeyler yaptılar. Anlatsam uydurduğumu sanırsınız."

Los Angeles nehrinin kıyısında bulunan kamyonette gördüklerimi anlattım. Dinlerken gözlerini jellerden ayırıp yüzüme dikmişti. Sanırım olay tanıdık geliyordu. Başını iki yana salladı.

"O bir canavar, vahşî bir hayvan. Bu tür suçlamalarla profesyonel olarak artık çalışamaz. Kimse onu kiralamak istemez. Bu çocuğu lıdıye için mi kaçırdığını düşünüyorsunuz?"

"Öyle sanıyorum. Çocuğun babasında çok para var."

"Size ne söyleyeyim bilmiyorum. Dediğim gibi en son Rio'da olduğunu duymuştum. Ondan da pek emin değilim ya! Geri geldiğine göre çok para kazanacağını düşünüyor olmalı."

"Bir de suç ortağı var. Yüzünde yara izleri veya sigiller olan izi yan bir zenci" dedi Pike.

Resnick koltuğunu bizden yana döndürürken kendi yüzüne dokundu.

"Aynında ve yanaklarında mı?"

"Evet."

Masanın üzerine dirsekleriyle abandı. Bu taroma uyan birini tanıdığı çok açıktı.

"Onlar aile olduğu kabilenin sembolleri. Sierra Leone'de Fallon'un kullandığı adamlardan biri Bente savaşçılarından Mazi İbo'ydu. Anlatığımız türde yara izi onun yüzünde vardır."

Resnick heyecanlanmıştı.

"Üçüncü biri de var mı?"

"Bilinmiyor. Olabilir."

"Tamam şimdi beni dinleyin. Her şey yerine oturmaya başladı. İbo'nun çok sıkı filo olduğu başka bir paralı asker vardı Eric Schilling. Bir yıl kadar önceydi sanıyorum; Eric güvenlik görevlisi olarak çalışmak istediğini belirterek bizimle temasa geçti. O buralı, yani Los Angeles'lidir. İbo onu aramış olmalı. Buralarda yazılı bir şey olacak. Bir dakika."

Resnick bilgisayarına yöneldi; veri tabanına erişmek için düğmelere basmaya başladı.

"O da Sierra Leone'de miydi?"

"Belki, olabilir. Fakat suçlular listesinde onun adı yok. O nedenle hâlâ iş bulabiliyor. O da Fallon'un adamlarından biriydi. Bize başvurduğunda bu ortaya çıkınca –suçlanmış olmasa da– Fallon'un adamlarından hiçbirine iş vermediğim için onu da boşladım. Evet, işte burada."

Resnick bilgisayara bakıp bir adres yazdıkları sonra kâğıdı bana uzattı.

"San Gabriel'de Gene Jeanie adına kayıtlı bir posta kutusu var. Bunların hepsi sahte isimler kullanıyor. Adres hâlâ geçerli mi bilmiyorum ama elimizde yalnız bu var."

"Telefon numarası var mı?"

"Telefon numarası bırakmazlar. Posta kutusu ve sahte isimler, o kadar. Böylece kendilerini koruma altına almış olurlar."

Adrese baktıkları sonra kâğıdı Pike'a verdim. Ayaklaydım ama bacaklarım titriyordu. Resnick kalkıp yanıma geldi.

"Şu anda çok tehlikeli insanlardan söz etmekteyiz. Bunları etraftaki borktan suçlularla bir tutmam. Fallon çok iyi yetişmiş bir savaşçıdır, en iyilerinden yani. Ve bu insanları o eğitti. Bunlardan daha iyi adam öldüren olamaz."

Pike, "Ayılar" dedi.

Köniz de ona baktık fakat Pike elindeki adresi okumakla meşguldü. Resnick elimi yakalayıp sımsıkı tuttu, bir şeyler öğrenmek istiyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu.

"Tanıya inanıyor musunuz Bay Cole?"

"Çok korktuğum zamanlar "

"Ben her gece duamı ederim. Mike Fallon'u Sierra Leone'ye ben göndermiş olduğum için onun günahının ağırlaşan bir bölümünü paylaştığımı inanıyorum; işte bu nedenle dua ederim. Umarım onu bulursunuz. Umarım küçüğe bir zarar gelmemiştir."

Adamın yüzündeki umutsuzluğu çok iyi tanıyordum; beninkine benziyordu. Alevlere yaklaşan bir güne kelebeği de aynı şeyi görüyor olmalıydı. Sormamam gereken bir şey vardı; ama sormadan edemedim.

"Orada neler oldu? Fallon ne yaptı?"

Resnick uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra anılatmaya başladı.

Sierra Leone

Afrika

1995

Taşlı Bahçe

Ahbeba Danku avazı çıktığı kadar haykıran bir oğlan madenle köy arasındaki yoldan aşağıya fırlayıp koşmaya başlamadan birkaç saniye önce silah seslerini duymuştu. Ahbeba, geçen yaz on iki yaşına basmıştı, ince uzun elleri ve ayakları, prenseslere yakışacak kadar zarif boynuyla çok güzel bir kıydı. Zaten annesi her zaman onun Mende kabilesinden bir prenses olduğunu iddia eder; her gece bir prensin gelip en büyük çocuğu olan kıyıyı kendisine eş olarak seçmesi için dua ederdi. Başlık olarak altı keçi isteyebilirler ve böylece elmas madenlerini ele geçirmek için kendilerine Birleşik Devrimci Güç adını veren üyancıların hükümete karşı açtığı bitmek tükenmek bilmeyen savaştan kaçıp kurtulabilirlerdi.

Ahbeba annesinin kafasının çok fazla mejiyo birtkisi sarıp içmekten bulandığını düşünüyordu. Aslında, madenleri ve köylerini asilere karşı koruyan Güney Afrikalı paralı askerlerden biriyle eulenmesi çok daha akla yakındı. Hepsi güçlü kuvvetli, yakışıklı gençlerdi, ellerinde tüfekleri ve parmaklarında sigaralarıyla kızlara çapkın çapkın bakıp sınıtı; kızlar da buna karşılık utanıp çekinmeden onlarla flört ederlerdi.

Ahbeba zamanının büyük bir bölümünü annesi, kız kardeşleri ve köyün öteki kadınlarıyla Pampana nehri kıyısındaki yüzeyle taşla dolu tarlada çahçaharak geçirirdi. Köyün kadınları küçük bir keçi sürüsünü güder, tath palatması ve kalya denen bir çeşit bezelye yetiştirmekle uğraşırken erkekler de –Ahbeba'nın babası da dahil– çakıllı büyük çukurluk yamaçlarını kazarak elmas arayıp çıkarırlardı.

Kazıcılara ve yıkayıcılara ücret olarak günde seksen sent, artı biber ve nane katılmış iki kase piring ve elmas bulduklarında ufak bir komisyona verilir. Kaygan dik yağlarda elle çokkılı toprağı eşelemek, buldukları altınla elekten geçirmek, elmasla büyüklüklerine göre ayrılacakları küçük yıkama havuzlarına taşımak zor ve pis işti. Erkekler şort veya külotlarıyla günde on iki saat çalışırlardı; tenlerini koruyucu güneşten terle üzerlerine yapıp adeta pişen tavlar, hayatlarını da Güney Afrikalı paralı askerler korurdu. Buralarda bir prens bulmak elmas bulmaktan daha zordu.

O sabah, kız kardeşleri tarlada çalışırken Ahbeba Danku evde, yemekte yiyecekleri kayıyı öğütmeyle meşguldü. Bu zoruna gitmiyordu; köyde kalıp iş yapmak en iyi arkadaş olan, kendisinden iki yaş büyük, karpuz büyüklüğünde memelere sahip Romal Mamoh'la dedikodu yapmak ve bekçilik yapan askerlerle flört etmek için yeterli zaman bırakıyordu ona. Kızların ikisi de bezelye yemeğini hazırlarken üzerlerine sıçrayanlardan maviye boyanmışlardı. Anoda bir, köyün sınırında bekleyen bekçiye kaçamak bakışlar atıyorlardı. Uzun boylu ve ince yapılı; adeta bir kadın kadar güzel olan genç Güney Afrikalı onlara göz kırpıp yanına gelmelerini işaret ediyordu. Ahbeba ve Romal kırkıdayıp güldüştüler. Genç adamın dediğini yapmak için birbirlerini zorlarken tepelerin olduğu yünden birtakım sesler gelmeye başladı.

Patpat pat... pat... pat... patpatpat.

Nöbetçi asker sesleri duyunca Freetown pazarında gördükleri kuklalar gibi yerinden sıçramıştı. Romal da hızını alamamış bezelyeleri öğüttüğü taşı devirmişti.

"Madenden ateş ediyorlar."

Ahbeba daha önce askerler fanelere ateş ettikleri zaman çıkan sesleri duymuştu ama bunlar o seslere hiç benzemiyordu. Yaşlı kadınlar kulübelerinden dışarı çıkmış, çocuklar oynamayı keşmişti. Güney Afrikalı genç

köyün öteki ucunda nöbet tutan öteki bekçiye seslendi, sonra omzundaki tüfeği indirip eline aldı. Gözleri korkuyla parlıyordu.

Otomatik silahların sesi birbirine karışarak bir süre devam ettikten sonra başladığı kadar ani olarak keşildi. Vadi derin bir sessizliğe gömülmüştü.

"Askerler neden ateş ettiler? Neler oluyor?"

"Ateş eden askerler değildi. Dinle! Duyuyor musun?"

Önce acı bir çığlık duyuldu, sonra bir çocuğun ince bedeninin kulübelerin arasında koşarak dolaştığını gördüler. Ahbeba köyün kuzey ucunda oturan sekiz yaşındaki Julius Satbu Bio'yu tanımıştı.

"Bu Julius!"

Çocuk birden durdu; ağılıyor, atıp kurtulmak istediği sıcak bir şey varmış gibi ellerini silkeleyip duruyordu.

"Hyenalar bekçileri öldürüyor! Babamı da öldürdüler!"

Güney Afrikalı genç Julius'a doğru koşarak birkaç adım attı, sonra geri dönüp ağaçlara doğru giderken saçları aleu renginde bir beyaz adam yapraklarının arasından çıktı ve bekçinin yüzüne iki kez ateş etti.

Birden ortalık karıştı. Kadınlar çocuklarını ve bebekleri kucaklarına alıp çalılıklara doğru kaştılar. Çocuklar ağlamaya başladı. Ramal koşuyordu.

"Ramal ne oluyor? Ne yapacağız?"

"Kaş! Hemen ŞİMDİ kaş!"

Kulübelerin arkasından iki Güney Afrikalı bekçi daha ortaya çıktı. Aleu saçlı adam tek dizinin üzerine çöküp gene ateş etti -patpat, patpat- Öyle hızlı davranmıştı ki bir kez ateş etmiş gibi ses çıkmıştı. Bekçilerin ikisi de yere serildi.

Ramal ormana dâhil kaybolmuştu.

Ahbeba evine doğru gidecekken Julius'u almak için geri döndü. Çocuğun kolunu tutup çekti.

"Benimle gel Julius! Saklanmamız gerek!"

Arkası insanla dolu bir kamyon korna çalıp kükreyerek köye daldı. Kulübelerin arasına dalarken içindeki adamlar ikili üçlü gruplar halinde yere atılıyorlardı. Alev saçlı adam Kria dilinde onlara emirler yağdınıyordu. Bu Sierra Leone'de hemen herkesin bildiği İngilizceyle İspanyolca karışımı bir dialekti.

İspancılar havaya ateş edip kaçan kadın ve çocuklara tüfeklerinin dipçeğiyle vuruyorlardı. Ahbeba Julius'u kucığına alıp kaçmak isterken arkasına gelen kamyonetle daha çok sayıda adam aşağıya atladı. Elinde neredeyse kendi boyunda bir tüfek tutan sıkışık bir yeni yetme Ramal'i yerde sürükleyerek ormandan çıkardı, yere tılp sırtına tekme attı. Üzerinde bir şort ve parlak pembe renkte bir yelek olan bir adam köyün köpeklerine ateş ediyor, vurulan köpek bağırarak kendi etrafında daireseler çizdikçe kahkahayı basıyordu.

Julius anası çıktığı kadar bağırıyordu, "Durdurun onları! Durdurun onları!"

Köyün ortasına gelen kamyon hızını kesmeden, acı bir fren sesi çıkartarak durdu. Mədəndeki çarpıma nasıl çabucak bittiyse köy de o kadar kısa sürede ılgal edilmişti. Güney Afrikalılar ölmüş, onları koruyacak kimse kalmamıştı. Ahbeba Julius'la birlikte yere çöktü; toprağın içine girmek istiyordu. Bunlar, prensini bekleyen bir prensesin başına gelecek şeyler değildi.

Eski bir tişört giymiş, kara gözlüktü adaleli bir adam kamyonun tepesine çıkmış, ürktülcü bakışlarıyla köy halkını adeta taniyordu. Boynundaki kemikten yapılmış kolyesi omuzlarına asmış olduğu fişekliklere çarptıkça takirdiyordu. Yanında başkaları da vardı: Bir tanesi başına mermilerden yapılmış bir bant takmıştı, bir de oğdan ~~omuzlarının~~ omuzlarının üzerine baban omuzlarının omuzlarının derisinden yapılmış minik torbalar dikmişti. Hepsi de korkunç görünüşlü, dehşet saçan savaşçılardı. Ahbeba müthiş korkmuştu.

Kemik kalyeli adam elindeki parlak siyah tüfeği havada salladı.

"Ben Kumutan Kan! Bu adı bilecek ve ondan korkacaksınız. Bizler Birleşik Devlet Gücün özgürlük savaşçılarıyız, sizler Sierra Leone halkına ihanet ettiniz! Freetown'daki kukla hükümeti kontrol eden yabancılar için toprağımızı kazıp elmas çıkartıyorsunuz. Bunun için hepiniz öleceksiniz. Buradaki herkesi öldüreceğiz!"

Kumutan Kan köylülerin başının üzerinden havaya ateş etti ve adamlarının herkesi sıraya dizmelerini emretti.

Alev rengi saçlı adam başka bir beyaz adamla birlikte kamyonun yanına yaklaştı. Bu ikinci adam ötekinden daha uzun boylu ve biraz daha yaşlıydı, üzerinde zayıf yeşil bir pantolon ve siyah bir tişört vardı. Saluk beyaz teni güneşten kararmıştı.

"Kimse kimseyi öldürmeyecek. Bunu yapmanın daha iyi bir yolu var" dedi.

O da ateş saçlı gibi Krio dili konuşuyordu.

İki beyaz adam yerde, Kumandan Kan kamyonun üzerindeydi. Kumandan öfkeli bir aslan gibi kamyonun yan tarafına doğru atıldı; böylece yerdekilere tepeden bakmış oluyordu. Elindeki silahı öfkeyle ateşleyerek bağırı, "Ben öyle emrediyorum! Bu hainleri öldüreceğiz ve bu haber tüm elmas tarlalarına yayılacak! Madencilerin bizden korkması gerek! Sıraya dizin dedim! Hemen! Şimdi!"

Siyah tişörtlü adam binden kollarını ileri doğru uzatarak kumandanın iki bacağına asılıp çekince adam sırtüstü düştü. Beyaz adam onu çekip yere indirdikten sonra kafasına bastı. Kamyonun üzerinde bulunan üç korkunç ipli savaşçı yere atlayıp şeflerine yardım etmek istedi. Ahbeba hiç bu kadar hızlı ve farklı savaşan insan görmemişti -adam ve ateş saçlı arkadaşı üç isyancıyı önünde yere çukurermiş, tüm çarpışma bir kalp atışı kadar sürmüştü. İki adam dört kişiyi perşan etmişti. İsyancılarından biri

acıyla boğuyordu; öteki ikisi hareketsizdi, ölmüş ya da bayılmışlardı.

Ramal sessizce yanına gelerek fısıldadı,

"Bunlar şeytan: Bak, birinde şeytanın izi var."

Ahbeba, Kumandan Kan'ı boğusından tutup kaldıran siyah tığörtlünün elindeki üçgeni görünce korkusu arttı. Ramal çok akıllıydı, böyle şeyleri bilirdi.

Şeytan, kumandanı ayağa kaldırdı, çenesindekilere Güney Afrikalı korumalarının çeşitlerini köyün orta yerindeki kuyunun yanına getirmelerini emretti. Şaşkına dönen komutan uysallaşmıştı karşı çıkmadı. Ateş saçlı olan elindeki küçük telsizle konuşmaktaydı.

Ahbeba büyük bir endişeyle neler olacak diye bekliyordu. Julius'a sınımsız sarılmış sakinleştirmeye çalışıyordu. Çocuğun ağlamasının izyancıların dikkatini çekeceğinden korkuyordu. İki kez kaçma fırsatı yakalayacak gibi olmuştu ama onu bırakmıyordu. Kendi kendine sadece çok olmalarının güven verici olduğunu, kalabalık arasında ikisine de bir zarar gelmeyeceğini söyleyip duruyordu.

Asiler Güney Afrikalıların olulennı kuyunun yanına yerleştirirken köye bir kamyonet daha geldi. Bu çok eski ve biçimsiz bir şeydi, her tarafı sınırsız tozla kaplıydı. Büyük, kalın çamurluğu büyücünün pelertini gibi lastiklerin üzerini kaplıyor, ön taraftaki kırıntı parçaları ve üzeri kan lekelerine benzeyen pas benekleriyle kaplı metal uzgara dışları dökülmüş bir sırtlanın güfüşünü anımsatıyordu. Kamyonun içinde cam gibi olmuş gözlerini kırpmadan çevreyi süzen bir düzine genç adam çömelmiş duruyordu. Çocuğun kollarının üst kısmında sıkıca sarılmış kanlı sargılar vardı. Sargılı olmayanların kollarının aynı yerinde kanlı kesik ve çizikler vardı.

FreeTown'da yaşamış olan Ramal, bilmiş bir edayla, "Kollarını görüyor musun? O yaraların içine kokain ve amfetaminler koyuyorlar. Bu onları çılgına çeviriyor."

"Neden?"

"Daha iyi savaşmak için. Böyleyken acıyı hissetmezler."

Yeni gelen kamyondan uzun boylu bir savaşçı inip iki beyaz adamın yanına gitti. Üzerinde bol uzun bir tunik ve şalvara benzeyen bir pantolon vardı; ama Ahbeba'nın gözüne çarpan bunlar almamıştı; adamın yüzü ıpık, bir elmas gibi kesik ve çiziklerle doluydu. Onun da kolunun üst kısmında ötekilerinkine benzeyen kesikler vardı, ama yüzü onlarınkinden çok farklıydı. İki yanağında üçer tane göze benzeyen halka vardı, alınına dizilmiş olan kesiklerin boyutları biraz daha küçüktü. Gözlerinde Ahbeba'nın anlayamadığı bir ateş yanıyor gibiydi ve nefes kescek kadar yakışıklıydı. Kızın o güne kadar görmüş olduğu en güzel en sayılı erkek, bir prensin bu Duruşu ve hareketleriyle bir kralı andırıyordu.

Siyah tıförtülü adam Kumandanı Kan'ın yüzünü Güney Afrikalılardan aluşan ceset yığınına döndürdü.

"Korku böyle yaratılır" dedi.

Uzun boylu Afrikalı savaşçıya baktı, o da adamlarına kamyondan inmelerini işaret etti. Hepsini bağırıp çağırarak, çığlıklar atarak yere attılar, büyülenmiş gibiydiler. İlk gelen gruptaki asiler gibi tüfek taşımıyorlardı, ellerinde palalar ve baltalar vardı.

Güney Afrikalıların cesetlerinin başına üşüştüler ve ellerindeki palaları indirip kaldırmaya başladılar; kafalarını kesip kupuya atıyorlardı!

Ahbeba ağlamaya başlamıştı, Ramal elleriyle gözlerini kapattı. Çevrelerindeki kadınlar, çocuklar, ihtiyar erkekler hepsi ağlayıp inliyordu. İki küçük oğlu olan, çocukluğunda köydeki erkek çocuklar kadar hızlı kağan, güçlü bir genç kadın olan Ishina Katay ok gibi yerinden fırlayıp ormana doğru koşmaya başlayınca ateş saçlı adam önünde onu arkasından vurdu.

Ahbeba, sanki majiyo bitkisinden içmiş gibiydi, kafası dumanlanmıştı. Ne olup bittiğini anlayamıyordu, eğilip kustı. Dünya küçülmüş, her yanı duman sarmıştı, arada bir şimşek çakar gibi oluyor her şey netleşiyordu. Gün, güneş ışıkları köylerini çeviren tepeleri öperken kahvaltıda yedikleri keklerle başlamış, annesi prenslerden söz etmişti.

Kumandan Kan havaya ateş edip yerinde zıplıyor, adamları gibi bağırıp uluyordu. Öteki asker de sıçramaya başlamışlardı; çılgınlık son haddini bulmuştu.

"İşte, artık BDG'nin gazabını öğrendiniz! Bize karşı gelenin sonu budur! Kuyuyu sizin kafalarınızla dolduracağız!"

Beyaz şeytan ve uzun boylu, yaralı yüzü savaşçı bir birlerine sokulmuş titreyen köylülere döndüler. Ahbeba ikisinin de bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti.

Beyaz şeytan başını sallıyordu.

"Maymun gibi sıçrayıp durma! Eğer bu insanları öldürürsen kimse burada olup biteni öğrenemez. Sadece canlı olan korkar. Bunu anlıyor musun?"

Kumandan dans etmeyi bıraktı.

"O zaman canlı kanı bırakmalıyız."

"Evet, bu doğru. Öteki madencileri korkudan donlarına sıçtıracak kanıt. Düşmanlarının inkâr edemeyeceği kanıt."

Kumandan Güney Afrikalıların başsız cesetlerinin yanına gitti.

"Bu yaptığımızdan daha korkunç ne yapılabilir?"

"Şu."

Beyaz şeytan yaralı yüzü savaşçıya kızın anlayamadığı dilde bir şeyler söyledi. Aldıkları modellerle deliye dönmüş olan asker palaları ve balinalarıyla köylülerin üzerine yürüdü ve köydeki her kadın, erkek ve çocuğun ellerini kestileri.

Evet, Ahbeba Danku ve diğerlerinin başlarına geleni anlatabilmeleri için hayatta kalmalarına izin vermişti. Onlar da anlatıldılar.

BÖLÜM DÖRT

Son Dedektif

geçen süre: 49 saat, 58 dakika

Pike yerine indiğimizde, Pike, San Gabriel'deki telefon idaresinin danışma bölümünü ararken ben de Starkay's telefon ettim. Cep telefonunu altıncı çaldığında açtı.

"Sana iki kişinin daha adını vereceğim. Hâlâ nehrin kıyısında mısın?"

"Bu pıslığın ortasında bütün gece kalacağız. Kalemimi alıp geleceğim, bekle."

"Bayan Luna'nın Fallon'un yanında gördüğü adamın adı Mazi İbo'ymuş, m-a-z-i, i-b-o. Afrika'dayken Fallon'un yanında çalışmış."

"Bir dakika Cole. Yavaş ol. Bunu nereden biliyorsun?"

"Pike, o tarife uyanı tanıyan birini buldu. NLETS'de bir fotoğrafını bulabilir ve Bayan Luna'ya gösterebilirsiniz. Richard lidye olayını kabul etti mi?"

"Hâlâ inkar ediyor. Onlar buradan bir saat önce telaşla ayrıldı. Biliyor musun Cole, sanırım tam üzerine bastın. Zavalı salak olup tutuyor, ama durum belli."

Pike elindeki telefonu indirip başını iki yana salladı. Shöl'ing'in adına bir telefon kaydı yoktu.

"Tamam. Şimdi öteki isme geleyim. İşe karışıp karışmadığını bilmiyoruz ama belki Fallon'la ilişkisi vardır."

Starkey'e Schilling'in adını verdim ve İbo ve Fallon'la olan ilişkisini anlattım.

"Bekle biraz. Telsizime gidip bu bilgiyi iletmem gerekiyor."

"Bu ikincisinin San Gabriel'de bir posta kutusu var. Posta merkezini aradık ama bilgi vermiyorlar. Sen bir şey öğrenebilir misin?"

"Evet. Bekle."

Beklerken Pike da beni inceliyordu; başını bir kez iki yana salladı.

"Tanıyacağımız bir ismi kullanacağını sanmam."

"Bundan emin olamayız. Belki şansımız yaver gider."

Pike posta kutusunun yazılı olduğu adrese bir göz gezdirdikten sonra kâğıda bir fiske vurdu; düşünüyordu. Biz Starkey'le konuşmaya başlayınca başını kaldırdı.

Kız, "Eric Schilling'in adını buldular, kâğıttaki adres neydi?" dedi.

Pike'a adresi okumaını işaret ettim; ama o kâğıdı cebine attı, sonra telefonumu elimden alıp kapattı.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ellerinde kutunun kiralandığına dair bir anlaşma var demek; ama onu görmek için Starkey'in mahkeme emri çıkartması gerekiyor. Bunlar tamamlandığında orası kapanmış olacaktır. Sahibini arayıp bulmaları gerekecek, sonra onun gelmesini bekleyecekler. Asırlar sürer. Biz çok daha çabuk halledeceğiz."

Ne demek istediğini anlamıştım; sanki doğruluğu tartışılmayacak kadar kesinmiş gibi hiç duraksamadan ve düşünmeden kabul ettim. Aldımda Ben'i bulmaktan başka bir şey yoktu.

Pike cipine ben de arabama yöneldik, kafam Resnick'in anlattığı dehşet sahneleriyle doluydu. Kamyonetin içindeki sineklerin uğultusunu hâlâ duyuyor, kasıların üzerinden kalkıp uçarken yüzime nâkil çarptıklarına anımsıyordum.

Yanımda silah olmadığı aklıma geldi. Çocuk benimle kalırken onu evde emin bir yere kilitlemiştim. Şu anda yanımda bir tabanca olmasını çok istordim.

"Joe, benim silah evde" dedim.

Pike cipinin sağ ön kapısını açıp oradaki eldiven gözlüğe el attı; içinden aldığı siyah yassı bir şeyi çevrede bulunanların görmemesi için eliyle kalçasının üzerine bastırarak yanına geldi. Aceleyle elime tutuşturduktan sonra tekrar cipe döndü. Siyah kılıfın içinde 9 mm'lik bir Sig Sauer olduğunu anlamıştım. Hemen kemerimin sağ tarafına, gömleğimin altına yerleştirdim. Artık kendimi güvende hissedeceğimi sanmıştım ama öyle olmadı.

I-10 otoyolu denizden başlayıp çöle, oradan da daha ötelere uzanarak Los Angeles'i gergin bir lastik bant gibi çevreler. Yola çıktığımızda trafik yoğunlaşmaya başlamıştı; biz de hem gaza hem de kornalara basarak, arada yanlara taşıp çıkarak ilerledik.

Eric Schilling'in posta kutusu Stars&Stripes Posta Servisi adlı özel bir şirkete aitti; San Gabriel'in o semtinde nüfusun çoğu Çin kökenliydi. Bulunduğu alışveriş merkezinin içinde posta servisinin yanı sıra üç Çin lokantası, bir eczane, evcil hayvanlar satan bir de dükkân vardı. Park yeri akşam yemeği için lokantalara giden ya da dükkândaki hayvanları seyretmeye gelen ailelerin arabalarıyla dolu olduğu için Pike'de ben de arabaları yan taraftaki caddeye bırakıp posta kutusunun olduğu yere yürüdük. Kapalıydı.

Stars&Stripes bir yanında eczane öteki yanında evcil hayvan satan dükkân olan geniş vitrinli büyük bir mekândı. Vitrin camının üzerinden ve kapesinden alarm teli geçiyordu. İçerde, ön kısımda duvarlara dizilmiş posta kutuları ve geri planda arkadaki ofisi, kutuları bulunduğu yerden ayıran uzunca bir tezgâh göze çarpıyordu. Sahibi arka taraftan önden zırmak için tezgâhın üzerinden çeltik bir tel örgü geçirmişti. Böylece kutu sahipleri iş saatlerinin dışında da kendilerine

gelen mektup ve benzeri şeyleri almak için içeri girebiliyor fakat ofis tarafında kutuban paketlere ya da değerli pullara dolunamayortardı. Çelik barikat bir file bile dınenebilecek güçteymiş gibi görünüyordu.

Schilling'in kutusunun numarası 205'ti. İçeriye girmeden kutunun hâlâ ona ait olup olmadığını bilmemize olanak yoktu. 205 numaralı kutuyu görebiliyordum ama içinde herhangi bir şey olup olmadığı belli değildi. Belki de Fallon adama eski hazine haritalarına benzeyen bir kroki gönderip Ben Chenier'e ulaşması için ne yapması gerektiğini bildirmişti.

Pike, "Kira sözleşmelerinin ofis bölümünde olması gerekiyor. Arka taraftan girmek daha kolay olabilir" dedi.

Yan taraftan çıkarak alışveriş merkezinin arkasındaki dar sokağa geçtik. Burada da bir sürü otomobil, kamyon ve kamyonetin park etiliği görülüyordu, içerdeki dükkanların servis kapıları da buraya açılıyordu. Lokantalardan birinin açık kapısının önündeki merdivenlerde beyaz önlüklü iki adam oturuyordu. Soydukları patatesleri ve havuçları büyük metal bir tasın içine atmakla meşguldüler.

Her iş yerinin adı kendi servis kapısının üzerinde yazılıydı. Ayrıca GİRİLMEZ ve YÜKLEME VE İNDİRME için park alanıdır yazıları da tabii. Stars&Stripes Posta Servisi'nin kapısına bukluk. Çelikten yapılmıştı ve üzerinde iki adet sanayi tipi kilit asılıydı, menteşeleri oldukça kalın ve sağlamdı. Sökmek için zincirle kuşatıp kamyonla çekmek gerekiyordu.

Pike, "Kilitleri açabilecek misin?" diye sordu.

"Evet, ama pek çabuk olmaz. Bunlar çok dirençlidir, bir de şu herifler var."

Dönüp adamlara bakık; bizi görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyor gibiydiler. Ön taraftan girmek daha kolay olacağına benziyordu.

Park yerine doğru yürüdük. Çınlı bir kızı koca üç küçük oğullarıyla hayvan satan dükkanın önünde durmuş içerdeki

kedi ve köpek yavrularını izliyordu. Baba en küçük oğlamı kucağına alması köpeklerden birini işaret ederken, "Buna ne dersin? Bak ne güzel oynuyor. Hani şu burnunun üzerinde benek olan" diyordu.

Biz yanlarından geçerken anneleri bana baki gülümseyince ben de gülümsedim; her şey sakın, herkes nazik ve sevinliydi

Pike'la birlikte cam kapiya yanaştık. Birilerinin gelerek kendi kubilanna bakmasını bekleyip onlar girerken biz de içeri dalabiliirdik; ama bu saatler sürebilirdi. Böyle bir seçeneğimiz yoktu. Biz orada öylece bekleyip dururken Starkey bir şekilde bir mahkeme emri çıkartabilir, iş yerinin sahibini uyandırıp dükkânın açılmasını sağlayabilirdi.

"Kapiya kırınca alanın dükkânın içinde çalacağı gibi bir güvenlik merkezinde de çalabilir; onlar da polise haber verirler. Adama akl kutunun kapağını formamız, bu çelik kafesi aşmamız ve ofisten geçip dışarı çıkmamız gerekiyor. Buradaki ve park yerindeki onca insan bizi görecek; biri kaskınlıkla polis çağıracaktır. Zamanımız az olacak. Buradan hemen uzaklaşmamız gerekecek. Belki de plaka numaralarımızı alacaklar" dedim.

"Sen beni bu işten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

Karanlık basarken gökyüzünün rengi laciverde dönüşmeye başlamış fakat sokak lambaları henüz yanmamıştı. Restoranlardan çıkıp park yerine gelen ailelerden bazıları dar kaldırımda yürüyor ya da arabalarını almalan için adlarının çağrılmasını bekliyorlardı. Yaşlı bir adam topallayarak eczaneden çıktı. Yeni gelenler bu küçük park alanında yer bulmak için ağır ağır dolanıp duruyorlardı. Biz de orada durmuş sıradan ve dürtüst bir vatandaşın iş yerine, hiç de sıradan olmayan bir giriş yapmaya hazırlanıyorduk. Adamın malına zarar verecektik ve tabii ki bunun ödenmesi gerekecekti. Ayrıca vatandaşlık haklarına tecavüz etmiş olacaktık ve bu

parayla ödenecek bir şey değildi. Sonra bu nedenle yargılansak, daha doğrusu yargılandığımızda bu gece burada bulunan bu insanlar olayı görmüş olduklarından, olay sırasında ödleri kopmakla kalmayıp aleyhimize şahitlik etmeleri de istenecekti.

"Evet, sanırım öyle. Bırak bu işi yalnız başıma yapayım, sen arabada bekle."

"Herkes arabada bekleyebilir belki. Ama ben asla."

"Doğru söylüyorsun. Arabalarımızı arka solağa getirelim. Ön taraftan girer, arkadan çıkarız."

Arabaları servis kapısının yanına çektikten sonra gene dolamp ön kapıya geldik. Pike kol demirini getirmişti, ben de bir tornavida ve bıçağımı.

Demirin kedi ve köpek yavrularına bakan aile şimdi tam bizim posta şirketinin önünde duruyordu. Kan koca hangi lokantada kendilen ve çocukları için en çabuk yer bulabileceklerine karar vermeye çalışıyorlardı.

"Kapıya çok yakın duruyorsunuz lütfen geriye çekilir misiniz?" dedim.

Kadın, "Anlayamadım, nasıl?" diye sordu.

Bıçağımla kapıyı göstererek, "Etrafa cam kırıkları saçılacak, buradan uzaklaşmanız gerekiyor" dedim.

Pike, tüm heybetiyle kadının kocasının tepesinde bülverdi, "Gidin!"

Va birden ikisi de durumu kavradılar! Çocuklarını çekeşliyerek uzaklaşırken hızlı hızlı Çince bir şeyler söylüyorlardı.

Bıçağımın sapıyla kuvvetle vurarak camı kırdım. Alarm, park yeri ve onun karşısına gelen dört yol ağzını çınlatacak kadar yüksek ve tiz bir sesle çın çın ötmeye başladı; sesi hava bombardımanı uyarısına benziyordu.

Park yerinde ve kalénemde duran insanlar kafalarını kaldırıp sesin geldiği yönü bulmaya çalışıyorlardı. Kapının üstünde

kalan camları da kırıp deliği büyüttükten sonra içeriye girerken sırtımı bir şeyin çizdiğini hissettim, birkaç parça cam daha döktü. Arkamdan Pike da içeri daktı.

O lezgâhın üzerindeki çelik perdeye saldırırken ben de posta kutusuna hücum ettim. Kutular pek sağlamdı. Metal çerçeveler içindeki kapakları bronzdan yapılmıştı, hepsinin üzerine içerde ne var ne yok görülebilsin diye minik pencereler açılmıştı, kilileri de güçlüydü. Schilling'e ait olan kutu ağzına kadar doluydu.

Tornavidayı kapağın altına sokup bıçağımın sapını çekiç gibi kullanarak yerinden oynattınca açıldı. İçindeki mektupların hiç biri Eric Schilling ya da Gene Jeanie adına gönderilmemişti; tümü Eric Shear adınaydı.

"Bu o. Eric Shear adını kullanıyor."

Alarmin sesi o kadar yüksekti ki başırmak zorunda kalıyordum.

Hikâyetin devamına okuyduğuktan sonra Pike'in yardımına koştum.

Metal kafes lavana ve zemine kaynakla perçinlenmiş olduğundan altından ya da üstünden geçmek olanaksızdı. Yanlardan da karşılıklı iki duvara gömülmüş demir çubukların arasına ağ gibi gerilmişti. Kol demiriyle bıçağı demir çubuklardan birinin gömülmüş olduğu yerin altına oymak için kullandık ve çubuğu eğrilmeyi başardık. Tuhaf bir açıyla büyüklükten sonra bir kenara ittik.

Daşında birisi, "Hey, şuraya bakın!" diye bağırdı.

İnsanlar park yerinde toplanmaya başlamıştı. Bazıları arabaların arkasına saklanarak gözatlıyor, bazıları küçük gruplar halinde toplanmış bulunduğumuz dükkânı gösterek boyunlarını uzatıp ne yaptığımızı anlamaya çalışıyorlardı. İki adamı kırk cam kapıdan içeri baktıktan sonra çabucak uzaklaştı. Ne kadar zamandır içeride olduğumuzu bilmiyordum ama pek çok olamazdı: kırk saniye ya da bir dakika

Sürekli öten alarmın küçük dukkanı sese boğmuştu. Dışarıda sirenler ölüyorsa bile duyuyorduk.

Çelik kafes yere düştükten biz de aşılayıp ofise girdik. Yerler pakel yağlarıyla doluydu. Tepeden de bir çuval dolusu yer listesi sarıyordu. Köşedeki küçük çalışma masasının üzeri sinirlendirilip düzene konmamış bir aley mektup ve UPS makbuzuyla doluydu, hemen yanında dosya dolaba duruyordu. Pike servis kapsım kontrol ederken ben de dosyalara giriştim.

Pike alarmın sesini bastırmak için haykırdı, "Şansımız var. Kilitler kol demirini kullanarak açılabilircek."

Dosya dolabının üst çekmecesini açarken içinde kâğıtlarla doldurulmuş dosyalar bulacağımı sanıyordum ama bürolarda kullanılan araç gereçten başka bir şey yoktu. Ondan sonra bakişimi ikisi de öyle. Pike arka kapıdan dışarıya bakarak gelen giden var mı diye kontrol ediyordu. Zamannımız azalıyordu.

"Daha çabuk."

"Bakıyorum ya."

Çalışma masasının üzerindeki kâğıtları, dergileri, zarfları falan sağa sola itip ortabığa saçtıktan sonra tek çekmecesini açtım. Başka bakacak çekmence kalmamıştı zaten. Hiç olmazsa bunda posta kutularını kiralayanlarla yapılan sözleşmeler vardır diye düşünmüştüm fakat Stars&Stripes'in verdiği hizmetler için gerekli olan araç gereç için kullandığı sipariş formlarından başka bir şey bulamadım; kutular ve onları kiralayanlarla ilgili hiçbir yazı yoktu.

Pike omzumu dürttü, park yerini işaret ederek, "Bir sorunumuz var" dedi.

Sanılgın tehdit giymiş şıman bir adamın çevresini bir sürü insan sarmış, bizim bulunduğumuz tarafa gösteriyorlardı. Adamın üzerindeki her dar geldiği için dışarı fırlayan kocaman göbeği palte gibi litreyip duruyordu. Kalbinin tam üzerinde keçe kalemle yazılmış GÜVENLİK uyarılığı görülüyordu, belinde

sağ kalçasının üzerine doğru sarkmış, naylon bir kılıf içinde duran bir tabanca taşıyordu. Silah her tarafından taşan ellerin arasına gömülmüştü, pek seçilmiyordu. Eli tabancasında örkek adımlarla yürürken çok korktuğu belli oluyordu.

"Tanım, bu da nereden çıktı!" dedim.

"Sen aramaya devam et."

Pike silahını çekerek yanımdan uzaklaşırken koluna yaptım.

"Joe, yapma."

"Bir şey yapacak değilim, sen devam et."

Bekçi bir arabanın arkasına gizlenerek kaputun üzerinden baktı. Pike onun görebileceği kadar kapıya yaklaşmıştı. Bu, bekçinin kendisini yere atarak tekerleğin arkasına sığınması için yeterli oldu. Hiç değilse ateş etmekten vazgeçmişti. Böyle bir duruma düştüğünüzde tedbirli olmak en büyük cesaret örneği sayılır.

Her ikimiz de siren seslerini aynı anda duyduk. Pike dönüp bana baktı, elimi salladım. Süremiz dolmuştu.

"Hadi gidelim."

"Onu buldun mu?"

"Hayır."

Pike tezgahın yanından uzaklaşıp servis kapısına gitti.

"Aramaya devam et. Birkaç dakikamız var."

"Hapse girersek adama hiç bulamayız."

"Devam, devam!"

O anda masanın altındaki kahverengi karton kutuyu gördüm. Dosyaları koyup saklamak için büyüklüğü ve biçimi çok uygundu. Üzzerip yanına çektim ve kapağını açtım. Birden alt yüze kadar sıralanmış numaralı dosyayla doluydu. Dosya numarasının posta kutusunun numarasıyla aynı olması gerektiğini biliyordum. 205 numaralı dosyayı çekip aldım.

"Tamam. Çıkıyorsunuz!"

Pike kapıyı itip açtı. Dışarı serindi. Alarmin sesi de içerdeki kadar keskin değildi. Patatesi soyan iki adamı bizi götünce mutlağın seslendiler; biz oradan ayrılmakla ötekiler dışarıya ilerlemeyi beklemeyle. Sektör blok ötedeki sinemanın arkasındaki dar bir sokakla arabaları park ettikten sonra dışarıya incelemeğe başladık. Eric Shear adına hazırlanmış kira sözleşmesiydi bu. Ve içinde adamın telefon numarası ve adresi yazılıydı.

geçen süre: 50 saat, 37 dakika

Eric Shear, San Gabriel'in batı tarafında, kiraladığı posta kutusunun bulunduğu yerden on dakika kadar uzaklıkta Caritas Arms adında dört katlı bir apartmanda oturuyordu. Burası oldukça büyük bir siteydi. Güvenli ve lüks bir yaşam adı altında bir alışveriş merkezinin çevresine dizilmiş yüz apartman dairesi. Böyle ıddalı yerlere girmek pek zor değildi.

Sitenin karşısındaki park edilmez işaretli olan yerde durduk. Pike benim arabaya geçti. Telefonuma bakınca Starkey'den üç mesaj gelmiş olduğunu gördüm ama almadım. Ona ne söyleyebilirdim? Eline verilecek yeni arananlar listesinde benim de adının olacağını mı? Schilling'in numarasını çevirdim. Talesekreterden gelen bir erkek sesi, "Bip sesinden sonra mesajınızı bırakın" deyince telefonu kapatıp Pike'a talesekreter çıktı dedim.

"Gel gidip görelim."

Kol demirini de yanına aldı. Binanın yanından yürüterek lobideki asansörleri kullanmak istemeyen bina sakinleri için yapılmış dış merdivenlerin bulunduğu boşluğa geldik. Girişindeki kapı kilitliydi; lakas Pike kol demirini kullanarak kiliti gevşetince kolayca girdik. Üçüncü kata çıktık. Dışarda Eric Shear'ın daire numarasının 313 olduğu yazılıydı. Binanın ortadaki çarşıya uzanan dar koridorlarını "T" şeklinde kesen

kısa koridorlarından hesaplayarak üç yüz on üçün karı bö-
lümde olduğunu sepiadık.

Karanlık yeni basmış, akşam olmuştı. Dairelerden müzik
sesleri ve yemek kokuları geliyor; arada bir de insan sesi du-
yuluyordu. Bir kadının güldüğünü işittim. Bu insanlar burada
yaşıyor, hiçbir Eric Shear'ın Eric Schilling olduğunu bilmi-
yordu. Ona asansörde rastladıklarında gülümüyor, garıpta
karşılaşınca selam veriyorlardı. Hayatını nasıl kazandığın-
dan, geçmişte yapmış olduklarından haberleri yoktu. Hey,
nasılın? N'aber? İyi günler."

Birkaç asansörün bulunduğu lobiyi geçtikten sonra kori-
dorun 'T' şeklinde kesildiği yere geldik. Karşımızdaki duvar-
da bulunan sağı solı oklar dairelerin yerini gösteriyordu.
Üç yüz on üç solumuza düşüyordu.

"Bakla" dedim.

Yavaşça köşeyi dönüp gireceğimiz koridora bir göz attım.
Amadığımız numara koridorun sonundaydı, tam karşındaki
çıkış kapısı sanırım bizim kullandığımız merdiven gibi bir ye-
re çıkıyordu. Schilling'in kapesının tokmağının üzerine iki
adet katlanmış kâğıt sıkıştırılmış.

Köşeyi yavaşça kımılıp kapının iki yanında yerimizi aldık.
İçerisini dinledik. Ses yoktu. Kapıya sıkıştırılmış kâğıtların il-
kında tüm kiralılara ayın birinde kiralarnı ödemeleri gerek-
liği hatırlatılıyor, ötekinde de geçen Perşembe günü binanın
sularının iki saat süreyle kesileceği bildiriliyordu.

Pike, "Epeydir eve gelmediği belli" dedi.

Bu kâğıtlar üzerlerinde yazılı olan tarihlerde kapılardan
ölmekçe Schilling'in daireğine oltı günden fazla bir süredir
kimsekin girip çımadığı anlaşıyordu.

Göz deliğini parmağımle kapatıldıan sonra kapıyı çal-
dım. Yanıt yoktu. Bir kez daha çalıp tabancamı çıkardım,
becağıma parseli olarak elimde tuttum.

"Kapıyı aç" diye seslendim.

Pike kol demirini kapıyla menteşelerin arasına sokarak kuvvetle itti. Çerçeve çatıdayarak kırılırken ben de tabancayla içeriye daldım. Girdiğim yer geniş bir oturma odasıydı. Karşımda yemek odası ve mutfak, sol taraftaki koridora açılan üç kapı vardı. Dairedeki tek ışık, girişin üzerindeki tavane asılı duran gece lambasından geliyordu. Pike hızla mutfağı kontrol etti, sonra elimizde tabancalarımız her kapıyı açıp tek tek baktık.

"Joe."

"Temiz."

Geri gidip kapıyı kapattık, birkaç ışık yaktık. Oturma odasında pek fazla eşya yoktu; bir deri kanepesi, bir küçük masa ve kanepenin tam karşısındaki köşede duran koskocaman bir Sony televizyon. Ortalık oyle boştu ki burada yaşayan kişinin yerleşmeye pek niyeti olmadığı açıkça görülmüyordu. Schilling çağıldığı zaman hemen çıkıp giderken arkasında hiçbir şey bırakmayacaktı. Burası evden çok bir kamp çadırına benziyordu. Oturma odasıyla mutfağı ayıran tezgâhın üzerinde küçük mobil bir telefon duruyordu ama, tele-sekreteri yoktu. Bunu hemen fark ettim, çünkü belki bir mesaj buluruz diye o yana yönelmiştim.

"Tele-sekreter arkada bir yerde olmalı."

Pike koridora doğru giderken, "Demin yatak odasına baktığımda orada görmüştüm. Ben oraya bakayım, sen burayı ara" dedi.

Mutfak tezgâhlarının üzerinde o kadar çok sayıda Corona ve Orangina şişesi vardı ki bir kişinin hepsini içmiş olacağına inanmak zordu. Musluğun içi yıkanmamış bulaşık doluydu, hazır yiyecek kutuları çöp sepetinden taşıyordu. Hepsinden etrafa pis kokular yayılıyordu. Çöp sepetini yere devirip sipariş ettiği yiyeceklerin ne zaman geldiğini gösteren makbuzu aradım. En yenisinin tarihi altı gün öncesini gösteriyordu. Ismarlanan yiyecek miktarı tek başına yaşayan biri için çok fazlaydı; üç kişiye yetecek kadardı.

"Burada toplanmışlar Joe."

"Biliyorum, gel de buraya bak."

Yatak odasına yöneldim.

Pike, odadaki tek eşya sayılabilecek tortop yapıp bir kenara atılmış eski bir uyku tulumunun yanına çömelmişti. İçi boş duran gardirobun açık kapısından yerde yığılı duran birkaç gömlek ve kirli iç çamaşırları görünüyordu. Tüm damaya egemen olan boşluk duygusu burada da kendini gösteriyor; burası evden çok içinde saklananlar bir ine benziyordu. Yerde, uyku tulumunun yanında, alarm saati olan bir radyo ve altına telesekreter monte edilmiş kablolu, dijital bir telefon duruyordu.

"Mesaj var mı? Baktın mı?"

"Hiç mesaj yok. Burada birkaç da mektup var; ama ben seni şunlar için çağırdım."

Pike duvarın üzerine raptiye ile tutturulmuş bir dizi fotoğrafı gösteriyordu. Ölmüş insan fotoğraflarıydı bunlar. Çeşitli ırklardandılar. Bazılarının üzerinde parçalanmış üniformalar vardı, bazıları ise tümüyle çıplaktı. Çoğu kurşunlanmış ya da el bombasıyla parçalanmıştı; biri korkunç derecede yanık. Resimlerin çoğunda çılgın sevimli Amerikalı delikanlı havalanında sırtlan kızıl saçlı bir genç adam cesetlerin yanında poz vermişti. İki tanesinde de yanı başında, yüzünde derin yara izleri olan uzun boylu bir zenci dikiliyordu.

Pike fotoğrafların birine bir fiske vurdu, "Şu İbo. Kızıl saçlı olan da Schilling herhalde. Bu fotoğrafların hepsi Sierra Leone'den değil. Kurbanlara baksana; bu Orta Amerika, şu da Bosna olabilir."

Fotoğraflardan birinde kızıl saçlı adam kopmuş bir insan kolunu küçük parmağından tutarak bir kupe kazanmış gibi havaya kaldırmış sırtıyordu. Birden miklem bulandı.

"Bunlar delirmiş."

Pike başını salladı.

"Resnick de böyle demişti. İnsanlıktan çıkması, bambaşka bir şey olmuşlar."

"Fallon'a benzeyen birini görmüyorum."

"Fallon bir Delta'ydı. Deli de olsa fotoğrafının çekilmesine izin vermeyecek kadar zekidir."

Başımı öte yana çevirdim

"Bakalım mektuplarda ne var."

Pike üst üste konup lastik bir bantla çevrilenmiş bir alay mektup bulmuştu. Tümü de posta kutusu yoluyla Eric Shear'a gönderilmiş banka maktubuları -6123 18 dolarlık bir çek hesabı olduğu anlaşıyordu- ödenmiş çekler ve son iki ayın telefon faturalarıydı. Aradığı yerlerin çoğunun kod numaraları Los Angeles ve çevresindeydi; yalnız altı tanesinin farklı olduğu hemen gözüme çarptı. Üç hafta önce Eric Schilling, dört gün içinde altı kez uluslararası telefon konuşması yapmış, San Miguel, El Salvador'u aramıştı

Pike'a baktım.

"Bu Fallon olabilir mi dersin? Resnick Güney Amerika'da olabilir demişti "

"Ara bakalım. Anlat"

Schilling'in telefonunu biraz inceledikten sonra, tekrar ara tuşuna bastım. Telefon çaldı ama oradaki bir pizza lokantasının adını söyleyen genç bir kadın sesi yanıt verdi. Kapatıldıktan sonra cihazı biraz daha dikkatle inceledim. Bazı dijital telefonların hem aranan hem de arayan numaraları hafızada tuttuğunu biliyordum, Schilling'inki onlardan değildi. Adamın listesinden El Salvador'da bir numara bulup çevirdim. İletişim uydusundan geçerek uluslararası bağlantı sağlarken bir hissetti duyuldu, sonra karşı tarafın telefonu iki kez çaldı. Karşıma banda kaydedilmiş bir mesaj çıkmıştı, "Yöntemi biliyorsun, konuş "

Çocuğun kaçtığı ilk gün yamaçta hissetmiş olduğum o buz gibi ürperti, gene her yanıma sarıvermişti, ama bu kez

müthiş bir öfkeyle birlikte. Telefonu kapattım. Ben'in kaçındığı gece beni telefonla arayan, Lucy'nin bandına sesini kaydetmiş olduğumuz adamdı bu.

"Bu o olmalı. Sesini tanıdım."

Pike'in dudakları titredi.

"Starkey buna bayılacak. Ne de olsa bir savaş suçlusunu yakalamış oluyor."

Resimleri bir kez daha inceledim. Bunlarda görülen kişilerin hiçbirini, ne Schilling'i ne de Fallon'u tanıımıyordum. Bu adamlarla benim hiçbir ortak geçmişimiz olmadığı gibi Los Angeles'a gelmeleri ya da benim hakkımda bu kadar bilgi edinmeleri için de hiçbir neden yoktu. Richard'dan çok daha fazla parası olan binlerce insan varken onlar gelip Ben'i kaçırmışlardı. Amaçlarının benden öç almak olduğunu sanmamıza istemişlerdi, ama şimdi çocuğun babasından para ko- parmayı bekledikleri kesindi ve de Richard bunu ısrarla inkâr etmekteydi. Çocuk kaçıranların hepsinin kurbanlarına polise gitmemelerini söylediğini biliyor ve Richard'ın korkusunu da anlıyordum; fakat durumun böyle olduğunu da kabul etmek gerekiyordu; en mantıklı açıklama buydu. Gene de bulmacanın parçaları tam olarak yerine oturmuyor gibiydi. Sanlı her parça farklı bir bulmacaya aılmış de, ne kadar çabalasam çabalayayım bir türlü tek bir bütün oluşturamıyor gibiydim; o nedenle ortaya çıkan tablo anlamsız oluyordu.

Yatağı alı üst edip çarşıların arasına falan baktık, başka bir şey bulamadık. Banyoya gittim. Tuvaletin yanında üst üste yığılmış bir sürü dergi duruyordu, çöp sepeti tuvalet kağıdı, o kağıtların sarıldığı kâton rulolar, ucu pamuklu kulak temizleyici çubuklarla dolmuş taşıyordu. İçindekilerin arasında birkaç parça beyaz kâğıt görünce sepeti baş aşağı ederek yere boşalttım. Bana ait 201 numaralı askerlik dosyamın fotokopisi yere düştü.

"Joe. Schilling'de benim dosya var."

Pike arkasında dikilmiş kalıyordu; kalem uyuşmuş gibiydi, sayfaları şöyle bir karıştırdıktan sonra elindekileri Joe'ya uzattım.

"Bu dosyanın fotokopisi iki kışide var: Starkey ve Myers. Myers, New Orleans'daki bir hakimi ayarlayarak Richard'ın isteği üzerine benim sicil dosyamı getirtmiş. Başka kimsenin eline geçmemiş olması gerekiyor."

Bulmacanın parçaları havuzun içine düşen yaprakların suyun dibine çökmesi gibi yerine yerleşmeye başlamıştı. Evet, tablo henüz pek net değildi ama şekiller belirlemeye başlamıştı.

Pike elimdekilere bakıyordu.

"Bunlar Myers'e mi gönderilmişti?"

"Evet, Myers ve Starkey'e."

Pike başını yana doğru eğdi, suratı kararıp bulanmıştı, "Myers'in bunlardan nasıl haberi olmuş olabilir?"

"Myers, Richard'ın şirketinde güvenlikten sorumlu müdür. Resnick, Schilling'in kendisine güvenlik görevlisi olarak iş bulmasını istediğini söylemişti; hatırlarsan. Belki de Myers onu işe aldı. Myers Schilling ile tanışınca Schilling de öbürleriyle temasa geçmiş olabilir."

Pike dosyaya bir kez daha dikkatle baktıktan sonra kafasını salladı; hâlâ aradaki bağlantıyı çözmeye çalışıyordu.

"İyi de Myers neden senin sicil dosyanı onlara versin?"

"Belki de Ben'i kaçırmak Myers'in lihtıydı."

"Aman Tanrım."

"Myers Richard'ın hayatını çok iyi biliyordu. Lucy ile olan ilişkiyi biliyordu; Lucy ile çocuğun benim yanımda olduğundan. Richard'ın durumdan hoşlanmadığından, eski karısını ve oğlunu merak ettiğinden de haberi vardı. Fallon ve Schilling'in bunları bilmesi olanaksız. Fakat Myers her şeyi biliyordu. Belki Richard sürekli eski karısıyla oğlunun başının benim yüzünden belada olduğundan söz etmekten başka bir

şey yapmıyordu; ama Myers onun bu talanından yararlanarak para koparmayı düşünmeye başladı.

"Bu kaçırma işini düzenledi, sonra da oyunu içenden yöneterek paralara konmayı beklemeye başladı."

"Evet."

Pike başını ild yana salladı.

"Bu senaryo biraz zayıf."

"O zaman benim sicil dosyam nasıl ellerine geçmiş olabilir? Neden kurban olarak Ben'i seçip bunu benim suçummuş gibi göstermeye çalışırlar?"

"Starkey'i arayacak mısın?"

"Ona ne söyleyeceğim? Ve o ne yapacak? Myers elimizde kanat olmadıkça bunu kabul etmez ki."

Tekrar yatak odasına giderek Schilling'in telefon faturalarını bir kez daha gözden geçirip adamın Louisiana'ya telefon edip etmediğine baktık. Fakat Los Angeles dışında tek aradığı yerin El Salvador olduğundan başka bir şey bulamadık. Bütün daireyi didik didik aradık. Bakacak bir delik bile kalmayınca kadar aklımıza gelen her yere bakıp Schilling'in Myers'le ya da Myers'in Schilling'le bağlantısı olup olmadığını araştırdık, hiçbir şey bulamadık. Sonra birden benim aklıma bakabileceğiniz bambaşka bir yer geldi.

"Myers'in bürosuna da girip bir bakalım. Hadi gel."

Hemen kapıya koştum ama, Pike peşimden gelmedi. Sanki aklıma kaçırmışım gibi bakakalmıştı.

"Neyin var senin? Myers'in bürosu New Orleans'da değil mi?"

"Lucy bunu yapabilir. Lucy buradan olayı aramayı başarır."

Açıklamayı aradıklarımıza kosarken vadecekmiz.

geçen süre: 51 saat, 36 dakika

Luce kapının aralığında gözlerini yüzüme dikmiş bekliyordu, benden saklandığını düşünüyormuş gibiydi. Yüzünün renginin kararmış gibi görünmesinin nedeninin bir ışık oyunu olmadığı görür görünmez anlamışım; DeNöce'e olanları duymuştu.

"Richard'ın güvenlik görevlilerinden biri..." diye söz başladı.

"Biliyorum. Joe aşağıda bekliyor. İçeri girmeme izin ver Luce seninle konuşmamız gerek."

Onun davet etmesini beklemeden kapıya yavaşça itip içeri girdim. Telefonu elindeydi. Sanırım dün gecedan beri hiç bırakmamıştı.

Yaşadığı kâbusun ağırlığı tüm gücünü çekip götürmüşçesine perişan görünüyordu. Uykuda geziyormuş gibi dalgin ve bezgin divana doğru yürüdü.

"Adamın kalasını kesmişler. Karakoldan gelen polis, Ben'in oyalakabısının tekini etrafa yayılmış kanın içinde bulduklarını söyledi."

"Onu yakalayacağız Luce. Onu bulacağız. Lucas ya da Starkey'le konuştun mu?"

"Az önce buradaydılar. Yanlarında merkezden bir memur daha vardı."

"Tims'dir."

"Kamyonetin halini anlattılar. Haberlerde gösterileceğini, fakat benim izlememin doğru olmayacağını söylediler. Gene Fallon ve öbür ikisi hakkında sorular sordular; Afrikalıyla Schilling denilen adam yani. Ellerinde resimleri vardı."

"Richard'dan ne haber? Ondan söz ettiler mi?"

"Ne diye Richard'dan söz etsinler?"

"Peki, bu akşam onunla konuştun mu?"

"Onu birkaç kez aradım ama, hiç birine yanıt vermedi."

Kaşlarını çatı, endişesi artmış gibiydi.

"Neden Richard'dan söz etsinler? Ona da mı bir şey oldu yoksa?"

"Fallon'un fidye istemek için Richard'la temasa geçmiş olabileceğini düşünüyoruz. Fallon'un DeNice'e öyle yapmasının nedeni Richard'ı korkutup para koparmak olabilir."

"Gelenler öyle bir şey söylemedi."

Kaşlarını daha fazla çatıp başını iki yana salladı.

"Richard da o konuda bir şey demedi."

"Eğer Fallon onu yeterince korkuttuysa tabii ki bir şey demez ve ben müthiş korktuğuna inanıyorum. Herif zaten hepimizi dehşet içinde bıraktı. Dinle Lucy, bu işle Myers'in parmağı olduğunu düşünüyorum. Oğlunu o yüzden kaçırdılar, beni de o yüzden tanıyorlar. Myers kanalıyla yani."

"Niye, o..."

201 sayılı dosyanın fotokopisini eline tutuşturdum; hiçbir şey anlamadan kâğıtlara baktı.

"Bu benim ordudaki sicilim. Gizlidir. Onu ordudan yalnız ben isteyebilirim ya da mahkeme kararı çıkartan bir ilgili. Bu dosyanın ilk kopyası arşivden çıkartılıp yollanmış Luce, birisi yakın zamanda bu soruşturmaya yürüten Starkey'e atıldı de üç ay önce New Orleans'daki bir hakim. Ve hakim de onu Leland Myers'e teslim etmiş."

Lucy elindeki kağıtlara baktı. Yüzünün ifadesinden Richard'ın karakoldaki davranışını anımsadığını anladım.

"Richard senin hakkında araştırma yapmış."

"Myers onun şirketinin güvenlik ekibinin başı olduğuna göre bu işi o üstlenmiş olabilir. Myers ayrıca Richard'ın ülke dışındaki iş yerlerinin güvenliğinden de sorumludur. Bugün görüştüğüm birisi bana Schilling'in Orta Amerika'da güvenlik görevlisi olarak çalışmak için başvurduğunu söyledi."

"Richard'ın El Salvador'da şirketleri var."

Gözlerini yukarı kaldırıp yüzüme baktığında artık pek o kadar perişan görünmediğini fark ettim. Başını tutuşundan ne kadar öfkelenmiş olduğu anlaşıyordu.

"New Orleans'daki şu hakim; adı neymiş?"

"Rulon Lesler. Onu tanıyor musun?"

Biraz durup düşündü, anımsamaya çalıştı; sonra başını salladı.

"Hayır. Sanmıyorum."

"Ben yardımcısıyla görüştüm. Benim dosyayı Myers'e göndermiş. Yani Myers ordunun arşivden çıkartarak çoğaltıp yolladığı iki kopyadan birini ele geçirmiş oluyor. Joe ve ben bu kopyayı Eric Schilling'in oturduğu San Gabriel'deki bir apartman dairesinde bulduk. Adamın, El Salvador'un San Miguel kentini, yani Michael Fallon'a ait bir telefon numarasını en az altı kez aradığını da öğrendik. Sende bulunan banttaki ses Fallon'a ait Lucy. O numarayı aradığımda sesini tanıdım."

Schilling'in telefon faturalarını çıkarıp El Salvador'la yapmış olduğu telefon bağlantılarını tek tek gösterdim. Telefon numarasına dikeyde bakıktan sonra aradı. Karşı tarafın telefonu çalarken ve sonra gelen yanıt dinlerken onu izliyordum. Yüzü sararmış, allak bullak olmuştu; hırsla ahizeyi yerine koydu. Sonra cihazı alıp kanepenin koluna fırlattı. Onu durdurmaya çalışmadım. Bekledim.

"Benim sicil dosyamı elde etmenin tek yolu Myers'den geçiyordu. Belki tüm planı yapan oydu; sonra üçünü bir araya getirerek uygulamaya geçti. Suçu bana yüklemelerinin nedeni de Richard'ın kolayca buna kanacağını bilmeleriydi. Hatta belki onu buraya kadar kendi adamlarıyla gelip Ben'i aramaya korkutan da Myers'di. Boyle yaparak olayların tam ortasında olacak ve Richard'ın tepkilerini yakından gözlemleyebilecekti. Sonuçturma sırasında Richard'dan hiç ayrılmayacak, fidye vermesi için onu yüreklendirerek denileni yapmasını sağlayacaktı."

Lucy ayağa fırladı, "Richard, Beverly Hills Oteli'nde, hemen gidip onu bulalım" dedi.

Yerimden kumildamadım.

"Ona ne söyleyeceğiz? Dosyayı ele geçirdik ama Myers'in içinde yazılı olanları bildiğini kanıtlayamayız. Kesin kanıtlar bulamazsak her şeyi inkâr eder; biz de kalakalırız. Bizim bildiğimizi anlayınca yapabileceği tek şey kanıtları yok etmek olacaktır."

Ben'den kurtulmak yanı.

Lucy divana çökerken bana baktı.

"Benim yardımınıza ihtiyacın olduğunu söyledin. Nasıl yardım edeceğimi düşünüp kararlaştırdın tabii. Ayrıca bu senin yapabileceğin bir şey değil sanırım; çünkü öyle olsa kendin çoktan hallederdin."

"Myers o herifleri bu işi planlamaya başlamadan önce tuttuysa o zaman şirketin kayıtlarında adları görülecektir. Fallon'un El Salvador'daki, Schilling'in de San Gabriel'deki telefonlarının numaralarını biliyoruz. Myers onları herhangi bir zamanda, herhangi bir nedenle şirketin telefonlarından aradıysa faturalarda görünecektir."

"Fakat bunu Richard'a soramayız; çünkü Myers'e belli edebilir."

"Myers'in bilmesine gerek yok."

Lucy kamburunu çıkartıp oturdu, düşünüyordu. Saatine baktı.

"Louisiana'da saat gecenin onu; çalışanların hepsi evlerine gitmiştir."

Yatak odasına gitti, elinde deri kaplı eski bir telefon defteriyle geri geldiğinde oturup sayfaları çevirmeye başladı.

"Boşanmadan önce Richard'ın şirketinde çalışan arkadaşlarım vardı; bazılarıyla bayağı yakındık. Herkes onun eşeğin teki olduğunu bilirdi zaten; özellikle de iyi tanıyanlar."

Divanın üzerine bağdaş kurarak oturup telefonunu eline aldı ve bir numara çevirdi.

"Merhaba Sondra. Ben Lucy. Evet, burada Los Angeles'layım. Nasılsın?"

Sondra Burkhardt on altı yıldır Richard'ın yanında çalışıyordu. Şirketin isaturalarını ödemek, alacaklarını toplamak, paranın akışını denetlemekle görevli muhasebe bölümünün başıydı. İşin çoğunu bilgisayar aracılığıyla yürütürdü ama, kontrolü asla elinden bırakmazdı. Lucy ile tenis kulübünde tanışmışlardı ve bu işi ona Lucy bulmuştu. Üç çocuğu vardı; altı yaşında olan en küçüğün vaftiz annesi Lucy'di.

"Sondra, biraz tuhafına gidebilecek bir ricam olacak senden; açıklamaya da vaktim ..." derken sustu, karşısındakini dinlemeye başladı.

"Teşekkürler canım. Tamam. Şimdi sana üç isim söyleyeceğim, bunların şirket bordrosunda bulunup bulunmadığını öğrenmem gerekiyor. Büroya gitmeden, evinden bunu yapabilir misin?"

Araya girdim.

"Orta Amerika. Son bir yıl içinde."

Lucy başını salladı.

"Dış ülkelerdeki şubelerde çalışıyor olabilirler, belki Orta Amerika'da; son bir yıl içinde olabilir. Sanırım onları işe

alan Myers'miş. Hayır sigorta numaralarını bilmiyorum, bende yalnız adları var. Anlıyorum. Tabii bu işi zorlaştırır, bilmez miyim."

Adları yazdırdıktan sonra, Myers'in Los Angeles ve El Salvador'la yapmış olduğu telefon görüşmelerinin bir listesini alabilir miyiz diye sordu. Gelen yanıt dinlerken kaşları çatılmıştı; Sondra'ya hatları ayrılmamasını söyledikten sonra ahizenin ağzını kapalıp yüzüne baktı.

"Ona öğrenmek istediğimiz konuşmaların ne zaman yapılmış olabileceğini söyleyemeyizsek onlerce konuşmayı gözden geçirmesi gerekebilir. Şirketten her gün yüzlerce uluslar arası telefon konuşması yapılır."

"Ona belli bir numarayı kontrol edebilir misin diye sor."

Sorduktan sonra gene ahizenin ağzına elini koyarak, "Evet, onu yapabiliرمىş. Fakat faturaların tarihinin bilinmesi gerekiyormuş. Seninim bilgiler bu şekilde stoklanıyor."

Schilling'in El Salvador'u aradığı dört günün elimde bulunan telefon faturalarını bir kez daha inceledim. Myers bunu da planlamış olabilirdi.

"Ona, şu dört tarihi ver; eğer bunlardan bir şey çıkmazsa bir önceki döneme bakabilir."

Lucy, Schilling'in telefon numarasını, Fallon'un San Miguel'deki telefon numarasını ve tarihleri söyledi. Sonra, telefonu kulağımdan ayırmadan arkasına yaslanarak beklemeye başladı.

"Araştırıyor."

"Tamam "

Birbirimize baktık; Lucy hafifçe gülümser gibi oldu, ben de gülümseedim. Ben'i bulmak için böyle ortak çaba sarf ederken aramıza girmiş olan soğukluk ve tutukluk geçip gitmiş, gene tek yürek olmuştuk. Sakinleşip rahalladığımı hissettim. Fakat bir anda onun gerildiğini ve öne doğru eğilirken kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Pardon, Sondra: bir daha tekrarlar mısın?"

"Ne?" diye sildim

Elini kaldırarak susmamı işaret etti. Tüm dikkatini oraya vermişti. Duyduklarını anlamıyormuş gibi başını sallayıp duruyordu; ancak ben söylenenlere inanmak istemediği için böyle davranıldığını anlamıştım.

"Ne var! Ne oluyor?" dedim.

"San Miguel'deki o telefonun on bir kez arandığını söylüyor, Los Angeles hiç aranmamış. Evet San Miguel on bir kez aranmış; Myers dört kez aramış. Öteki yedi aramayı yapan Richard'mış."

"Bu doğru olamaz. Myers olması gerek. Adam Richard'ın odasındaki telefonu kullanmış olmalı."

Lucy'nin konuşacak hali kalmamıştı, başını sallayıp duruyordu.

"Telefon konuşmaları Richard'ın odasından yapılmamış. Şirket onun evindeki telefonun parasını da ödüyor. Richard San Miguel'i evden aramış."

"Listeyi yazıp bize gönderebilir mi?"

Lucy bir robot gibi dediğini yaptı.

"Evet."

"Kopyasını çıkartıp buraya fakslamasını söyle."

Lucy faks numarasını verdi ve Sondra'ya söylediğini iletti. Sesi çok garip çıkıyordu; ormanda kaybolmuş küçük bir kız çocuğu gibiydi.

Basilan liste, birkaç dakika sonra Lucy'nin makinesine ulaşmıştı. Sanki kristal bir küreye baka geleceğimizi görmeye çalışıyormuşuz gibi dikkat kesilerek faksın üzerine eğilip kalmıştık.

Lucy listeyi okurken elini öyle sıkı tutuyordu ki tırnakları etime batıyordu. Hepsini görüyorduk. Richard'ın evinin telefonunun numarasını yüksek sesle okuyup tekrarladı.

"Bu adam ne yapmış? Tannım ne yapmış bu?"

Tümüyle yanıltmışım. Richard Ben ve Lucy'nin başına benim yüzümden bir kötülük geleceğinden o kadar korkmuştu ki kötülüğü kendisi yapmaya karar vermişti. Beni suçlayabilmek için kendi oğlunu sahte bir kaçırma planına alet etmiş, böylece Lucy'nin aklını başına toplamasını sağlamaya çalışmıştı. Eski eşini benden kurtarmak için bizi birbirimizden ayırmaya kalkmış, bunun için de her türlü kötülüğü yapmaya hazır üç insanı Fallon, Schilling ve Ibo'yu seçmişti –gerçi Starkey'le ben Interpol dosyasını bulmadan önce onların nasıl yaratıklar oldukunu ve neler yaptıklarını bilmiyor olabilirdi. Sanırım Myers de bu işi kotarmakta ona yardımcı olmuştu. Ama Fallon Ben'i ele geçirdikten sonra ona ihanet etmiş, Richard da kısıvrak yakalanmıştı.

"Tannım! Ne yapmış bu adam!"

Richard Ben'i böylece elinden kaçırmıştı.

Gelen fakı ve öteki belgeleri toplayıp bir araya getirdim; sonra Lucy'nin elimi avucuma aldım.

"Şimdi Richard'ı görme zamanı geldi. Onu sana getireceğim Luce. Ve Ben'i bulacağım."

Birlikte merdivenlerden inip arabama atlayarak Richard'ın oteline yollandık.

geçen süre: 52 saat, 21 dakika

Beverly Hills Oteli, Benedict Canyon'un Beverly Hills ile birleştiği alana yayılmış kocaman pembe bir binaydı. Sunset Bulvarı üzerindeydi –burada dünyanın en zengin insanların bazıları evleri vardı. Küçük bir tepenin üzerinde, kralliyet tacının ortasındaki elmas gibi duran pembe boyalı, saray yovuşu binası bulunduğu semte yakışıyordu. Film yıldızları ve Orta Doğu'lu petrol kralları otelin süslü duvarlarının

ardında çok rahatlıklar; sanırım Richard'da öyle. Gecesi iki bin dolar olan bungalovlardan birinde kalıyordu.

Lucy onun odasının hangisi olduğunu biliyordu; zaten içimizde bu otele uyum sağlayıp yakışan tek kişi oydu: Ben manyağa benziyordum, Pike'a gellince, o Pike'ı işte.

Lobiden geçtikten sonra gece açan yaseminlerin kokusuyla dolup taşan bakımlı yeşil bahçelerin arasında kınılarak uzağıp giden bir yoldan yürüdük. Ben neredeydi hiçbirimiz bilmiyorduk ama Richard odasındaaydı; resepsiyondan aradığımızda Myers telefonu açmıştı. Bu, çocuğun hâlâ Fallon'un elinde olduğunu ve Richard'ın onu geri almak için çabalarını sürdürdüğünü gösteriyordu.

Pike, "Oyunu nasıl sürdürmeyi istiyorsun?" diye sordu.

"Ne yapacağımı biliyorsun."

"Lucy'nin önünde mi?"

"Başka seçeneğimiz yok" diye araya girdi Lucy.

Kıvrak yolun üzerine serpştirilmiş olan bungalovların fiyatının bu kadar yüksek olmasının nedeni tümüyle müşteriyeye özel ve bağımsız olmalarıydı. Hepsi birbirinden oldukça uzak olduğu gibi bahçe ve zemin düzenlemesiyle birbirlerini görmüyordu. Özenle oluşturulmuş bir ormanın içinde yürüyor gibiydik.

Biraz önümüzde, yolun çatallaştığı yerdeki kapının önünde Fontenot'un dikildiğini gördük. Bir yandan sigarasını tütürüyor, bir yandan da tek ayağına kalkıp ötekinin üzerinde biraz durduktan sonra aynı şeyi öteki ayağıyla yapıyordu. Sinirliydi. Myers odadan çıktı, adama bir şeyler söyledi sonra bizim geldiğimizin aksi yönünde yürüyüp gitti. Fontenot, Myers'in çıktığı kapıdan içeri girdi.

"Bu Richard'ın odası mı?"

"Hayır. Orada Myers kalıyor. Orası sıradan bir oda; Richard'ın kaldığı bungalov onun karşısındaki."

"Sen burada bekle."

"Eğer bekleyeceğimi sanıyorsan delisin derim sana."

"Bekle Önce Fontenot ile konuşmak istiyorum. Sonra Richard'ı bulacağız. Fontenot işimize yarayacak bir şeyler biliyor olabilir, sen burada kalırsan daha çabuk sonuca ulaşırım."

Joe, "Fontenot'un bize yardımcı olacağına söz veriyorum" dedi.

Lucy Joe'ya baktı ve başını salladı. Dediğini yapacağını biliyordu; hızlı hareket etmemiz gerektiğini de.

Onu yokta gölgeli bir kenarda bırakıp Joe'yla ikimiz kapıya vardık. Kapıyı tıklatıp oda servisi ya da hizmetçi falan diyerek sevimli bayat numaralara girmeye gerek görmeden öyle bir açlık ki, tokmağı duvarın içine gömüldü. Aynı gün içinde üçüncü kapıyı da zedelemiş oluyorduk ama, kimin umurunda!

Fontenot ayaklarını yatağın üzerine koymuş televizyon izlemekteydi. Yerde, tam yanında bir tabanca duruyordu ona uzanmasına fırsat vermeden biz içeri daldık üzerine çullanmıştık. Elimizdeki tabancalara bakıp durakladı, dudaklarına islett.

"DeNice'i gördün mü? Ona ne yapmışlar gördün mü?" dedim. /

Fontenot ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Gün boyunca sinirli okluğu yetmiyormuş gibi şimdi daha da sinirlenmiş olduğunu belli edip gözlerini kırıştırmaya duruyordu. Oda viski kokuyordu.

"Ne oluyor? Ne yapıyorsunuz?"

Yerde duran tabancasını ayağımla yatağın altına ittim.

"Richard odasında mı?"

"Richard'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Çıkın gidin. Burada ne işiniz var?"

Pike daha önce de yaptığı gibi labancanın sapına suratının tam ortasına indirdi. Fontenot yanlamasına yatağın üzerine düştü. Pike labancasının teliğini geriye çeklikten sonra namıyü adamın kulağının içine sokup bekledi.

"Her şeyi biliyoruz. O herifleri Richard'ın tuttuğunu, beni zor duruma düşürmek için yaptığını fakat işlerin ters gittiğini; hepsinden haberimiz var. Richard heriflerle temas halinde mi? Bir anlaşmaya varıldı mı?" dedim.

Fontenot gözlerini kapatmış susuyordu.

"Ben yaşıyor mu?"

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama alt dudağı titriyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı; sanki gözlemleri görmek istemiyormuş gibi.

"Debbie'nin kafasını kesmişler."

Suretine haykırdım

"BEN YAŞIYOR MU DEDİMİ"

"Richard'ın parası yetmiyor. Nakit istiyorlar; ama bulamıyor. Birkaç saat süre lanıdılar. Birazını bulduk, ama tamamlayamadık. Debbie onlarla görüşmeye gitmişti. Ne yaptıklarını biliyorsunuz. Bütün gün parayı toplamaya uğraştık. Ama bak onlar ne yaptılar."

Arkamda bir hareket oldu, Lucy kapıdaydı.

"Oğlum için ne kadar istiyorlar?"

"Beş milyon dolar, nakit olarak. Fakat Richard bir türlü denkleştiremedi. Bütün gün uğraştı, ama ancak şu kadar toplayabildi."

Böyle derken yan taraftaki gardırobu gösleniyor; bir yandan da hüngür hüngür ağlıyordu.

Dolabın içinde duran büyük bir spor çantasının içi yüz dolarlık benknotlarla lıka basa doluydu ama demek ki yeterince dolmamıştı.

geçen süre: 52 saat, 29 dakika

Myers gelip kapıyı açınca Fontenot'u bir kenara ittim. Richard perişandı, bütün gün parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinden olacak saçları sicim gibi olmuştu. Elinde tuttuğu cep telefonuna sanki kutsal kitapmış gibi samsık sarılmıştı. Myers bile yorgun görünüyordu.

"Çıkan gödin. Onları buradan al Lee."

Pike spor çantaya yerinden kaldırıp yere attı, "Tanadın mı?"

Myers'in dudaklarında hafif bir tebessüm yarıp söner gibi oldu. Herhalde rahatlamıştı.

"Gördüğüm kadınla parayı ele geçirmişler ve neler olup bittiğini de öğrenmişler" dedi.

Lucy, Joe'nun arkasında belirlince Richard'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve artık bir tik halini almış olan hareketi tekrarlayarak bir kez daha parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Bir şey bildikleri yok. Sen çeneni tut."

Myers dikkatle ona bakuyordu.

"Richard, yeter. İş iyice çığırından çıkmadan durma zamanı geldi. Çark dönüyor Richard. Tann aşkına uyan artık."

Lucy bir heykel gibi duruyordu. Bacakları hazır ol vaziyetinde bitişik, yüzü iladesizdi. Kaşlarını öyle çatmıştı ki gözleri görünmüyordu.

"Sani bencil o...u çocuğu! Oğlum nerede?"

Richard'ın dudakları titriyordu; ağzının kenarları sarıkmış; sanki dünden beri bin yıl yaşlanmıştı. Artık ona kızmıyordum. İçim bomboştu ve Ben'i çok merak ediyordum.

Richard dehşete kapılmış bir haldeydi onun için Myers'e sordum.

"Fallon ne yapıyor Myers? Nasıl bir oyun oynuyorlar?"

Richard avazı çıktığı kadar bağırdı, "Sus!"

Myers beklediğimden çok daha çevik ve hızlı davranarak Richard'ın gömleğine yapışıp patronunu arkaya, yatağa doğru bükülmeye zorladı.

"Biliyorlar. Bunu kafana sok Richard –Biliyorlar. Şimdi işe başlayalım, oğlun bekliyor."

Onu yatağın üzerine doğru ittikten sonra sporcu çantasına bakarak, "Orada üç milyon dolar var; ama onlar beş işiyor. Açıklamaya çalıştık ama, böyle durumlarda kimse kimseye inanmaz bilirsiniz. Yanılan DeNice oldu."

Paraların yanından dolaşarak bana baktı.

"Fallon işini biliyor Cole. Bütün gün bizi sıkıştırıp durdu, ısrarla arayarak sinirlerimizi bozup kafamızı karıştırmayı başardı. Bu sabaha kadar böyle yapacağından haberimiz yoktu. Evet, her şey bir gün içinde oklu. Her şey bu sabah başladı."

"Şu anda hangi aşamadasınız?"

"Bugün parayı bulmamızı istiyor. O kadar. Tek bir iş günü içinde Richard'ın saat dokuzda onu araması gerek. Yani sekiz dakika kaldı Fallon, o saatten sonra aramak zahmetinde bulunmayın dedi. O saatten sonra ne yapacağını tahmin edersen."

Pike, "Polise bildirmeniz gerekirdi" dedi.

Myers Richard'a bakıp omuzlarını silkeli.

Richard, "Çocuğu birkaç gün tutacaklardı. Biz ortaya çıkuncaya kadar bir yerde kalıp pizza yiyecek ve video seyredecekti. O kadar. Sadece bunu yapmaları gerekiyordu."

Lucy yanına yaklaştı, "Onu sen kaçırttın! Eşek herif! Kendi oğlunu kaçırttın! Ve bunu itiraf edip yardım isteyecek kadar bile onu düşünmedin."

"Özgünüm. Böyle olmaması gerekiyordu. Çok üzgünüm."

Lucy önce adamın yüzüne bir tokat attı, sonra da kuvvetli bir yumruk indirdi. Richard hiç kırmılamadı, kendini sakınmaya bile çalışmadı. Lucy ona tekrar tekrar vuruyor, her

varışında sanki güç almak için -ihh,ihh,ihh- gibilerden bir takım sesler çıkartıyordu. Sanki tenis oynuyormuş gibi.

"Luce."

Yavaşça kollarından tutup geri çektim.

Richard sümüşü tükürüğü birbirine karışmış bebek gibi ağlıyordu. Lucy burnunu kurmuştu. Yatağın kenarına çöktü. Başını sallayıp duruyordu.

"O kadar param yok. Sürenin sonuna kadar da bulamam. Böyle olmaması gerekiyordu. Olmamalıydı."

"Dört dakikamız var" dedi Myers.

Fontenot başını eğdi.

"Parayı bu kadar çok istiyorsa, bekleyecektir. Bir saat daha süre ister, paranın yolda olduğunu söyleriz. Kabul edecektir."

Pike yavaş sesle, "Hayır, kabul etmez. O kadar ısrar etme nedeni üzerinizdeki kontrolünü kaybetmemek. Sizin dengenizi bozmak istiyor. Düşünmenize izin vermiyor. Evet parayı istiyor ama, bu işin tamamlanmasını da arzu ediyor. Onun için oyalamanıza da izin vermeyecektir. O bu işi planlamış ve şimdi planını uyguluyor. Yapacağını söylediği şeyi yapacak ve sonra ortadan kaybolacak."

Fontenot, "Tanrım! Sanki adamı harp ediyormuş gibi konuşuyorsun "

Richard yüzünü ovaladı. Parmaklarını saçlarının arasında dolandırdı. Biraz kendine gelmiş gibiydi; ama hâlâ sinirliydi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. O kadar para bulamadım."

Gene Myers'e baktım.

"Parayı hazır etmiş olsaydınız ne yapmanız gerekecekti?"

"Nerede buluşacağımızı söyleyecekti; orada parayı verip çocuğu teslim alacaktık."

Antreman çantasına baktım: Üç milyon dolar çok yer kaplayacağı için oldukça büyük bir çanta seçmişlerdi, ama beş milyon dolar bunun neredeyse iki katı haciminde olurdu.

Yatağa doğru yürüyüp Richard'ın yanına oturdum. Bir süre öyle durup birbirimize baktık; sonra o bakışlarını çekti.

"O çocuğu seviyor musun?"

Başım salladı.

"Ben de."

Richard gözlerini açıp kapattı, yüzü hüznle dolmuştu. Kıskık sesle, "Senden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin" dedi.

"Biliyorum, ama Ben'i birlikte kurtaracağız."

"Dinlernedin mi? Üç milyon dolar göndermek istedin ama almadılar. Beş istiyorlar. Ya beş ya hiç dediler. Benim ise beş milyonum yok. Bulamadım da. Onlara ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Otelin telefonunu eline verdim."

"En iyi yaptığın şeyi yap Richard. Yalan söyle. Onlara beş milyonu tamamladığımı ve oğlunla takas etmeye hazır olduğumu bildir."

Bir süre telefona baktı, sonra numaranı çevirdi.

geçen süre: 52 saat, 38 dakika

Richard saat tam 21.00'de Fallon'u aradı ve inandırıncı bir konuşma yaptı. Myers'le ben de paralelden dinledik. Fallon, parayı Santa Monica Havaalanı'nın batı çıkışına getirmesini ve yalnız olmasını söyledi.

Myers'le ikimiz aynı anda başımızla kabul etmemesini işaret ettik

Richard sesi titreyerek konuştu, "Hayır elendim, olamaz. Myers de gelecek. Sadece ikimiz olacağız. Sen de Ben'i gelirsen iyi olur. Eğer çocuk yanında olmazsa polis: haber vereceğim. Hatta polise şimdiden haber versem iyi olacak."

"Myers dinliyor mu?"

"Benideyim, real hard."

"Geleceğiniz yer havaalanının güneyine düşen bölümünün batı çıkışı. Hangarların yanından geçtikten sonra dur. Arabadan inin fakat yanından ayrılmayın. Bekleyin."

"Çocuk yoksa para da yok. Çocuğu görmezsek paramın yemna bile yaklaşıpamazsınız."

"Benim istediğim para. Dedğim yerde durun. Arabadan çıkın. Beni ne zaman görmenizi istersem o zaman göreceksiniz. Size yaklaşmayacağım ama beni göreceksiniz. Beni görünce bu numarayı gene arayacaksınız. Anladın mı?"

"Seni görünce telefonu çaldiracağım "

"Yanınızda başka biri olduğunu görünsem ne olur bil bakalım."

"Tahmin etmeme gerek yok."

"Doğru. Hiç gerek yok. On beş dakika sonra diyorum."

Fallon telefonu kapattı

Richard telefonu yerine koyarken bana bakı.

"Ne yapacağız?"

"Sana söylediklerini Biz gerisini hallederiz."

Pike'la hemen oradan ayrılıp yola koyulduk. Fallon'un şu sırada havaalanında bulunduğunu ve hazırlıklarını tamamlamış olduğunu tahmin ediyorduk. Böylece Richard'ı gelirken görecektik, çevrede polis olup olmadığını araştıracaktık. Çok hızlı hareket etmeliydik. Richard'dan önce havaalanına varmazsak, henflere görünmememiz ve beklemediği bir anda, aklına gelmeyen bir şekilde Fallon'a saldırmanız gerekiyordu.

İkimiz de ayrı arabalarda son sürat ilerliyor, şehrin bir ucundan ötekine adeta uçuyorduk

Sunset Bulvarı'nın mora çalan mavı ışıkları Corvette'imın motor kapağının üzerinde ılıdayarak dans ediyordu. Önümüzde giderken arkalarındaki ışıkları akıp giden kırmızı çizgiler oluşturan taşıtlar, geride bıraktığımızda yerlerinde donup kalmış gibi görünüyordular. Bana yeterince hızlı vites değişti-remiyor, yeterince hızlı süremiyormuşum gibi geliyordu. Lastiklerimiz çığlıklar atarken Westwood'dan Brentwood'a geçtik ve deniz yönünde ilerledik

Santa Monica Havaalanı, yörenin denizden uzak olan bölümü henüz yarıca tarlalan ve inek sürülerinden ibaretken yapılmış tek şenilli küçük ve sevimli bir yerdir. Ottoyollardan binnin kuzeyine ölekinin batısına düşer. Keni bu alanın çevresinde büyüyüp gelişikten sonra günümüzde orada yaşayan ev ve işyeri sahipleri gürültüden son derece şikayetçi olmakta

kalmayıp her an bir uçağın tepelerine düşeceği korkusuyla yaşamaktadırlar. Uçuş kulesinin karşısındaki banklardan birine oturup nefis bir hamburger yerken uçakların inip kalkışını izleyebilirsiniz. Biz Ben'le bunu birkaç kez yapmıştık.

Alanın kuzey tarafında yönetim binaları ve Havaçılık Müzesi vardır. Eski hangarlar ve park yerleri güneye doğru sıralanmıştır. Hangarlardan birkaçı iş yeri olarak kullanılıyorsa da çoğu boştur. Sanırım tamir etmek çok pahalıya mal olacağı için böyle bırakılmışlardı.

Alana yaklaşırken Myers'i cepten aradım.

"Biz varmak üzereyiz. Siz neredesiniz?"

"Şimdi otelden çıktık; yani on-on beş dakika kadar önce. Kusa yoldan geliyoruz."

"Sen mi kullanıyorsun?"

"Evet. Richard arkada."

"Havaalanına geldiğinizde yavaşlayın. Böylece bize zaman kazandırmas olursunuz."

"Çok da geçikemeyiz Cole."

"Limuzinin havaalanına saplığını göreceklerdir. Yani geldiğinizi bilecekler. Önemli olan bu. Sizin bu kentte yaşamadığınızı da bildiklerine göre yolu şaşırmış gibi davranabilirsin."

"Lanet olsun. Zaten şu anda o dediğin oluyor."

Bu zor anlarda bile gülmekten kendimi alamadım.

"Oraya vardığımızda seni aram."

Yol boyunca kornaya bastım durdum, kırmızı ışıklarda yavaşlıyor ama durmuyordum. Pike iki kez beni geçti. Yavaş giden taşıtların önüne geçmek için yolun yan tarafına kullanıyor, sonra hemen çizginin öte yanına atılıyordum. Olympic Bulvarı'ndaki bir çöp bidonuna çarpıp devirdim; üst geçidin altından geçerken de bir trafik levhasını. Sağ taraftaki fanın uçup gitmişti.

Deniz kenarına yaklaştığımızda dört lastiğimin de dumanı tutuyordu.

Telefona sanıldım.

"Myers?"

"Buradayım."

"İki dakika."

Havaalanının kuzeyinin batı tarafına doğru yollandık, bir dizi ofis ve ucuz lüksüel uçaklarda kullanılan cumbo jetlerin durduğu hangarların önünden geçtik. Uzakta kule sessizce bekliyordu, uykudaydı; üzerindeki tek hayal işareti yanıp sönen yeşil-beyaz ışığı.

Pike iniş pistinin sonundaki setin yanında durdu, ben yola devam ettim: Şimdi binaların yerini futbol sahası almıştı, sonra evlerin bulunduğu sokaklar başladı. Arabaya bir blok ötede park ettikten sonra koşarak alanın güney yönünde kocaman gölgeleri yerlere yayılmış karanlık hangarlara doğru ilerledim.

Fallon'un çatılardan birine bir adamını, Richard'ın geleceği servis yoluna da ötekini yerleştireceğini tahmin ediyordum. Yolun kenarına park etmiş birkaç araba vardı, ama içlerinde insan olup olmadığını göremiyordum. Birinden ötekine tek tek bakarak inceleyecek zamanım da yoktu. Çatıda ekstra bir gölge falan görünmüyordu.

En son hangara kadar duvar diplerine saklanarak gittim, köşesine gelince başımı uzatıp öle yarı inceledim. Rampa'nın üzerinde birkaç küçük uçak duruyordu, yanlarına bir dizi yakıt taşıyan kamyonet park edilmişti. Hepsinin içi boş gibi duruyordu.

Telefona bslıdadım

"Myers?"

"Alanın doğu yakasındayız."

"Ama ben şüi göremiyorum."

"Biz baş ver de, onları görüyor musun, onu söyle!"

"Henüz görmedim. Yavaş gidin. Ben ilerliyorum."

Pike kuzey yönünden rampaya doğru ilerliyordu. Onu da görmüyordum ve görmeye de çalışmadım; ben görürsem onlar da görecekti; eh, bu pek iyi olmazdı. Hangarların arasında olis olarak kullanılan bir treyler gözümün çarpmış, yanından dikkatle geçerek soruna kadar gittim. Tekrar çalışlara, hangarların zemine düşen gölgelerine ve yakut kamyonlarına baktım. Hareket yoktu. Kulak verip dinledim. Derin sessizlik. Çevredeki gölgeleri, silüetleri dikkatle inceledim; sıra dışı bir durum yoktu, her şey normal görünüyordu. Eltrafta başka araba yoktu. Hangarların kapıları kapalıydı, Fallon burarlardaysa yakın bir yerde bekliyor olmalıydı.

Tekrar telefona ısıkıldım.

"Bir şey görmüyorsunuz Myers."

"Biz onaya oekene kadar rumedamavacaklarız. Ama nasıl olsa hareketle geçeceklerine göre yakında görürsün."

Ona saklandığım yeri tarif ettim.

"Tamam. Onun dönmemesi istediği yolun üzerindeyim; şimdi köşeyi dönüyorsunuz."

İki hangarın arasından ışık göründü, sonra limuzin ortaya çıktı, bana doğru geliyordu. Kırk beş metre ötedeydikler, belki eli.

Araba durdu.

"Tam önünüzdeyim" dedim.

"Tamam. Biz çıkıyoruz. Şimdi adamı aramamız gerekiyor."

"Acele etme. Bekle."

Arabanın motoru çalışıyor, ışıklar yanıyordu.

Yanında durduğum treylerin köşesinden rampanın tümünü, taksilerin kullandığı yolu, alanın güneyinde uzanan servis yolunun büyük bir bölümünü görüyordum. Her şey, her yer sakındı.

"Biz çıkıyoruz. Seni duyabilmek için kulaklığımı taktım. Bir şey görürsen haber ver. Lanet olsun!"

Limuzinin sağ ön kapısı açıldı ve Myers dışarı çıktı. Arabanın yanında durdu.

Tekrar çatılara ve servis yoluna baktım; bir kafa, bir omuz gölgesi, bir silüet arıyordum ama bir şey göremedim. Çevredeki gölgelerin altı da boştu.

Sıra ile duran kamyonlardan sondan üçüncü olanın ışıklar yanıp söndü.

"Myers" dedim.

Alçak sesle yanıt verdi, "Gördüm. Richard telefonda."

Kamyonun içini görmek için kendimi zorladım ama ortalık çok karanlık, kamyon çok uzaktaydı. Tabancamı çekip kamyonun önündeki mazgallı hedef olarak seçmeye hazırlandım. Kabezası kaygandı. Ben'i görür görmez telefonu elimden bırakacaktım. Silahı iki elimle tuttuğum zaman hedefi daha iyi bulurdum.

"Ona Ben'le birlikte dışarı çıkmasını söyle. Çocuğu göstermesi için para."

Pike uzaktan katılacağına göre kamyonu yalon bir yerde olmalıydı, yani yeri daha avantajlıydı. Ayrıca benden daha keskin nişancıydı.

Myers hafif sesle, "Richard onunla konuşuyor. Şimdi parayı göstermek için dışarı çıkıyor. Adam çantaları görmek istemiş."

"Bunu yapmayın Myers. Ben'i göstermesini söyleyin."

"Richard çok korkuyor."

"Hadi, çocuğu göstermesini söyleyin. Onu göremiyorum."

"Ben şu anda telefonda."

"Bu yeterli değil. Onu görmemiz gerek."

"Gözünü şu kahrolası kamyonun ayırma. Richard parayı gösteriyor."

Limuzinin arka kapısı açıldı. Myers, elinde iki çanta taşıyan Richard'ın arabadan inmesine yardımcı oldu; sonra ikisi dönüp kamyonu baktılar. Üç milyon dolar epey ağırdır ama beşin daha ağır çekeceğini herkes bilir.

Myers'in fısıldadığını duydum, "Hadi, bok herif hadi."

Kamyonun ışıkları bir kez daha yanıp söndü. Hepimiz bekliyorduk. Hepimizin gözü kamyondaydı.

Richard ve Myers'in altı metre kadar gerisinde hangının ağzına dizilmiş yağ bidonlarının arasında bir gölge kimildanmıştı. Myers arkasına dönerken ben de hareketi fark etmiştim. Schilling ve Mazi ellerinde tabancalarıyla karanlığın içinden fırlamışlardı. O bidonlara kaç kez baktığım halde hiçbir şey görmemiştim.

"MYERS!" diye haykırdım.

Adamların ellerinin ucu küçük flaşlar patlamış gibi parlamış, yüzleri kızıl bir ışıla aydınlanmıştı. Myers yere yığıldı. O ikisi paranın yanına ulaşınca kadar yerdeki adama ateş etmeyi sürdürdü, sonra Richard'ı vurdular. Geriye kaykılan Richard arabasının içine düştü.

İki kez ateş ettikten sonra haykırarak yakut kamyonuna doğru kosmaya başladım. Motorunun çalışmaya başlayacağını ya da içinden ateş edileceğini sanmışım ama hiçbir olmadı. Elimden geldiğince hızlı koşarken bir yandan da Ben'e sesleniyordum.

Arkamda, Schilling ve Mazi çantaları limuzine yüklemiş kendileri de içine atılmıştı.

Limuzin hızla uzaklaşırken Pike park etmiş kamyonların öteki ucundan ateş ediyordu. Hepimiz heriflerin kendi araçlarıyla kaçacağını düşünmüştük; ama öyle olmamıştı. Limuzin onların kolayca uzaklaşmasını sağlamıştı; hesaplarını buna göre yapmış oldukları belliydi.

İki kez olmuş durumda bütün hızıyla kamyonu doğru koşuyordum ama daha yanına varmadan boş olduğumu anladım.

Işın başından beri boştu. Fallon ışıkları uzaktan kumandayla yakıp söndürmüştü. Herif buralarda değildi, bambaşka bir yerdeydi ve Ben de yanında.

Hızla arkama dönüp baktım, ama limuzin gitmişti.

Pike

Pike, bunlar bizi alt ediyor diye düşündü. O kadar ustalar ki bizi alt ediyorlar.

Schilling ve Ibo sanki görülmeyen gizli bir kapıdan çıkmış gibi benzin bidonlarının arasında belirmişler, az önce görülmmezken, bir anda ellerinden ateşler fışkırarak ortaya atılmışlardı; tıpkı bir yılan gibi hızla ve ustalıkla. Pike o bidonlara bakmış ama bir şey görmemişti. O kadar hızlı hareket etmişlerdi ki Myers'i uyarmaya fırsat bulamamıştı. Her şey çok çabuk olup bitmişti, Pike çok uzaktaydı. O nedenle izlemekle yetinmek zorunda kalmıştı.

Joe Pike'in göndüğü en iyi savaşçılardan idi bunlar.

Cole bir yandan haykırırken bir yandan koşarak olay yerine varmaya çalışmıştı. Her ikisi de neredeyse aynı anda ateş etmişlerdi ama Pike geç kaldıklarını anlamıştı. Limuzinin sol fan parçalanmış, mermiler kaputun üzerinden sıçarmışlardı. Cole kamyonu doğru koşarken limuzin ok gibi yerinden fırlayıp oradan uzaklaşmıştı. Pike Cole'ün yanına gitmedi, çünkü ne bulacağını tahmin ediyordu.

Çevresini gözleriyle taradı, birinin hareket edebileceğini düşünüyordu; bursı ışıklarla işaret vermişti. Bu Fallon olabilirdi. Bir yerde gizlenip olanları izlemişti; Schilling ve Ibo paraları alıp gittiğine göre o da peşlerinden gitmeye kalkışacak böylece gizlendiği yerden ayrılacaktı. Belki o zaman görülürdü.

Kuzey yönünden bir patlama sesi geldi. Pike hızla dönüp o yana baktı. Bu tabanca sesi değildi, daha büyük daha ağır

bir silahtı. Park edilmiş duran arabaların birinde bir ışık parladı; sonra gene aynı ses duyuldu.

Pike arabada iki gölge gördü; bir adam ve bir çocuk.

Araba hızla hareket ederken Pike Cole'e seslendi; sonra yokuşları aşağıya cipinin olduğu yere koşmaya başladı. Sarıkat omzundan koluna doğru yıldırımlar yağıyormuş gibiydi.

Korkuyorum diye düşündü.

Ben

Mike Eric ve Mazi'ye benzemiyordu. Saçma sepan şakalar yapmaz, radyo çalmaz San Vicente Bulvarı'nda dolaşan havalı kızlara sularıp laf atmazdı. Sadece emir vermek için ağzına açar, Ben'in yüzüne söyleneni anlayıp anlamadığını görmek için bakardı. O kadar.

Havaalanına varınca bir park yerine girmiş; arabanın motorunu kapatmadan oturup beklemeye başlamışlardı. Mike motoru hiç kapatmazdı zaten. Sarık gerektiğinde çalıştıramamaktan korkuyordu. Bir süre sonra dürbünü alıp alanda bir yere bakmaya başladı. Ben neler olup bittiğini anlayamıyordu çünkü çok uzaktaydılar.

Tüfeğin namlusu zemine dayalıydı, dipçiği Ben'in dizlerinin arasında duruyordu. Bu, dedesinin ona Noel'de hediye etmiş olduğu 20-kalıbre lthaca'ya hiç benzemiyordu. Bu tüfek kısa ve kütü, dipçiği simsiyahtı. Çocuk tüfeğin yanında gördüğü küçük düğmenin emniyet için olduğunu anlamıştı. Çünkü onun tüfeğinde de aynısı vardı. O anda emniyet açıldı. Ben, eminim onun da Eric gibi burada bir yerde, hazırda bir silahtı daha vardır diye düşündü.

Mike'a bektti; adamın tüm dikkati alana yönelmişti.

Mike onu korkutuyordu. Eric'le Mazi de ondan korkuyorlardı. Şu anda alanı bu kadar dikkatle gözleyen Eric olsaydı,

tüfeği kapandım diye düşündü. Yapacağı tek şey tüfeği yakalamak olacaktı; tüfeği ateş etmeye hazırdı. Ama Eric başka Mike başlıyordu. Mike ona çöreklenmiş uyuyan, her an saldırıya hazır bir kobra yılanını anımsatıyordu. Uyumasına kabilirdiniz, ne zaman saldıracağı hiç belli olmazdı.

Mike, eldiven gözündeki telsiz benzeyen küçük bir aleti çıkarmak için bir an durbünü indirdi, sonra hemen gene kaldırıp bakmaya başladı. Aletin bir-iki düğmesine bastı ve karşı tarafta bir yandan iki ışık göz kırpmaya başladı. Mike cep telefonu ile bir az konuşuktan sonra Ben'in kulağına tuttu.

"Babama bir şey söyle bakalım."

Çocuk telefonu sınıksız tuttu.

"Baba?"

Babasının ağladığını duyunca o da bebek gibi ağlayıp hıçkırmaya başlayıverdi.

"Eve dönmek istiyorum."

Mike telefonu elinden aldı. Ben bırakmak istemiyordu ama Mike onu iterek bir kol uzaklığında tutuyordu. Ben biraz çırpındı, bacaklarını adamın koluna geçirmeye, elini ısırmaya, birkaç yumruk atmaya çalıştı fakat Mike'ın kolu demir bir çubuktan lankırdı, hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Çocuğun omzunu öyle bir sıkı ki Ben kemiklerinin kırıldığını sandı.

"Rahat duracak mısın?"

Ben adamın yanından ölebileceğince uzaklaştı kenara hüsdü. Utanmış ve kızıştı. Daha fazla ağlamaya başladı.

Mike telefonu bırakıp bir kez daha durbünüle bakmaya başladı. Telsiz benzeyen aletin birkaç düğmesine gene basınca bu kez uzakta yanan ıqlar bir daha sönmedi.

Havaalanının karp tarafından üst üste atılan birkaç el silah sesi duyuldu; Mike birden oturduğu yerde dikleşerek tüm dikkatyle oraya bakmaya başlamıştı, Ben Şimdi! diye düşündü.

Hemen tüleğe doğru atıldı; parmaklarını tetüğün emniyetine geçirmişti ki Mike koluna yapıştı. Ama Ben ondan önce davranmıştı. Tülek büyük bir gürültüyle patlayıp direksiyona çarptı. Ben elinden geldiği kadar çabuk hareket ederek tetüğe bir kez daha asılınca Tülek gene ateş aldı. Yerde iki kurşun deliği açılmıştı.

Mike elinden tüleği kâğıt yarıyormuş kadar kolayca aldı, sonra çocuğu eski yerine doğru itti. Ben kollarını başının üzerinde kavuşturmuş bekliyor, adamın kendisine vuracağını ya da öldüreceğini sanıyordu. Fakat Mike tüleği yerine koymuş, arabeye park ettiği yenden çıkarmaya girişmişti.

Yola çıktıklarında, Mike ona dönerek, "Sen de az değilmişsin piş kurusu" dedi.

Ben, o sırada "Tüh fırsat kaçırdım!" diye düşünüyordu

geçen süre: 53 saat, 32 dakika

Fallon'un kullandığı araba park yerinden hızla ayrılp çıkışa yöneldi. Ocean Büküş'ne çıkabilmek için futbol sahası ve Havacılık Müzesi'nin yanından, iş yerlerinin olduğı binaların da arasından geçmesi gerekiyordu. Oraya ulaştıkları sonra iş kolaydı.

Ellerim öyle titriyordu ki parmaklarımı kontrol edemiyordum, gene de hızlı arama düğmesine basıp Pike'in numarasını çaldırabildim.

"Hadi Joe -aç şumul Hadi!"

Fallon'un arabası futbol sahasını geçmişti, gittikçe hızını artırıyordu. Beyaz bir arabaydı, pek büyük sayılmazdı; iki kapılıya benziyordu. Herhalde Schilling ve İbo'yla tuluşmaya gidiyordu. Öte yandan limuzin büyüktü, fazla göze çarpıyordu; üstüne üstlük ön farlarından biri de kırık. O iki heril yakında ondan kurtulmaya bakacaktı.

Birden Pike telefonunu açtı.

"Evet, söyle."

"Futbol sahasının bittiğı yerden doğuşa döndü; iki kapılı beyaz bir araba. Şimdi müzenin yanında Ocean'a çıkacak. Ah, evet! Şimdi gözden kayboldu "

Hemen arabama girmek için yerimden fırladım. Bir elimde telefon, ötekinde tabanca hangarları ve evleri geçtim. Pike'in bulunduğu yerden Ocean Bulvarı'na gitmesi için kuzeye yönelmesi gerekiyordu, sonra doğuya dönecekti. Fallon'un hevesalanından çıkışını görüp göremeyeceği belli değildi.

Kadının biri portakal rengindeki minik köpeğiyle caddenin ortasından yürüyordu. Beni elimde tabanca kendisine doğru koşarken görür görünmez kaçıp gitmeye ya da evlerden birine girmeye çalışacağına olduğu yerde tepinip avazı çıktığı kadar ayy, ayy, ayy diye bağırmaya başlamıştı; bu arada köpek de hanımının çevresinde daireler çizmekteydi. Evet, kadıncağzı yürüyüşe çıkmıştı ama, beni durdurmaya kalkarsa onu da minik köpeği de vurmaya hazır olduğumu hissettim!

Bu ben miydim? Hayır, ben olamazdım. Bu hiç benim tarzım değildi. Deliliğe hoş geldin dedim.

Hızımı kesmeden arabama atlayıp kaldırımından öyle bir indim ki egzozum yere çarptı, takometrenin iğnesi kırmızı laraalin içine adeta gömüldü.

"Joe?"

"Ocean'da doğuya doğru gidiyorum."

"Adam nerede?"

"Bağırmanın kessene sen! Ocean'da, doğuya doğru gidiyor. Hey, dur bir dakika! Centinela'dan güneye sapıyor. Onu buldum. Aramızda alı arabası var."

Centinela benim arkamda kalmıştı. Yüz sekseyle giderken freni basıp arabayı çevirdim. Lastiklerimden gene dumanlar yükseldi. Yakınındaki arabaların hepsi kornalarına basıyordu; ama bana sanki uzaktaymışlar gibi geliyordu. Aldırmadım.

Haykırmaya devam ederek, "Myers öldü! Richard'ı da vurdular! Vurulunca arkaya kaykılıp limuzinin içine düştü. Onu öldürdüler mi bilmiyorum" dedim.

"Hayecan yapma. Hâlâ güneye gitmekteyiz. Fallon'un, peşinde olduğumuzdan henüz haberi yok."

Herif yoldan geçen herhangi bir polis arabasının dikkatini çekmemek için çok dikkatli sürüyordu. Benim derdim ona yetişmekti. Yan sokaklarda seksenle giderek Centinela'ya paralel olan caddeye çıkar çıkmaz hızımı yuze yükselttim.

"Nerede bu herif? Caddeye açılan sokakların adını söyle bana."

Konuşurken arabam caddedeki bir çukura girince zıpladı ama, ben aklımdan daha da hızlandım. Pike cadde boyunca geçtikleri yan sokakların adlarını sayıyor; ben de paraleldeki caddeden aynı sokakları geçerek ilerliyordum. Birer birer sokakları atlayıp onlara yetişip geçtim. Dört tekerleğimden dumanlar tüterek Centinela'ya saptım. Motordan takutları gelmeye başlamıştı.

Pike, "Hızlanıyorsunuz" dedi.

Centinela'ya bayağı yaklaşımıştım; üç blok, sonra iki. Fallon'un arabası dört yol ağzına çıkıp otoyola döneceği sırada farlarını kapatıp önüne çıkıverdim. Ben, ön koltukta oturmuş pencereden dışarıya bakmaktaydım.

"Yakaladım Pike. Tam karşımda, onu görüyorum."

"Ben köşeyi döndükten sonra seni adamın arkasında kal" dedi Pike.

Fallon pek uzağa gitmedi. Gitmeyeceğini biliyordum zaten. Güzel bir plan yapmıştı: Önce arabayı değiştirecekler, sonra Ben'i ve hâlâ yaşıyorsa Richard'ı öldüreceklerdi. Tüm adam kaçırmaya olayları böyle biterdi.

Pike, "Yavaşlıyor" dedi.

Fallon'un arabası otoyolun altı tarafına doğru yönedikten sonra bir köşeye gelip döndü.

Pike peşinden gitmedi. Işıkları söndürerek köşeyi kornimadan durup izlemeye başladı. Bir süre sonra Pike cipini biraz ileri alarak köşeyi döndü. İkimiz de yavaş yavaş ilerleyerek toptan yapı malzemesi satan birkaç dükkân, bir veteriner kliniği ve bir dizi küçük evin önünden geçtik. Klinikten gelen köpek sesi hayvanın canının yandığını gösteriyordu.

Pike usulca bir park yerine girip durdu, arabasından indi; ben de aynı şeyi yaptım. Kapıları açarak bırakmıştık. Pike, başıyla bahçesinde satılık levhası bulunan caddenin karşı tarafındaki küçük evi işaret etti.

"İşte orası."

Limuzin evin arkasına bırakılmış olduğundan pek görünmüyordu, beyaz araba ise bahçedeki araba yolunun en sonuna park edilmişti. Bahçenin başka bir köşesinde dört kapılı lacivert bir araba duruyordu. Sanırım bu sonuncusunu kaçmak için kullanacaklardı. Evin içi hareketliydi; odalarda ışıklar yanıp sönüyordu. Fallon ve Ben içeri gireli iki dakikadan fazla olmamıştı; limuzindeki de üç dakika kadar önce gelmişlerdi sanırım. Arabanın arkasına yağılıp kaldığını gördüğüm Richard'ın ölüp ölmediğini merak ediyordum. Belki yolda gelirken işini bitirmişlerdi.

Köpek bir kez daha havladı.

Karşıya geçmeye kalkıştım, fakat Pike yolumu kesti.

"Bir planın var mı, yoksa kapıya güçlü bir tekme atıp içeri mi daleceksin?"

"İçerde olacakları sen de biliyorsun. Vaktimiz yok."

Pike durmuş, dikkatle suratına bakıyordu; uykudaki bir orman gibi hareketsizdi ama ağaçların tepesinde fırtına belirtileri vardı.

Yarıdan uzaklaşmaya çalıştım; ama o daha da sokuktu. Birden yakama sımsıkı yapışıp beni kendisine doğru çekti, gözlerimiz aynı hizada ve çok yakındı.

"Benim yanımda olma."

"Çocuk içerde."

Pike yakama asılmayı sürdürüyordu.

"Herifler havaalanında burnumuzun dibindeydiler ama biz onları göremedik bile. Bizi atlattılar, yendiler. Şimdi de yenerlerse neler olacağını tahmin edersin."

Derin bir soluk aldım. Haklıydı. Zaten o hemem her zaman haklıdır. Pencerelemin gerisinde gölgeler hareket etmeyi sürdürüyordu. Köpek daha yüksek sesle havlamaya başlamıştı.

"Şu yandaki pencereleri kontrol et bakalım. Ben araba yolundan eve doğru yürüyeceğim. Arka tarafta buluşuruz. Eve arka kapıdan girdiklerini tahmin ediyorum. Aceleleri olduğuna göre belki kapıyı kilitlemeyi unutmuşlardır" dedim.

Pike, "Acele etme. Belki pencerelerden içeriye ateş edebilirsiniz. İçeri girmek zorunda kalırsak bunu birlikte yapacağız" dedi

"Biliyorum. Ne yapacağımı iyi biliyorum."

"Öyleyse yapalım."

Karşıya geçerken birbirimizden ayıldık. Pike yan tarafa doğru giderken ben de araba yolundan ilerledim. Perdeler kapalıydı ama ince kumaştan yapılmış oldukları için içeriye görmemi engellemiyorlardı. İlk iki pencere karanlık bir oturma odasına aitti fakat kapı açık olduğundan salonun aydınlık olduğu görülmüyordu. Ondan sonraki pencerelerden içeri baktığımda boş duran yemek odasını gördüm. Sonra ön taraftaki son iki pencereye yaklaştım. Her ikisinden de ışık taşıyordu. Görünürüm korkusuyla biraz geri çekilip komşu bahçedeki çalılardan gölgesine gizlenerek içeriye baktım. Mazi İbo ve Eric Schilling mutlaklardılar. İbo evin içinde başka bir yere gidince Schilling arka kapıdan dışarıya çıktı. Sırtında iki tane kocaman sporcu çantası taşıyordu.

Düşmanla ilk karşılaşmayı atlatabilecek bir savaş taktiği yoktur diyen eski bir atasözü aklıma geldi.

Schilling gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak limuzinin yanına yaklaşp durdu. Aramızda beş metreden az bir mesafe vardı. Hiç kimidamadan bekledim. Kalbim küt küt atıyor, neles almaya korkuyordum.

Schilling bir adım altıktan sonra bir kez daha durdu; sanki bir şeylerden kuşkulandı. Başım yana doğru eğdi. Köpek bir kez daha havladı.

Schilling çantaları çekerek yürüdü, beyaz arabanın yanından geçti, ön tarafa lacivert arabanın durduğu yere doğru ilerledi. Parayı getiriyordu. Önce yavaş hareket ederek ses çıkarmamaya gayret ederken birden hızlanıp hücumu geçtim. Adam beni araba yolunda ilerlerken fark etti. Hemen çömelip hızla geriye döndü, ama geç kalmıştı. Tabancamın kabzasıyla iki gözünün arasına güçlü bir darbe indirdim, yere düşmesin diye yakasına yapışıp sımsıkı tutarken iki kez daha vurdum.

Usulca yere bıraktım, tabancasını alıp kemerimden içeriye soktum. Aceleyle arka kapeye yöneldim. Kapı açık ve mutfakta kimse yoktu. Evin içi hareketsizdi. Bu sessizlik çok ürkütücüydü. Ibo ve Fallon para dolu öteki çantalarla her an gelebilirlerdi, ama beni korkutan bu değil, evdeki tuhaf sessizlikti. Belki gelicikimi duymuslardı; belki de ikisi bir olup iş bitirmekle meşguldüler. Bütün adamı kaçırmalar aynı biçimde bitirdi.

Belki Pike'ı beklemem gerekirdi ama mutfaka girip salona doğru ilerlemeye başlamıştım. Başım dönüyor, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Seninle onun için Fallon'un arkamda olduğunu duymadım. Bunu fark ettiğimde çok geç kalmıştım.

Ben

Mike ışıkları yanmayan küçük karanlık bir evin yanındaki araba yoluna sarmıştı.

"Neredeyiz?" diye sordu çocuk.

"Yolun sonunda."

Onu oturduğu yerden alıp çekiltilererek eve götürdü. İçerde, eskiden bir küşesinde bir buzdolabının bulunduğu belli olan, solmuş pembe duvarlı pis mutfakta Eric onları bekliyordu. Önünde, yerde iki adet yeşil sporcu çantası duruyordu.

"Buraya bakar mısın; başımızda bir bela var."

"Parayla mı ilgili."

"Yok canım. Şu eşek kafalı."

Eric'in peşi sıra mutfaktan çıkıp küçük bir yatak odasına doğru yürüdüler. Ben, Mazi'nin mutfaktakilere benzeyen iki yeşil çantaya paraları doldurmasına bakarken birden babasını gördü. Richard Chenier sırtı duvara dayanmış bir halde yere serilmiş yatıyordu; ellerini karnına bastırmış, kolları ve pantolonu kan içindeydi.

"BABA!" diye haykırdı.

Sonra ona doğru koştu; adamlardan ikisi de onu durdurmaya çalışmamıştı. Babasına sarılınca adam acıyla inledi; Ben ağlamaya başlamıştı. Islak kana dokununca hiçkimsenin daha da arth.

"Hadi, adamım, hadi."

Babası böyle diyerek yanagım okşarken o da ağlıyordu. Onun ölebileceğini düşünen çocuk dehşete kapılmıştı.

"Çok üzgünüm yavrum; çok üzgünüm. Ben sebep oldum."

"İyileşecek misin babacığım? İyi misin?"

Adamın gözlerinde gördüğü derin keder gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oluyor, zorlukla nefes alıyordu.

Babası, "Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi? Tabii biliyorsun."

Sözcükler Ben'in boğazında düğümleniyor, konuşamıyordu.

Mike ve Eric bir şeyler söylüyorlardı ama Ben onları duymuyordu bile. Sonra Mike yanlarına çömelip babasının yaralarını inceledi.

"Dur bakayım. Sansım karaciğerine bir tane yemiştin. Nefes alabiliyor musun?"

Ben'in babası, "Seni alçak. Aşağılık o...u çocuğu" dedi.

"Bak nefesin iyi."

Eric yanlarına gelip Mike'in tepesine dikildi.

"Adam sırtüstü arabanın içine düştü. Ne yapabildim? Oradan hemen uzaklaşmamız gerekiyordu ve bu eşek kafalı arka koltukta kalakalmıştı."

Mike ayağa kalkıp paralara baktı.

"Bunları boş ver. Biz işimizi bakalım. Paraları çantılara dertarip arabaya koyun. Şimdilik durum iyi. Buradan ayrılmışken bir şeyler düşünüyoruz."

"Havaalanında biri daha vardı."

"Aldırma. Cole'dü. Hâlâ orada dolanıp duruyordur."

Mike ve Eric Mazi'yi orada paraları çantalara doldururken bırakıp başka bir odaya geçtiler.

Ben babasına sokuldu, "Elvis bizi kurtaracak" dedi.

Babası biraz daha dik oturmak için doğrulmaya çalışırken yüzünü acıyla buruşturdu. Mazi ikisine şöyle bir baktıktan sonra içine devam etti.

Richard Chenier eline bulanmış olan kana pek sıra dışı bir şeymiş gibi şaşkın şaşkın baktıktan sonra gözlerini Ben'in gözetine dikti, "Bu benim hatam. Olanların tümü benim hatam. Bu hayvanlara bulanmamız, sana olanlar, hepsi hepsi benim yüzümden. Dünyanın en budala adamıyım ben" dedi.

Çocuk bir şey anlamamıştı. Babasının bunları neden söylediğini bilmiyordu ama dediklerini duymak onu korkutmuştu, hicronkları arttı.

"Hayır değilsin. Sen budala değilsin."

Babası saçlarını bir kez daha okşadı.

"Tüm istediğim seni elimden kaçırmamak."

"Sakin olme baba."

"Sen bunları hiçbir zaman anlayamayacaksın, başkaları da anlamayacak; fakat seni sevdiğimi hiç unutma yavrum."

"Sen sakın ölme."

"Ölmeyeceğim, sen de ölmeyeceksin."

Adam önce Mazi'ye sonra Ben'e baktı. Oğlunun saçlarını bir kez daha okşadı, uzanıp yanaklarından öperken kulağına, "Seni seviyorum evlat. Şimdi hemen koşmaya başla; kaç, buradan hemen git! Koşmaya başla ve durma" diye fısıldadı.

Babasının sesindeki büyük keder çocuğu müthiş korkutmuştu; ona sımsıkı sarıldı; hayır, bırakmayacaktı.

Adam bir kez daha, "Üzgünüm" diye fısıldadı. Sıcak nefesi kulağını yaklıyordu.

Babası bir kez daha oğlunun yanağına öpücükler kondururken bilişikteki odadan ağır bir şeyin yere düştüğünü gösteren bir ses geldi. Avuçları kâğıt paralarla dolu olan Mazi birden yaptığı işi bırakıp dikleşirken Mike, açık kapıdan Elvis'i iterek içeri getirdi. Elvis dizlerinin üzerine yığılırken gözlerini kırıştırıp duruyor, başından kan akıyordu. Mike elindeki tüfeğin namlusunu Elvis'in boynuna bastırırken, Mazi'ye, "Şunu banyonun küvetine at ve bıçağını kullan. Tabanca falan çok gürültü çıkarır. Sonra da bu ikisini halledersin" dedi.

Mazi'nin elinde suyun üzerine yayılan yağ renginde, ince uzun bir bıçak belirmişti.

Ben'in babası son kez, hem de bu kez güçlü bir sesle, "Koş" diye bağırdı.

Sonra büyük bir gayretle yerinden kalkarak Ben'in o zamana kadar görmediği bir şiddet ve ölkeyle kendini Mazi İbo'nun üzerine attı. Arkası ona dönük duran İbo boş bulunduğundan tüm ağırlığıyla Elvis ve Mike'in üzerine düşerken evin içinde Mike Fallon'un elindeki tüfekten fırlayan kurşunların çıkardığı sesler yankılanıyordu.

Ben koşmaya başladı.

Pike

Pike, evin çevresini saran çalıların arasından bir hava alımı kadar sessizce geçerek koridorda yanan ışığın az çok aydınlatıldığı

boş bir yatak odasının penceresine ulaştı. Evin içinde bir yerde alçak sesle yapılan birtakım konuşmalar duyuyordu ama kimin konuştuğu ya da ne söylediği anlaşılmıyordu.

Koridorun ötesinde içi dolu iki sporcu çantası taşıyan Schilling belirmişti, arka tarafa doğru gidiyordu, sonra gözden kayboldu. Pike .357'liğini hazırladı.

Sonraki iki pencereden dışarıya ışık sızıyordu. Pike usulca yanarken, ışığın kendi üzerine düşmemesi için çok dikkatli hareket ediyordu. İçerde Ben ile Richard vardı; yanlarında da İbo Fallon ve Schilling ortalarında görünmüyordu. Pike baba oğulun hâlâ sağ olmalarına şaşırılmıştı; herhalde Fallon onları kaçış sırasında rehlin olarak kullanmak için son dakikaya kadar canlı tutacak diye düşündü. Eğer filmlerdeki gibi olsa Fallon, Schilling ve İbo şu anda bu odada olur ve Pike da pencereden içeri atış ederek hepsini öldürür; bu işe bir son verirdi. Şimdi İbo'yu vurursa Fallon ve Schilling'i galil avlama fırsatını elinden kaçırmış olurdu.

Cole'un evin arka tarafında olduğunu tahmin ediyordu, bulunduğu yerde beklemeye karar verdi. Öteki üssü her an odaya girebilirdi; Pike da o zaman işlerini bitiriverirdi. Cole'un içinde bulunduğu ruh halinde bu heriflerle karşı karşıya gelmesini hiç istemiyordu; ayrıca Ben ve Richard için de kendisinin burada, böyle kalması daha güvenliyd. Pike hedefi tam olarak bulmak için elindeki silahı bir akasya ağacına dayayarak beklemeye başladı.

Fakat Fallon, Cole'ü itip kakarak odaya sokunca daha fazla bekleyemedi. Hemen evin arka tarafına doğru koştu; içeriye girebileceği bir yer bakıyordu.

geçen süre: 54 saat, 12 dakika

Fallon'un vurduğu yer zonklamaya başlarken dağınok ve Epis mutlak etrafımda dönüp duruyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama beceremedim ve büyük bir hızla yere yuvarlandım. Düştüğüm yerde bir kez daha denedim, bu kez kollarım ve bacaklarımı yağlı bir muşamba denizinde dört bir yana kaymaya başladı.

Ben, ah Ben!

Uzaktan gelen bir ses, "Hadi yürü bok herif" diye küfredip duruyordu.

Mutlağın görüntüsü iyice bulanıklaşıp silikleşti, bir kez daha yere düştüm, tabancamın elimde olduğunu sanıyordum ama dikkatimi toplayıp bakınca olmadığını gördüm. Bapımı kaldırdığımda artık mutfakta olmadığını fark ettim. Tepemde kocaman karanlık bir kule, karşımdaki duvarın dibinde de iki büyücek yağın vardı. Öne doğru sendelerken ellerim düşmemi engelledi; sonra ortalık nefleşmeye başladı. Gulumsediğimi sanıyorum ama belki de bana öyle gelmişti.

"Seni buldum."

Ben iki metre önümde duruyordu.

Arkamda dikilen Fallon yerdeki para yağının üzerine iki tabanca atarken İbo'ya, "Eric'in tabancasını almış. Ona ne olduğuna gidip bakacağım" dedi.

İbo aptal aptal suratına bakarak, "Eric'i öldürmüş mü yanı?" diye sordu

"Bilmiyorum. Şunu banyonun küvetine al ve bıçağını kullan. Tabanca falan çok gürültü çıkarır. Sonra da bu ikisini halledersin."

İçimde kıyametler koparken İbo'nun bir yerinden uzun kuvnk bir bıçak çıkardığını gördüm.

Kafamın içinde Roy Abbott olanları kabullenmem, Crom Johnson da komandalığa devam etmem için haykırıyordu. Annemin adına söylediğini içttim. Benim için tek önem taşıyan Ben'di. Ölsem de onu evine teslim edecektim.

İbo bana doğru bir adım attı; tam o sırada Richard Chenier'in sanki beni ilk kez görüyormuş da bütün son kez olacağını biliyormuş gibi dikkatle yüzüme baktığını ve büyük bir gayretle yerden kalkmaya çalıştığını fark ettim. Hareketleri pek hızlı ya da çevik değil ama umutsuz bir babanın yavrusunu kurtarmak için son atılımıydı: ne de olsa -küçük odanın içinde hedefine doğru büyük bir sıçrayış yaptı. Av tüfeğinin tepesinde bir yerde patladığını duydum. İlk çıkan mermi Richard'ın göğsünün yan tarafına isabet ederken o da İbo'ya arkadan çarpmayı başarmıştı; İbo benim üzerine ben de Fallon'un üzerine düşerken ikinci kurşun kalçasından girdi. Ben tüfeği almak için geriye doğru uzanmaya çalışırken toparlanan İbo elindeki bıçakla Richard'a yönelmişti. Çocuk kapıya doğru koşmaya başlarken üçüncü mermi tavanı deldi.

Fallon'a bir dirsek atmaya çalıştım ama adam yana kayarak bunu geçiştirdi ve tüfeğin namlusunu yüzüme doğru çevirdi. Namluya yapışıp var gücümle kendime doğru çekmeye başladım. Fakat o bırakmıyordu. Duvara kadar birlikte yuvarlandık; ilimiz de aramızda kalan tüfeği bırakmama çalışarak

mutlaka bir boğuşmaya girişmiştik. Fallon'a atığım yumruk burnunu kırıldığından soluk alıp verirken kan ışıkiyordu. Tüfeği sıkı sıkı tutarken birden bırakınca dengemi kaybettim. Tüfek elimde arka üstü düşerken, Fallon Schilling'in para yığınının üzerinde duran tabancasını kapı. Bütün bunlar saniyenin altında, hatta daha bile az bir zaman birimi içerisinde olmuştu. Çocuk haykarmaya başladı.

Pike

Pike iki eliyle ateş etmeye hazır çalışma pozisyonunda tuttuğu tabancasıyla evin arka köşesini döndü. Bahçe boştu. Arka kapıya yanaşıp mutlağa baktı. Schilling'in orada olacağını sanıyordu, ama kimse yoktu. Schilling'in nerede olduğunu bilmemek sinirine dokunuyordu fakat onunla vakit kaybedemezdi, Fallon birkaç dakika içerisinde Cole'u öldürecekli.

İçeri girdi, salona doğru tabanca elinde yürüdü. Omzundaki yara yanıyordu, tabancayı da istediği kadar sıkı tutamadığını farkındaydı. Yürürken döşemenin ağırlığı altında çöktüğünü hissediyordu ama durmayı göze alamazdı. Arkasına dönüp bir kez daha Schilling'in nerede olabileceğini saptamaya çalışırken Fallon'un tüfeğini iki kez ateşlediğini duydu. -BOM BOM- ses o kadar güçlü ve yüksek ki duvarlarda yankılandı.

Hareketleri hızlandı, koridoru geçip yatak odasına girdi, düşünürse hızının kesileceğini biliyordu. Fallon ve Cole birbirlerine sarılmış boğuşuyorlardı. Adeta düğümlenmişlerdi, sonra Cole tüfek elinde arka üstü yere yuvarlandı. Aynı anda Pike Fallon'a dönerek başına ateş etmeye hazırlanırken; İbo, "Çocuk bende" diye bağırdı.

Ben'i siper alarak boğazına bıcağını dayamıştı.

Pike 357'yi İbo'ya çevirdi ama eli titredüğinden neresinden vuracağına karar veremiyordu. Göz açıp kapatacak kadar

geçen o kısa süre içerisinde Fallon Pike'ı görmüş inanılmaz bir hızla kendi tabancasını çıkarmıştı. Pike .357'sini telrar Fallon'a çevirirken adamın onu tena kışkırdığının bilincindeydi. Fakat o sırada Cole tüfeği kendisine yönelttiğinden Fallon biraz duraksamıştı; çünkü Cole onun dikkatini kendisine çekmek için müthiş bir nara atmıştı. Şimdi hepsi insanın soluğunu kesip kalbini durduran o kısacık zaman biriminin içinde sıkışıp kalmışlardı.

Schilling

Duyduğu mermi sesleri ve çığlıklar Schilling'in sıçrayarak kendine gelmesine neden olmuştu. Ölüyorum galiba diye düşündü. Afrika'da olduğunu ve hükümet kuvvetlerinin adamlarını uyurken yazın ateşine tutmakta olduklarını düşünüyordu. Hemen tüfeğine sarılıp yuvarlanarak çalıların arkasına saklanmaya yeltendi; fakat tüfeği yanında olmadığı gibi kendisi de Los Angeles'da yol kenarındaki bir evdeydi. Bitişikteki evin bahçesinde bulunan ağaç ve çalıların arkasına doğru sürünerek gidip sığındı.

Lanet olsun diye düşündü. Sonra da kustu.

Biraz kendine gelir gibi olmuştu ama hâlâ sarhoş gibiydi, başı dönüyordu. Bağırıp çağıranların İbo, Fallon ve Cole olduklarını anlamıştı. Evet, Afrika'da değil, Los Angeles'taydı. Ötekiler de içerde, paraların olduğu yerde.

Etiyle zemini yoklayarak silahını aradı, ama bulamadı. Lanet olsun Eve doğru emekleyerek ilerledi.

Cole

Ellerimizde tuttuğumuz üç silah saldırıya geçmeye hazırlanmış yılanlar gibi tetikte bekliyordu. Önce Fallon'u hedef almıştım, sonra elimdekini İbo'ya çevirdim. Fallon'un silahı

Pike'dan bana, sonra gene Pike'a gitti geldi. Pike ise Fallon ile İbo arasında kararsızdı. İbo başını ve göğsünü korumak amacıyla Ben'i yukarı kaldırmış tutuyordu. Birimiz ateş etmeye başlasa hepimiz tetikleri çekecek, ateş altında kalarak tükenip gidecektik.

İbo, çocuğun bedeninin arkasına saklanabilmek için büzülmüştü.

"ÇOCUK BENDE!"

Richard inledi.

Ben kurtulmak için çırpınıyordu. Boğazına dayanmış bıçağın farkında değilmiş gibiydi ya da artık umursamıyordu. Gözleri babasının uzerindeydi.

İbo'nun bacaklarına nişan aldım. Fallon'un tüfeğiyle bacaklarını kurabiliyordum ama bu onun bıçağını kullanmasını engellemezdi.. Biraz yana kayarak daha uygun bir açı bulmaya çalıştım. İbo arka arka gidip sırtını duvara dayadı, çocuğu daha yükseğe kaldırarak tuttu. Ben'in kulağının arkasından bize bakan iki metre on santimlik bir kâbus tam karşındaydı.

"Onu öldürürüm."

Pike ve Fallon tabancalarını iki elleriyle tutarak nişan almış, kollar gergin, gözleriyle birbirlerine kilitlenmişlerdi.

Fallon, "O bıçağa iyi bak. Beni vurursan çocuğun boğazını kesecektir" dedi.

"O kadar yaşamayacak" dedi Pike, "Sen de öyle."

"Joe" dedim.

"Ben iyiyim."

"Yapanım diyorum!"

"Onu vurabilir misin Joe?"

"Henüz, hayır."

Namluyu Fallon'a çevirdim, sonra gene İbo'ya. Küçük odanın havası terimizden nemlenmiş, toprağın altındaki

mezarlar kadar bunalıcı olmuştı. İbo'ya seslendim, "Çocuğu bırak. Onu yere indir, sen de yürü git."

Fallon yavaşça paraya doğru yaklaşıırken Pike İbo'ya doğru yürüdü. Pike bir duvar arkasına almıştı, ben de ötekini; İbo bizim dayandığımız duvarların buluştuğu köşede aramızda duruyordu. Ben kurtulmak için daha bir fazla çaba sarf etmeye başlamıştı, bana kendi cebine doğru uzanmaya çalışıyor gibi geldi.

Fallon, "Biz parayı istiyoruz, siz çocuğu. Hepimiz yürüyüp gidebiliriz aslında."

Tüflegi yeniden Fallon'a doğru çevirdim.

"Tabii, bu iyi fikir; haydi öyle yapalım. Önce sen ve İbo silahlarınızı bırakın sonra da biz ayrı şeyi yapalım."

Fallon acı acı sınıtı, sonra namluyu yeniden Pike'a çevirdi.

"Hayır önce siz."

Richard bacaklarını kendine doğru çekmek istedi fakat kendi kuru ıyığımm kaymasına neden oldu. Acaba daha ne kadar süre hayatla kalacaktı? Hiç bilemiyordum.

Ben tuhaf bir sesle inliyormuşçasına bağırdı, "Baba!"

İbo'ya biraz daha yaklaştım.

"Uzak dur!"

Ben deli gibi çırpıyor, cebinden çıkardığı şeyi sıkı sıkı tutuyordu. Elinde ne olduğunu ve ne yapmayı planladığını anlamıştım.

Fallon Pike'ı bırakıp bana nişan aldı. Seçiminden akan ter yere damlıyordu.

"İbo dediğini yapacak. Biz dediğimizi yaparsınız. Parayı verin biz de size çocuğu verelim!"

"Onu zaten öldürecektiniz."

Bunların hepsi saniyenin binde birinde oluveriyordu, belki daha da hızlı. Onlar bize biz de onlara nişan almıştık: Ben aramızda kalmıştım.

"Ben?" dedim.

Korkudan çocuğun gözlerinin rengi beyaza dönüşmüştü.

"Seni eve götüreceğim. Beni duyuyor musun evlat? Seni evine götüreceğim. Joe. Sen Fallon'da mısın?"

"Hi."

Tüfeği doğrulttum.

Fallon gene Pike'ı hedef aldı, sonra bana yöneldi. Ne yapacağını bilemiyordu ve bu onu ürkütmüştü.

"Mazi!"

"Onu öldüreceğim."

Aleş etmeyeceğimi göstermek için tüfeğin namlusunu tavana çevirdikten sonra yere, öntüme koydum. Doğrulup gözlerimi Mazi'den ayırmadan ona doğru bir adım attım. Fallon hedefini bir kez daha değiştirdi.

"Onu öldüreceğiz Cole! Onu da seni de öldüreceğiz!"

Ben'e doğru ilerlemeye devam ettim.

İbo, "Yöparım!" diye bağırdı.

"Biliyorum. Sen de Fallon da yaparsınız. İkiniz de hayvansınız çünkü."

Sesim sakındı, konuşma tonunda; sanki sıradan günlük bir sohbet sırasında hangi marka kahveyi daha çok sevdiğini söylüyormuşum gibi. Ben'e deşebileceğim kadar yaklaşıncaya durdum. Fallon tabancasıyla arkamda duruyordu, biliyordum; onu göremiyordum ama Pike'ın da arkamda durduğunu biliyordum. Ben'e bakıp gülümsedim, böyle yapmakla ben nasıl Joe'ya güveniyorsam onun da bana güvenmesini istediğimi göstermek istemişim; her şeyin yoluna gireceğini, onu evine götürmek için burada bulunduğumu ve bunu başaracağımı anlatmaya çalışıyordum.

"Sen ne zaman hazırsan evlat; haydi hemen gidelim."

Ona düşündüğü şeyi yapması için izin veriyor, ne yaparsan yap, biz destek olacağız diyordum.

Ben Chenler Güneş Yıldızı bir pençe gibi kullanarak Ibo'nun gözlerine sokuverdi. Ibo dikkatini bana yöneltmiş olduğundan boş bulunmuştu. Sendeledi, başını geriye attı; işte tam o anda ben alıp parmaklarını bıçağın arkasına geçirerek arkamda silahlar patlarken onu çocuğun boynundan çektim. Parmaklarını kesilmişti, ama bıçağı bırakmayıp adamın bileğini bükerek ucunu kendisine doğru çevirdim. Ben yere atlamıştı bile. Bir silah sesi daha duyuldu, sonra bir tane daha. Arkamda neler olup bittiğini bilmiyordum. Balcak cesaretim yoktu.

Pike

Cole tüfeği yere bırakıp Ibo'ya doğru yürümeye başlayınca Fallon avantajlı duruma geçmiş oluyordu. Pike, Ben tehlike de olduğu sürece ateş etmeyecekti; çünkü önce Fallon'u vursa Ibo Ben'i öldürecekti. Ibo'yu vurmaya kalksa Fallon anında onu vurur, sonra da Cole'ün işini bitirirdi. Eğer Ibo'yu tek kurşunla devirebilsem Fallon'un beni öldürmesine aklımın diye düşünmekten de geri kalmıyordu. Fallon onu vurduktan sonra Cole'ü hedef alabilirdi ama belki Cole, Fallon kendisine ateş edinceye kadar tüfeği yenden kapardı. Ibo aptal bir adam değildi, Pike'in düşüncelerini okuyormuş gibi Ben'i yüksekle tutarak başını koruma altına almıştı. Pike uygun bir hedef bulamamıştı, namluyu tekrar Fallon'a çevirdi.

Öte yandan Fallon kendi seçeneklerinin ne olduğunu tartıp düşünürken gözleri Pike'la Cole arasında gidip geliyordu. Bu da Pike'in onun kafasından geçenleri tahmin etmesini kolaylaştırıyordu. Evet, adam Cole'ün harekete geçmesini bekleyebilir ya da önce Pike'i vurup Cole ile hesaplaşmaya sonraya bırakabilirdi. Birinci durumda tepki verecek konuşma düşmüş oluyordu; halbuki ilk kurşunu o sakarsa olayı başlatmış olur, bir dereceye kadar duruma hakim olabilirdi. Cole'ün surah kan içindiydi bakışlarıysa bulanık. Fallon bunu

göz ardı etmeyecekti. Önce Pike'ı salıp edip sonra Cole ile ilgilenirse, o yaralı olduğu için işini bitirmek daha kolay olabilirdi. Pike, acıba Fallon kolumun sakatlanmış olduğumu biliyor mu, diye düşündü. Adam bir Delta'ydı. Her türlü zayıflıktan yararlanacaktı.

Pike, önce o ateş edecek diye düşündü

Fallon'un alın Pike'm namlusunun ucunda dalgalanıyordu, silah hafiften sallanıyor, kalbi hızlı hızlı çarpıyor, yüzünün iki yanından aşağıya ter tanecikleri süzülüyordu. Fallon da tabancası Pike'a dönük orda duruyordu; ama onun silahı sallanmıyordu. Pike'ın tabancasının titrediğini kolayca fark edebilirdi. Belki fark etmişti bile, Pike zayıf noktasının keşfedildiğini anlamıştı. Birbirlerine karşı tuttukları tabancaların arası birkaç santimden fazla değildi.

Fallon'un silahı bir santim daha Pike'a yaklaşmıştı. Adam kazanabileceğine karar vermiş olmalıydı. Kendisini ateşe atmaya hazır.

Ayı ağzını açıp kapatıyor, hücumu hazırlanıyordu.

Pike, Elia'e baktı, sonra Ben'e. Tabancasının ağaçtan yapılmış kabzası parmaklarının arasından kayacak gibi oluyordu, soluk alıp verşi hızlanmıştı; ama bunun nedeni ayı değildi. Hiçbir zaman da o olmamıştı. Annesi mutfaktaki masanın altına sürünerek girmiş saklanmaya çalışıyor, orası burası kınıyor, gözyaşları sel olmuş akıyordu; babası onu tekmeleyenken sekiz yaşındaki Joe çaresizlik içinde onları izliyordu; sonra adamı savunmasız çocuğu kovalıyor, burnunu kırıyor, kemerini çıkartıp rastgele her yerine vuruyordu. Ve bu, her gece böyle sürüp gidiyordu. Hayır, hayır! Neden ayı değildi; neden neye mal olursa olsun sevdiği insanları koruyup gözetmekti; hiçbir şey, hiçbir şey yapmadan durmak kadar kötü olamazdı, ölüm bile. Ayı seni parçalayabilir ama sen direnmelisin. Ve Joe Pike direnecekti.

Kendini Fallon'un kurşununu karşılamaya hazırladı, sonra bir kez daha İbo'ya baktı, onun ateş edeceğini umuyordu

ama, İbo hala Ben'in arkasına saklanmış duruyordu. Tekrar bir kaya kadar sabit duran tabancasını tutan Fallon'a baktı.

Ölmeden senin işini bitireceğimi diye düşündü

Tam o sırada İbo ikisinin de hiç beklemediği birtakım sesler çıkarmaya başladı. Cole ve İbo birbirlerine girer gibi olmuşken Pike bir şeylerin aniden harekete geçtiğini hissetti. Fallon da aynı duyguya kapılıp ne oluyor diye başını çevirir çevirmez Pike eline geçen fırsatı kullanmakta gecikmedi. Eric Schilling kapıdan içeriye dalarken Pike tetiği çekip yeniden Fallon'a döndü; Schilling Pike'in üzerine düşerken ikisi birden Fallon'a çarptılar. Pike omzunda keskin bir acı hissetti; elindeki .357'den fırlayan mermi Fallon'un kulağını yalayıp geçti. Fallon insanüstü bir hızla hareket ederek Pike'in silahı tutan kolunu kırıp silahın namlusunu yan tarafa çevirdi ve kendi silahını Pike'in başına dayadı. Pike başını yana kaçırdı ama, Schilling ensesine güçlü bir darbe indirerek sakat kolunu kavramıştı. Omzundaki acının şiddetinden nefes bile alacak hali kalmamıştı. Dizlerinin üzerine çökerek sakat koluyla Schilling'in bacaklarına sarılıp adamı havaya kaldırdı. Kolundaki ağrı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı ama Schilling'i de tepe taklak etmişti. Aynı anda Fallon tabancasının kabzasını tüm gücüyle Pike'in sırtına indirdi ve sonra namluyu omzuna bastırdı. Fallon çok hızlıydı ama Pike de ondan aşağı kalmazdı. Adam tam ateş ederken bacağına yapışıp sımsıkı tuttu ve bırakmadı. Asılıp duruyordu ama sakat kolu pek güçlü sayılmazdı. Fallon kurtulacağına benziyordu. Önce Pike'in yüzüne bir yumruk indirdi, sonra da diziyle bacaklarının arasına vurdu. Pike acıya dayanıyordu. Odanın öteki ucunda Cole ve İbo ölümcül bir boğuşmaya girişmişler, Ben babasının yanına koşmuştu. Schilling dizlerinin üzerinde doğrulur gibi olmuş, para yağının içindeki tabancayı almak için o tarafa gitmeye çalışıyordu. Fallon Pike'in bacaklarının arasına bir kez daha diziyle vurmak istedi ama bu kez hazırlıklı olan Pike bacağına yakalamıştı; hiç bırakmadan hızla

çekince Fallon'un yandaki ayağı kaydı ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar. Fallon'un silahı elinden fırlayıp yere düştü. Yarı metre kadar uzakta bulunan Schilling para yığınının üzerindeki tabancayı kapıp Pike'a doğrulturken Pike Fallon'un ağırlığından kurtulup yuvarlanarak gidip yerde duran silahı kaptı, yatığı yerden ateş ederek Eric Schilling'i iki kez göğsünden vurdu. Schilling bağırılmaya başlayıp çılgın gibi karşıdaki duvara ateş etmeye başlayınca bir kez daha ateş ederek adamın kafasının yanısını uçurdu. Yuvarlanarak tekrar Fallon'un yanına yaklaşınca Fallon iki eliyle Pike'ın elindeki tabancayı kavradı. Her iki de tabancayı sımsıkı tutuyorlardı, silah ikisinin arasında kalmıştı; Fallon'un iki sağlam kolu Pike'ın tek sağlam koluna karşı. Tabancanın namlusunu rakibine çevirmeye çalışan iki adamın yüzünde ter ve kan birbirine karışmıştı. Pike'ın omuz ve kolundaki ağrılar gittikçe artarken gücü de azalıyordu. Harcadığı çaba sırasında Fallon'dan homurtular yükseliyor, toprağı ezeleyen vahş bir ayı gibi sesler çıkartıyordu: *ıh, hah, gırr!*

Pike daha fazla çabalamaya gayret ediyordu ama silahın namlusu yavaş yavaş ona doğru dönmeye başlamıştı.

Öleceksem burada olmasının bir sakıncası yok, ama şu işi de halletmem gerek diye aklından geçirdi.

Zaten daha sıram gelmedi diye düşündü. Sonra içine, ruhunun derinliklerine doğru indi; burası sülh ve sükûn dolu yemyeşil ve aydınlık bir yer; onun gerçekten özgür olduğu, yalnızlığının tadını çıkartıp kendisinden hoşnut kaldığı anların egemen olduğu bir ülkeydi. İşte şimdi oradaydı; gücünün yavaş yavaş geri geldiğini hissediyordu.

Fallon'un vahşi bir hayvanıninkine benzeyen gözlerine baktı. Adam bir şeylerin değiştiğini anlamıştı; yüzünde korkunun izleri oynamaya başladı.

Pike'ın dudakları titriyordu.

Sonra namlu Fallon'a doğru döndü.

Cole

İbo bıçağın ucunu bana çevirmeye çalışırken yüzündeki yara izleri mor bir renk almıştı. İri yan, güçlü kuvvetli biriydi ve yer şarbak istiyordu; fakat ben silahı öyle bir itiyordum ki çevremdeki her şey karanlığa gömülmüş, gözlerimde yıldızlar uçmaya başlamıştı. Sonunda duyduğum bir sestən kolunun konduğımı anladım; bileği de bükülmüş, inlemeye başlamıştı. Arkamda bir yerde silahlar pırlayıp duruyordu ama benim bulunduğum dünyaya ait değillermiş gibi geliyordu bana.

Bıçak İbo'nun boynunun dibindeki çukura dayanmıştı. İbo beni silkeleyip atmaya çalışıyor ben de konk kolunu hiç bırakmadan bıçağı itmeye devam ediyordum. Bıçağın boğazına girdiği yerden ısıklık gibi bir ses çıktı, itmeye devam ettim. Bıçak derinlere kayarken adamın gözleri yerlerinden fırlayacak gibi olmuştu. Sınekte ağızını açıp kapatıyordu. Bıçağı sonuna kadar ittim, İbo derin bir neles aldı, gözleri kayıyordu.

Geri çekilip yere devrilişini izledim. Kocaman yaşı bir ağaç gövdesine benziyordu, zemine inmesi dakikalarca sürdü.

Ayakta zor duruyordum. Eric Schilling para yığınının üzerinde bükülüp kalmıştı. Ben, Richard'ın yanındaydım. Pike ve Fallon yerde birbirlerine dolanmış boğuşup duruyorlardı. Tüfeği elimde alıp sendeleyerek yanlarına yanaşm. Namıyü Fallon'un kalasına dayadım.

"Evet, buraya kadar" dedim

Fallon başını kaldırıp baktı

"Buraya kadar, o ...u çocuğu. Bitti!" dedim

Fallon bir namıyü bir de bana baktı. O sırada aralarında kalmış olan tabancayı gördüm. Demek bunun için boğuşuyorlardı.

Tüfeği omzuma dayadım.

"Tabancayı bırak Fallon. Bırak diyorum!"

Fallon Pike'a bakıp başını salladı.

Tuttukları silahlardan tek bir mermi çıktı - BUUMM! - Joe vuruldu sanmıştım ama Fallon'un arkaya kayılıp duvarın dibine yığıldığını gördüm. Pike hızla ayağa kalktı, Fallon kamildarsa vurmak için elindeki tabancayı bırakmamıştı; fakat Fallon'un tek yaptığı göğsündeki deliğe bakmak oldu. Onu kendi elleriyle açmıştı ama gene de gördüğü şey onu şaşırtmışa benziyordu. Başını kaldırıp bize baktı. Sonra öldü.

"Ben?" diye seslendim.

Yana doğru sallanıp dengemi kaybederek dizlerimin üzerine düştüm. Fena hâlde canım yandı. Hâlâ kanlar akan elim de çok acıyordu.

"Ben?"

Ben babasını ayağa kaldırmaya çalışıyor, Richard inleyip duruyordu. Demek hâlâ yaşıyordu. Pike boylu boyunca yere serilmemi engelledi ve tertemiz mendilini uzattı.

"Şuila elini sar ve sonra Ben'le ilgilen. Gidip bir ambulans çağıracağım."

Bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım, Ben'in yanına kadar emekleyerek gittim. Onu kollarımın arasına alıp, "Seni buldum Ben. Seni buldum. Seni evine götüreceğim" dedim.

Ben soğukta kalmış gibi tit tit titliyor hiçkimsenin arasında anlayamadığım bir şeyler söyleyip duruyordu. Pike ambulansı çağırıldıktan sonra gelip bizi bir kenara oturttu, Richard'ın bacağındaki kanamayı durdurmak için kendi kemerini kullandı, Schilling'in üzerindeki gömleği de çıkartıp karındaki yaraya tampon yaptı. O sırada ben çocuğu kollarımda tutuyordum; her şey bitene kadar da birleşmedim.

"Seni buldum. Sana kavuştum" deyip duruyordum.

Ben'in gözyaşları göğsümü ıslatırken sirenlerin sesi yaklaşıyordu.

BÖLÜM BEŞ

Ve Bitiş

Polis arabalarından önce ambulans geldi. Ben babasıyla hastaneye gitmek istedi ama, yetkililer gayet haklı olarak, her zaman yaptıkları gibi buna izin vermediler. Bu arada başka siren sesleri de yaklaşıyordu. Polisler olma! diye düşündüm.

Pike, "Ben burada beklerim, sen Ben'i al götür" dedi.

Ben'le birlikte cadidenin karşısına geçip arabama doğru yürüdük gittik. O köpeğin hala havlıyor olması acaba hayvan yalmız mı diye düşünmeme neden olmuştu. Yakundaki evlerde oturanlar bahçeye çıkmış ambulansa bakıyorlardı. Buralarda yaşam artık eskisi gibi olmayacak diye düşündüm.

İlk polis otosu gelene kadar Ben'e sanlıp yanımda tuttum. Televizyonda izlediğimiz gibi kapının önüne kadar son hızla gelip frenlere asıldılar; cadde boyunca ağır ağır ilerleyip evin önünde durdular; çünkü neyle karşılaşacaklarını emin değillerdi. Bu arada biz de benim arabaya girdik.

"Hadi anneni arayalım" dedim.

Lucy benim aradığımı anlar anlamaz, "Ben iyi mi? Tanım, lütfen bana onun iyi olduğunu söyle" diye yalvardı.

Sesi tırıyordu.

"Bu koşullarda ne kadar iyi olunursa o kadar iyi. Çok kötüydü Luce, feciydi."

"Oh, Tann'ya şükürler olsun. Tannım sana şükürler olsun. Ya Richard?"

Onarı biteni Lucy'ye anlatırken Ben yanımda sesini çıkarmadan oturuyordu. Dikkatli konuşuyordum; Ben'in babasının bu işe ne şekilde karışmış olduğundan haberi olup olmadığını bilmiyordum ve benden öğrenmesini istemiyordum. Belki Lucy ile Richard ona anlatacaklar, belki de hiçbir şey söylemeyeceklerdi. Eğer Lucy benden bütün bunlar olmanın gibi davranmamı isterse onun sözünü dinleyecektim. Ben'den bazı şeyleri saklamamı isterse saklayacaktım. Karakolda ya da mahkemede çocuğun babasını temize çıkarmak için yalan ifade vermemi isterse onu bile yapacaktım.

Ona Richard'ı nereye götürdüklerini söyledim; Ben'i eve getirebileceğimi söyledim. İsterse hastanede de buluşabilirdik. Buluşabileceğimizi söyledikten sonra oğluya konuşmak istedi.

Telefonu çocuğa verdim.

"Annen."

Ben hastaneye giderken hiç konuşmadı; sürekli kolumu tutuyordu; ben de uygun olduğu zaman her fırsatta ona sarıldım.

Hastaneye Lucy'den önce vardık. Doktorlar Richard için gerekeni yaparken biz de acil bölümünün bekleme odasındaki uzun bankta oturup bekledik. Birbirimize yakın duruyorduk; kolum hep Ben'in omzundaydı. Richard Chenier'in on sekiz saat sürecek bir ameliyata kalınması gerekiyormuş. Bu bıçak altında geçecek çok uzun bir süreydi.

Los Angeles batı yakası polis örgütünden iki sivil memur üniformalı bir çavuşun eşliğinde geldi. Nöbetçi hemşireden tabancayla yaralanmış olan şahıs hakkında bilgi aldıktan sonra yaşça büyük olan yanıma yaklaştı. Kısa sarı saçlı, gözlüklü bir adamdı.

"Pardon, siz vurulan adamın yakını mısınız?"

Figure 1

"Pantolonunuzdaki o lekeler nedir?"

"Domales souu."

Orada bulunan başka insanlara sormak için yanımızdan ayrıldı.

Ben, "Neden hayır dedin?" diye sordu.

"Az sonra armen buraya gelecek. O heriflerle susuzlerce bir odaya kapanıp kalmak istemiyorum."

Anlamış görünüyordu

Hasta kayıt masasına tekrar gidene kadar odamları izledim, sonra Ben'in kulağına eğilip, "Nasılsın bakalım?" dedim.

Zavalıciık öyle küçük öyle gençti ki. Daha on yaındaydı!

"Bugün çok kötü şeyler gördün. Bertel olayına şahit oldun. Korkmak, olanları tartışmak iyidir. Bunlar doğal tepkiler."

“Workmadom”

"Ben korktum. Gerçekten müthiş korktum; hâlâ da korkuyorum."

Çocuk yüzüne bakıp kaşlarını çatdı, "Belki biraz korkmuşumdur."

"Kola falan içmek later misin?"

"Evet. Bekelim Mountain Dew gazozu var mı?"

Soğuk içecek makinesini karıştırırken Lucy kapıdan içeri girdi. Koşar adımlarla yürüyordu; sancıyorum koşarak gelmişti. Önce biz onu gördük.

Seekindim, "Lucy!"

Ben kışmaya başlamıştım. "Anne!"

Lucy ağlıyordu. Ben'e öyle bir sarıldı ki; sarıld onu içine sokacak sanırdınız. Onu ölümlüklere boğdu, ocağınla ızlattı.

Ama Ben bundan gocunmuyordum; pek belli etmese de her çocuk arada bir annesinin bunları yapmasını ister. Hele böyle bir günde. Bunu çok iyi biliyordum; evet bu bilimsel bir gerçek.

Yanlamna gidip öylece durdum. Bizim şutflar bundan bir anlam çıkardılarsa bile araya girmeyecek kadar nazik davrandılar.

Lucy gözlerini açıp çevreye balarca beni gördü; gözyaşları daha da fazıalaştı, sonra kollarını açıp boynuma sarıldı.

"Onu bulup sana getirdim" dedim.

"Evet. Evet bunu yaptın."

İkisine de sarıktı sarıldım ama o bile yetersiz kalıyordu.

On altı gün sonra Lucy esime gelip bana veda etti. Piri piri güneşli bir gündü. Egevidir okuyuzunda sahiller uçmıyor, çevrede çakallar ulumuyordu; ama baykuşumuz dönüp çam ağacına konmuştu. Bir gece önce bana seslendiğini duymuştum.

Lucy Beverly Hills'deki apartman dairesini boşaltmış, işinden ayrılmıştı. Eski yaşadıkları yer olan Baton Rouge'a Louisiana'ya dönüyorlardı. Ben şu anda bilyelik annesiyle dedesinin yanındaydım zaten. Onları anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Böyle şeyler normal insanların başına gelmezdi. Gelmemeliydi de.

Richard'ın yanına dönmeyeceklerdi.

Lucy, "Başına gelen bunca olaydan sonra Ben'in eskiden tanıyıp sevdiği insanlarla birlikte olup büyüyip yetiştiği yerlerde olmaya ihtiyacı var. Kendini güvende hissetmesi gerek. Eskiden oturduğumuz eve yalın bir ev taltım. Eski arkadaşlarıyla birlikte olacak" diyordu.

Benim terasta, parmaklıkların yanında yan yana duruyorduk. Son günlerde sık sık buluşup konuşmuştuk. Neler yapacağını, niçin bu kararı verdiğini anlatmıştı. Ama hâlâ huzursuz ve rahatsızdı. Evet, orada durmuş birbirimizle veda etmekteydik.

Artık gidiyordu. Yakında gene görüşecektik Richard'ın sorgulanması sürüyordu.

O gün ikimiz de pek fazla konuşmamıştık ama zaten söylebileceklerimizin büyük bir bölümü önceden söylenmişti. Gene de onunla olmak beni mutlu ediyordu. Birlikte yaşadıklarımız, kargılıklar ve gerginliklerle bilecek türden değildi, çok güzel çok özeldi. Kötü bitmesini istemiyordum.

En tatlı labesğimimle gülümseyip poposunu elledim; cesur ve sevimli genç âşık havelan takınmaya çalışıyordum.

"Luce, bunu bin kez söyledin işte. Tekrarlayıp durmana hiç gerek yok. Anlıyorum. Ben için en iyisi bu."

Başını sallıyordu ama hâlâ üzerindeki tutukluğu ve çekingenliği atamamıştı. Belki böyle olması da gerekiyordu.

"Seni özleyeceğim Ben'i özleyeceğim. İkinci de daha şimdiden özledim bile" dedim.

Lucy gözlerini kırıştırıp vadiye baktı. Parmaklığın üzerinden aşağıya doğru sakmıştı; belki o anda benim yüzünü görmemi istemediğinden, belki de o zamana kadar görmediği bir şeyleri yeni fark ettiğindendi bu.

"Tanrım. İşin bu aşamasından nefret ediyorum" dedi.

"Bunu hem Ben hem de kendin için yapıyorsun. Doğru olan da bu. Bunu kabul ediyorum."

Parmaklıktan uzaklaşıp yanuma sokuldu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Güçlükle fısıldadım, "Hayır söyleme. Lütfen o sözleri söyleme."

"Nasıl olsa biliyorsun."

Sonra bana arkasını dönerek içeriye koştu. Ön kapının kapandığını, arabasına atlayıp motoru çalıştırdığını ve uzaklaştığını duydum.

"Güle güle gidin" dedim.

Lucy'nin gidişinden iki gün sonra telefonum çaldı. Starkey arıyordu, "Tanıdığım en şanslı hergelestin herhâlde" diyordu

"Kimsiniz?"

"Çok komik. Keh, keh."

"Neler oluyor?"

Joe'yla beraber terasın duvarını boyuyorduk. O bitâk-ten sonra evi boyayacaktık. Arabamı yıkamayı bile düşünüyordum.

"Özür dilerim fakat kapatmam gerekiyor. Avukatımdan telefon bekliyorum. Ulak bir cinayet ve soygun sorunumuz var" dedim

Terasın öteki ucunda çalışmakta olan Pike dönüp bana baktı. Elleri ve kolları zımpara kâğıdıyla boya kazımaktan grimsi bir renk almıştı. Hasar verdiğimiz Stars&Stripes Posta Servisi'nin sahibi Fadhim Gerella'ymış. Yapbğımız hasarın bedelini ödemiş, ayrıca kapalı kaldığı süre içerisinde uğramış olduğu zarar da karşılamıştık. Bay Gerella, bundan memnuniyet kalmış ve savcının tüm karşı çıkmasına rağmen, şikâyetçi olmaktan vazgeçmişti

Starkey, "Avukatın arayacak, tamam, ama önce benim söyleyeceklerim var" dedi.

"Söyleyecekle rin mi var? Neymiş?"

Pike gene kafasını kaldırıp bana baktı.

"Az önce Parker'daki adamımla konuştum. Paçayı kurtarılan Cole. Hem sen hem de Bay Karagözkük. Sierra Leone, Angola ve El Salvador hükümetleri araya girip sizin lehinizde girişimlerde bulundu. Evet, o üç lanet olası hükümet bu işe el attı ve siz iki soytan şu malum soykırım bahanesiyle yırtınız. Adamlar belki size madalya bile verirler."

Şaşkınlıktan yere çöküvermişim.

"Alo. Sesin çıkmıyor. Cole orada mısın?"

"Bir dakika."

Ahizenin ağzını kapatıp haberi Pike'e ilettim. Zımparalama işinden kafasını bile kaldırmadı.

Starkey, "Şimdi bir kutlama gerekmez mi, ne dersin? Sana bir porsiyon suşi ve sekiz-on şişe içki ısmarlayabilirim. Hatta en iyisi paraları sen ödersin. Beni masrafsız kılarım; içki içmem."

"Bizi yemeğe mi davet ediyorsun yani?"

"Pike'i değil, salak! Seni."

"Starkey bana çıkma mı teklif ediyorsun yani?"

"Aman, kendine bu kadar bayılma."

Gözlerime dolan ter ve tozu sılıp karşımda uzanan vadiye baktım.

"Cole, heyecandan bayıldın mı yoksa?"

"Bak Starkey, yanlış anlamamı istemem; yaptığın öneri çok hoş ama şu sıralar bunu kabul edebilecek durumda değilim.."

"Tamam. Anladım."

"Çok zor günler geçirdim."

"Anlıyorum Cole. Unut gülsün. Başka zaman. Seni tekrar ararım."

Sonra kapattı. Ahizeyi yerine koyup vadiye baktım. Gök yüzünde küçük kara bir nokta var gibiydi; derken yanına bir yenisi geldi. Ayağa kalkıp parmaklığın yanına giderek dik-katle baktım ve güldüm. Şahinler dönmüştü.

Pike, "Ara şu lızı" dedi

Telefonu alıp içeri götürdüm. Bir süre sonra da aradım.

Hemen her gece aynı rüyayı görüyorum; hatla bazı geceler birkaç kez: Gök yüzü kararıyor, yosun tutmuş meşe ağaçlarının dalları ağır ağır sallanıyor, hafif esen akşam rüzgârın korku ve öfke taşıyor. Adını bilmediğim bir yerde mezarlar ve anıtlar arasındayım, önümde duran sıyah mermerden yapılmış dikdörtgene bakıyor, altında kimin yattığını öğrenmek isteğiyle yanıyorum. Fakat bunu belirten bir isim göremiyorum. Tüm hayatımı bilmediğim birtakım sırları öğrenmek için harcadığımı düşünüyorum.

Topraktan yükselen bir ses edimi söylüyor.

Eğiliyorum. Ayaçlarımı mermerin üzerine koyar koyamaz taşın soğukluğundan soluğum kesiliyor. Kollarımdan yukarıya doğru tırmanan buzlar korınca sürüsüne benziyor. Ayağa fırlayıp kaçmak istiyorum fakat bacaklarım karşı çıkıyor. Hızını artıran rüzgâr ağaçları eğip büküyor. Alaca karanlıkta gölgeler oynuyor, fısıldayan sesler duyuyorum.

Sisler arasından annem çıkıyor. Gençcik; bir bebeğin soluğu kadar hafif ve narin.

"Anne! Anneciğim, bana yardım et!"

Rüzgârın içinde bir peri gibi uçuşup duruyor.

"Lütfen, yardım etmen gerek!"

Ona doğru uzanıyor, elini tutması için dua ediyorum; fakat o beni fark etmemiş gibi, hiçbir tepki vermeden uymayı sürdürüyor. Beni buradaki surlardan kurtarmasını, gerçeklerden korumasını istiyorum.

"Korkuyorum. Burada kalmak istemiyorum. Nasıl kurtulup çıkacağımı, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Onun sıcağını hisliyorum, kollarının arasında güven içinde olmak istiyorum. Yanına gitmeye kalkışınca ayaklarının toprağın içine gömülmüş olduğunu fark ediyorum.

"Kimildayamıyorum. Yardım et anne."

Birden beni görüyor. Bunu gözlerine dolan hüzünden anlıyorum. Kollarını ve omuzlarına kramplar girinceye kadar uzanıyor onu tutmak istiyorum fakat yetişemiyorum, çok uzak kalıyor. Çok öfkeleniyorum. Ondan aynı anda hem nefret ediyorum hem de seviyorum.

"Tanrı aşkına. Artık yalnız olmak istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim zaten."

Rüzgâr şiddetini artırıyor ve annemin bir parçasını alıp götürüyor.

"Anne, lütfen! Beni gene bırakıp gitme!"

Bedeni yap boz parçaları gibi çığlıklarla doluyor; bir parçası uçup gidiyor, sonra bir parçası daha uçuyor.

"Anne!"

Annemi oluşturan tüm parçalar dağılıp sauruluyor; gölgesi bile kalmıyor. Evet ondan bir gölge bile kalmıyor.

Annem beni terk edip gidiyor.

Önümdeki mezara bakarken rüyaların dünyasında her zaman başımıza gelen bir şey oluyor ve elimde bir kürek beliriyor. Kazarsam bulacak, bulunca da öğreneceğim.

Kara toprak açılıyor

Tabut meydana çıkıyor.

Bana ait olmayan bir ses durmam, başka bir yöne bakmam, orada yatan şeyden kaçıp kurtulmam için yalvarıyor; fakat ben dinlemiyorum. Yalnızım. Gerçeği öğrenmek istiyorum.

Ellerimi soğuk toprağın içine daldırıp tabutun kapağını açmaya çalışıyorum. Elime kıymıklar batıyor. Sonunda bir çığlık sesiyle tabut açılıyor.

İçindeki minik bedene bakıyorum: Bu benim.

Bu çocuk benim.

Çocuk gözlerini açıyor. Onu tabuttan çıkarırken bir yandan ağlayıp bir yandan da sevinç çığlıkları atıyor; sonra kollarını boynuma doluyor. Birbirimizle sıkı sıkı sarılıyoruz.

"Her şey bitti. Seni buldum ve hiç bırakmayacağım" diyorum.

Rüzgâr çılgın gibi esiyor. Ağaçlardan dökülen yapraklar mezarların üzerinde kümeleniyor, soğuk ve nemli hava gıysilerimden içeri sızıyor; fakat aldırımıyorum. Önemli olan tek şey onu bulmuş olmam.

Çocuğun kahkahaları karanlığın içinde çın çın ötüyor; ben de gülüyorum.

"Artık yalnız değilsin" diyorum. "Ve bir daha asla yalnız olmayacaksınız."

korumaya alınmışken onlar kendilerini parça parça edecek bombaları zararsız hale getirmeye çalışıyorlardı! Evet onlar, sadece onlar ve karşılarında bir kutunun içine sıkıştırılmış korkunç bir canavar. Bunu yapanların nasıl insanlar olduğu düşünmeye değerdi.

Starkey'e baktım; o da onları izliyordu.

"Artık çocuk suçları masasında görevlendirilmiş olmanın nedeni bu mu?" dedim.

Başımı salladı.

Ondan sonra ikimiz de pek bir şey söylemedik; ta ki John Chen yanımıza gelinceye kadar. Parmak izlerini bulup çıkarmıştı.

geçen süre: 47 saat, 04 dakika

Puro kâğıdının üzeri üst üste binmiş beyaz yuvarlaklarla doluydu. İnsanlar hiçbir şeyi tek bir kez tek hamlede bulmazlar, orasına burasına dokunup dururlar -kalemler, kahve fincanları, otomobil direksiyonları, telefonlar, puro kâğıtları- parmaklar bunların üzerinde dolaşır, kış kış kış gevşek tutulan her şeyin üzerinde karmakarışık, birbirinin üzerine binmiş parmak izi tabakaları oluşur.

Chen kolunu sağa sola, aşağı yukarı oynatarak elindeki büyüteçle kâğıdı inceliyordu.

"Çoğu beş para etmez ama, üzerinde çabılabileceğimiz iki tane net görüntü var."

"Yeterli olacak mı bunlar?" diye sordum.

"Kaç tip tanıyabilecek iz bulacağımıza ve bilgisayardaki verilere bağlı. Biraz renk katınca daha net ve kolay görebileceğiz."

Chen puro kâğıdının iki yerine koyu mavi bir pudra sürdükten sonra basınçlı havaıyla fazlalıktan üfürüp dağıttı. Karmakarışık beyaz çizgilerin üzerinde keskin hatlı iki lacivert iz belirginleşmişti. Büyütecin üzerine biraz daha eğilen Chen,

"Şunda ilô güzel tepcecik, bunda da belirgin çizgiler var. İki güzel adacık" diye homurdandı.

Starkey'e dönerek, "Bu çok bile. Eğer sisteme girmişse onu bulunuz."

Starkey uzanıp omzunu tutarak şıktı, "Harika John."

Adam kedi gibi minikdandı gibi geldi bana.

Chen izleri ayırmak için üzerlerine saydam teypler yapıştırdı, çekip aldıkları sonra temiz plastik bir lonun üzerine yapıştırdı. Sonra ikisini ayrı ıpkı kutulara koyarak son derece hassas dijital bir kamerayla resimlerini çekti. Çektiği resimleri bilgisayarına yükledikten sonra büyötmek ve yerleştirmek için bir grafik programı seçti. Sonra FBI Parmak İzi Tahıma formunu doldurdu. Bu aslında özelliklerine göre sınıflandırılmış iki tip parmak izini tanımlayan bir kontrol mekanizmasıydı. Çizgiler ve çıkıntılar tiplerine ve konumlarına göre sıralanmış ve adlandırılmışlardı. Chen bunlara 'karakteristik noktalar' diyordu. Çizgilerin başlangıç ve bitiş noktalarına tipika, ikiye bölünüp 'Y' şeklini alanlara çatal, iki uzun çizgi arasında kalmış kısa çizgiye adacık, kınır lenlmaz tekrar birleşmiş olan çizgilere de göz deniyordu.

FBI Ulusal Suç Bilgi Merkezi ve Ulusal Hukuk Uygulamaları Telekomünikasyon Sistemi parmak izlerini saptamak için onların resimlerini incelemek yerine karakteristik özelliklerini belirten noktaları etöl eder. Araştırmanın başarısını sağlayan, bu özelliklerin doğru ve net olmasıdır. Sistemde kayıtlı bulunan özelliklere uyumu da unutmamak gerek tabii.

Chen elindeki iki izin yapılarını uygun formlara dökmek için yirmi dakika harcadıkları sonra 'gönder' düğmesine basarak arkasına yaslandı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum

"Bekliyoruz"

"Ne kadar sürer?"

"Bilgisayar bu bayım, hızlıdır."

Fakat bu konumuzda olan *Flora Cole* güzmiş bir sünger poliyamida olan süngülü laçın marmar ağırlı sokan bir hayat sürmektedir. Ta ki bir gün Lucy'nin oğlu Ben, evinde konuk olarak bulunduğu sırada hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu dedi. Elise, karizmatik dostu ve yarılmış Joe Pike'ler birlikte Dedektif Carol Sanchez ve hatta Lucy'nin eski kocasının da katıldığı amanız bir kovalamacanın, oyun içinde...

"...bu filmi izliyorsunuz sanırım çünkü bu filmi izleyenler her izlediği bir filmde olamazlar. Çünkü bu filmde kimse hiç bir şeyi hatırlamıyor hatırlayamıyor ne var?"

www.CepSitesi.Net

"Çarpın... Selice yazılıp
Saale kurgulanmış...
Don-bodan... a...
Bir eğlence."

- The Washington
Post Book World

"Coala" in türün en
jetenekli ustalarından
biri olduğu belli."

- The Denver Post

Anlamda süreni yitiren
indir peşine düşenler
Quincy, Baretta ve Miami
Vice'inde bulunduğu pek

çok televizyon dizisini
anlattığına da değinildi.

Önceki yaptığı politik
gözetim seriminden

hepsi de benzeri türden
bir serimden bir alim ve

çalışırdı diye bir
gözetim. Yani alim.

indirece indiren kadirde
Santa Monica'da

toplanıyordu.

